

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S.T. GIBSON

SAVAGE BLOOMS

“One of the strongest and most
unique voices in gothic romance.”

—**SYDNEY J. SHIELDS**, author of *The Honey Witch*

- **Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız**
 - **Çeviri Yedek Telegram Grubumuz**
 - **Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz**
 - **Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri**
 - **Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız**

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SAVAGE BLOOMS

Doğaüstü Zevkler: Birinci Kitap

S.İ. G İBS0 N

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 S. T. Gibson

Kapak tasarımı: Tim Byrne ve Duncan Spilling

Hachette Book Group, ifade özgürlüğü hakkını ve telif hakkının değerini destekler. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması, yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. kitaptaki materyalleri (inceleme amaçlı olanlar hariç) kullanmak için izin almak istiyorsanız, lütfen permissions@hbgusa.com ile iletişime geçin. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Redhook
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas
New York, NY 10104
hachettebookgroup.com

İlk Baskı: Ekim 2025
Orbit tarafından Büyük Britanya'da eşzamanlı olarak yayınlanmıştır

Redhook, Hachette Kitap Grubu'nun bir bölümü olan Orbit'in bir imzasını taşımaktadır. Redhook adı ve logosu, Hachette Kitap Grubu, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya bunların içeriğinden) sorumlu değildir.

Hachette Speakers Bureau, konuşma etkinlikleri için çok çeşitli yazarlar sunmaktadır. Daha fazla bilgi için hachettespeakersbureau.com adresini ziyaret edin veya HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Redhook kitapları, iş, eğitim veya tanıtım amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Daha fazla bilgi için lütfen yerel kitapçıya veya Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı'na special.markets@hbgusa.com adresinden e-posta gönderin.

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2025938112

ISBN'ler: 9780316575898 (ciltli), 9780316575911 (e-kitap) E3-

20250829-JV-NF-ORI

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Telif](#)
4. [İthaf](#)
5. [İçerik Uyarısı](#)
6. [Önsöz](#)
7. [Birinci Bölüm: Adam](#)
8. [İkinci Bölüm: Adam](#)
9. [Üçüncü Bölüm: Nicola](#)
10. [Dördüncü Bölüm: Adam](#)
11. [Beşinci Bölüm: Nicola](#)
12. [Altıncı Bölüm: Adam](#)
13. [Yedinci Bölüm: Finley](#)
14. [Sekizinci Bölüm: Eileen](#)
15. [Dokuzuncu Bölüm: Adam](#)
16. [Onuncu Bölüm: Nicola](#)
17. [On Birinci Bölüm: Adam](#)
18. [Onikinci Bölüm: Eileen](#)
19. [On Üçüncü Bölüm: Adam](#)
20. [On Dördüncü Bölüm: Nicola](#)
21. [On Beşinci Bölüm: Finley](#)
22. [On Altıncı Bölüm: Adam](#)

23. [On Yedinci Bölüm: Robert](#)
24. [On Sekizinci Bölüm: Nicola](#)
25. [On Dokuzuncu Bölüm: Adam](#)
26. [Yirminci Bölüm: Finley](#)
27. [Yirmi Birinci Bölüm: Eileen](#)
28. [Yirmi İkinci Bölüm: Nicola](#)
29. [Yirmi Üçüncü Bölüm: Adam](#)
30. [Yirmi Dördüncü Bölüm: Nicola](#)
31. [Yirmi Beşinci Bölüm: Finley](#)
32. [Yirmi Altıncı Bölüm: Robert](#)
33. [Yirmi Yedinci Bölüm: Nicola](#)
34. [Yirmi Sekizinci Bölüm: Eileen](#)
35. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm: Finley](#)
36. [Otuzuncu Bölüm: Eileen](#)
37. [Otuz Birinci Bölüm: Adam](#)
38. [Otuz İkinci Bölüm: Nicola](#)
39. [Otuz Üçüncü Bölüm: Eileen](#)
40. [Otuz Dördüncü Bölüm: Robert](#)
41. [Otuz Beşinci Bölüm: Eileen](#)
42. [Otuz Altıncı Bölüm: Adam](#)
43. [Epilog](#)
44. [Teşekkür](#)
45. [Daha Fazlasını Keşfedin](#)
46. [S. T. Gibson'ın diğer eserleri](#)

*Doğdukları döngüyü kırmaya
cesaret eden tüm yılanlara, bunun
için kendi kuyruklarının ucunu
ısırmak zorunda kalsalar bile.*

**Kitap hediyeleri, ön izlemeler, fırsatlar ve daha fazlasını
keşfedin.**

[Daha fazla bilgi için buraya dokununuz.](#)

İçerik Uyarısı

Bu kitap gotik erotik bir aşk romanıdır ve bu nedenle bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek temaları ele almaktadır. Devam etmeye karar verirsiniz, sizinkinden farklı olabilecek arzuları merakla okumanızı ve sizin için zorlayıcı olabilecek temalara şefkatle yaklaşmanızı umarım.

Savage Blooms şunları anlatır:

- Zehirli ilişkiler
- Alkol kötüye kullanımı
- Cinsel manipölasyon
- Yeterince müzakere edilmemiş çok eşlilik
- Rıza dışı rıza
- Grup seks
- Cinsiyet oyunu
- Röntgencilik ve teşhircilik
- İlkel kovalamaca oyunu
- Darbe oyunu
- Genel olarak hakimiyet ve itaat temaları
- Çocuk istismarı ve ihmali
- Geçmişteki travmatik doğumlara atıflar
- Kalıtsal ruh sağlığı sorunları
- Kronik hastalıklar, migren dahil migren, kronik ağrı, ve endometriozis
- Zorla evlilik
- Boğulma tehlikesi
- Kısırlık

- İntihar eğilimi

Ayrıca, kan bağı olan aile üyeleri arasında cinsel aktivite tasvir edilmese de, ensest konusu tartışılır ve sözde ensest ele alınır.

Önsöz

Genç adam geldiğinde, toprak yarım asırdır beklemekteydi. Yarım asırlık bir uykudan, kadim şeylerin derin, karanlık uykusundan.

Yıpranmış yürüyüş botlarıyla kiralık arabadan indiği anda, yeryüzünü bir titreme sardı. Tavşanlar bunu hissetti, uzun otların arasında dalgalar halinde yayıldı. Serçeler bunu hissetti, en ince ağaç dallarının uçlarını salladı. En küçük yabani çiçekler bile bunu hissetti, titreyen köklerinden yukarı doğru yayıldı.

Toprağın altında, eski bir büyü harekete geçti.

Uzun boylu, sarışın ve gülümsemesi hızlı biriydi. Yanında, sağlam yapılı, kızıl kahverengi bukleli bir kız vardı. Omzunun üzerinden ona gülümsedi, altın sarısı saçları ve çocuksu tavırlarıyla onu kışkırtıyordu.

Genç adam – aslında daha çok bir çocuktan ibaretti – botlarının bağcıklarını sıkarken, toprak ona doğru yükseldi. Sisli esintiler, kısa kesilmiş sarı saçlarının arasından kafasını okşadı, çalılar pantolonunun paçalarını ısrarla çekiştirdi ve sazlıklar, prenslerine selam duran askerler gibi ayaklarının altında eğildi. Derin bir nefes aldı, ciğerlerini tuz ve çuha çiçeği kokusuyla doldurdu.

Toprak, deniz ve gökyüzü onu kucaklamak için can atıyordu.

Yüzünü bulutlara doğru çevirdi ve soluk kirpikli gözlerini güneşten korumak için kapattı. Işık, kıvrımlı ağzına ve güçlü kartal burnuna eğik bir şekilde vuruyordu.

Çok uzun zaman olmuştu. Yıllarca bekleme, yavaşça çürüyen, karışık kökleri endişeyle kemiren yıllar.

İki arkadaş, ortak matara içinden bir yudum su paylaşırken neşeyle sohbet ediyorlardı. Arazi

karışık çocuk dilini konuşmasa da, bu ikisinin peşinde olduklarını biliyordu. Tek bir varış noktası olabilirdi, çünkü hikaye her zaman bir daire, her zaman gökyüzünde dönen bir girdap, sonsuza dek açılan, sonsuza dek yeniden başlayan bir döngüydü.

Genç adam mağaraya doğru büyük adımlarla yürüdü ve hikaye, ilk sayfaya kanla yazılmış adı ile bir kez daha başladı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Adam

Adam Lancaster coşkuluydu. Elbette, bir saattir kayalık arazide daireler çizerek yürüyorlardı ve yönlerini bulmak için Wyke adlı küçük köyün kenarında park etmiş arabaya geri dönmek zorunda kalmışlardı, ama Adam yılmamıştı. Doğru ülkede, doğru toprak parçası üzerinde bulunmanın verdiği heyecandan kanı damarlarında şarkı söylüyordu. Yirmi iki yıllık hayatında hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Ancak Nicola o kadar heyecanlı değildi.

"Köydeki her evin önünden geçtiğimize eminim," dedi, rüzgârın savurduğu buklelerini yüzünden üfleyerek. "Ve hiçbiri o adresle eşleşmiyor. Burası doğru yer olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle," diye cevapladı Adam, havaalanında kiraladıkları kompakt gümüş renkli Volvo'ya yaslanarak. Mektubu göğüs cebinden çıkardı, kalbi üzerinde, cildinin ısıyla ısınmış ve polar yeleğinin altında güvende duruyordu. Kağıt dokunulduğunda yumuşaktı, keskin köşeleri zaman ve kullanımla pürüzsüzleşmişti.

Adam, geri dönüş adresini çok iyi biliyordu: Michigan banliyösünde, büyükbabasının Adam'ın üniversitenin ikinci sınıfında vefat edene kadar yaşadığı tuğla duvarlı, iki katlı evdi. O yıl Adam üniversiteyi bırakmıştı, çünkü grafik tasarım konusunda yeterince beceri kazanmış ve daha fazla para harcamadan serbest olarak çalışmaya başlayabilirdi, ama aynı zamanda büyükbabasının

ölümü, onun için beklenmedik bir darbe olmuştu. Bu olay, Adam'ın içindeki bir şeyi sarsmış ve o şey bir daha tam olarak yerine oturamamıştı.

Alıcı adresi, Adam'ın çözmek için İskoçya'ya geldiği gizemdi. Adres, Arabella Kirkfoyle'a yazılmıştı ve posta kodu, güneybatı Highlands'ın kayalık sahilinde yer alan Wyke kasabasına aitti. Ancak zarfın üzerinde ev numarası ve yol adı yazmıyordu. Adam'ın büyükbabasının kalın ama düzgün el yazısıyla yazılmış tek bir kelime vardı: *Craigmar*.

Adam, Arabella'yı hiç duymamış olabilir, Wyke'yi de hiç duymamış olabilir, ama Craigmar'ı büyükbabasının yatmadan önce anlattığı hikayelerden tanıyordu. Adam, uzak diyarlardaki maceraların hikayelerine doymak bilmez bir iştahla büyükbabasını sıkıştırırdı. İnatçı büyükbabası, hikayelerle şımarttığı Adam dışında sürekli huysuzdu. Adam, diğer çocuklar tarafından zaten zorbalığa uğradığı tuhaflığını nihayet kavramaya başlayan, garip ve sırık gibi bir ergenken, büyükbabası onu Michigan Gölü çevresinde uzun yürüyüşlere çıkarır ve ona büyülü fiyortlar, hayaletli Bavyera ormanları ve her zaman Craigmar hakkında hikayeler anlatırdı.

Craigmar sadece bir ev değildi, büyükbabası gece geç saatlerde, Adam'ın uykuya dalmış olması gerekirken kamp ateşinin başında uyanık olduğu zamanlarda fısıldardı. Craigmar, sihirle dolu eski bir malikane, yaşayan bir yerdi.

Bu noktada, Adam yatmadan önce anlatılan hikayelerin yarısının uydurma olması, hatta hepsinin uydurma olması umurunda değildi. Artık büyümüştü, jeoloji ve sivil tarihten daha çok büyüye ilgi duyuyordu. Sadece büyükbabasına tekrar yakın hissetmek, büyükbabasının felç geçirdiğinde kopan sevgi ve karşılıklı anlayış döngüsünü kapatmak istiyordu.

"Kaçırmış olmalıyız," dedi Adam. "Tekrar denemeliyiz." "Kasabaya giren ve çıkan tek bir yol var. Ve biz az önce iki mil boyunca yürüdük. Bunun senin için önemli olduğunu biliyorum ve doğru evi bulmana gerçekten yardım etmek istiyorum, ama önce bir pub'a uğrayıp bir bardak bira içemez miyiz? Belki içeride biri bize yol tarif edebilir."

Adam, düşünürken metal kaputu hafifçe vurarak arabanın kaputuna biraz daha eğildi. Bunu yaparken Nicola'nın boyuna yaklaştı ve bir yazda birdenbire 1,80 metre boyuna ulaştığı ergenlik yıllarında geliştirdiği bilinçsiz kambur duruşuna kapıldı. Nicola, Adam'a kıyasla yaklaşık bir parmak ucu büyüklüğündeydi, yani 1,60 metre boyundaydı.

"Ya etrafta dolaşmamızı istemezlerse?" diye sordu, endişeli gibi davranarak. Seyahatleri sırasında tanıştıkları herkes, yol işaretlerini yorumlamalarına veya hostelde çayları için süt bulmalarına yardım etmeye fazlasıyla istekliydi. Adam dürüst olmak gerekirse, düşmanca bir tavırla karşılaşmaktan endişelenmiyordu. Craigmar ile ilgili bu özel takıntısını, en iyi arkadaşı Nicola dışında kimseyle paylaşmak zorunda kalmaktan endişeleniyordu.

"Ne yapacaklar, bizi dirgenlerle kovacaklar mı?" Nicola burun kıvrıdı. "Bizi saman kuklasında yakacaklar mı? Sanmıyorum."

"Bu çok karanlık, Nikki."

Nicola, Amerika'da sayısız erkek ve kadını kendine hayran bırakan o güneş gibi parlak gülümsemesini gösterdi. Edinburgh'a geldikten ve Wyke'ye gitmek için erken kalkmadan önce Old Town'da gece boyu parti yaptıktan sonra, bu gülümseme yerel halk arasında da çok popüler olmuştu. O zamandan beri yol üzerindeki her durakta hatıra gibi telefon numaraları topluyordu.

"Hadi ama, çok daha kötüsünü de yapabilirlerdi," dedi, sanki bu onu daha iyi hissettirecekmiş gibi. "Demir Çağı'nda olsaydık, boğazımızı kesip bizi insan kurban olarak turba bataklığına atarlardı. Ama kibar davranırsak, eminim hayatımızı kurtarabiliriz, hatta yol tarifini de alabiliriz. Sen öncülük et."

Nicola, yolun karşısındaki üç kapı ilerideki pub'ı işaret etti. Burası, üzerinde "The Hound and Grouse" yazan boyalı bir tabelası olan, kırmızı panjurlu şirin bir taş binaydı. Adam'ın midesi guruldadı ve hac yolculuğuna olan yüksek bağlılığını ele verdi.

"Tamam, bir bira ve atıştırmalık alıp yol tarifini de alalım," dedi ve caddeyi geçerek ilerledi. Nicola her zamanki gibi onu takip etti. Üniversitedeki ilk yıllarında arkadaş olduklarından beri, Nicola, Adam'ın cesur adımlar atmasına izin vermekten memnuniyet duyuyordu.

İster Yunan kulüplerinin tanışma partisinde bir shot içmek, ister yüksek bir kayadan Michigan Gölü'nün soğuk sularına dalmak, ister yatmadan önce dinlediği hikayeler ve tek bir mektup dışında hiçbir rehberi olmadan İskoçya'yı dolaşmak olsun, Adam her zaman ilk adım atan oydu.

Bunun cesur olduğu için olduğunu iddia ediyordu, ama aslında Nicola'nın yanında olması, ona her şeyi en azından bir kez deneme cesareti veriyordu.

Pub'ın içindeki hoş loş ışık, masaların üzerindeki alçak lambalardan ve arka tarafta bulunan şömineden geliyordu ve uzun ahşap barı parlatıyordu. Saat henüz 15:00'ti ve bu saatte içki içmek için oturan çok fazla müşteri yoktu. Köşede yaşlı bir çift, anılarına dalmış bir şekilde sosis tabağını paylaşıyordu ve barın bir ucunda, kaba saba çiftçi tipli adamlar çapraz bulmaca çözüyor ve gecikmiş bahar yağmurları hakkında sohbet ediyorlardı. Diğer ucunda ise koyu saçlı genç bir adam tek başına bir porter içiyordu.

Barın sahibi, ikisi bara yaklaşırken başını salladı. Adam'ın barmenlikle ilgili platonik ideale uyuyordu: ellili yaşlarında, vücudu dövmelemlerle kaplı ve insanların en iyi ve en kötü yanlarını görmüş ve bunlardan hiç etkilenmemiş olduğunu ima eden ciddi bir havası vardı.

Nicola, yerel bir birayı tatma fırsatı bulduğu için mutluydu ve yerel bir kırmızı bira sipariş etti. Adam ise tanıdık bir şey olan Stella Artois sipariş etti.

"Bir paket peynir ve soğan cipsi de lütfen," dedi Nicola. "Ayrıca, bize yardımcı olabileceğiniz bir sorumuz var."

"Sorun," dedi barmen, Nicola'nın bardağını doldururken.

Adam barın üzerine eğildi ve sesini biraz alçaltarak, sanki burada onu dinleyecek kadar ilgilenen biri varmış gibi konuştu.

"Bir aile dostumuzla iletişime geçmeye çalışıyorum. Artık burada yaşamıyor olabilir, ama belki burada yaşayan akrabaları vardır? Evini aramaya gittik ama bulamadık."

Barmen, Adam'ın önüne bir şişe Stella koydu ve Adam'ın eli otomatik olarak şişeyi dudaklarına götürdü. Susamış olduğunu fark etti. O kadar heyecanlıydı ki, susadığını

ve Edinburgh'daki hostelde mısır gevreği ve üç kuru kayısı dışında bütün gün hiçbir şey yemediğini fark etmemişti.

"Adres nedir?" diye sordu barmen. "Ev numarası ya da cadde adı bilmiyorum."

"O zaman soyadı ne? Hayatım boyunca burada yaşadım; eğer buradan bir kızsaa, ailesini tanıyor olabilirim."

"Kirkfoyle," dedi Adam, son bir aydır geceleri uykusuz kalıp bu ismi bir bilmece gibi kafasında çevirip durmamış gibi, gayet rahat bir şekilde.

Barmen, sanki bu da sayısız kez gördüğü bir şeymiş gibi bilgece başını salladı. Yabancı bir arayıcı, köyün parke taşlarının altında gömülü unutulmuş aile tarihinin bir parçasını aramak için barına girmişti.

"Eh, o zaman senin sorunun bu. Kirkfoyle'lar kasabada yaşamıyor. Kasabanın sahibi onlar. Sen Eileen'i arıyor olmalısın."

Bu bilgiyi verdikten sonra, barmen Adam'dan uzaklaştı, iyi bir iş yaptığını düşünerek, barı silmeye başladı. Adam'ın beyni bu bilgiyi işlemekte zorlandı. Büyükbabasının bütün bir kasabanın sahibi olan biriyle bağlantısı olabileceği düşüncesi heyecan vericiydi, ama bu, Kirkfoyle'ların nerede yaşadığı sorusuna cevap vermiyordu ve o, Eileen adında birini hiç duymamıştı.

"Aradığım kadının adı Arabella," dedi Adam. "Eileen değil."

Barmen silme işini yarıda bıraktı, sonra Adam'a sanki tarih öncesi bir toplumsal tabuyu çiğnemiş gibi çok garip bir bakış attı. Sanki Adam insan eti yemiş, kız kardeşini karısı olarak almış ya da çıplak elleriyle bir cesede dokunmuş gibi.

"Arabella artık buralarda yaşamıyor," dedi barmen ve arka odaya kayboldu.

Adam bar taburesine çöktü, ilk kez yenilgi hissi içini kapladı. Arabella'nın taşınmış, hatta ölmüş olabileceğini biliyordu. Yine de, onu göğsüne yakın tuttuğu umudunu, ceketinin altında gümrükten kaçırılmış egzotik bir bitki gibi saklamıştı.

"Craigmar'ı arıyorsun," dedi bariton bir ses aniden, Adam'ın kanını kaynatarak. O adı

bu ismi söyleyen.

Döndü ve barın ucundaki adama ikinci kez baktı. Adam, porter birasını bitirmiş ve şimdi Adam'a dikkatle bakıyordu. Muhtemelen Adam'dan çok daha yaşlı değildi, ama yirmi yaşından çok otuz yaşına yakındı, hayatının dörtte birini çoktan geride bırakmıştı. Yeşil örgü kazak giymişti, kestane rengi bukleleri uzamıştı ve kaşları çatık, dolgun dudakları vardı.

"Tepedeki ev," diye devam etti yabancı. "Kirkfoyle malikanesi."

"Malikanesi mi?" Nicola, tohum dolu bir yemliği gören bir serçe gibi merakla cıvıladı. "Merhaba, bu arada. Ben Nicola Fairweather."

"Finley Buchanan," diye araya girdi yabancı, ona bir bakış attı. Gözleri ateşin ışığını yakalayarak hafifçe yumuşadı. Adam, gözlerinin aslında kahverengi değil, çok koyu ela rengi olduğunu gördü.

"Adam Lancaster," dedi Adam, elini uzatarak tokalaşmak için. Finley ayağa kalktı ve barın üzerinden uzandı, el sıkışması şaşırtıcı derecede güçlüydü. Adam'dan daha kısaydı - çoğu insan öyleydi - ama elleriyle çalışan birinin nasırları ve sağlam yapısı vardı. "O malikaneye nasıl gidilir biliyor musun? Craigmar?"

"Elbette biliyorum," dedi Finley, kendi hesabının yanı sıra Adam ve Nicola'nın hesabını da ödeyecek kadar para bırakarak. "Yolun birkaç mil aşağısında. Tek şeritli, ama oraya varırsınız. Ben de oraya gidiyorum; kaybolmamak için beni takip edebilirsiniz."

"Sen de oraya mı gidiyorsun?" dedi Nicola, çantasını çoktan toplayarak. Adam bundan pek emin değildi; tek şeritli bir yolda, dost canlısı bir yabancıyı takip ederek gizemli bir malikaneye gitmek, seri katil tarafından öldürölüp küçük parçalara bölünerek ormana saçılmak için harika bir yol gibi görünüyordu.

"Neden?" diye sordu Adam, sesinde şüphe vardı.

Finley, Adam'ı henüz güvenini kazanmamış bir davetsiz misafirmiş gibi baştan aşağı süzdü. Sonra, yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarmak için yeterli olacak kadar küçük bir gülümseme attı ve araba anahtarlarını parmağında bir kez çevirdi.

"Çünkü ben orada yaşıyorum ve öğle molam bitti. Benimle gelebilir ya da burada kalabilirsin. Ama yağmur daha da şiddetli yağmaya başlamadan önce kararını

hızlı karar vermeni öneririm, yağmur daha da şiddetli yağmaya başlamadan önce."

Adam, yağmur yağmadığını belirtmek için ağzını açtı, sonra durup çatıda yavaş yavaş yoğunlaşan yağmur damlalarının sesini dinledi.

Adam hiç yağmurdan korkmazdı ve elbette küçük bir maceradan da korkmazdı. Her zamanki gibi başının çaresine bakabilirdi ve bu kadar yolu, ödünden sadece birkaç kilometre uzakta pes etmek için gelmemişti. Üstelik Nicola yanındayken, yapamayacağı ne olabilirdi ki?

"Tamam," dedi Adam, bir yudum daha bira içerek. "Önden buyur."

İKİNCİ BÖLÜM

Adam

Adam, kiralık arabasıyla Finley'in hurda Volkswagen'inin arkasında itaatkar bir şekilde takip etti, yol daraldıkça ve yağmur daha da şiddetli yağdıkça yavaş yavaş ilerledi. Buralarda gökyüzünün ne kadar çabuk açılabilirdiği şaşırtıcıydı. Finley tek şeritli yol konusunda yalan söylememişti, yol bir araba için bile yeterince geniş değildi, asfaltsız ve engebeliydi ve Adam, diğer sürücülerin gelip gitmesini sağlamak için yoldan tamamen çıkmaktan başka bir yol görmüyordu.

"Sence ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Nicola, yağmurun arasından bakmaya çalışarak. Adam, Finley'in hemen arkasında o kadar yakından takip ediyordu ki, diğer adamın başparmağıyla direksiyona ritmik bir şekilde vurduğunu, ara sıra arka aynaya bakarak hala takip ettiklerinden emin olduğunu görebiliyordu.

"Bilmem," dedi Adam. Son birkaç aydır Craigmar'ı durmadan aramıştı, ama ev hiçbir kamu haritasında yer almıyordu ve nadiren çıkan gazete makalelerinde de adresi veya fotoğrafları yoktu. Muhtemelen sahibi Craigmar'ın bulunmasını istemiyordu, ki bu, insanlardan nefret eden zengin aileler için hiç de alışılmadık bir durum değildi.

Büyükbabası, sanki asırlar önceymiş gibi, onu *bulmanın neredeyse imkansız olduğunu* söylemişti. Adam on yaşındaydı, yatma vaktini çoktan geçmişti ve bir hikaye daha anlatması için yalvarıyordu. *Ama bunu başarabilecek biri varsa, o da sensin.*

"On beş dakikadır yol alıyoruz," dedi Nicola, pencereden dışarıya bakarak, çalı çırpı ve çalılık ağaçların önünden geçip gitmesini izledi. "Bir İskoç için 'birkaç mil ileride' demek bu mu demek?"

Dudaklarını ısırды, bu da gergin olduğunun kesin bir işaretiydi.

"Bununla bir sorunun yok, değil mi?" diye sordu Adam. "Eğer kendini garip hissetmeye başlarsan, her zaman gidebiliriz."

"Amerika'ya dönüş uçuşunda aradığını bulamadığın için somurtmanı izlemektense, tepelerde ne varsa onunla uğraşmayı tercih ederim," dedi Nicola, dudak kremi sürüp yolcu aynasında saçlarını düzelterek. "Ayrıca, Volkswagen'deki tuhaf adam çok seksi."

"Seksi bir adam seni yine de döşeme tahtalarının altına gömebilir," dedi Adam. "Ve o, uğruna ölmeye değecek kadar seksi değil."

Nicola burnunu çektirdi. "Tabii, sanki senin gözlerin yokmuş gibi. Neyse, sen benim seyahat rehberimsin, unuttun mu? Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

Adam'ın kalbi sıkıştı. Üniversite yıllarında mümkün olduğunca çok yurtdışında okumuş ya da en azından okul tatillerinde yurtdışında parti yapmıştı. İki yıl içinde bir şekilde beş ülkeye gitmişti, tüm masrafları burslarla ya da aniden uçak bileti alabilmek için pirinç ve fasulyeyle beslenmeye razı olmasıyla karşılamıştı. Nicola, doğru yöne gitmek için onun seyahat uzmanlığına güveniyordu ve Adam endişelenerek onu korkutmak istemiyordu.

Aniden Finley sola döndü ve kanlı meyvelerle kaplı, büyümüş bir çitin arkasında kayboldu. Adam onu takip etmek için direksiyonu kırdı, içinden küfrederek, sonra Nicola hayranlıkla bir çığlık attı.

Çakıl yolun sonunda, rüzgârla savrulan gri taştan yapılmış üç katlı devasa bir yapı yükseliyordu. Devasa yapının beyaz çerçeveli pencerelerinin hepsi karanlıktı ve sivri çatının tepesindeki çok sayıda baca, bulutlarla kaplı güneşin gölgesinde kalmıştı. Ev, inişli çıkışlı bir tepenin zirvesinde yer alıyordu ve Adam büyük ahşap ön kapının önünde durduğunda, evin uzun, temizlenmiş ve koyunlarla dolu bir otlak manzarasına baktığını gördü. Otlak, o anda gerçekten dünyanın sonu gibi hissettiren puslu okyanus kıyısına kadar uzanıyordu.

Adam arabadan indi ve manzaranın ihtişamından etkilenerek sessiz kaldı. Eğri büğrü ağaçlar otlakların kenarını çevreliyordu

sanki vahşı doğa, temizlenmiş araziye yayılmak ve onu zorla yeniden vahşı hale getirmek için çabılıyor gibiydi. Yağmurun sisinde bile, Adam bu arazinin hektarlarca uzandığını görebiliyordu.

Bir şekilde, bu arazi, onun ateşli çocuk beyninin hayal ettiğinden bile daha büyük ve daha güzeldi.

Nicola, yağmurdan korunmak için başlığını çekip, Gotik tepeleriyle gökyüzünü delip geçecekmiş gibi görünen evin tepesine bakarken, botları çakıllarda çitirdadı. Duvarlardan bazıları çökmeye başlamış, araba yolunu çevreleyen çitler ve çiçekli bitkiler dağınık ve kapının üzerindeki *Craigmar* yazan demir levha zamanla aşınmıştı, ama yine de hepsi inkar edilemez bir güzelliğe sahipti.

"Ne güzel bir eski dev, değil mi?" Finley, ellerini ceplerine sokmuş halde yanına gelerek sordu. "Soğuk almadan içeri girelim. Malikanenin sahibi ikinizi görmekten mutlu olacaktır, eminim. Buraya pek misafir gelmez."

"Malikanenin sahibi mi?" diye tekrarladı Adam, Finley'in arkasına geçerek. Lordlar gibi şeylerin varlığından haberdardı, özellikle de İskoç kırsalında, ama yine de bu, Nicola'nın hikâye kitaplarına daha uygun bir şey gibi geliyordu.

"Merak etme," dedi Finley, kocaman meşe kapıya yaklaşırken omzunun üzerinden Adam'a gülümsedi. "Neredeyse hiç ısırmaz."

Adam bunun ne anlama geldiğini anlamaya fırsat bulamadan, çitlerin arkasından devasa, sırlıklam bir geyik köpeği belirdi ve Nicola'ya korkutucu bir hızla doğru koştu. Meraklı bir inilti çıkardı, kırmızı dili parlak dişlerinin arasından sarkıyordu ve Nicola birkaç adım geriye sendeledi.

"Smool!" dedi Finley. "Seni kim serbest bıraktı? Sırlıklamsın."

"O köpeklerden korkar," dedi Adam, Nicola ile köpek arasına girerek. Köpeğin tüyleri, bulutların rengi gibi griydi. Köpek heyecanla arka ayakları üzerinde yükseldi ve Adam, köpeğin büyüklüğünden şaşkına dönerek birkaç adım geriye sendeledi. "Onu gönder."

"Yere yat," diye bağırdı Finley, o kadar otoriter bir sesle ki Adam neredeyse kendisi de itaat edecekti. "Yere yat, hemen! Kendinden utanmalısın,

Konukların üzerine atlamaktan. Eve geri dön. Ve bu yağmurda bahçeyi mahvetme, duydun mu beni?"

K Ö pek başını salladı, ağır deri tasmaşını salladı ve Adam'ın kot pantolonuna çamur sıçrattı, sonra zıplayarak uzaklaştı.

"Onun için özür dilerim," dedi Finley, ön kapıyı iterek açtı. "O sadece büyük, aptal bir bebek, ama onu daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum. İçeri gel ve ısın."

Finley, Adam'ın evindeki daire kadar büyük, ahşap panelli bir antreden geçti, ayakkabıları taş döşeme üzerinde nemli izler bırakıyordu, büyük merdivene yaklaşırken taş döşeme sert ahşaba dönüştü. Adam, ahşap işçiliğinin ustalığına hayran kaldı, sanki kıvrımlı bir maun ejderha, kendi üzerine kıvrılarak bir sahanlık oluşturmuş, sonra da yukarıdaki karanlığa uzanmıştı. Mekan abartılı bir şekilde dekore edilmemişti ve McMansion standartlarına göre rustik bile sayılabilirdi, ama Adam'ın görebildiği her ayrıntı, sedef kakmalı sehpadan duvarlara asılı devasa yağlı boya manzara resimlerine kadar, çoğu insanın muhtemelen nereden geldiğini unuttuğu kadar eski parayı yansıtıyordu. Ancak duvarlarda manzara resimleri eksikti ve şöminelerin üzerinde daha önce karmaşık saatler veya mücevher kutuları sergilenmiş olabilecek boş alanlar vardı, bu da en zengin eski ailelerin bile zor zamanlarda hazinelerini satarak ayakta kalmak zorunda kaldıklarını gösteriyordu.

"Lord biraz eksantrik, şimdiden uyarayım." Finley paltosunu çıkarıp demir kancaya astı, sonra Adam ve Nicola'nın ceketlerini almak için elini uzattı. "Ancak resmiyete gerek yok. Sadece davranışlarınıza dikkat edin, ev sahibi size Arabella'yı anlatmaktan mutluluk duyacaktır, eminim."

Nicola, Adam'a temkinli bir bakış attı, ama Adam sadece omzunu sıktı ve yürümeye devam etti. Doğrudan içeri davet edilmek garipti, elbette, ama zengin insanlar tuhaftı ve İskoçya'nın Amerika'dan farklı bir misafirperverlik kültürü vardı ve en önemlisi, bu, cevaplarını alabileceği tek fırsat olabilirdi. Finley nispeten zararsız görünüyordu ve Adam gerekirse muhtemelen onunla dövüşebilirdi.

Hatta Nicola da gerekirse yapabilirdi. Boyu kısaydı, ama ağırlık merkezi düşüktü ve çok, çok kirli dövüşürdü.

İkili, Finley'i takip ederek loş bir koridordan geçip küçük bir salonu geçtikten sonra evin resmi kütüphanesine girdi. Biraz rahatsız edici koşullara rağmen cezbedici olan neşeli bir ateş, zıplayan tavşanların oyulduğu bir şöminenin içinde parlıyordu. Oda adaçayı yeşili boyanmış ve koyu renkli ahşap panellerle kaplanmıştı, duvar kağıtları ise minik beyaz çiçekler ve sarmaşıklarla süslenmişti. Duvarlardan biri çerçeveli fotoğraflar ve küçük kartpostallardan oluşan bir galeriye dönüştürülmüştü, karşı duvarda ise tavandan tabana kitap rafları vardı. Çok sevilen konyak rengi deri bir kanepe, üzerinde terleyen bir buz kovası ve kahverengi likör şişesi bulunan bir bar arabası ile davetkar bir şekilde duruyordu.

Bir kadın şömineye bakarak, kesme kristal bir bardaktan içki yudumluyordu.

"Finley," dedi boğuk bir alto sesle, onlara dönmeye tenezzül etmeden, "kimi buldun?"

"Umarım arkadaşlar," dedi Finley. "Bunlar Adam ve Nicola, efendim. Arabella'yı sormak için pub'a gitmişlerdi."

Bunun üzerine kadın döndü, koyu renk gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Jodhpurs giyyordu, beyaz bluzunun üzerine yeşil tüvit yelek ve binici çizmeleri giymişti. Kalın saçları kuzgun siyahıydı, soluk tenini dengeliyordu ve saçlarını yarısı yukarıda, yarısı aşağıda pratik bir tarzda toplamıştı.

"Lord bu mu?" Nicola, Adam'a fısıldadı. "Yüksek lisans öğrencisi gibi görünüyor."

Lord, Adam'ın şimdiye kadar tanıştığı hiçbir yüksek lisans öğrencisine benzemiyordu, ama Adam grafik tasarım okumuştı ve Nicola edebiyat diplomasına sahipti, bu da daha çok tiyatrocı tiplerini çeken bir alandı.

"Arabella mı?" diye tekrarladı lord, Adam'ı baştan aşağı süzerken acele etmedi. Bu, en azından tanıdık gelen, değerlendiriliyor ya da sarkıntılık ediliyor gibi hissettirmiyordu. Daha çok, onun her ayrıntısını hafızasına kazıyor gibi hissettiriyordu, ki bu bir şekilde daha rahatsız ediciydi. "Arabella Kirkfoyle'u mu kastediyorsunuz?"

"Evet," dedi Adam, içini bir rahatlama kapladı. O ismi hatırlayabilecek kimse kalmadığını kendine yarı yarıya ikna etmişti

. Sorularını yanıtlayacak ve ona bir son verecek kimse yoktu. "Kulağa garip gelebilir ama ben buraya bir tür... hac yolculuğuna geldim. Büyükbabam benim için çok önemliydi ve geçen yıl vefat etti ama aslında onun hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum. Gençliğini seyahat ederek geçirdiğini ve bana bu yerle ilgili hikayeler anlattığını biliyorum. Craigmar'ı kastediyorum. Ama İskoçya'nın neresinde olduğunu hiç bilmiyordum. Son zamanlarda bunu buldum..."

Adam yeleğinin içinden mektubu çıkardı. Gün boyunca mektubu hiç yanından ayırmazdı ve geceleri de kolunun uzanabileceği bir yerde uyurdu.

"Bu, büyükbabamın bu eve, Arabella Kirkfoyle'a yazdığı bir mektup. Eğer hala burada yaşıyorsa, büyükbabamın kim olduğu hakkında bana daha fazla bilgi verebileceğini düşündüm."

Adam, utançtan yanakları kızarak zorlukla yutkundu. Çok fazla özel bilgi paylaştığını hissetti, ama aynı zamanda hikayesinin anlamlı olması için yeterince bilgi paylaşmadığını da hissetti.

"Bunun için bu kadar yolu mu geldin?" diye sordu lord. "Ne macera ama."

"Sanırım şu anda yapacak başka bir şeyim yok."

Malikanenin sahibi, Adam'ın yanına yürüdü ve onu turba viskisi ve iris parfümünün kokusuyla sardı. Göğsüne, ailesinin amblemini ve sloganını gösteren, biraz yıpranmış bir klan rozeti takmıştı. Rozet, demirle çevrili, üzerinde "vivere militare est" yazan bir sıçrayan tavşan figürüydü.

"İzin verir misin?" diye sordu, elini mektuba doğru uzattı. Adam onu reddetmek istedi - bu, Adam'ın büyükbabasının hayatına dair elinde kalan tek ipucuydu - ama kadın çok rahat bir şekilde emir verircesine konuştu. Sanki Adam'dan, sadece ona emanet ettiği kendi eşyalarından birini teslim etmesini istiyormuş gibi. Ve Adam'ın şimdiye kadar gördüğü en siyah gözleriyle, hiç tereddüt etmeden, doğrudan ona baktı.

"Bu çok hassas," dedi Adam, ona hayır demek için cesaretini toplamaya çalışarak.

"Hayır" demek için cesaretini toplamaya çalıştı.

"Değerli şeyler genellikle öyledir," dedi kadın, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle

. Gündüz içki içmesi, binici pantolonları ve eski moda resmi unvanı nedeniyle Adam, onun kendisinden çok daha yaşlı olduğunu düşünmüştü

düşünmüştü. Ama şimdi, yakından baktığında, en fazla otuz yaşında olduğunu, belki de o kadar bile olmadığını gördü. Sosyal statülerindeki bariz fark ve lordun endişe verici derecede solgun ve ince mavi damarlarla kaplı teninin Finley'in sağlıklı, zeytin rengi teniyle çelişmesi olmasaydı, o ve Finley kardeş olabilirdi. "Sadece bir bakmak istiyorum. Hemen geri vereceğim, söz veriyorum."

Adam derin bir nefes aldı, sonra mektubu kadının bekleyen avucuna koydu.

Lord, sanki ondan çok memnunmuş gibi boğazından bir uğultu sesi çıkardı. Adam'ın midesi, heyecandan mı yoksa daha korkutucu bir beklentiden mi, sıkıştı. Söylemesi zordu.

"Lütfen oturun, ikiniz de," dedi, elini kanepeye doğru uzatarak. "Bir şey içmek ister misiniz? Yoldan gelmişsiniz, aç olmalısınız. Finley'e dün akşamki geyik eti turtayı ısıtmasını söyleyebilirim, ya da daha hafif bir şey isterseniz çay ve çörekler de var."

"Hayır," dedi Adam. "Biz iyiyiz..."

"Çay ve çörekler harika olur," dedi Nicola, kanepeye otururken. Tam olarak rahat görünmüyordu, ama garip durumlarda kendini evindeymiş gibi hissetmekte ustaydı. Finley odadan çıktı ve Adam, Nicola'nın yanına oturdu, kahve masasının ortasında düzgünce dizilmiş, çok eski ve çok karmaşık görünen bir dizi masa oyununa bakarak.

"Bunu nasıl ele geçirdin?" diye sordu lord, mektubu açıp ateşin ışığına tutarak. Adam'ın kalbi gırtlığına kadar çıktı, ama kadın mektubu ateşe atmadı, sadece kaşlarını çatarak yazıyı inceledi. "Biri mi verdi sana?"

"Evet," dedi Adam. "Annem dedemin eşyalarını bulduğunda bana verir. Başka kimsenin ilgilenmeyeceğini düşündüm."

"Oh, ben çok ilgileniyorum," dedi lord, mektubun gerçekliğini doğrulamak istercesine kağıdı ters çevirerek. Sonra, Adam'a şömine başında anlatılan hikayeler gibi gelen meraklı bir ses tonuyla mektubu yüksek sesle okudu.

Arabellam,

Michigan'da bahar geldi ve hiç bu kadar parlak bir güneş ışığı görmemiştim. Huron Gölü'ne ayna gibi yansıyor ve gözlerini yıldızlarla dolduruyor. Bu bölgedeki insanlar çok dost canlısı ve çalışkanlığı ve dürüstlüğü takdir ediyorlar. Sanırım en azından bir süre burada kalacağım.

Dün gece, Paskalya'da Craigmar'ı rüyamda gördüm. Annenin kuzu kızartmasını ve babanın yaktığı şenlik ateşlerini özlüyorum, ama en çok da seninle birlikte tepelerde sabah yürüyüşlerine çıkmayı özlüyorum. Acaba başka bir yeri rüyamda görecek miyim?

Umarım iyisindir ve umarım bu mektuplar uygunsuz değildir. Ama sanırım onları okuyorsun ve cevap yazmasan bile seni gülümsetiyorlar.

*Her zaman
senin, Robbie*

Adam mektubu onlarca kez okumuştı, ama başka birinin sesinden dinleyince boğazı düğümlendi. Haftalarca büyükbabası için ağlamadan geçerdi, sonra birdenbire ağlama krizine girerdi. Ateşe bakarak, kimse gözlerinin yaşardığını fark etmeden ısının gözlerini kurutmasını diledi.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim," dedi lord, mektubu Adam'a geri verirken. Uzaklaşmadan önce omzunu sıktı, bu beklenmedik insan sıcaklığı onu kederinden sıyrılmaya zorladı. "Kendimi tanıtmadığımı fark ettim. Ben Eileen Kirkfoyle. Arabella'nın torunuyum. Burası benim arazim ve sana eve giden yolu gösteren adam benim bahçıvanım."

Eileen'in dokunduğu yer Adam'ın omzunda yanıyordu. Büyükbabasının mektubunun bir aşk mektubu olabileceğini fark etmişti ve Arabella Eileen'e benziyorsa, Kirkfoyle kadınlarının çekiciliğini anlayabilirdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Adam, ve bunu içtenlikle söylüyordu.

"Korkarım büyükannem hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ben doğmadan önce öldü. Ama hayatım boyunca burada yaşadım ve ailem ayrıntılı soy kayıtları tutuyor, bu yüzden size yardımcı olabileceğim. Eileen, Adam ve Nicola'nın karşısındaki sandalyeye oturdu, dirseklerini açtığı bacaklarının dizlerine dayayarak öne eğildi. Tavırlarında erkeksi bir yan vardı, sanki esnek bir kızın vücuduna hapsolmuş bir taşra beyefendisi gibi. "Atalarım veya onların arkadaşları hakkında daha fazla şey öğrenmekten her zaman mutluluk duyarım. Görünüşe göre büyükbabanız ve büyükannem gerçekten çok iyi arkadaşlarmış."

Finley, buharlı kahvaltı çayı, boyası aşınmaya başlamış üç porselen fincan, kabarık yarım çörekler, bir kavanoz ahududu reçeli ve bir tabak kaymak içeren tahta bir tepsi ile ortaya çıktı. Adam, Eileen'in Finley dışında başka personeli olup olmadığını merak etti, ama sonra açlık galip geldi ve ahırda büyümüş gibi yemek yemeden, boş midesine olabildiğince çabuk çörek tıktırmakla meşgul oldu.

"Adam soğukkanlı davranıyor," dedi Nicola, pembe dilini çıkarıp başparmağındaki reçeli yaladı. "Ama aylardır tek konuştuğu şey buraya gelmekti. Misafirperverliğiniz ve bizimle sohbet etmeye istekli olmanız için çok minnettarız. Sonunda Craigmar'da olmak çok heyecan verici."

"Erkeğinle buraya kadar gelerek çok iyi bir kız arkadaşsın," dedi Eileen, çayını yudumlarken gülümseyerek. "Senin yerinde olsam, beni otelde bırakmasını isterdim."

"Oh, ben onun kız arkadaşı değilim," dedi Nicola, burnunda bir kızarıklık belirerek. Adam'ın istediğinden daha sık olan, onların birlikte olduklarını düşünenleri hemen düzeltmeye çalışırdı. Adam, Nicola ile birlikte olmayı hiç düşünmemişti değil – aslında, birlikte dışarı çıktıklarında, ayrı olduklarında veya geceleri yatakta yalnız kaldığında, utanç verici derecede çok düşünmüştü – ama Nicola ile birlikte olmak söz konusu bile olamazdı. Nicola çok güzeldi, elbette, ve iyi arkadaştı, ama uzun vadede kişilikleri uyuşmuyordu. Bu yüzden Adam

kısa vadeli bir ilişkiyle hiçbir şeyi mahvetmemiştir. "Ben sadece arkadaş olarak buradayım."

"Sen bilirsin," dedi Eileen, sanki Nicola'ya hiç inanmıyormuş gibi.

Nicola bu kavgacı sözlerle alınmış görünüyordu. Adam, Nicola'nın fazla cüretkar davranan bir üniversiteli erkeğin kulaklarını çekeceğini veya barda huysuz bir kızın saçını çekeceğini deneyimlerinden biliyordu ve onun soylu birine ne yapacağını görmekten nefret ediyordu.

"Nicola bir nimettir," dedi Adam, durumu yatıştırmak için araya girerek. "Ve İskoç folklorunu inceliyor..."

"Hobi olarak," diye araya girdi Nicola.

"Sen bitirdin bir bütün ortaçağ edebiyat derecesini Adam, onun zekasını küçümsemesine izin vermeyerek düzeltti. "Her neyse, bu tür şeyler tam ona göre, bu yüzden benimle geldiğine sevindim." "Ne güzel bir gelişme," dedi Eileen. "Peki, nasıl yardımcı olabilirim

yardımcı olabilirim?"

"Büyükbabam hakkında sahip olduğunuz her türlü bilgi çok iyi olur. Ailenizden Robert Lancaster hakkında konuşan birini hiç duymadınız, değil mi?"

"Duymadım diyemem. Ailenizin misafiri miydi acaba? Ya da bir tür sözleşmeli iş için mi getirilmişti?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Adam. "Neden burada olduğunu ya da neden gittiğini hiç söylemedi. Sanki bir kitaptan çıkmış gibi, Avalon gibi bir şeyden bahsediyordu. Sanırım onun için özel bir yeri. Sonunda geri dönmek istedi, ama seyahat edemeyecek kadar hastaydı. Onun yerine ben gidip göreceğime söz verdim."

"Finley, sen de benim kadar uzun süredir burada yaşıyorsun," dedi Eileen. "Bu sana bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Hayır, efendim," dedi Finley, ona neredeyse bakmadan. Sanki onu rahatsız eden bir şey varmış gibi, başparmağını çığniyordu, sanki burada olmak yerine başka bir yerde olmak istermiş gibi. "Ben sadece bahçeyi yönetiyorum. Evin gelip gidenleri hiçbir zaman ailemin işi olmadı."

"Büyükbaban ne zaman Craigmar'da bulunmuş olabilir?" diye devam etti Eileen.

"Onu da bilmiyorum," dedi Adam, bu konuşmaya ne kadar hazırlıksız olduğunu fark edince yüzü kızardı. Sadece bir hikaye, bir isim ve umutla buraya kadar gelmek aptalca mıydı? Eileen'in zamanını mı boşa harcıyordu? "Onlarca yıl önce."

"O kadar eskiyi hatırlayan çok azımız hayatta kaldı," dedi Eileen gizemli bir şekilde. "Ben yirmi yedi yaşındayım. Finley de öyle."

Adam daha fazla ısrar etmeden önce, evin üzerinde sağır edici bir gök gürültüsü patladı ve herkes irkildi. Finley pencereye doğru büyük adımlarla yürüdü ve dışarıya bakarak, ne kadar yağmur yağacağını ve bunun işini nasıl etkileyeceğini tahmin etmeye çalışıyordu, ama Eileen sadece elini kalbinin üzerine koydu ve güldü.

"Çok şiddetli yağıyor," dedi Finley, Eileen'e keskin bir bakış atarak. Sessizce görüşüyorlarmış gibi, yarım saniye sessizlik oldu.

"Ne kadar şiddetli?" diye sordu Eileen. "Kendin gör."

Eileen pencereye gitti ve tsk tsk sesleri çıkarmaya başladı. Bunun kötüye işaret olduğunu hisseden Adam, Nicola ile birlikte Eileen'in yanına, tavandan tabana pencereye geldi.

Dışarıda yağmur yağmıyordu; tam anlamıyla sağanak yağmur yağıyordu. Adam, Berlin'de yağmurda taksi beklemiş ve İzlanda'da kar fırtınasında yürüyüş yapmıştı, bu yüzden hava koşullarının ona başa çıkamayacağı bir şey sunamayacağından oldukça emindi. Ama bu, evin üzerine şiddetle yağan gri, soğuk bir yağmurdu.

"Dışarıdaki araba senin mi?" diye sordu Eileen. "Evet," dedi Nicola. "Kiralık."

"Bu araba çamur için yapılmış sayılmaz," dedi Eileen. "Buraya gelirken kullandığın yol şiddetli yağmurlar sırasında yıkanır. Araba kullanmanın güvenli olacağından emin değilim."

"Yağmur ne kadar sürecek?" diye sordu Adam.

"Yarın öğleden sonraya kadar," diye cevapladı Finley, çiftçi almanaklarını iyi bilen birinin bilgeliğiyle.

"Yarın mı?" diye tekrarladı Nicola, sesi gergin. "O kadar kötü olamaz, değil mi?"

"Bu yağmur yağdığında o yolda bir arabayı devirdim, bir diğerini de çamura sapladım," dedi Finley, Nicola'ya bakarak. Adam yanılmıyorsa, Nicola'ya gereğinden biraz daha yakın duruyordu. "Direksiyon başında ne kadar dikkatli olursan ol, bahar yağmurları kendi kafasına göre hareket eder."

"Highlands'a gelmek için çok kötü bir zaman seçmişsin," dedi Eileen. "Elbette senin için iki yatak hazırlayacağız. Yağmur durana kadar burada kalmaktan mutluluk duyarız. Böylece birbirimizi daha iyi tanıyıp atalarımız hakkında sohbet etmek için daha fazla vaktimiz olur, değil mi?"

"Oh, hayır," Adam, rahatsızlık vermek istemeden, "biz yapamayız..."

"Bizi bu güzel evde, sizinle birlikte kalmamıza izin mi vereceksiniz?" dedi Nicola ve *oh hayır*, gözleri hayranlıkla yumuşamıştı. Adam, o böyle baktığında, sadece hayatta olmanın güzelliğine kapılmış gibi, ona hiçbir şeyi reddedemezdi. "Bizimle daha yeni tanıştınız."

"İki Amerikalı turistin uykumda beni boğmayacağına bahse girerim, ama cinayet işlemeye niyetlenirseniz, odamda bir tüfek tuttuğumu unutmayın."

Finley sinirli bir ses çıkardı ve Adam, Eileen'in çalışanını bunun için azarlayacağını ya da en azından ona onaylamayan bir bakış atacağını bekledi. Oysa Eileen bunu neredeyse fark etmedi bile.

"Hiç sorun değil, gerçekten," diye devam etti. "Bu ev misafirleri ağırlamak için inşa edildi, ama şu anda çoğu gün burada sadece ben varım. Biraz arkadaşlık o kadar da kötü olmayabilir."

Adam'a sıcak bir gülümseme attı, belki de gereğinden biraz daha sıcak bir gülümseme, bakışları bir anlığına onun vücudunu taradıktan sonra tekrar pencereden dışarıya döndü.

Adam, kadının reddettiğini kabul etmekte zorlanıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Adam, bu garip kader dönüşüne teslim olarak. Çocukluğundan beri Craigmar'ı hayal ediyordu ve şimdi buradaydı, ayrılmak istemiyordu. En azından bu yerin her köşesini keşfedip, her odasını gezip, tarihinin her damlasını içmeden gitmek istemiyordu. Eileen buna izin verirse, onun için yeterliydi. Başka gidecekleri bir yer yoktu. Evet, sonunda eve dönmek için uçağa binmeleri gerekecekti, ama Adam seyahat programının çoğunu yan geziler, beklenmedik gününbirlik geziler ve umarım derin ve

anlamlı bir etkileşim için ayırmıştı.

Adam, zevkle ayak parmaklarının ucunda zıplayan Nicola'ya bir bakış attı. Eileen ve onun hakim olduğu çürüyen zenginlikten oluşan özel dünyasından tamamen büyülenmiş görünüyordu.

"Finley size odalarınızı gösterecek," dedi Eileen, sanki bu cömertlik gösterisi onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, her şey günlük işmiş gibi uzaklaşmaya başlamıştı. "Muhtemelen arabadan bazı eşyalarınızı da almanız iyi olur. Yerleşmek için acele etmeyin. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Gerçekten minnettarsınız," dedi Nicola. "Size borcumuzu ödeyebileceğimiz veya yardımcı olabileceğimiz herhangi bir şey varsa..."

Eileen, Nicola saçmalıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Kesinlikle olmaz. Bu misafirperverlik ve benim için bir zevk. Finley?"

"Hemen," dedi Finley ve sonra, sanki kendini unutmuş gibi. "Efendim."

Finley kapıyı işaret ederek Adam'a öncülük etmesini işaret etti. Adam kütüphaneden çıktı, Nicola da hemen arkasından onu takip etti, ama arkasına dönüp bu görkemli odaya son bir kez bakmadan edemedi. Bahçıvanın lordun bileğini tuttuğunu, sert parmaklarının süt beyazı teninde izler bıraktığını zar zor görebildi.

O kadar hızlı ve o kadar zayıf bir sesle ki, Adam hayal etmiş olabileceğini düşündü, Finley'in alçak ve acil bir sesle şöyle dediğini duydu

"/s/a."

Lord, gözlerinde ateşle hizmetçisine baktı. Sonra bileğini kurtardı.

Bu, garip ve gergin büyüyü bozdu. Bahçıvan, Adam ve Nicola'nın peşinden gitti ve lordunu kütüphanesinde yalnız bıraktı.

"Bu taraftan," dedi Finley, sesi biraz sert çıkmıştı.

Adam ve Nicola, onu itaatkar bir şekilde maun merdivenlerden yukarı ve Adam'ın harita ve gün ışığı olsa bile yolunu bulamayacağı kıvrımlı koridorlardan aşağı takip ettiler.

"Burası Nicola'nın odası," dedi Finley, halı kaplı bir koridorda durup bir yatak odasını işaret ederek. "Adam, senin odan

koridorun sonunda olacak. Yolda zorlu bir yolculuktan sonra ikinizin kendi alanınıza sahip olmak isteyeceğinizi düşündüm."

Adam itiraz etmek istedi. O ve Nicola seyahat ettiklerinde her zaman karma hostel odalarında kalırlardı, ama bu özel bir odayı paylaşmakla aynı şey değildi, hele ki özel bir yatağı paylaşmakla hiç aynı şey değildi. Nicola'dan ayrılmaktan doğrudan şikayet etmeyi bilemedi, bunun yerine, "Birkaç dakika konuşup kendimizi toparlayabilir miyiz? Sonra odama götürülmekten memnuniyet duyarım," dedi.

"Tabii," dedi Finley, rahatsız olmamış bir şekilde. "Hazır olduğunuzda aşağıda görüşürüz."

Bunun üzerine Finley gitti ve Adam, Nicola'yı odasına kadar takip etti.

Misafir odası küçüktü ama rahattı, oyulmuş güllerle süslenmiş dört direkli bir yatak ve köşede küçük bir şömine vardı. Duvar kağıdı narin yeşil sarmaşıklar ve minik pembe çiçeklerle kaplıydı, odaya kır bahçesi havası veriyordu.

"İnanabiliyor musun?" diye sordu Nicola, okulun voleybol takımında kimin kiminle yattığını dedikodu ederken kullandığı ses tonuyla. "Tanrım, bu ev! Ne kadar eski olmalı, 1850'lerden kalma mı? Eminim eski temeller üzerine inşa edilmiştir. Kütüphanede kaç tane kitap olduğunu gördün mü?"

"Harika bir yer," diye kabul etti Adam. "Ama burada sıkışık kalmayı sevmiyorum."

"Sen hiçbir yerde sıkışık kalmayı sevmezsin," dedi Nicola, kendini yatağa atarak. "Ama sadece bir gecelik."

"Bunu hiç beklemiyordum ve burada oldukça izole durumdayız. Sanırım cep telefonum da çekmiyor. Eileen'i rahatsız ettiğimizi düşünmeden edemiyorum."

"O sadece çok fazla boş zamanı olan yalnız ve eksantrik bir kadın, biz de onun evindeki ücretsiz eğlencesi. Kendisi söyledi: burada ondan ve Finley'den başka kimse yok. *Onu* seviyorum."

"Hoşlandığın insanlar konusunda senin yargına güvenmiyorum, alınma ama."

"Artık insanları sevmem yasak mı?"

"Tabii ki sevebilirsin," dedi Adam, çabucak kendini kurtarmak için. Nicola'yı kıskanmaya hakkı yoktu. Sonuçta, o onun değildi. Bunu defalarca kez kesinleştirmişti. Böylesi daha kolaydı. Daha az acı vericiydi. "Sadece, onunla yatmadan önce, adamın sana Ted Bundy gibi davranmayacağından emin ol derim."

"Sen benim zararsız bahçıvan fantezimi yaşamama izin ver, ben de senin o seksi aristokrati, binicilik botlarıyla üstüne basmasını istediğin gibi izlemeye devam etmene izin vereyim," dedi Nicola gülümseyerek.

"Onun bana basmasını istemiyorum," dedi Adam, sinirlenerek. Eileen'in adının geçmesiyle hızlanan nabızı ise başka bir hikaye anlatıyordu. "Ve onların konuşma şeklini duydun mu? Çok garip. Her cümle sanki bir masal kitabından çıkmış gibi, sanki yıllardır modern insanlarla konuşmamışlar gibi. O, ondan daha kötü, ama yine de. Burada tedbirli davranalım, tamam mı? Garip bir şey hissedersen, beni bul."

"Tabii ki," dedi Nicola iç çekerek. "Ama sen bunu istemiştin, değil mi? Macera dolu cevaplar?"

"Sanırım öyle," dedi Adam, gülümsememeye çalışarak. Bu konuda daha temkinli olması gerektiğini biliyordu (yabancıların tehlikesi falan), ama şu anda evrenin en sevdiği oğlu gibi hissetmemek zordu. Evi gördüğü anda onu saran kader hissine kapılmak çok cazipti.

"Bu olabilir, Adam," dedi Nicola, biraz ciddileşerek. Bu yolculuğun onun için ne anlama geldiğini herkesten daha iyi biliyordu. Sonuçta, büyükbabasının öldüğü Pazar sabahı telefonu açan oydu. "Senin için bunun olmasını istiyorum."

"Teşekkürler, Nikki. Her neyse, onlar bizim buraya gelip gümüşlerini falan çaldığımızı düşünmeye başlamadan önce aşağı inmeliyiz." Dönüp gitmek üzereyken kapıda durdu. Samimiyet bazen onun için zordu, kesinlikle gülmek ve eğlenmekten daha zordu, ama bir şekilde başardı. "Burada benimle birlikte olduğun için mutluyum. Cidden."

"Doğru, ben oldukça harikayım," dedi Nicola, gururlu bir tavus kuşu gibi süveterini düzeltirken onun yanından geçip koridora çıktı. "Hadi gel. Daha fazla çay istiyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nicola

Adam ve Nicola arabadan çantalarını alıp, yolculuktan dolayı buruşuk ve küflü olmayan kıyafetlere geçtiklerinde saat beş geçmişti ve Nicola'nın midesi gurulduyordu. O sabah hostelde sakladığı granola barı bitmişti, çaydan kalan çörekler de öyle, bu yüzden Finley sonunda o geyik eti turtayı ısıttı. Tadı zengin, koyu ve mükemmel bir av eti tadı vardı, hamuru o kadar gevrek ki Nicola onu boyayıp güzelliğini yakalamak istedi. Finley, hep birlikte gayri resmi bir akşam yemeği yemeye karar verdikleri kütüphanede ona bir tabak uzattığında, sıcak başparmağı Nicola'nın iç bileğinin narin derisine dokundu.

Nicola, Adam ve Eileen'in akşam yemeğinde kesişen aile tarihleri hakkında teoriler üretmeye dalacaklarını bekliyordu, ama Eileen bu konuya girmeye hiç acelemiz yokmuş gibi görünüyordu. Bunun yerine, Adam'ın grafik tasarım işi ve koşu kulübüyle ilgili her yeni ayrıntıya ya da Nicola'nın çiçekçi asistanı olarak çalışırken geceleri henüz yayınlanmamış çocuklara yönelik fantastik kitaplar yazdığına dair her ayrıntıya büyük bir ilgiyle, sıradan bir sohbet yaptı. Eileen fazla yemek bile yemedi, sadece taze bir bardak viski yudumlarken, Nicola ve Adam'ın hayatlarının sıradan ayrıntılarını hayranlıkla dinledi.

Finley onlarla birlikte akşam yemeğini yedi, ama sanki rahatlamaya alerjisi varmış gibi yemek yerken büfenin yanında durdu. Kalmak için bahaneler uydurup, büyükbaba saatini parlatıp bulaşıkları topladı ve fazla konuşmadı, ama kesinlikle dinledi. Nicola, onun gözlerinin birden fazla kez kendisine kaydığını fark etti

ve kendini onun güçlü ön kollarının hatlarını ve acı verici derecede romantik saç buklelerini hayranlıkla izlerken buldu.

Ev sahibinin tek çalışanına asılmanın uygunsuz olup olmayacağını merak etti. Finley'in asılmaktan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etti.

Serbestçe davranan arzuları konusunda tamamen düzeltilemez biri değildi, sadece yeni insanlarla tanışmayı çok seviyordu ve flört etmek (ve bazen dostça bir ilişki kurmak) onları tanımak için en sevdiği yoldu.

Ama şimdi, güneşin batışını, dağılmak bilmeyen fırtına bulutlarının ardında izleyen Eileen, sonunda asıl meseleye döndü. Seçtiği geyik eti turtası, kahve masasında unutulmuş bir şekilde dururken, o düşüncelere dalmış bir şekilde çenesini avucuna dayadı.

"Büyükbaban sana burada ne olduğunu tam olarak ne söyledi?" diye sordu Adam'a. "Eski taş duvarlar ve koyunlar dışında ilginç bir şey var mı?"

"Aptalca gelebilir," dedi Adam, son dilim pastasını özenle yerken. Adam zayıf olabilir, ama yemek yemeyi çok severdi.

"Dene bakalım."

Adam tabağını masaya koydu ve kendini topladı.

"Hikaye her seferinde değişiyordu. Buranın şövalyelerin son dinlenme yeri olduğunu, evin altında her türlü hazinenin gömülü olduğunu, buranın cadıların toplanma yeri olduğunu söylüyordu... Bir çocuğun uykuya dalmasına yardımcı olacak şeyler. Ama bu yerin özel bir yanı olduğunu, tuhaf bir enerjiye sahip olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Craigmar'ın tuhaf olduğunu kesinlikle doğrulayabilirim," dedi Eileen, ayaklarını koltuğun altına sokarak. Kedi gibi kıvrılmıştı, botları şöminenin yanında unutulmuştu.

"Nasıl yani?" diye sordu Nicola. Küçük bir kızken, üvey kardeşlerini korkutucu hikayeler anlatarak korkuturdu, o zamandan beri garip hikayelere karşı bir ilgisi vardı. Hayaletler, iblisler, periler, uzaylılar, melekler, başsız atlılar... Nicola hepsini severdi. Hikaye ne kadar eskiyse o kadar iyiydi.

"Seni ayrıntılarla sıkmayacağım, ama korkarım hikayelerin çoğu pek mutlu sonla bitmiyor," dedi Eileen, Nicola'ya tüm dikkatini vererek. Bu biraz sarhoş ediciydi, sanki aç karnına bir kadeh

Eileen gerçekten çok güzeldi, acımasız ve affetmez, ama aynı zamanda doğal bir şıklığa sahipti. "Burada büyümekten mutluydum, ama birçok Kirkfoyle'un bu duvarlar içinde zorluklarla karşılaştığı ve hatta bazılarının Craigmar'da öldüğü doğru. Bu bölge eskiden Kirkfoyle'larla doluydu, ama şimdi soyumun sonuncusu benim. Ben on altı yaşındayken, annemle babam kıyıda biraz açıkta bir tekne kazasında boğuldu."

"Tanrım, çok üzüldüm," dedi Nicola, kalbi sıkışarak. Annesi ve babasını hiç tanımadığı için tüm aile üyelerini kaybetmeyi hayal edemiyordu, ama dünyada yalnız kalmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu.

"Hayat böyle," dedi Eileen, hiç aldırmadan. "Ama bu bana bir şeyi hatırlattı. Adam, sana bir şey göstermek istiyorum."

Eileen ayağa kalkıp raflardan büyük, kumaş kaplı bir kitap aldı ve onu pencerenin yanındaki devasa meşe masanın üstündeki standı yerleştirdi. Nicola daha önce pek fark etmemişti, ama şimdi bunun nesiller boyu ailede kalmış, arazi sözleşmelerinin, evlilik sözleşmelerinin ve ölüm belgelerinin muhtemelen imzalandığı türden bir masa olduğunu açıkça gördü.

Eileen, sedefli ojeyle boyanmış tırnaklarıyla kitabın sayfalarını nazikçe çevirdi.

"Buraya gelin," dedi, tartışmaya yer bırakmayan o zengin sesiyle.

Adam ve Nicola hemen ayağa kalktılar ve masaya yaklaşırken birbirlerine gizlice bakışlar attılar. Eileen, sesini yükseltmeden veya tek bir talepte bulunmadan, ikisini de kısa bir süre içinde kontrolü altına almıştı.

Finley, artık kulak misafiri olmadığını gizlemeye çalışmadan, şöminenin önünden dikkatle izliyordu.

Nicola, kitabın sayfalarını görmek için yaklaştı, Adam ve Eileen'in ona doğru eğildiklerinde vücut ısılarını hissedebilecek kadar yaklaştı.

Eileen, eski bir kaligrafi ile yazılmış isimlerin listesini parmaklarıyla gösterdi.

"Bunlar benim aile kayıtlarım. Kirkfoyle klanının tüm dalları, küçük ama gururluyuz. İşte babam ve onun

büyükbabam. Ve işte ben."

Eileen adını gösterdi. Eileen Elizabeth Kirkfoyle, yirmi yedi yıl önce doğmuş, kardeşi yok. Nicola'dan sadece beş yaş büyük ve bir unvan ve araziye sahip.

"Ve bu," dedi Eileen, birkaç sayfa geriye dönüp bir ismi işaret ederek, "benim büyükannem."

"Arabella da tek çocuk muydu?" diye sordu

Nicola. Eileen'in yüzünde bir gölge geçti.

"Evet. Ailemizde çok fazla çocuk doğurmamız. Kadınlar genellikle... komplikasyonlar yaşarlar."

"1960'da doğmuş, 1977'de evlenmiş, 1981'de ölmüş," diye okudu Adam. "Sadece yirmi bir yaşındaydı."

"Her ailenin trajedileri vardır," dedi Eileen, biraz uğursuz bir şekilde. Adam, Eileen'in yapmacıklığından tamamen emin olabilirdi, ama Nicola, birinin rol yaptığını anlayacak kadar tiyatro bölümü öğrencileriyle takılmıştı. Eileen'in kasvetli dramatik tavırları biraz çalışılmıştı, sanki ondan beklenenin bu olduğunu düşünüyormuş gibi. Ama belki de bunda bir dürüstlük de vardı. "Onun hakkında tek bildiğim bu. Babam annesi hakkında hiç konuşmazdı. Nedenini anlayabilirsin, çünkü o iki yaşındayken annesi aniden ölmüş. Arabella'nın kocası, yani benim dedem, onun ölümünden sonra çok uzun yaşamadı. O şehir dışından biriydi, Craigmar'a uygun biri değildi. Kalbi kırık öldü derler. Bence pulmoner hipertansiyondan öldü."

"Sence büyükannem mi büyükbabamı buraya davet etti?"

"Muhtemelen," dedi Eileen, kitabı kapatarak. "Ama burada onunla ilgili bir kanıt bulmadıkça kesin olarak bilemeyiz. Şanslısın ki, ailemizin her zaman çok fazla boş zamanı olmuştur. Titiz kayıtlar tutarız: soy ağacı, fotoğraflar, mektuplar, misafir defterleri, hepsi. Yarın istediğin her şeyi inceleyebilirsin."

Adam biraz nefes nefese kalmıştı. Nicola bile bu teklifin cömert olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Sizi tüm o kutuları karıştırmaya zorlamak istemiyoruz," dedi. "Belki bize yerel bir kütüphane falan gösterebilirsiniz?"

"Kirkfoyles ailesi mahremdir," dedi Eileen, Nicola'nın çok sevdiği o korkmuş-karışık-seksi hissi uyandıran sinsî bir gülümsemeyle. Sanki Eileen, pencereden şarkı söyleyen kuş Nicola'yı izleyen ve onu tamamen yutmayı hayal eden bir kedi gibiydi. "Kasabada ailemin kayıtlarını bulamazsınız."

"Bu sana ne kazandıracak?" diye sordu Finley. Bu, akşam yemeğinden beri söylediği ilk şeylerden biriydi ve Nicola ona baktığında, Adam'a tuhaf, ağır bir bakış atıyordu. "Aradığını bulduğunda ne olacak?"

Adam ona bakarak, Nicola'nın iki erkeğin kavga etmek, agresif bir şekilde el sıkışmak ya da daha nadiren bir partide karanlık bir odaya birlikte kaybolmak üzere olduklarını anlamasına neden olan o erkeksi değerlendirmeye onu tartıyordu.

"Kendimi daha iyi tanıyacağım," dedi Adam. "Ve büyükbabamı daha iyi tanıyacağım, belki o zaman hayatıma devam edebileceğim."

Bu, beceriksiz, serbest ruhlu Adam'ın tüm yolculuk boyunca söylediği en dürüst sözlerden biriydi. Finley bir an daha ona baktı, sonra başını salladı ve boyun eğmiş gibi bakışlarını indirdi.

"Bu ikimiz için de bir fırsat," dedi Eileen, Adam'ın omzunu tutarak. "Ben büyükbabamı hiç tanımadım, sen ise büyükbabanı o kadar iyi tanıyordun ki onu unutamiyorsun. Birlikte onlar hakkında çok şey öğrenebiliriz. Kapıma gelmen ne büyük şans."

"Öyle," dedi Adam, yanakları kızarmış ve gözleri parıldaayan bir şekilde Eileen'e bakarak. Nicola, büyükbabası öldüğünden beri onu hiç bu kadar canlı görmemişti, bu da onu biraz hüzünlendirdi. O, bir kalede yaşayan gizemli, zengin bir tuhafılık olmayabilir, ama Adam da onu bulduğu için şanslıydı.

"Öyleyse karar verildi!" dedi Eileen, av köpeğini çağırmak için kullanabileceğin gibi hızlıca bir kez alkışlayarak. "Bu gece burada kalıp dinlenecek ve sıcak bir duş alacaksın. Yarın hepimiz biraz araştırma yaparak ellerimizi kirletiriz. Finley, sen de yardım edeceksin."

"Onarılması gereken çitler var," dedi Finley somurtarak. Nicola hayal mi ediyordu, yoksa Adam ve Eileen arasında çıkan elektrikten o da rahatsız mı olmuştu? "Budlanması gereken çalılar var. Ve köpekleri beslemem lazım."

"O zaman bu gece eve gidip onları besle ve yarın neşeli bir tavırla geri gel," dedi Eileen. "Şimdilik, hepimizin iyi bir gece uykusu çekmesi gerektiğini düşünüyorum. Muhtemelen tüm bu beklenmedik heyecandan yorgun düşmüşsündür."

Nicola, gecenin henüz erken olduğunu, bir saat daha oturup sohbet edebileceğini, bir fincan çay ya da bir bardak viski içebileceğini söyleyerek itiraz etmek istedi, ama şimdi düşündüğünde, gerçekten çok yorgundu. Adam da benzer şekilde, gözlerinde yol yorgunluğunun izleri vardı.

"Muhtemelen haklısın," dedi. "Yorgun musun, Nikki?" "Biraz," dedi, esnemesini bastırarak.

"İkinizi de kanadınıza kadar geçireyim," dedi Finley. "Eve alışkın değilseniz, burası kafa karıştırıcı olabilir. Çok fazla viraj ve dönüş var."

Adam ve Nicola, Eileen'e defalarca teşekkür ederek veda ettiler, sonra Finley'i takip ederek, o gün daha önce çıktıkları merdivenlerden tamamen farklı görünen bir merdiveni çıktılar. Sanki ev, ziyaretçileri şaşırtmak için tasarlanmış gibiydi.

"Burası senin odan, Adam," dedi Finley, kapısında durarak. "İyi geceler."

"Sana da," dedi Adam, sonra Nicola'ya garip bir şekilde baktı. Neden birdenbire ona iyi geceler demeyi bilmiyormuş gibi davranıyordu, sanki yolculuk boyunca her gece bunu yapmamışlar gibi?

"İyi uykular, ölme," dedi Nicola, her zamanki veda sözleriyle ona yardımcı oldu.

"İyi uykular, ölme," diye cevapladı Adam, sonra Finley'e bir kez daha bakıp odasına kapandı.

Kapı kapandığında Finley hafifçe gülümsedi. Bu ifade yüzünü oldukça yumuşattı ve ona çocuksu bir hava verdi. Gözlerinin köşelerinde küçük, yıpranmış güneş çizgileri görünüyordu, bu da onun yaşını gösteren tek işaretti.

Nicola bir anlığına nasıl konuşacağını unuttu.

"Odam?" diye sordu, cümlemin yarısını bile tamamlayamadan.

"Köşeyi dönünce, üç kapı ileride," dedi Finley. "Ve akıllıca bir tavsiye: malikane geceleri kafa karıştırıcı olabilir. Acil bir durum olmadıkça odanızda kalmanızı öneririm."

"Anladım," dedi Nicola, bu konuşmanın bu kısmında iyi geceler demesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Misafir odasının kapısını açtı ve Finley, ışık düğmesini çalıştırabildiğinden emin olmak istercesine, kibarca birkaç adım uzakta bekledi. Ondan sadece üç dört santim uzundu, tam da onun en sevdiği gibi, ve çam ve odun dumanı gibi kokuyordu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Bir an için daha bir şey söylemek ister gibi göründü. Ama sonra sadece başını salladı.

"Hayır. Tatlı rüyalar."

"Sana da," dedi Nicola, biraz moral bozukluğu hissederek.

Bunun üzerine Finley gitti ve Nicola karanlık odada yalnız kaldı.

Ortaya çıkan sessizlikte, malikanenin yaşayan, nefes alan bir varlık gibi gıcırdandığını ve yerleşmesini duyabiliyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adam

Adam bütün gece uyuyamadı. Uyku sadece aralıklı olarak geldi ve uyuduğunda da garip, karanlık rüyalar gördü. Sonunda uyandığında telefonuna baktı ve saatin sabah üç olduğunu gördü, rüyalarını hatırlamıyordu. Birinin, tanıyamadığı bir sesle, adını tekrar tekrar söylediğinden emindi. Buzlu suya çekiliyormuş gibi soğuk bir sıvı hissi ve ağlamaktan ya da boğulmaktan ya da her ikisinden dolayı ciğerlerinde bir sıkışma hissi vardı.

Adam derin bir nefes aldı ve rüyaların tüm anılarını kafasından silmeye çalıştı. Bu ürkütücü eski yerde uyumak zordu, ne kadar güzel olsa da, Nicola'nın yumuşak nefesinin yanında olmadığı için daha da zordu. Hostelin ranzalarında onun hemen altında uykuya dalmak ona rahatlık veriyordu.

Adam yorganı geri attı ve yataktan çıktı, çıplak ayaklarının sesleri kalın yeşil halı tarafından bastırılıyordu. Odası, gıcırdayan ama rahat bir çift kişilik yatak ve pencerenin yanında bir yazı masası ile fazlasıyla konforluydu, ama bu geç saatte ne yapacağını bilmiyordu. Dizüstü bilgisayar odadaki tek çalışan prizlerden birinde şarj oluyordu ve yanında kitap getirmede. Adam seyahat ettiğinde, hafif seyahat ederdi, bir amacı vardı ve odasının dışındaki dünyayı mümkün olduğunca çok görmek isterdi.

O da uyuyamayacağını düşündüğü Nicola'yı bulmaya karar verdi. Belki melatonin içeren bir sakız ya da

daha iyisi esrarlı sakız, ya da en azından onu kendi başına uyumaya ikna edecek kadar sağduyulu olabilirdi.

Adam kapısını yavaşça açarak koridora süzüldü. Çoğunlukla içgüdüleriyle hareket ederek, boşuna adımlarını geri izlemeye çalıştı. Ama ayakları onu Nicola'nın odasına geri götürmek yerine, malikanenin derinliklerine, merdivenlerden aşağı ve geniş gözlü tavşanları kovalayan köpeklerin yağlı boya tablolarının asılı olduğu koridorlardan geçerek götürdü. Tavşanlar, sanki duygusuz bir Tanrı'ya kendilerini bağışlaması için yalvarır gibi, gökyüzüne bakarak dehşete kapılmış bir şekilde bakıyorlardı.

Sonunda, önündeki çatlak bir kapıdan sızan bir ışık gördü. Bir şekilde Nicola'ya geri döndüğünü düşünerek adımlarını hızlandırdı. Ama yaklaştıkça, bunun herhangi bir yatak odasının kapısı olamayacak kadar büyük olduğunu gördü. İçeriden yükselen ve alçalan boğuk sesler ve muhtemelen şöminenin çıtırtıları geliyordu.

Merakına yenik düşen Adam, kapıyı birkaç santim araladı.

Kütüphane, kitap raflarına uzun, titrek gölgeler düşüren ateş ışığıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Finley ateşin önünde duruyordu, elinde bir şeyi sıkıca tutuyordu. Çıplaktı, kot pantolon ve kolları kıvrılmış bir Henley giyyordu. Ön kollarındaki kasların hatları keskin gölgelerde belirgindi ve çenesi sıkıydı. Çenesini dik bir şekilde kaldırmış, Adam'ın birkaç saat önce tanıştığı somurtkan bahçıvandan tamamen farklı birine benziyordu.

Finley geriye doğru eğildi ve elindeki nesneyi, Adam'ın daha önce duyduğu o çatırtıyla yere doğru indirdi.

Ses, Adam'ı elektrik çarpması gibi sarsmıştı. Bir binicilik kamçısı olduğunu fark etti.

Finley bir binicilik kamçısı tutuyordu.

Adam'ın bakışları içgüdüsel olarak kırbacın yere doğru yaptığı hareketi takip etti ve sonra kalbi durdu.

Eileen, sadece sigara pantolonu ve sütyen giymiş, yanakları kızarmış bir halde İran halısının üzerinde yatıyordu. Elleri uzun bir ipek kumaşla bağlanmıştı ve binicilik kamçısının temas ettiği sırtında kırmızı çizgiler belirliyordu. Finley ona tekrar vurduğunda, sonra tekrar vurduğunda, avcı bir hayvan avını koklar gibi etrafında dolaşırken, Eileen nefesini verip hafifçe iç çekti.

avını koklayan bir yırtıcı hayvan gibi etrafında dolaşmaya başladı. Finley'in gözleri, onun her hareketini takip ediyordu, titreyen boğazından göğsünün inip kalkmasına, bağlı parmaklarının seğirmesine kadar. Bu, Adam'ın sadece insanlar dua ederken veya daha akademik arkadaşları final sınavlarına çalışırken gördüğü türden mükemmel bir odaklanmaydı.

Finley parmaklarını şıklattığında, Eileen sırt üstü yuvarlandı ve Adam, şeffaf dantel sütyeninden gül yaprağı pembesi meme uçlarını gördü. Bu manzarada tüyler ürpertici bir çekicilik vardı; Eileen, koyu renk pantolon ve çok az giysi ile, bir ziyafetin merkezindeymiş gibi bağlanmıştı.

Adam'ın midesinde heyecan ve dehşet savaşıyordu. Burada olmamalıydı.

Bunu görmemeliydi.

Adam odasına geri dönmek üzereyken, Eileen'in başı yana doğru eğildi ve kapının aralığından onunla göz göze geldi.

Karanlık bakışları, sıcak kömür gibi Adam'ın cildini yakıyordu.

Adam, bakışlarını başka yöne çevirme nezaketini göstermesi gerektiğini biliyordu, ama ondan gözlerini ayıramıyordu. O, sanki büyülenmiş gibiydi.

Finley, aralarındaki sözsüz iletişimi fark etmemiş gibiydi. Yakındaki bir koltuğa kırıbacını bıraktı ve eğilip parmaklarını Eileen'in saçlarına geçirdi. Ter, Eileen'in köprücük kemiklerinde parlıyordu, bu da eforun, arzusun ya da her ikisinin birden kanıtıydı ve rujunu bulaşmıştı. Finley, Eileen'i kendine doğru çekerek dudaklarına yaklaştırdı, tutuşu acımasızca sertti, öpücüğü ise yumuşaklığıyla daha da ahlaksızdı.

Eileen de ona karşılık verdi ve omuzlarındaki tüm gerginlik kayboldu, düğümlenmiş kasları gevşedi ve tüm vücudu gevşedi.

Adam kapıdan geri çekildi ve koridora tökezleyerek çıktı.

Rüya görüyordu. Rüya görüyor olmalıydı. Jet lag, yorgunluk ve son zamanlarda seks yapmamış olmanın garip bir karışımı ona komplo kurmuş, ev sahipleri hakkında karanlık şeyler hayal etmesine neden olmuştu. Hala şüphesiz yatağında uyuyan bedenine geri dönmesi gerekiyordu.

Cildi yanıyor ve midesi bulanıyor, Adam yatak odasına doğru sendeleyerek geri döndü.

BÖLÜM BEŞ

Nicola

Nicola, bulutlu bir günün ince gri güneş ışığının yüzüne vurmasıyla uyandı. Kaz tüyü yorganın altında yuvarlandı ve memeli bir memnuniyetle inledi. Bir an için stüdyo dairesindeki yastık ve battaniye yuvasına geri döndüğünü sandı, ama sonra önceki gecenin macerasını hatırladı ve gözleri açıldı.

Hâlâ Craigmar'daydı, hâlâ harika bir uyanık rüyanın içindeydi. Ortaçağ prensesi gibi hissediyordu, yüzlerce kez saçlarını taramak için uyanıp, sonra da nedimleri tarafından elbisesi giydirilmeyi bekliyordu.

Nicola yataktan kaydı ve ayakları halıya değdiği anda titredi. Adam'ı bulmak istiyordu, ama daha çok bir fincan sıcak kahve istiyordu, bu yüzden pembe şişme ceketini tişörtünün ve pijama pantolonunun üzerine giydi ve koridora çıktı.

Gün ışığında malikâne o kadar da korkutucu gelmiyordu. Koyu renkli ahşap paneller güneş ışığında kızıl bir parıltı yayıyordu ve gece kan dökülmüş gibi koyu görünen halılar, mavi ve altın rengi geometrik desenlerle vurgulanmış kırmızı renkteydi. Nicola koridorda yürürken pencerelerden okyanusu seyretti. İkinci kattan su net bir şekilde görünüyordu, sanki Craigmar su krallığının uçurumunun kenarına inşa edilmiş gibiydi.

Nicola, akan su ve çatal bıçak seslerini takip ederek mutfağa açılan açık bir kapıya geldi. Finley,

lavabonun başında, sırtı Nicola'ya dönük, musluktan su dolduruyordu. Nicola koridora geri dönmek üzereyken, Finley arkasına dönüp onu gördü. Kalın bir kazak giymiş, uykudan ağırlaşmış göz kapaklarıyla, önceki gün karşılaştığı adamdan tamamen farklı birine benziyordu. Hâlâ düşünceli bir şekilde yakışıktı, ama şimdi aynı zamanda yaklaşılabılır, uykudan dağınık ve dokunulabilecek kadar sıcak görünüyordu.

"Günaydın," dedi.

"Ah, pardon," diye kekeledi. "Odama geri dönüp..." "Hayır, artık uyandın," dedi Finley, onu mutfağa davet ederek.

"İçeri gel ve bir fincan çay iç."

Nicola çıplak ayakla mutfak karo zeminine adım attı. Oda hayal ettiği kadar büyük değildi, ama şimdiye kadar gördüğü tüm öğrenci evlerinin mutfaklarından daha büyüktü ve ahşap tezgahın üzerindeki rafa asılı bakır tencere ve tavalarla süslenmişti. Finley kalçasını tezgaha dayadı ve ona yine o gülümsemesiyle baktı.

Sadece baş başa kaldıklarında mı gülümsüyordu?

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Çok iyi. Adam kalktı mı?"

"Sanmıyorum," dedi, dolaptan çentikli bir kupa alıp tezgâhtaki tenekeden bir çay poşeti çıkardı. "Onu suçlayamam. Kabullenmesi zor bir durum, Eileen de öyle."

"Artık Eileen mi?" diye sordu Nicola, biraz daha yaklaşarak. "Dün gece 'efendim' ve 'lordum' diye hitap ettiğini sanıyordum."

Finley ona sert demlenmiş bir fincan kahvaltılık çayı uzattı. Nicola, sadece fincanla parmaklarını ısıtmak için olsa da, çayı kabul etti. O daha çok kahve seven bir kızdı, ama zamanla sevmeyi öğrenemeyeceği ne vardı ki? Bundan çok daha dar ve gürültülü evlere yerleşmeye ve çok daha hoş olmayan geçici aile üyeleriyle geçinmeye alışmıştı.

Finley kesinlikle aileden biri değildi. Ama ona bakışını seviyordu, sanki bakışlarının onu içten dışa ısıttığını biliyormuş gibi. Sanki tamamen eridiğinde nasıl görüneceğini görmek istiyormuş gibi.

"Bu rutin için özür dilerim," dedi. "Özellikle yeni insanlara karşı çok resmi davranır, ama havlaması ısırmasından beter. O bir lord bile değil, en azından kağıt üzerinde. Sanırım teknik olarak küçük bir barones. Ama malikanenin başı olmak zor bir iş ve ben elimden geleni yapıyorum. Ondan korkmuyorsun, değil mi?"

"Gençken burslu özel okula gittim. Eileen gibi kızları tanıyorum ve beni korkutmuyorlar."

"Güzel, bu sana çok yarar. Süt ister misin?" "Evet, lütfen," dedi Nicola.

Finley buzdolabına uzanmak için eğildi ve Nicola ona bakmamak için yeterince terbiyeli davranmış olsa da, onun sıkı kalçalarına gizlice bakmayacak kadar erdemli değildi.

"Eileen için ne kadar süredir çalışıyorsun?" diye sordu, yakındaki bir tabureye otururken. Lordun adı ağzında hoş bir tada sahipti.

"Oh, küçük bir sonsuzluk kadar. Ailem, Buchananlar, üç nesildir onun ailesine bahçıvan olarak hizmet ediyor. Babam okula gitti ve Glasgow'a taşındı, ama babası öldükten sonra buraya geri çağırıldı ve görevi devraldı. Burası insanı kendine bağımlı hale getiriyor."

"Burada mı büyüdün?"

"Tabii ki. Eileen ile aynı yaştayım. O ve ben birlikte büyüdük. Sanki o özel biri değilmiş gibi fundalıkta boğuşup, ağaçlara tırmanıp dizlerimizi sıyırdık."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Nicola. "Ben böyle tek bir yerde büyümedim. Burada çocuk olmak, tüm o yeşilliklerin içinde özgürce dolaşmak nasıl bir şey hayal bile edemiyorum. Uyumak dışında eve girmezdim herhalde."

Nicola başını kaldırıp Finley'e baktığında, Finley onu dikkatle izliyordu, dudakları hafifçe aralanmış, sanki o anda bir dilde konuşmaya başlamış gibi. Aniden, ince pijama altıyla neredeyse çıplak gibi hissetti ve kıvrık saçlarını parmaklarıyla taramış olmayı diledi.

Finley, onun rahatsızlığını fark etmiş gibi, pencereden dışarı bakmaya başladı.

"Yağmur beklenenden erken durdu," dedi. "Şanslıysan, öğleden sonra yollar güvenli hale gelir."

"Oh," dedi Nicola ve hayal kırıklığına uğradığını fark edince şaşırıldı. Burada mahsur kalmak kötü şans olabilir, ama kır evinin sıcak mutfağında oturup, çekici ve ilginç bir yabancıyla çay eşliğinde sohbet etmek, bir nimet gibi gelmiyordu.

"Onları görmek ister misin?" diye sordu Finley.

"Neyi?" diye cevapladı Nicola, kirpiklerini kırıştırtarak.

"Bahçeyi. Bunun için uygun giyinmemişsin, ama sen üstünü değiştirirken ben burada bekleyebilirim. Eileen geç saatlere kadar yatakta kalır, Adam da hala uyuyor sanırım. Gitmeden önce sana etrafı gezdirmemek yazık olur. Kahvaltıdan önce geri dönebiliriz."

Bir yandan, bu tanımadığı adama veda edip odasına dönüp, bu durumda gerçekten güvendiği arkadaşının uyanmasını beklemek muhtemelen en güvenli seçenektir. Ama aynı zamanda kapalı kalmaktan da nefret ediyordu ve bu tanımadığı adamın sesi, onun her zaman zaafı olan sert ve yumuşak bir sese sahipti.

"Çok isterim," dedi.

Finley ve Nicola otlayan yeşilliklerin üzerinden geçerken zemin ıslaktı ve havada sis vardı, ama fırtınanın en kötüsü geçmişti. Kot pantolonu ve süveteriyle rahat ve botlarını sıkıca bağlamış olan Nicola, Finley'in ardından engebeli zeminde büyük adımlarla yürüdü. Finley, adımlarına dikkat etmek zorunda kalmadan kararlı adımlarla yürüyordu.

"Birisi arazisini tam olarak nasıl korur?" diye sordu Nicola. "Ya da işinin teknik terimi her neyse."

Finley neşeli bir kahkaha attı. Evden uzakta, açık havada daha rahattı. Omuzları hafifçe düşmüştü ve

rüzgârda dalgalanan buklelerinde canlılık vardı. Saçının en koyu kısımları, bataklık tepelerinden sadece birkaç ton daha koyu olan ela gözlerindeki yeşil renkle kontrast oluşturunuyordu. Bu manzarayı yakalamak için doğru renkleri seçmeye dalıp bir an için kendini kaybetti, çünkü Finley cesur ve derin bir şekilde resmedilmeyi hak ediyordu.

"Yapılması gereken her şeyi yaparım," dedi. "Çiçek dikerim, çitleri budarım, buzlanma ihtimaline karşı yolu tuzlarım, ölü veya ölmek üzere olan ağaçları kökünden sökerim, evin dışındaki sarmaşıkları koparırım... Biraz duvarcılık, biraz marangozluk, hatta gerektiğinde biraz da yemek pişirme işleri yaparım."

"Her işi yaparsın, ha?"

"Öyle bir şey." Finley uzaktaki kayalık sahili ve onun ötesindeki masmavi suları işaret etti. "Bu çim şeridi, yaklaşık bir mil uzaklıktaki kıyıya kadar uzanıyor. Ormanlık alanlar, tamamen ekilmemiş olarak dönümlerce uzanıyor. Bir zamanlar avlanmak veya mutfak için mantar ve çilek yetiştirmek için kullanılıyordu, ama şimdi tamamen vahşi hale geldi."

Finley hızını koruyarak Nicola'yı evden gittikçe uzaklaştırdı. Craigmara malikanesi uzakta küçülürken, ayaklarının altında yabancı çiçekleri otlayan birkaç koyun geçtiler. İçlerinden biri meraklı bir meleme çıkardı, sonra yana kayarak annesinden süt emen minik kuzuyu ortaya çıkardı.

Nicola, bu manzaradan etkilenerek ellerini birleştirdi ve sevinçle bir çığlık attı.

"Oh, bir bebek!" diye haykırdı. "Çok tatlı. Hiç bu kadar yakından kuzu görmemiştim."

"Hiç görmedin mi?" diye sordu Finley ve yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. "Orada kal."

Wellington botlarıyla büyük adımlar atan Finley, en yakın kuzunun yanına yürüdü. Anne *kuzu* öfkeyle *meledi*, ama Finley onu huysuz bir çocukmuş gibi susturdu ve kulaklarının arkasını kaşıdı. Sonra kuzunun bacaklarını karnının altına kısırdı ve onu, sevinçten neredeyse titremeye başlayan Nicola'ya taşıdı.

"Hadi, onu kucakla," dedi Finley, kuzuyu uzattı. "Sadece dişlerine dikkat et. Küçükler ısırır."

Nicola ellerini uzattı ve Finley, kıpır kıpır hareket eden sıcaklığı kollarının arasına bıraktı. Nicola, onu bir insan bebeğine gösterdiği özenle kucakladı ve göğsüne sıkıca bastırdı. Taze kesilmiş çim gibi topraksı ve nemli bir kokusu vardı, altında ise çiftlik hayvanlarının kendine özgü kokusu vardı. Nicola, yünlü göğsünden kalbin hızlı atışlarını hissedebiliyordu, bu başlı başına küçük bir mucizeydi.

"Oh," dedi saygıyla. "Aman Tanrım."

Nicola Finley'e baktı ve onun tuhaf bir ifadeyle onu izlediğini fark etti. Bu ifade kısmen acı, kısmen de saygı doluydu, sanki kutsal bir şeye tanık oluyormuş gibi. Nicola orada durup kuzunun kulaklarını kaşıdı ve Finley'in ona bakmasına, gerçekten bakmasına izin verdi.

Sonra Finley öne çıktı ve Nicola'dan kuzuyu aldı, büyüü bozdu.

"Hayvanlarla aran iyi," dedi, gözlerine tam olarak bakamadan. "Yürümeye devam edelim mi?"

ALTINCI BÖLÜM

Adam

Adam, Nicola'nın yatak odasının kapısını üç kez tık tık tık diye çalmasıyla uyandı. Gözlerini kırıştırtarak uykusunu atmaya çalıştı, yataktan kalkıp sendeleyerek kapıya doğru yürüdü. Aklında hâlâ önceki gece gördüğünü sandığı görüntüler bulanık bir şekilde duruyordu. Uykunun etkisiyle bulanık, ulaşılamaz bir yerde asılı kalmıştı, ama Adam önceki gece gerçek *bir şeyin* olduğunu hissetmeye çalışırken, her şey parlak bir netlikle geri geldi. Finley'in kırbacı sıkıca tutan güçlü eli, Eileen'in yarı çıplak olarak yerde soyunması, ikisinin ateşli öpüşmesi.

Adam, uyandığında yarı sertleşmiş olan penisini daha da kötü hale getirmeden önce, anıları - ya da rüyaları, her neyse - kafasından uzaklaştırdı. Ağır battaniyelerin altında boğulan Adam, gece gömleğini çıkarmıştı ve göğsü hala ince bir ter tabakasıyla kaplıydı.

Giyinmeyi düşünmeden Adam kapıyı açtı.

Eileen Kirkfoyle, kolunda yeni ütülenmiş kıyafetleriyle, koyu renk saçları başının üstünde toplanmış ve altın saç tokalarıyla sabitlenmiş halde, onun önünde duruyordu. Tamamen giyinmişti, belinde fiyonkla bağlanan geniş paça pantolon ve boğazına kadar düğmeli siyah bir bluz giymişti, ama onu görmek, yine de yüzüne yayılan kızarıklıkla kaplı kremsi çıplak teninin görüntülerini akla getirdi.

Adam ağzını açtı, ama ses çıkmadı.

Eileen'in gözleri, sanki bir yarışma öncesinde bir atı inceliyormuş gibi, farkında olmadan Adam'ın çıplak göğsüne kaydı.

"Kahvaltıyı uyuyarak geçirdin," dedi. "Uykunda ölmediğinden emin olmak için geldim."

"Hayır," dedi Adam, sesi fazla neşeli. "Buradayım. Hâlâ hayattayım."

"Bunu duyduğuma sevindim. İyi uyudun mu? Yatakta bir sorun olmadı mı?"

Sanki ona karşı sabırsızmış gibi hızlıca konuşuyordu. Adam yatağının başucundaki saate baktı. Saat daha sekiz bile olmamıştı. Uyuyarak bir sosyal gaf mı yapmıştı, yoksa aristokrat kırsal aileler şafak vakti kalkan türden miydi?

"Harika uyudum," diye yalan söyledi.

"Kötü rüya görmedin mi?" diye sordu, her şeyi yoruma açık bırakan hafif bir ses tonuyla.

A d a m, geldiğinden beri ilk kez, Eileen'in onunla dalga geçtiğini hissetmeye başladı.

"Kabus görmedim," dedi, zorla gülümsedi.

"Harika. Açsan, kilerde yemek artıkları var. Yemek yedikten sonra kütüphaneye gel."

"Nicola kalktı mı?" diye sordu Adam, biraz şaşkın ve fazlasıyla çıplak hissediyordu, ama kapıyı kapatacak gücü yoktu. Eileen'in gözleri onu camın altındaki bir böcek örneği gibi yerine çivilemişti. "Önce ona günaydın demek istiyorum, iyi bir gece geçirdiğinden emin olmak için."

"Tabii, eve döndüğünde. Pencereden onu ve Finley'i bahçede dolaşırken gördüm. Finley'in istediği gibi olursa, bir süre dışarıda kalacaklar. Saat başı kütüphanede olmanı bekliyorum."

Adam'ın göğsünde bir öfke dalgası yükseldi. Bu kadın kim olduğunu sanıyordu da ona emirler yağıdırıyordu? Finley kim olduğunu sanıyordu da ona haber bile vermeden Nicola'yı kaçırıyordu? *Nicola* da ne düşünüyordu ki, birkaç saat önce tanıştığı bir adamla ortadan kayboluyordu? Dikkatsiz ilişkiler onun karakterine aykırı değildi, aksine tam tersiydi. **A d a m**'in gecesi, Nicola'nın barda tanıştığı bir kızla yedi dakikalık lezbiyen cenneti yaşamak için tuvalete kaçması ya da henüz tanınmayan yeni sevgilisini grup oyun gecesine getirmesi nedeniyle birden fazla kez mahvolmuştu. Nicola iyi kalpli ve genellikle

insanları iyi değerlendiren biriydi, ama dürtüseldi ve seks söz konusu olduğunda sınırdan pervasızdı. Adam bir keresinde onunla bu konuyu konuşmaya çalışmıştı, ama Nicola ona, en az bir ilişkiye girmeden tek bir yurt dışı seyahati bile yapamadığını söyleyerek karşılık vermiş ve Adam'ı susturmuştu.

İkisi de, günün her saati içlerinde yanan, macera, öpücükler veya 24 saatlik baş döndürücü bir romantizmle beslenmek için yalvaran açgözlü küçük ateşlere hayır deme konusunda kötüydüler. Bu seyahatte birbirlerine sadık kalmaya karar vermişlerdi, ama bu söz, ilk güzel gözleri gördüklerinde boşa çıkmış gibi görünüyordu.

Eileen temiz giysileri Adam'ın kollarına tutuşturdu.

"Görgü kurallarına gerek yok, ama biraz giyinmeni tavsiye ederim. Sabahları çay mı kahve mi içersin?"

Eileen sabah ışığında hala güzeldi, ama artık Adam onun insanî kusurlarını da görebiliyordu: topuzundan çıkan dağınık saçlar, dudaklarının köşelerinde dağılmış ruj, makyajının altındaki hastalıklı solgunluk. Gözlerinin altı, ağlamış ya da uykusuzluktan dolayı morarmış gibiydi. Aslında, Adam'ın penceresinden içeri süzülen acımasız güneş ışığında Eileen, kendi evinde hayalet gibi dolaşmaya mahkum, ince tenli, mavi damarlı, sevimli bir hayalet gibi görünüyordu.

"Kahve," dedi Adam, tüm bunları zihninde kayda geçirerek. "Çamaşırları yıkadığın için teşekkürler."

"Rica ederim," dedi Eileen sertçe, sanki sohbetin inceliklerine uygun bir yanıt vermeyi unutmuş gibi ani bir baş sallama ile. Adam, Frances Hodgson Burnett romanlarını okuyarak başkalarıyla konuşmayı öğrenmiş bir çocuk gibi, onun eski moda konuşma tarzından bir kez daha etkilendi. Biraz gösterişli ama çoğunlukla samimi görünüyordu ve en tuhaf kısmı da buydu.

Ve bununla birlikte, Eileen, iris parfümünün kokusuyla koridorda kayboldu. Adam, Nicola'yı bulmak için yürüyüşe çıkma şansı ile Eileen'i koridorda takip edip onun kendisi için ne planları olduğunu öğrenme şansı arasında gidip gelirken, sersemlemiş bir halde kaldı.

Sonunda, başka seçeneği olmadığını fark etti.

Kendi kendine küfrederek pijama pantolonunu çıkardı ve temiz kıyafetler giydi.

Gündüzleri evde dolaşmak daha kolaydı ve kütüphaneye giden yol, dün geceki gezintisiyle hafızasına kazınmıştı. O sahne bir rüya değildi, bundan giderek daha fazla emin oluyordu. Eileen ve Finley arasında gerçekten tarif edilemez bir şeyin gerçekleştiğine tanık olmuştu, bu da Eileen'in onu kendi gözleriyle casusluk yaparken gördüğü anlamına geliyordu. Ve şimdi, Eileen ya tüm bu olayı görmezden gelip nezaketen tamamen yok sayıyordu ya da onunla oynamak için bilmiyormuş gibi davranıyor, onu bir kedi fareyle oynar gibi oynuyordu. Her iki durumda da Adam bundan nefret ediyordu.

En azından, köşeyi dönüp kütüphaneye adım attığında kalbinin hızla atmasının en kolay açıklaması nefret idi.

Eileen, o sabah erkenden, depodan bir dizi karton kutu getirmiş ve onları masanın üzerine yığmıştı. Bunlar, Adam'ın annesinin hukuk asistanı olarak çalıştığı yıllarda gördüğü türden, kapaklı sağlam kutulardı. Galeri duvarı, antik çağdan kalma yüzlerin yaldızlı çerçevelerden ona baktığı garip çalışma alanına bakıyordu.

"Bu, büyükbabanın burada olduğu yıllardan kalma, tavan arasında bulabildiğim her şey," dedi, ellerini beline koyarak dağınıklığı parlak gözlerle incelerken. Adam'dan bile daha heyecanlı görünüyordu. "Ve birkaç kutu daha."

"Çok titizsin," dedi Adam, ne söyleyeceğini tam olarak bilemeden. Görünüşte, bu durumda yanlış olan bir şey yoktu. Garipti, elbette, ama iyi anlamda garipti, beklenmedik bir servet gibi. Yine de, sayısız seyahatte Adam'ı soyulmaktan, uyuşturulmaktan veya dolandırılmaktan kurtaran hayatta kalma içgüdüğü zihninin derinliklerinde çınılıyordu. Çok zayıftı, ama yine de fark etti.

Bir şeyler ters gidiyordu.

"Bütün bunları incelemek günler sürebilir," dedi Eileen. "Ya da şanslıysak saatler. Nereden başlamak istersiniz?"

"Yiyecek bir şeye mi?" diye önerdi. Kahvaltıya ihtiyacı vardı, bu doğrudu, ama mutfaktan bir şey istemek, onu birkaç dakikalığına odadan çıkarmak için de kolay bir yoldu. "Üzgünüm, aç karnına hiç çalışmadım."

"Oh evet," dedi dalgın dalgın, sanki yemek yemenin insanlara gerekli bir şey olduğunu unutmuş gibi. "Yulaf lapası hala sıcak olmalı. İstersen tost ve pastırma da var."

"Harika."

Eileen başını salladı ve koridora kayboldu. Adam elini göğsüne bastırdı ve aniden koşma isteğinin nedenini anlamaya çalıştı. Göğüs kemiğinin üzerinde dairesel hareketler yaparak o sıkışmış hissi gidermeye çalıştı. Eileen gerçekten garip davranıyor muydu, yoksa sadece birisi onu samimiyete davet ettiğinde, bu sadece dostluk ve işbirliği olsa bile, panik mi oluyordu? Büyükbabası öldüğünden beri daha tepkisel, daha dengesiz ve sinirli davranıyordu. Belki de sadece iyi bir şeyi mahvetmenin bir yolunu arıyordu.

Adam, pencerenin üzerindeki vitray panelde yakalanan, kulakları birbirine değecek şekilde daire şeklinde dizilmiş üç tavşana baktı. Tavşanların arasında sadece üç kulak olduğunu ve bunların bir optik yanılsama ile birbirine bağlandığını anlaması biraz zaman aldı.

Görünüşü çok güzeldi, ama yakından bakınca Adam'da rahatsız edici bir his uyandırdı, bu his ona baktıkça daha da güçlendi. Bunu daha önce bir yerde gördüğü hissine kapıldı, hatta daha da tedirgin edici olanı, bilinçli zihni fark edemese de, hayvan beyninin fark ettiği çok eski bir şeyin varlığında olduğu hissine kapıldı.

"İşte geldik," dedi Eileen, elinde servis tepsiyle köşeden çıktı. Yemekler güzelce düzenlenmişti, ince mor bir vazoda bir dal bebek nefes çiçeği bile vardı ve Adam'ın midesi bu manzarayı görünce guruldadı. "Rahatla, karnını doyur."

"Seve seve," dedi Adam. Eileen ona, Adam'ın yiyebileceğinden çok daha fazla olan büyük bir kahvaltı getirmişti, bu yüzden sordu: "Bu tosttan ister misin?"

"Hayır," dedi Eileen, teklifi reddederek. "Ben zaten yedim."

Adam kanepeye oturdu ve bir parça tostun üzerine reçel sürmeye başladı, bir gözü Eileen'deydi. Onunla ilgili bir şey, ve tüm bu durum, onu bir tavşan gibi hissettirmeye başlamıştı, tuzağın ağzında çömelmiş, tetiğin çekilip çekilmeyeceğini bekleyen bir tavşan.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Adam, sadece sessizliği bozmak için konuşuyordu. Eileen konuşkan olduğunda, inanılmaz derecede karizmatikti. Adam, Eileen sessiz olduğunda, yoğun bir düşünceli enerji yaydığını fark etmişti. Rahatsız edici sessizliklerle hiç iyi geçinememişti.

"Tabii ki."

"Neden lord olarak anılıyorsun, sen bir hanımsın?" Eileen ona keskin bir gülümseme attı.

"Lord bana daha çok yakışıyor, bence."

"Haklısın," diye cevapladı Adam. Cinsiyetle ilişkisi ne karmaşık ne de gergin bir ilişkiydi, ama herkes için durumun böyle olmadığını biliyordu.

"Tadı nasıl?" diye sordu. "Yulaf lapası için daha fazla akçaağaç şurubu ister misin?"

"Mükemmel," dedi.

"Michigan State'teki kafeterya yemeklerinden daha iyi, bahse girerim," diye alay etti.

Adam bir kez daha dengesini kaybetti. Kafasının arkasında çalan zil biraz daha net, biraz daha yüksek sesle çaldı.

"Michigan State'e gittiğimi sana söylememiştim, değil mi?"

"Dün gece Instagram'da hızlıca bir arama yaptım," dedi kız, kanepenin diğer ucuna otururken gözlerini kutulara çevirdi. Sanki Adam ketum davranıyormuş gibi, kız yine sabırsız görünüyordu.

"Uyuyamadım."

"Sanırım hepimiz uyuyamadık," dedi Adam, içinden bir röntgenci suçluluğu yükselirken

.

"Artık birbirimizi tanımaya başladığımıza göre *sana* bir soru sorabilir miyim?"

"

"Tabii ki," dedi Adam, tostunu kararlı bir şekilde ısırarak. Yarım yamalak işlere inanmazdı. Eileen ne sorarsa sorsun, cevap verecekti.

"Dün gece gördüğün şey..." dedi Eileen, bakışları hiç sarsılmadan. "Daha önce böyle bir şey gördün mü?"

"Yağmur mu?" diye sordu Adam, umarım sadece havadan bahsediyordur diye düşündü.

"Hayır, Finley ile benim aramda olan o uygunsuz anı."

Adam kaşığını bıraktı ve yulaf lapasını birkaç santim uzağa itti, ona üzgün bir bakış attı. Eileen sadece gülümsedi, tamamen sakin bir şekilde.

"Yakından görmedim," dedi. Bu, Eileen'in aradığı cevap mıydı emin değildi, ama en azından dürüst bir cevaptı. "Ve bir şey görmek istememiştim. Nicola'yı arıyordum. Mahremiyetini ihlal ettiğim için özür dilerim."

"Bu samimi bir hataydı," dedi Eileen, sanki Adam'a kraliyet affı veriyormuş gibi cömertçe. "Zarar yok, kırgınlık yok. Çok utanmış olmalısın. Sadece bunun için kendini kötü hissetmeni ya da bir şeylerin yanlış olduğunu düşünmeni istemedim. Gördüğün her şey tamamen rızaya dayalıydı."

Adam'ın bu konuyu kapatma şansı varken, en güvenli yol bu konuyu şimdi bırakmak olurdu, ama onun hayatta kalma içgüdülerinden daha güçlü olan tek iki şey, henüz anlamadığı her şeye duyduğu merak ve sönmez yirmili yaşların başındaki cinsel dürtüsüydü.

Ayrıca, Eileen sormasını istemeseydi bu konuyu açmazdı ve bu da merak uyandırıcı ve seksi bir şeydi.

"Rıza ile mi?" diye tekrarladı, Eileen'in ona özenle hazırladığı tuzağa düşerek.

"Korkutucu görünebileceğini biliyorum, ama ben ne yaptığımı biliyorum, Finley de öyle. Bu bizim için bir oyun gibi."

"Oyun gibi," dedi Adam, anlamaya çalışarak. O masum değildi; rastladığı şeyin bir tür sapkın dinamik olduğunu biliyordu, muhtemelen Finley kararları veriyor ve Eileen itaat ediyordu. Adam daha önce, tesadüfen de olsa, sapkınlıkla karşılaşmıştı ve bu konuda herhangi bir şekilde güçlü bir görüşü yoktu. Brüksel'de seks sırasında tokatlanmak isteyen bir çocukla tanışmıştı ve

Adam beceriksizce de olsa isteğini yerine getirmişti. Tayland'da yurtdışında okuduğu dönemde kız arkadaşı onu bağlayıp oyuncak gibi kullanmakla ilgilenmişti ve Adam bunu denemişti. Ve tabii ki sıkıldığında yetişkin sitelerine girip parlak BDSM sahneleri görmüştü, ama hiçbir şey onu gerçekten heyecanlandırmamıştı. Hiçbir şey onu derinden sarsmamış, canlı canlı yakmamış, nabzını boğazında attırmamış ve avuçlarında terletmemişti. Hiçbir şey, dün gece, çatlak kütüphane kapısında donakaldığı o birkaç dakika içinde hissettiği gibi hissettirmemişti.

Buraya sadece etrafta yürüyüş yapmak ve büyükbabasına verdiği sözü tutmak için gelmişti, belki evin birkaç fotoğrafını çekip, sahipleri sohbet etmek isterse kendini tanıtmak için. En çılgın hayallerinde bile, biraz olsun kapanış bulmaktan başka bir şey ummamıştı. Ama bir şekilde, çok kısa sürede, sadece Eileen'in evine değil, Eileen'in güvenine de çekilmişti ve şimdi, kendi aile tarihine olduğu kadar, Eileen ile Finley arasında olanlara da aynı derecede ilgi duyuyordu.

Eileen Kirkfoyle'un bulanık sularına, islandığının farkına bile varmadan nasıl bu kadar daldığını bilmiyordu. Sanki Eileen bir siren gibiydi ve onu daha derine çekiyordu.

"Oyunlarımı severim," dedi Eileen. "Rekabet etmeyi ve kazanmayı severim. Bazen kaybetmeyi bile severim. Çok basit."

Adam, kesin bir şey söylemeden bir ses çıkardı. Ne ekleyeceğini bilmiyordu, ama tam olarak onun konuşmayı kesmesini de istemiyordu. Eileen bilmece gibi konuşuyordu ve Adam, onun neden bunları anlattığını hala tam olarak anlamamıştı, ama kot pantolonunun içindeki gerginliği inkar edemiyordu. Sertleşmesini gizlemek için, umduğu kadar ince bir hareketle yer değiştirdi.

"Yine de," diye iç çekerek devam etti, "artık Finley'in sadece bahçıvanım olduğunu iddia edemeyeceğim, değil mi? Bu oyun, sürdüğü sürece eğlenceliydi."

"O zaman o senin için ne?"

"Her şey," dedi Eileen kasvetli bir sesle, bu kelime kökünden sökülmüş bir nergis gibi ağzından çıktı.

"Ah," dedi Adam ve dikkatle ellerine baktı. O flört ederken onun bakışlarını tutmak zordu – onunla *flört ediyordu*

onunla flört ediyordu, değil mi? Yoksa onu korkutmaya mı çalışıyordu? Onun için ikisi aynı şey miydi? – ve aniden ciddileştiğinde daha da zordu.

"Peki Nicola senin için ne ifade ediyor?" diye sordu, bacaklarını kanepenin altına çekerek. Terlikli ayakları Adam'ın uyluklarından birkaç santim uzaktaydı. "Dürüstçe cevap ver."

"Sana söyledim. O sadece bir arkadaş."

"Sadece bir arkadaşınla atalarının tarihini araştırmak için İskoçya'ya kadar uçtun mu?"

"Evet," diye cevapladı Adam, sesindeki incinmiş tonu fark ederek. Eileen açıkça bir şey istediğinde, en hassas gerçekleri bile, ona hayır demek zordu. Daha da endişe verici olanı, ona hayır demek istememektir.

"Aşk acımasızdır," dedi Eileen bilgece başını sallayarak. "Bunu anlayan biri varsa, o da benim. Sana sempati duyuyorum."

Adam kaşlarını kaldırdı, artık konuştukları konuyu daha fazla dolandırmaya tahammül edemiyordu.

"Üzgünüm, kaba olmak istemem, ama sanki benden bir şey istiyorsun ya da bana bir şey söylemeye çalışıyorsun gibi geliyor. Yanlış anlıyorsam, söyle."

"Ya sana büyükbabanın haklı olduğunu söylersem?" dedi, sesini komplo kurarcasına alçaltarak. Heyecandan kucağında birleştirdiği ellerini sıktı. Bu, onun beklediği şey değildi. Seks, aşk ya da ikisinin bulanık, belirsiz bir karışımı hakkında konuşmuyorlar mıydı? "Ya sana Craigmar'da, bu evde, bu topraklarda gerçekten sihirli bir şey olduğunu söylersem? Ya sana orada çok eski, çoğu insanın adını bile unuttuğu bir şey olduğunu söylersem?"

"O zaman kanıt görmek isterim," dedi Adam, dünyanın eksenini dönmeye bile, Eileen onu yanan gözlerle yutsalar bile, şüphesinin mantığı onu asla yüzüstü bırakmazdı. "Ama seni kesinlikle dinlerim."

"Ve zamanı geldiğinde memnuniyetle paylaşırım," dedi. Scotch ve cinle dolu bar arabasına doğru eliyle işaret etti. "Bunu medeni insanlar gibi, bir içki eşliğinde tartışalım mı?"

"Henüz öğlen bile olmadı," dedi Adam, ama küçük bir gülümseme onu ele verdi. Eileen onu ne kadar altüst etse de, ondan çok etkilenmişti

. Kahretsin, bu altüst olma hissi onu çekici kılan şeydi belki de.

"Amerikalılar brunch'ta kokteyl içerler, değil mi?" dedi Eileen ve bar arabasına doğru yürüdü. Şeker yosunu ile damıtılmış bir şişe Outer Hebrides cinini kaldırdı. "Hafif bir şey ister misin?"

Şişeyi çevirerek içindikileri davetkar bir şekilde salladı.

Eileen bir oyun oynamak istiyorsa, o da onunla oynayacaktı. Ama Adam her zaman rekabetçi biriydi ve kazanmak için oynardı.

"Buzlu olsun lütfen. Sonra konuşabiliriz."

YEDİNCİ BÖLÜM

Finley

Onu evden kaçırmak istememişti, hele bu kadar uzun süreliğine hiç, ama Finley'in iyi niyetleri, güzel kızlar için içine girince bir anda uçup gidiyordu.

"Adımlarına dikkat et," dedi, Nicola tehlikeli bir yokuşu geçerken içgüdüsel olarak elini uzattı. Dalgalı çim alan birkaç dakika önce huş ve meşe ormanına dönüşmüştü ve Nicola'nın düz tabanlı botları ciddi bir yürüyüş için uygun değildi.

"Teşekkürler," dedi Nicola, sıcak, yumuşak parmaklarıyla Finley'in elini tutarak. Finley'in midesi takla attı. Nicola papatya, pudra ve bahar yağmuru gibi kokuyordu ve setten güvenle indiğinde Finley'e zaferle gülümsediğinde, Finley biraz ölmek istedi.

Kendine, sadece bir misafire mülkü gezdirdiğini hatırlattı. Nicola'yı eğlendirerek Eileen'e iyilik yapıyordu, böylece ona Adam'la yalnız konuşmak için biraz zaman kazandırıyorlardı. Burada olanlarda uygunsuz bir şey yoktu.

Yeterince tekrar ederse, neredeyse buna inanabilirdi.

Ormanın içinde, Craigmar ile aynı gri taştan oyulmuş ve aynı beyaz süslemelerle dekore edilmiş küçük bir kulübeye rastladıklarında yavaşladılar. Smoo ve Smug, parlak sarı nergislerin çevrelediği çitlerle çevrili ön bahçede tembel tembel uzanıyorlardı. Finley, Nicola'nın tepkisini ölçmek için ona bir bakış attı. Evi mütevazıydı ve pek modern sayılmazdı, ama düzenli tutuyordu ve ona sahip olmaktan gurur duyuyordu.

Nicola evden on metre uzaklıkta durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Finley kendini tekmelemek istedi. Nicola kuzuyu sevmiştii, o yüzden av köpeklerini de seveceğini düşünmüştü. Ama Adam daha dün ona Nicola'nın köpeklerden korktuğunu söylemişti. Neden ona yaşadığı yeri göstermeye karar vermişti ki, sanki bu onu ilgilendirecek bir şeymiş gibi? *Aptal Finley*.

"Onlardan gerçekten korkuyorsun, değil mi?" diye sordu. "Üzgünüm, düşünemedim."

Smoo esnedi ve Nicola'nın küçük parmağı kadar uzun olan dişlerini gösterdi.

"Beş yaşındayken komşumuzun köpeğı beni ısırđı," dedi Nicola, gözlerini köpeklerden ayırıp Finley'e bakacak kadar uzun bir süre. "Bunu hiç atlatamadım."

"Onları bizimle yürüyüşe çıkaracaktım, ama bunun yerine burada bırakabilirim," dedi Finley. Köpeklerden biri, geride bırakılacağını fark etmiş gibi inledi.

"Sus, Snug," diye azarladı Finley. "Tek gözü kör olan Snug. Diğer i ise Smoo."

"Böyle büyük köpekler için komik isimler."

"Büyük bebekler, belki. İkisini de yemek artıklarıyla büyüttüm. Onlar benim en iyi arkadaşlarım."

"Onları bu kadar uzun süredir besliyorsan, çok iyi eğitilmiş olmalılar." "İstedikleri zaman uslu dururlar," dedi Finley.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu Nicola, köpeklerin şokunu atlatıp evi inceleyerek.

Finley, başka ne söyleyeceğini bilemeden sadece başını salladı. Onu içeri davet etmek fazla mı olurdu? Kitaplıkta ve yerde yığılmış tüm kitaplarını ve tarih kitaplarını, ikinci el dükkanından buraya taşıdığı koltuğı, televizyon yerine kurduğı babasından miras kalan müzik setini görmesini istediğinden emin değildi. Bu, onun hakkında çok fazla şey ortaya çıkarabilir, kimsenin görmesini istemediğı hassas yanlarını.

"Beğendim," dedi, birkaç adım daha temkinli bir şekilde ilerleyerek. "İyi bakılmış gibi görünüyor."

Taşı yüksek basınçlı suyla yıkayıp, süslemeleri yeniden boyayıp, ön bahçedeki yabancı otları temizleyerek gösterdiği özeni övmek

muhtemelen ona söyleyebileceği en tatlı şeydi, ama Nicola bunu bilmiyordu. Finley, kalbinin kabardığını bastırmak için elinden geleni yaptı. Finley, kendine, onun sadece bir yabancıyla hoş bir sohbet yaptığını hatırlattı.

Bu Eileen ile ilgili. Bunu sadece ona iyilik olarak yapıyorsun.

"Biliyor musun," dedi Nicola, sesi tiz ve ince, "terapistim daha fazla risk almam gerektiğini söylüyor. Belki Snug'a ve Smoo'ya merhaba diyebilirim."

Finley, okul çocuğu gibi yaramaz bir gülümsemeyle ona baktı. "Öyle mi?"

"Evet," dedi Nicola, iki küçük adım daha ileri atarak. Artık neredeyse kapıya varmıştı, kapı bahçedeki köpeklere karşı hala sıkıca kapalıydı. Finley deneme yanılma yoluyla öğrendiği gibi, tahta direkler, en kararlı köpekler hariç, tüm köpeklerin çitin üzerinden atlamasını engelleyecek kadar yüksekti. Smoo bir sincap peşine düşmedikçe, köpekler çitin arkasında kalıyordu.

Finley bahçeye girdi ve kapıyı arkasında sıkıca kapattı. Sonra her iki eline birer köpek tasmaı aldı ve hayvanları yanına yaklaştırmak için alçak ve kararlı bir sesle konuştu.

"Sessiz olun. Hanımefendinin önünde uslu durun çocuklar. Merhaba demeyi biliyorsunuz, değil mi?"

Nicola, çok hızlı hareket ederse bir şeylerin patlayabileceği gibi, çitlere çok yavaşça yaklaştı. Sonra parmaklarını kapının etrafına doladı ve Snug'a baktı. Snug başını ona doğru eğdi ve sırtıttı. Kuyruğu Finley'in bacağına dostça bir şekilde vurdu.

"Gözünü nasıl kaybetti?" diye sordu.

"Oh, o doğuştan kör. Hepimizin tuhaflıkları var, değil mi?"

Parmakları hafifçe titreyerek Nicola elini çitin üzerinden uzattı ve Snug'ın burnundan birkaç santim uzağı tuttu. Snug merakla avucunu kokladı, sonra parmaklarını olabildiğince nazikçe yaladı.

Nicola, gergin olsa da rahatlamış bir kahkaha attı.

"Aferin Snug," dedi Finley. "Çok uslu ve terbiyeli."

Nicola, elini güvenli bir şekilde çitin arkasına çekmeden önce, Snug'ın parmak uçlarını birkaç saniye daha yalamasına izin verecek kadar cesurdu.

"Çok iyi," dedi Finley, bu sefer Nicola'ya yönelterek.

Adrenalini övgüyle takip etmek, eğitilmiş bir içgüdüydü ve kendini tutamadan ağzından çıkıverdi. Finley, bu sözlerde bir emir duydu, sanki Nicola ona aitmiş, onu eğitip ödüllendirmek onun göreviymiş gibi bir tondu ve bu, Nicola gitene kadar utançtan kendini evin içine kapatmak istemesine neden oldu. Bir misafire emir vermemeliydi, özellikle de bu onu çilek kadar kırmızıya boyadığında.

"Biz keşfe çıkarken onları burada bırakmamı ister misin?" dedi, normal, akli başında bir insan gibi neşeli ve hızlı bir şekilde.

"Evet, lütfen," dedi Nicola. "Ama beni onlarla tanıştırdığın için teşekkür ederim. Ve evini gösterdiğin için."

Finley, Snug'ın kafasını okşadı, Smoo'nun kulaklarının arkasını kaşdı, sonra kapıdan çıkıp Nicola'nın çitinin yanına geri döndü.

"Bu bir ev, elbette," dedi. "Ama Craigmar benim evim. Orman, kumsal, hepsi."

"O zaman her santimini biliyorsundur."

"Biliyorum. Avucumun içi gibi." Gökyüzündeki güneşin konumuna dikkat etti. Bir süredir buradaydılar ve eve geri dönmek için hala yürümeleri gerekiyordu. Eileen veya Adam soru sormaya başlamadan önce gerçekten yola çıkmaları gerekiyordu. Ama zaman burada, Nicola'nın ona gülümsediği huş ağacı ormanında çok akıcı geçiyordu ve Finley, sadece kendi bencil zevki için olsa bile, onunla birkaç dakika daha geçirmek istiyordu. "Sana bir şey daha gösterebilir miyim?"

"Çok isterim," dedi, yüzünde parlak bir gülümsemeye.

Ayaklarını kaybedip o gülümsemenin sıcaklığına kapılmak, onun parlaklığında kendini kaybetmek çok kolay olurdu.

Finley kendini kaybolmaya başladığını hissediyordu.

Finley, Nicola'yı çimin en uzak ucundaki kayalık bir yokuşa çıkardı, en sevdiği, denize doğru uzanan kayalığa ulaşana kadar tırmandılar. Aşağıda, okyanus dalgaları parlak siyah taşlara çarpıyor, sonsuz bir köpük ve su çalkantısı yaratıyordu. Tuzlu sis yüzlerine sıçırıyordu. Nicola'nın yanakları, zirveye ulaştıklarında efor ve sevinçten parlak pembeye dönmüştü ve saçları nemli havadan dolayı bir şekilde eskisinden daha da kıvrımlı hale gelmişti.

Yabancılar Craigmar'da uzun süre kalamazlardı. Ortam onlara düşmanca davranırdı ve onlar da kayalık Highland toprağına dikilmiş yabancı bitkiler gibi solup giderlerdi. Ama nedense, Nicola onunla birlikte vahşi doğaya doğru ilerledikçe, daha da güzelleşiyordu.

"Tanrım," diye nefes nefese, gözleri ufku yiyip bitirircesine, "sonsuz kadar görebiliyorsun."

"Burası düşünmek için gelmeyi sevdiğim yer," dedi. "Burada seni rahatsız edecek kimse yok. Sadece sen, gökyüzü ve okyanus, baş başa."

"Peki burada ne düşünüyorsun?" diye sordu Nicola, yarı şakacı bir şekilde.

Finley'in kalbi bir deniz kabuğı gibi kapandı. Zaten çok fazla konuşmuştu. Daha dikkatli olması gerekiyordu.

"Her şey hakkında biraz," diye cevapladı, dikkatlice kayıtsız davranarak gözlerine bakmaktan kaçındı. Her şeyi mahvetmek için ağzını açıp konuşmak için çok fazla şey söz konusuuydu. Emirleri vardı ve rolünü biliyordu. Senaryoya sadık kalmak en güvenli yoldu.

Ama yine de, bu tam olarak Eileen ile konuştukları şey değildi ve Finley, gözlerinde yıldızlar parlayan, tamamen masum Nicola'yı hesaba katmamıştı.

Finley, Nicola'nın ona aç bir bakış attığını fark edince, *belki de tamamen masum olmadığını* düşündü. *Ama Nicola, Eileen'in tutku oyununda oyuncu olmak için anlaşma yapmamıştı.*

"Beni buraya getirip tüm bu güzel şeyleri gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi, omuzları neredeyse birbirine değecek kadar ona yaklaştı. Finley öne eğildi, ellerini ceplerine soktu ve onun ne kadar yakın olduğunu fark etmemeye çalıştı. "Özellikle de Adam ve ben kendimizi davet ettiğimiz için. Bu pek de kibar bir davranış değil."

Finley'in kalbini çevreleyen zırhın arasına ince bir suçluluk iğnesi girdi. Altındaki eti deldi ve kanattı.

"Özür dileme," dedi. "Bazen hayattaki en güzel şeyler beklenmedik şeylerdir."

Bunun rahat, dostane ve atasözü gibi çıkmasını bekliyordu, ama lanet olası ciddi doğası onu ele verdi. Söyleyişini duydu: çok dürüst, çok kaba.

Finley Nicola'ya dönüp baktı ve birdenbire çok yakınlaştılar, çok çok yakın.

"Bu çok tatlı," dedi yumuşak bir sesle, gözleri onun ağzına düştü. Finley'in kalbi göğsünde sıkıştı, karnında bir sıcaklık hissetti. O zaman onunla flört ediyordu ve onun onu öpmesini, onun onu öpmek istediği kadar çok istiyordu. Hava gergin ve tehlikeliydi, lezzetli bir potansiyelle doluydu. Bu güzel, parlak kızdan bir öpücük çalmak, kendisi için bir şey yapmak, dünyanın başka hiçbir yerinden daha çok sevdiği bu uçurumun kenarında, çok iyi hissettirecekti.

Ama o kadar uzun yaşamıştı ki, zevk uğruna güvenliği riske atmanın her zaman felaketle sonuçlandığını biliyordu ve şimdi her şeyin mahvolmasına neden olmak istemiyordu.

"Muhtemelen eve dönmeliyiz," dedi.

Gözlerinde hayal kırıklığı parladı ve Finley, onun ne kadar umutlu olduğunu görmek zorunda kalmamak için bakışlarını kaçırdı ve uzaklaştı. Ama o dönünce, Nicola parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını Finley'in yanağına bastırdı, bu kadar iffetli olmasına rağmen bile küstahça bir hareketti. Dudakları yaprak kadar yumuşak ve sıcaktı, vanilya balsamı kokuyordu.

Finley ona baktı ve Nicola da ona baktı, gözlerinde hafifçe heyecanlı, hafifçe ürkek bir ifade vardı. O bakışta bir şey, Finley'in arzularının her şeyi yok eden selini tutan medeni barajı yıktı.

Başını eğdi ve Nicola'yı öptü.

Kısa bir öpücüktü, bir öpücükten biraz daha fazlası, ama Nicola sanki Finley onun kot pantolonunun altına dokunmuş gibi tepki verdi. Küçük bir zevk sesi çıkardı ve sırtını Finley'e doğru kavisleyerek dolgun göğüslerini Finley'in göğsüne bastırdı.

"Sen beni istemiyorsun," dedi Finley, bu bir görüş ya da özürden çok bir gerçeklik ifadesiydi. Finley, herhangi bir kadın ya da

Finley bunu biliyordu.

"Ne istediğimi nereden biliyorsun?" diye sordu Nicola. "Belki de şu anda tek istediğim şey, beni tekrar öpmen."

Aradaki mesafeyi kimin kapattığını söylemek imkansızdı. Bir an önce ayrılmışlardı, bir sonraki an Finley Nicola'yı açgözlü bir iştahla öpüyordu ve Nicola, süveterinin kumaşı altında tırnaklarını Finley'in omuzlarına geçiriyordu. Nicola, açıkça şehvetli, en tatlı sesleri çıkarıyordu ve bu, Finley'in onu daha sert öpmek, ona daha fazla dokunmak istemesine neden oluyordu. Finley, parmaklarını Nicola'nın kısa saçlarına geçirip hafifçe kavradı.

Genelde köy kızlarıyla flört ederken kendini dizginler, nazik olmayı, yavaş gitmeyi hatırlatırdı kendine. Sadece Eileen, zevkle birlikte acıyı da paylaşmanın yoğunluğunu arzulayan karanlık tarafını bilirdi ve kabul ederdi, ama Nicola'da bir şey, rol yapmayı zorlaştırıyordu.

Onu öpüşmek için yerinde tutacak kadar sıkı tuttu, acı eşiğinde, onun fark etmemesini umarak.

Nicola'nın nefesi boğazında takıldı ve ayrılırken titreyerek bir nefes aldı.

Finley onu sıcak bir ocakmış gibi bıraktı.

"Özür dilerim," dedi, kalbi deli gibi atıyordu. Tanrım, her şeyi mahvetmeden birini öpemiyecekti bile. "Ben istememiştim..."

Nicola ona bakmıyordu bile ve onu bırakmamıştı. Kollarını sıkıca tutmuş, omzunun üzerinden bir şeye gözlerini dikmiş bakıyordu.

Finley, onun bakışını takip etmek için döndü. Neredeyse gözden kaçırıyordu, ama Craigmar topraklarında geçirdiği hayat, onu sıra dışı her şeye aşina yapmıştı. Soluk bir figür, ormanın kenarından onları izliyordu, inanılmaz derecede uzun ve köşeli. Finley, ayırt edilebilir özelliklerini fark edemedi bir ağacın arkasına geçti, ama onun ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Daha önce emin olmasa da, figürün ağacın diğer tarafından hiç çıkmaması, sadece bir anda ortadan kaybolması, ona gereken tüm teyizi sağladı.

"Onu gördün mü?" dedi Nicola, sesi gergindi. "Orada... bir kişi ya da bir şey vardı. Ormanda. Tam orada. Onu gördüm, ama sonra

birdenbire yok oldu. Gördüm, Finley."

Finley, kendi gözleriyle gördüğü şeyi inkar edemezdi, özellikle de onu boğulmaktan kurtaran bir dal parçasıymış gibi ona sarıldığı sırada. Ama ona verecek bir cevabı yoktu, en azından Eileen'le birlikte korumak için uğraştıkları her şeyi mahvetmeyecek bir cevabı yoktu.

Finley, Nicola'yı bırakmalıydı. Ona dokunduğu için, onu buraya getirdiği için özür dilemeliyd. Ama beyninin yapması gerekenin bu olduğunu bildiği halde, yaptığı şey, elini Nicola'nın başının üzerine koyup onu sakinleştirmek ve sonra kolunu omuzlarına dolayarak ona sarılmaktı.

Nicola'nın panik nefes alışı, onun sabit dokunuşuyla yavaşlamaya başladı, sırtındaki kaslar, sanki ona sığınmayı öğrenmiş gibi gevşedi ve bu, her şeyi daha da kötü hale getirdi.

Eileen ile anlaşması olsun ya da olmasın, misafirlere karşı kesinlikle bu kadar cüretkar davranmamalıydı ve kasıtlı bir dikkat dağıtma olsun ya da olmasın, Nicola'yı evden bu kadar uzağa götürmemeliydi. Kesinlikle onu öpmemeliydi.

Ve Eileen, onun yüzünü gördüğü anda bunu anlayacaktı. Biriyle birlikte büyüdüğünüzde, her ilk deneyiminizi onunla paylaştığınızda, onun sizi bir kitap gibi okuyamadığını düşünemezsiniz.

Finley eğilip Nicola'nın elini sıktı, neredeyse özür dilercesine.

"Eve dönmeliyiz," dedi.

BÖLÜM SEKİZ

Eileen

Zayıf olmasına rağmen, Amerikalı çocuk kuru üzüm ve dilimlenmiş bademli bir kase yulaf lapası, kalın kesilmiş köy pastırması, yerel sosisler ve tostun yanı sıra buzlu çifte cin içmeyi başardı. Eileen, her zamanki gibi baş ağrısı ve iştahsızlıkla uyanmıştı, bu yüzden dumanlı turba viskisini yudumlarken bir bisküvi atıştırdı ve Adam'ı şahin gibi izledi. Adam'ın ten rengi olağanüstü açıktı, beyaz sarı kaşları, mısır püskülü rengi saçları ve yanaklarında birkaç çil vardı. Eileen'in zevki daha çok esmer ve yakışıklı ya da kahverengi saçlı ve güzel erkeklere yöneliktir, ama Adam da yeterince yakışıklıydı.

"Bana ondan bahseder misin?" diye sordu Eileen, başparmağıyla bardağın kenarını okşayarak.

"Kim?" diye sordu Adam.

"Büyükbaban. Buraya gelmene onun hikayelerinin neden olduğunu söylemiştin. Nasıl biriydi?"

"Huysuzdu," dedi Adam, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bana karşı hariç herkese karşı. Uslu durursam beni çizgi roman dükkânına götürürdü ve bazen, dinlemek için yeterince uslu durduğumda bana hikâyeler anlatırdı."

"Tek torun musun?" diye sordu, bunu bir soru olarak ifade etmeye özen göstererek. Adam'ın onun hiçbir şey bilmediğine inanması çok önemliydi.

"Doğru," dedi Adam. "Bu, bizim bu kadar yakın olmamızın bir nedeniydi. Son zamanlarda sağlığı pek iyi değildi ve

yardıma ihtiyacı vardı, ben de onu doktor randevularına ve diğer işlerine götürürdüm."

"Çok nazıksın," dedi Eileen, sadece yarı dinleyerek. Adam'ı her açıdan değerlendiriyor, onu Craigmar'ın her odasında, her portrenin önünde, her yatakta terden ıslanmış çarşafların altında uzanmış olarak hayal etmeye çalışıyordu. Kafasında olması gereken resmi çizmek, onları daha hızlı, daha güvenli bir şekilde birbirine bağlayabilecek her şeyi kavramak için elinden geleni yapıyordu.

Adam, onun hayal ettiğinden farklıydı. Ama insanlar her zaman öyleydi. "Sana kendim hakkında bir şey anlattım," dedi Adam, sonra çatalını çevirip Eileen'e doğrulttu. "Şimdi sıra sende, bana kendin hakkında bir şey söyle. Bu adil, değil mi?"

Eileen bu dönüşten o kadar memnun oldu ki, mırıldanabilirdi. Birinin oyunlarına katılmasından daha çok sevdiği bir şey yoktu, ama henüz tüm kartlarını açmanın zamanı gelmemişti. Önce birkaç blöfle gerilimi artırması gerekiyordu.

"Ama sana söyleyeceğim şeyi duymak istemezsin! Bana oldukça rasyonel birine benziyorsun. O kocaman beyninde masallara yer yok, eminim."

Gerçeği onunla dalga geçerek, gerekenden daha erken ortaya çıkardı. Ama doktor ve muhasebecisi dışında ziyaretçisi olalı çok uzun zaman olmuştu ve Adam'ı - ilginç, imkansız Adam'ı - evinde ve gözetiminde biraz daha uzun süre tutmak için, gerekenden fazlasını paylaşmak çok cazip geliyordu.

"Deneyin," dedi, sarsılmaz gözlerinde parıldayan bir merakla. O, bir köpeğin kemiği kemirdiği gibi bilgileri kemiren, gerçeğin her parçasını yutmaya kararlı arayıcı tiplerden biriydi. Adam, Eileen'i dişleriyle parçalayıp, bildiği bilgilere ulaşmak için iliğini yalamak zorunda kalsa bile, bunu yapardı.

Eileen bacaklarını birbirine sıkıştırdı, bacaklarının arasında atan nabzını hafifletmek için hareket etti. Ona öyle bakılmasından hoşlanıyordu, sanki çözülmesi gereken bir bulmaca kutusuymuş gibi, içindeki sırları öğrenmek için onu parçalamak zorunda kalsa bile. Parçalanmak genellikle en sevdiği kısımdı.

"Buraya sadece biraz aile tarihi aramak için gelmedin, değil mi?" diye sordu. Belki de bu oyunda çok erken bir hamleydi, ama denemek zorundaydı. Eileen, heyecandan ellerinin titremesini onlemek için ellerini birbirine kenetledi. Bunu hiçbir koşulda, hiçbir nedenle kimseyle paylaşmamıştı. Finley, bu hikayenin bir parçası olduğu için biliyordu. Ama Adam, onun beklediği sebepti. Adam anahtardı. "Büyükbabanın sana Craigmar hakkında anlattığı tüm o hikayeler, sadece ev veya araziyle ilgili değildi. Onlar, yerin altında bulunan eski, canlı bir şeyle ilgiliydi."

Adam inanmaz bir ifade takındı, ama vücut dili onu ele verdi. Dirseklerini dizlerine dayayarak, Eileen'e dokunmadan olabildiğince yaklaşarak öne doğru eğildi.

"Biri benimle dalga geçsin diye çok uzun bir yol geldim. Ve, misafirperverliğini aşağılamak istemem ama, bu yeni tanıştığın biriyle başlatmak için çok garip bir konuşma."

"Yeni tanıştığımızı biliyorum," dedi ve yüzündeki maske bir anlığına düştü, bir cümle söyleyecek kadar uzun bir süre. "Ama seni çok uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum ve senin de aynı şeyi hissettiğini sanıyorum."

Adam ona baktı, dudakları davetkar bir şekilde aralandı, gözleri, erkeklerin şaşırdıklarında gösterdiği neredeyse kırgın bir şekilde parladı.

"Peki ya haklı olduğunu söylersem?" diye sordu.

Eileen ona cevap veremedi, çünkü katedral penceresinden onun omzunun üzerinden geçen bir hareket dikkatini çekti.

"Görünüşe göre misafirlerimiz var," dedi.

Adam boynunu uzatıp bakmak için uzandı. İki kişi yeşil çimlerin üzerinde Craigmar'a doğru yürüyordu, biri parlak yeşil lastik çizme giymiş, diğeri kabarık pembe ceket giymişti.

"Nikki," diye mırıldandı Adam, teselli edilemez bir aşık gibi sevgi ve kızgınlıkla.

Bu, Eileen'in ona yapmak istediği şey için suçluluk duymasına neredeyse yetecek kadar yeterliydi.

Adam, uzaktaki bir kapı açıldığında ve Finley ile Nicola onları kütüphanede bulduğunda, garip bir sessizliğe büründü.

"Cesur kaşiflerimiz bize katılmaya karar verdiler," dedi Eileen, kaşlarını kaldırarak. Eileen, Adam'ı daha iyi tanıyabilmek için Finley'den Nicola'yı bir iki saat eğlendirmesini istemişti, ama çok uzun süre ortada yoklardı ve Finley, sahibinin evcil tavşanını öldüren bir av köpeği kadar suçlu görünüyordu.

"Finley bana bahçeyi gezdiriyordu," dedi Nicola. Rüzgârda savrulmuş ve dağınık bir haldeydi, kulaklarının ucuna kadar kızarmıştı. Finley ile bahçeyi gezmekten çok daha fazlasını yaptıkları belliydi. Aralarında bir şey olduğunu görmek için Eileen'in, başkalarının arzularını koklayarak tespit etme konusunda keskin bir yeteneğe sahip olması gerekmiyordu.

"Ah," dedi Eileen, Finley'in yüzünü buruşturduğunu görene kadar heceyi uzatarak. Ne kadar yaşlanırlarsa yaşlansınlar, birbirlerine daha iyi davranacaklarına dair ne kadar söz verirlerse versinler, bıçağı çevirmenin acımasız bir zevki her zaman vardı. Eileen, viskisiyle Finley'e kadeh kaldırdı. "Birbirinizi daha iyi tanıyordunuz, değil mi?"

Finley'in gezginliğini ona karşı kullanmıyordu. Evrimsel davranış açısından, fazla enerjisini diğer insanlarla harcaması onun için iyiydi ve her zaman ona iki kat daha fazla ihtiyaç duyarak geri dönüyordu, onu öpmeye, hatta ayakkabılarını çözme şerefine nail olmaya yalvarırcasına. Eileen de, bir anlamı olsaydı ya da atalarından miras kalan endişesi Craigmar'dan birkaç saatten fazla uzaklaşmasına izin verse, kendisi de gezintiye çıkardı. Ama mevcut durumda, Finley kadar onun ihtiyaçlarına duyarlı olmayan, onu eziyet etmek ve kızdırmak için her türlü yöntemi bilen herkese karşı genellikle sabırsızdı.

Yine de, Finley'in gece dışarı çıkıp sabahın erken saatlerinde yapışkan tatlı parfüm veya başka erkeklerin kolonyası kokusuyla geri dönmesi için ilişkilerinde açık bıraktığı kapı, bir taviz ve uzlaşmaydı. Daha nazik zamanlarda yaşasalardı, diğer insanlar gibi gün ışığında çekinmeden birlikte olabilselerdi, belki onu tamamen kendine saklardı.

Ya da belki de yapmazdı.

"Seni arıyordum," dedi Adam, Nicola'ya. "Bir macera yaşamış gibi görünüyorsun."

"Sadece küçük bir macera," dedi Nicola, Finley'e bir bakış atarak. Finley, yerdeki desenlere çok dikkatle bakıyordu, ama Adam o bakışı yakaladı.

Finley, Tanrı onu korusun, durumu kurtarmaya çalıştı.

"Hepsi bu kadar mı, efendim?" diye sordu, muhtemelen kulübesine geri dönüp odun kesmek, bir kitaba kaşlarını çatmak, mastürbasyon yapmak ya da Finley'in kendini sakinleştirmek için yaptığı diğer şeyleri yapmak için can atıyordu.

"Oh, oyun bitti, Finney," dedi, onun çocukluk lakabını kullanarak yarasına biraz tuz ekledi. "Artık benim için rol yapmana gerek yok."

"Ona söyledin mi?" diye sordu Finley, sanki sınırları aşan Finley değil de Adam'mış gibi elini Adam'a uzattı.

"Kendisi anladı," diye cevapladı Eileen. Finley, Adam'ın önceki gece Eileen'i kırbaçladığını gördüğünü ve daha da önemlisi, bu bilgiyi daha sonra stratejik olarak kullanmak isteyebileceğini bilseydi, çok utanırdı. Ayrıca, insanların onu izlemesinden endişe ederse, Eileen'e karşı çekingen davranabilir ve bu hiç de iyi olmazdı. "Bu çocuk çok zeki."

"Neyi anladı?" diye sordu Nicola, Finley ve Eileen'e, sonra da çok belirgin bir şekilde Adam'a bakarak.

"Dinle," diye başladı Adam, çaresiz bir hareketle ellerini açarak, "bunların hiçbirini beni ilgilendirmiyor..."

"Eileen ve ben romantik bir ilişki içindeyiz," dedi Finley, takdire şayan bir cesaretle. "Yıllardır öyleyiz."

"Oh," dedi Nicola, Finley'e incinmiş bir bakış atarak, gül goncası dudaklarını büzerek. Onun için şunu söylemek gerek ki, üzgün görünmüyordu, sadece kırılmıştı. Eileen, kadınların orgazm ya da haklı öfke anlarında en güzel olduklarını düşünürdü ve Nicola öfkeyi çok iyi taşıyordu. "Bundan bahsetmemiştin."

"Üzgünüm," dedi Finley, yağmur bulutu gibi mutsuz bir şekilde. Eileen, onun rahatsızlığını, ağrıyan dişi kurcalayan dil gibi, sadece onun kıvranıp kıvranmayacağını görmek için zorlamak istedi, ama direndi. Bunun için daha sonra, yalnız kaldıklarında zaman olacaktı.

"Nicola, tatlım, neden buraya gelip yanıma oturmuyorsun?" diye sordu Eileen, yanındaki kanepede yastığını okşayarak. Nicola oturmak için hiçbir hareket yapmadı. "Artık aptalca sırlara gerek yok. Burada hepimiz arkadaşız."

"Bu biraz abartılı," diye mırıldandı Adam. Eileen, onun verdiği geçici güvenin, kavurucu güneşten geri çekilen bir asma gibi geri çekildiğini hissedebiliyordu. Onu kazanmak için daha fazla çaba sarf etmesi gerekecekti.

"Hepimizin iyi geçinmemiz için hiçbir neden yok," diye ısrar etti Eileen, viskisini bitirirken. Finley'in ona sızlanmaması için bir sonraki içkisini suyla doldurdu.

"Nicola ve benim sana inanmamız için de bir neden yok," dedi Adam, ayağa kalkıp kot pantolonundaki kırıntıları silkeledi. Kararlı bir şekilde gitmek niyetindeydi, bu da Eileen'in göğsünde panik yaratmıştı. Şimdi gidemezdi. Onu kalması için merdiven korkuluğuna bağlamak zorunda kalsa bile, bunu yapardı. "Yardım etmeye istekli olmanı takdir ediyoruz. Ama kaba görünme riskini göze alarak söylemek gerekirse, tüm bu olay biraz garip gelmeye başladı. İkinizin arasında bizim müdahale ettiğimiz bir şey olduğu açık, bu yüzden Nicola ve benim gitmemiz en iyisi olacak."

"Ama şimdi giderseniz, büyükbabanızın bildiklerini asla öğrenemeyeceksiniz," dedi Eileen, ayağa kalktığını fark etmeden önce.

Adam cevap vermedi. Nicola'nın yanına gidip, sanki bir plan yapıyormuş ya da ona iyi olup olmadığını soruyormuş gibi, hızlı ve alçak sesle konuştu. Nicola, Eileen'in duyamayacağı bir sesle cevap verdi ve gergin bir şekilde Finley'e, sonra da Eileen'e baktı.

Eileen, Finley'e umutsuz bir bakış attı, sanki
Bir şey yap.

"Nicola bir şey gördü," diye patladı Finley ve bu sözler aceleyle çıkmış olsa da, Eileen bunun yalan olmadığını anlayabilirdi. "Ormanda."

"Ne demek istiyorsun?" Adam, diğer adama küçümseyici bir bakış atarak sordu. "Nikki, neyden bahsediyor bu adam?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Nicola, gözlerinde şaşkın bir parıltıyla. "Oradaydı ve sonra birdenbire kayboldu."

Artık Eileen'in tüm dikkati Nicola'ya yönelmişti. Eileen Nicola'ya doğru bir adım attı ve Adam bir adım içeri önüne
önüne arkadaşının "arkadaşının" içgüdüsel olarak

onu bedeniyle korudu.

Gerçekten de arayış içindeki beyaz şövalye.

"Onu tarif edebilir misin?" diye sordu Eileen.

"Okyanusun kenarındaydık," dedi Nicola. "Ağaçların arasında birini gördüm, ya da... Bir insan şekline benzeyen bir şeyi. Yüzünü tam olarak seçemedim. Ama oradaydı ve bizi izliyordu. Beni izlediğini görebildiğim kadar, beni izlediğini de *hissedebiliyordum*. Sonra döndü ve birdenbire kayboldu. Yani gerçekten kayboldu; gözümü bile kırpmadım."

Nicola'nın sesi hafifçe titriyordu, ya korkudan ya da sevinçten, ya da ikisinin karışımından. Eileen nefes almayı hatırladı, Amerikalılara bir anda çok fazla tuhafılık yüklememek için. Ama bu bir nimetti; Nicola'nın orada kendi gözleriyle bir şey görmesinden daha iyisini düşünemezdi.

"Ben de gördüm," dedi Finley. "Sadece bir anlığına. Ama eminim."

"Nikki, yapma," dedi Adam. "Bunu ciddiye almıyorsun, değil mi ? Yalnız kaldığınızda sana ne söyledi? Seni bir şey gördüğüne ikna mı etti?"

"Finley hiçbir şey yapmadı," diye cevapladı Nicola, sinirlenerek. "Orada garip bir şey gördüm. Doğruyu söylüyorum."

Eileen, Adam'ın yüzünde bir anlık bir tereddüt belirdiğini gördü. Bu sadece bir anlık bir zayıflıktı, zırhındaki en ufak bir çatlaktı, ama Eileen bunu hemen fırsat bilip sömürdü.

"Sözüme inanmanı istemiyorum," dedi. "Sana gerçek bir şey gösterebilirim. Nicola'nın sana yalan söylemediğini ve benim de söylemediğimi anlamayı sağlayacak bir şey. Ne bu yer hakkında, ne de büyükbabanın hikayeleri hakkında."

Adam ona temkinli bir bakış attı, olduğu yerde hareketsiz durdu. Konuşmayı reddetti, sadece bakışlarıyla onu tartıyordu.

"Benimle gel, sana her şeyi anlatacağım," diye yalan söyledi Eileen. "Neden bunu yapasın ki?" diye sordu Adam.

"Erkekler neden tavşan avlar? Sebeplerim bana ait. Belki de sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, Adam Lancaster."

"Bu konuda ciddi misin?" diye sordu Adam Nicola'ya. Artık mesele Eileen değildi, bunu açıkça görebiliyordu. Bundan sonra ne olursa olsun

, Adam sadece Nicola'nın onayıyla ve Nicola'nın iyiliği için hareket edecekti.

"Kalp krizi gibi," dedi Nicola. "Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Neredeyse sanki..."

"Sihir gibi," diye tamamladı Finley, onunla tartışmayı imkansız kılan o özlü, saçmalık içermeyen tavrıyla. Zamanlaması daha iyi olamazdı. Eileen onu öpebilirdi.

Adam Eileen'e uzun bir süre daha baktı ve Eileen onu yanlış değerlendirmiş olabileceğini düşündü. Adam alıcı değildi ve hazır değildi: Bu onun için bardağı taşıran son damla olacaktı ve şüphesiz bir sonraki uçuşla eve dönecek, Eileen'i yalnızlığı ve yıkımıyla baş başa bırakacaktı.

Ama mucizevi bir şekilde Adam onu şaşırttı. "Seni takip edersem, nereye gideceğiz?"

"Mağaraya," dedi Eileen, hayatında ilk kez yalan söylemeden, gerçeği gizlemeden. "Her şey orada başlıyor ve orada bitiyor."

Adam, bir tür doğaüstü deneyim ya da belki de sadece iyi bir hikaye vaadiyle Roma mumlarından daha parlak bir şekilde ışıldayan Nicola'ya baktı. Dün gece folkloru sevdiğini söylemişti ve şimdi Eileen bunun sadece bir eğlence değil, bir tutku olduğunu anladı.

Sonunda Adam, belki de kendisi için değil, Nicola için kabul etti.

"Nereye gidersek gidelim," dedi, "bir saat sonra buraya geri dönüp arabayı yüklemek istiyorum."

"Tamam," dedi Eileen, zaferin coşkusuyla.

"Beni burada bekler misin?" diye sordu Adam. "Ceketimi ve ayakkabılarımı almam lazım."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Nicola ve onun arkasından merdivenleri koşarak çıktı, şüphesiz dışarıda gördükleri hakkında tüm teorilerini ya da belki de Eileen ve Finley hakkındaki teorilerini anlatmaya hazırdı. Eileen hangisi olduğu umurunda değildi. Adam'ın biraz daha kalması için merakını canlı tuttuğu sürece mutluydu.

Amerikalılar yokken, Finley Eileen'in yanına yaklaştı, eliyle çenesini kavradı ve yüzünü yukarı doğru çevirdi. Onu sıkıca tuttu, incitmeyecek kadar, ama o anın ciddiyetini ona hissettirecek kadar.

"Bundan emin misin, Isla?" diye sordu Finley.

Bunu ona daha önce sayısız kez sormuştu. Cevabı her zaman aynıydı.

"Kesinlikle."

"Hâlâ vazgeçip onları eve göndermek için zaman var. Masum insanları kullanmadan bu sorunu çözmenin başka bir yolu olmalı."

Eileen, asi bir kısırak gibi başını sallayarak burnunu çekti. Finley onu daha sıkı tutarak ona bakmasını sağladı. Şimdi canı acıyordu, ama bu acıyı net bir şekilde düşünmesine yardımcı olan, açıklayıcı bir acıydı. Ona iz bırakmayacaktı; cildinde morluk oluşması için gereken basıncın miktarını tam olarak biliyordu.

"Kimse masum değildir, Finney," dedi. "Gözleri ceylan gibi turistler bile. Ve bu işte senin de payın yokmuş gibi davranma. Hak etmelisin: onları pub'dan buraya getirmek büyük bir başarıydı."

"O zaman onları tanı mıyordum. Sadece senin istediğini yapıyordum."

"Şimdi de tanı mıyorsun. Onlar bizim için bizim onlar için olduğumuz kadar yabancı ve ikisinin de söylediklerine güvenmemen konusunda seni uyarıyorum. Sonuçta tüm insanlar kendi çıkarları için hareket ederler."

"Bunu halletmenin başka bir yolu olmalı. Baştan başlayabiliriz, daha fazla araştırma yapabiliriz..."

Eileen aniden yüzünü çevirdi ve Finley'in avucunu, onu korkutacak kadar sertçe ısırdı. Finley küfretti ve elini salladı, ama uzaklaşmadı.

"Başka yolu yok, bunu sen de biliyorsun," dedi Eileen, yukarıdan ayak sesleri yankılanırken sesini alçaltarak. "Bu, senin ve benim için ileriye giden yol, Finley. Ve her şey bittiğinde, sonunda güvende olacağız, Craigmar da öyle. Lütfen. Bunun bitmesini istiyorum. Yapmam gerekeni yapmama izin ver."

Finley, parmaklarının izlerini silmek için nazikçe çenesini ovuşturdu. Onun bu kadar

kaba davranışlarında bu kadar ölçülü, şefkatinde bu kadar cömert olabilmesi her zaman nefesini keserdi.

"Sana güveniyorum, Isla. Ölümüne güveniyorum. Ama burada tehlikeli bir oyun oynuyoruz. Lütfen bunu unutma."

"Unutmayacağım," dedi, ısırıldığı yere bir öpücük kondurarak. Dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdi. "O küçük kızıl saçlıyla ne olduğunu bana anlatacak mısın? Tadı çok mu tatlıydı? Eminim sana kendini okşatmıştır da. Seni tahrik etti mi?"

"Şu anda seninle bunu yapmayacağım, onlar yukarıda..."

Eileen, hiç çekinmeden kot pantolonunun üzerinden elini onun üzerine koydu.

"Mmm, şimdi yarı sertleşmişsin. Bu benim yüzümden mi, yoksa onun yüzünden mi?" Finley ona etkilenmemiş bir bakış attı.

"O anın heyecanıyla öpüştük, hepsi bu. O önemli değil, hiçbir anlamı yoktu."

"O zaman neden birdenbire onu bu kadar koruyorsun?" dedi Eileen, biraz daha sertçe sıkarak. "Bence birbirimize yalan söylemek için biraz yaşlandık."

"Peki," dedi Finley sertçe. Onun üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi davranmakta çok başarılıydı, ama penisi gerçeği söylüyordu. "Onu istiyorum. Bu günah mı?"

"Sana daha önce de söyledim, Craigmar'da günah diye bir şey yoktur. Onu istiyorsan ve o da seni istiyorsa, ikinize de karşı çıkmayacağım. Sen de bana aynı nezaketi gösterirsen tabii."

Bunlar, ilişkilerinin şartları ve koşullarıydı. Her zaman birbirlerine geri dönüyorlardı, inkar edilemez bir çekim gücüyle birbirlerinin etrafında dönen ikili yıldızlar gibi, ama isterlerse zevklerini başka yerlerde de yaşayabilirlerdi.

"O zaman Adam'ı istiyorsun?" Finley, daha fazla sürtünme elde etmek için eline hafifçe dokunarak devam etti. "Burada yaptığımız anlaşma bu mu?"

"Onu Craigmar'da tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama merak etme, paylaşmaya karşı değilim. İkimiz için de yeterince var; o kesinlikle yeterince uzun."

"Sen kesinlikle delisin," dedi Finley, ama sesi daha çok şöyle geliyordu:

Seni seviyorum.

Eileen, ayak sesleri yaklaşınca elini geri çekti ve Finley'in ereksiyon olduğu kadar kızardı. Finley sinirli bir

bir ses çıkardı ve nezaketini korumak için çömleğinin eteğini düzeltti.

"Her Şey hazır," dedi Adam, yağmurluk ve yürüyüş botlarıyla kapıda belirdi. Nicola hemen arkasındaydı, sıkı giyinmiş ve zleri parlıyordu. "Şimdi bu mağara meselesi nedir?"

BÖLÜM DOKUZ

Adam

Adam, ormana öldürölmek için götürölmediğinden emin değildi, ama şimdi hiçbir cevap almadan oradan ayrılırsa, hayatının geri kalanında pişman olacağından emindi. Nicola, yukarıda ayakkabılarını giyerken ona böyle söylemişti ve ayrıca, onunla gelmezse Finley ve Eileen'le tek başına oraya gideceğini de söylemişti. Adam bunun çok aptalca olduğunu düşündü, ama Nicola dışarıda gördüğü şey onu o kadar heyecanlandırmıştı ki, onu vazgeçirmek mümkün değildi.

Adam, bir takım olarak ölümle daha iyi başa çıkabileceklerini düşündü, bu yüzden Craigmar'ın garip çekiciliğine teslim oldu ve diğerleriyle birlikte vahşi doğaya doğru yola çıktı.

Bu bir rüya olmalı, diye düşündü Adam, tepeye tırmanırken ekmek sepetini göğsüne sıkıca sarıldı. *Her an Michigan'daki yatağımda, başım çatlayacak gibi bir akşamdan kalma ile uyanacağım.*

Eileen önde gidiyordu ve Finley hemen arkasında, ellerini yağmurluk ceketinin ceplerine sokmuş, büyük adımlarla tepeye tırmanıyordu. On dakika önce yeşil alanı terk etmişlerdi ve Eileen'in araziye dair sezgisel bilgisi ve Finley'in ara sıra pusula ile yaptığı düzeltmelerle ormanın içinden dolambaçlı bir yoldan ilerliyorlardı.

Evden gittikçe uzaklaştıkça, Adam Nicola'yı sıkıca tutup arabaya doğru deli gibi koşmayı düşündü, ama Finley'in Eileen'e olan sadakatini sınama fikri hoşuna gitmedi. Bahçıvan fikrini değiştirip onları kaçırmasına izin verebilirdi

ya da Adam'ı yere yatırıp mağaraya sürükleyebilir, sonunda Eileen'in üzerinde kurduğu karanlık egemenliğin kölesi haline gelebilir.

Adam, midesinde mide bulandırıcı bir korku hissiyle, ev sahiplerini hiç tanımadığını fark etti. Dün gece Eileen'in hikayeleri ve karanlık gözlerindeki ateşli bakışlar onu büyülemiş olabilir ve Finley'in yol tarifi, odalar ve çantalar konusunda yardımına çok minnettar olabilir, ama onları gerçekten *tanımiyordu*. Ne istediklerini, kim olduklarını ve elbette neler yapabileceklerini bilmiyordu.

Sanki onun sıkıntısını hissetmiş gibi, Nicola elini uzattı ve elini sıktı. Ona, çiftlikte taze sağılmış koyun sütü dolu bir sürahiyi taşımak görevi verilmişti ve onu bir bebek gibi göğsüne sıkıca bastırıyordu.

"Yaklaştık mı?" diye Eileen'e seslendi, Eileen kararlı adımlarla tepeyi tırmanıyordu.

"Hemen ileride!" diye cevapladı Eileen. Sesi çok nefes nefeseydi ve Adam, onun sağlığı için endişelenmeye başladı, ama sonra onun kendisini buraya eski tanrılara kurban etmek için getirdiğini hatırladı. Nicola'nın sağlığından önce kendi sağlığını düşünmesi gerekiyordu.

Adam'ın ormanın içinde kaybolduğunu, meşe ve dişbudak ağaçları ile ayaklarının altındaki yabani çiçekler ve dikenler tarafından yutulduğunu hissetmesi çok uzun sürmedi.

Eileen süt ve ekmeği açıklamamıştı ve Adam, onun pek açıklama yapan bir insan olmadığı izlenimini edinmişti. Ama mutfak kapısından çıkarken çok sert bir şekilde, "O ekmeği yere atarsan, ben bile sana yardım edemem," demişti.

Adam eve veya kiralık arabaya geri dönemeyecek diye paniğe kapılmaya başladığı sırada, son tepeye ulaştılar ve tepenin manzarası onu hayrete düşürdü. Bir yarık, açıkta kalan kayalık yüzeyin gri taşını ikiye ayırmıştı. Yıkık kayalık o kadar eskiydi ki, etrafında ağaçlar büyümüş, kökleri verimli toprağı kavramıştı. Açıklık Adam'ın boyunun üç katı kadar yüksekti, ama dar ve karanlıktı, yoğunlaşma ve likenle kaygandı. Adam

dışarıda eğlence amaçlı gezilerde amatör mağaracılıkla uğraşmıştı, ama bu mağara Adam'ın daha önce keşfettiği mağaralara benzemiyordu. Macera için bir davet gibi gelmiyordu.

Gerçekliğin dokusunda bir yırtık gibi, sıradan dünyanın derisinin yüzülerek altındaki vahşi imkansızlığın ortaya çıktığı bir yer gibi hissettiriyordu.

"Burası neresi?" diye sordu, gözlerini mağaradan ayıramadan. Burada hava, ozon ve mineral bakımından zengin su ve uzun zamandır, özellikle de büyükbabası öldüğünden beri bu tür şeylere inanmasa da, sadece sihir olarak adlandırabileceği soyut bir olasılık gibi kokuyordu. Uzakta okyanus dalgalarının çarpışmasını duyabiliyordu, ama havada duyduğu tek ses buydu. Orman hayvanlarının koşuşturması, kuşların civıltısı, hatta ağaçlarda rüzgârın hışırtısı bile yoktu. Sanki tüm Craigmear nefesini tutmuş, onun ne yapacağını bekliyormuş gibi, her şey tamamen sessizdi.

"Ailemin evini buraya inşa etmesinin nedeni budur," dedi Eileen, nefes almaya çalışırken elini göğsüne bastırarak. Finley, endişeyle kaşlarını çatarak, sırtının omuz kemikleri arasında yatıştırıcı bir şekilde elini ovuşturdu. "Burası, malikane ya da kasabadan önce de vardı. Ailem bu tepelere yerleşmeden önce."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Nicola, etrafta onları dinleyecek kimse olmamasına rağmen sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. O da bu yerin ne kadar garip, ne kadar... gergin olduğunu hissetmiş olmalıydı.

Adam hiç batıl inançlı biri olmamıştı, ama burada olmak, insanların neden dökülen tuzu omuzlarının üzerinden attıklarını ya da kötülükleri uzaklaştırmak için haç işareti yaptıklarını anlamasını sağladı.

"Şimdi adaklarımızı sunacağız," dedi Eileen. "Mağaranın ağzına biraz süt serpebilir misin, şarkı kuşu? Çok yakına değil."

"Bu bir adak, değil mi?" diye sordu Nicola. Bu keskin gözlem Eileen'i hazırlıksız yakaladı ve kızlar birbirlerine anlamlı bir bakış attılar. Adam, Joseph Campbell ve Richard Hutton'ın kitaplarını okuduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştı, her ne kadar bunların ne anlama geldiğini tam olarak anlayamasa da. "Bu toprağın ruhları için mi? Yoksa mağaranın ruhu için mi?"

"Öyle bir şey," dedi Eileen.

Nicola mağaranın ağzına biraz süt dökmek için harekete geçti, ama son anda durdu ve süveterini çıkarmaya başladı. Adam ne yaptığını sormadan, tişörtüne kadar soyundu, süveterini ters çevirdi ve tekrar giydi.

"Sen akıllı birisin, değil mi?" diye sordu Eileen, Nicola'ya gurur ve açlık arasında bir ifadeyle bakarak, ondan o kadar memnunmuş gibi ki onu yemek istiyor gibiydi.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Adam.

"Korunma için," dedi Nicola, sanki bu çok açıkmiş gibi. Adam, Nicola'nın neyi kastettiğini anlamak için kafasını yordu ve korunmak için kıyafetleri ters giymenin bir anlamı olduğunu hatırladı. Bu, kötülüğü uzak tutmak için değil miydi? Hayır, tam olarak kötülük değil, daha spesifik bir şey.

Nicola sürahiyi yavaşça yukarı kaldırdı ve pürüzsüz, beyaz bir süt akıntısını toprağa döktü. Bahar yağmurlarına rağmen, toprak sanki kuraklıktan susamış gibi sütü yuttu.

Nicola'nın yüzü saygıyla doluydu, tamamen bu tek göreve odaklanmıştı. Mitolojik bir figür gibi görünüyordu, sanki T.J. Maxx kazaklı bir edebiyat öğrencisi değil de, Yunan cüppesi giymiş bir rahibe ya da yapraklarla süslenmiş bir druid gibi.

"Çok iyi," dedi Eileen, yakındaki bir kayaya ağır ağır yaslanarak. "Şimdi sıra ekmekte, Adam."

"Bunu neden yaptığımızı tekrar söyler misin?" dedi Adam. Elleri kendiliğinden hareket ederek, kokulu ekşi mayalı ekmeği sarıldığı mutfak havlusundan çıkardı.

"Bu bir ritüel," dedi Eileen, sanki Adam kasten anlamamış gibi iç çekerek. "Kirkfoyles yüzyıllardır bunu yapıyor. Sen bu topraklara hükmeden ruhlara bir adak sunuyorsun."

Adam, İsa'ya ya da astrolojiye bile inanmıyordu, dolayısıyla toprak ruhlarına da inanmıyordu, ama bu, içindeki bir şeyin "*sunak*" kelimesiyle harekete geçmediği anlamına gelmiyordu.

Dünyada, adaklar, ritüeller veya kurbanlar gibi şeylere layık olabilecek görünmez güçler olduğunu düşünmek, kitaplarda okuduğu tüm o şeyler, onun derinlerde gömülü bir parçasını heyecanlandırıyordu.

Bu, onun sırlarından biriydi: Adam, kendinden daha büyük bir şeye inanmayı reddetmiyordu; henüz, saygı duymaya değer bulacağı kadar etkileyici bir şeyle karşılaşmamıştı.

Şimdi ise o kadar emin değildi.

"Sonra ne olacak?" diye ısrar etti

Adam. "Göreceksin," dedi Eileen.

Adam, Nicola'ya baktı. Nicola'nın kıvrıkcık bukleleri, ağaçların arasından sızan güneş ışığında bir azizin halesi gibi parlıyordu ve Adam, Nicola'nın yüzündeki açık hayranlığa hayran kaldı. Nicola, tüm bunları doğal karşılıyor, böylesine büyüleyici bir halk geleneğine dahil edildiği için heyecanlanıyordu, ama Adam, Nicola'nın ellerinin titrediğini fark etti. O da korkmuştu.

Adam cesur olmak zorundaydı. Kendisi için olmasa da Nicola için.

Yosunların üzerine çömeldi ve ekmeği mağaranın ağzına yakın bir yere koydu. Eğildiğinde, çürümüş yaprakların kokusu ve toprağın zengin kokusunun yanı sıra tatlı bir koku da aldı. Krema ya da un değil, daha çok ezilmiş kırmızı meyvelerin şurup ve alkollü bir şeye dönüşmesi için bırakılmış hali gibiydi. Midesi sıkışırken ağzı sulandı, tıpkı parlak renkli bir böceğin zehirli olduğunu anlayan bir kuşun içgüdüsel olarak kaçması gibi.

Dünya hafifçe döndü ve Adam ayağa kalktığında başının döndüğünü fark etti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Burayı terk mi edeceğiz?"

"Önce burada olduğumuzu onlara söylemeliyiz," dedi Finley. Ellerini, üzerlerindeki bir lekeyi çıkarmaya çalışır gibi ovuşturuyordu.

Eileen ceketinin cebine uzandı ve üzerinde küçük altın çanlar bulunan dokunmuş bir iplik çıkardı. Basit, hatta ucuz görünüyordu, Adam'ın bir head shop'tan TCH sakızları ve nag champa tütsüsüyle birlikte alabileceği bir şey gibi, ama Eileen onları saygıyla tutuyordu.

Eileen çanları yakındaki bir ağaç dalına bağladı ve çanlar neşeyle çınladı, ciddi atmosferde uyumsuz bir ses çıkardı.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedi.

"Eileen..." Adam başladı.

"Sessiz ol," dedi Eileen

ciddiyetle. Adam sustu.

Beklediler. Beş dakika ya da on beş dakika, tam bir sessizlik içinde, Adam'ın ayakları ağrımaya başlayana ve soğuk kemiklerine işleyene kadar. Adam'ın sabrı tamamen tükenene kadar.

"Tamam, bu kadar," dedi. "Oraya giriyorum."

"Yapamazsın," dedi Eileen, onu şaşırtan bir şiddetle, sanki küçük çocuğunun yoğun bir caddeye koşmasını engelleyen bir anne gibi.

"Ben olsam bunu yapmazdım," dedi Finley, ki bu bir şekilde daha uğursuz hissettirdi.

"Neden olmasın?" diye sordu Adam. Buraya geleli sadece bir gün olmuştu ve tüm bu saçmalıklardan çoktan bıkmıştı. Eileen ve Finley'in ona yalan söyledikleri ya da onunla bir tür akıl oyunu oynadıkları ya da her ikisi birden olduğu açıktı. Güneş hızla hareket eden bulutların arkasında kaybolurken, üzerindeki gökyüzü uyarıcı bir şekilde karardı. "İkiniz de beni sinirlendirmeye başladınız ve hiçbir şey açıklamıyorsunuz. Neden ben..."

Mağaradan keskin, şiddetli bir rüzgar esti, serin sis ve çürümüş tatlılık kokusu hepsinin yüzüne çarptı.

Adam, *vişneli tartları* hatırladı. Kampüsün kahve dükkanına erken gidip satın aldığı badem unlu tartları, birinci sınıfta tüm kızların kullandığı, neredeyse yenilebilir gibi kokan parfümün çağrıştırdığı tartları. Kokusu cezbediciydi, daha doğrusu, baştan çıkarmanın kendisi gibiydi. Ama aynı zamanda biraz da ölüm gibi kokuyordu, morgdaki bir cesedin formaldehit tatlılığı gibi.

Ağaçlardaki çanlar önce yumuşak bir şekilde, sonra giderek daha yüksek sesle çalmaya başladı, sanki görünmez bir el onları şiddetle sallıyormuş gibi. Artık neşeli bir ses çıkarmıyorlardı, daha çok bir acı çığlığı gibiydiler. Mağaradan gelen rüzgara denizden gelen bir fırtına da eklendi ve başlarında yeni bir fırtına koparken etraflarında toz bulutu yükseldi. Birkaç dakika önce gökyüzünde bulutlar var mıydı?

"Artık burada olduğumuzu biliyorlar," dedi Eileen, gözlerinde dehşet ve hayranlık dolu bir bakışla. Ya çok iyi bir oyuncuydu ya da diğerleri kadar korkmuştu. Koyu renkli saçları topuzundan dökülüp yüzünü sardı ve rüzgârın sesini bastırmak için neredeyse bağırarak zorunda kaldı. "Şimdi bana inanıyor musun, Adam? Hissedemiyor musun?"

Adam'ın hissettiği şey, parıldayan ve sıcak bir elektrik akımıydı, sanki bir fırtınanın ortasında duruyormuş gibi içinden geçiyordu. Ve açıklayamadığı, kemiklerine işleyen bir çekim hissetti, o mağaranın tüm sırlarını yağmalama ihtiyacı. İçine girmek istiyordu, o kadar çok istiyordu ki canı acıyordu, o boşlukla bir olmak ve içindeki gizemleri görmek istiyordu. Adam, hayatında hiçbir şeyi bu kadar istememişti, *bilmek* istiyordu.

Adam, kimse onu durduramadan mağaraya yaklaştı ve karanlığın ağzından sadece birkaç santim uzaklıkta durdu.

"Hayır!" diye bağırdı Eileen, öne doğru atıldı. Finley, etkileyici bir güç gösterisiyle onu pazıdan tutup geriye doğru çekmeseydi, Adam'ı yere devirirdi. Nicola donakalmıştı, süt kabı ayaklarının dibine düşmüştü, elleri kulaklarını kapatmıştı ve Adam, şu anı kaçırırsa bir daha böyle bir fırsatın olmayacağını biliyordu.

Adam, o mağaraya girmenin neyi kanıtlayıp neyi çürüteceğini umursamıyordu. Her halükarda bunu kendi başına öğrenmek istiyordu.

Elini mağaraya uzattı. O karanlık garip bir şekilde serindi, neredeyse acımasızdı. Sanki parmaklarını ince havaya değil, soğuk bir göle daldırmış gibiydi.

Ağzını açarak her şeyin yolunda olduğunu, endişelenecek bir şey olmadığını, etrafa bir bakıp hemen geri döneceğini söylemek istedi.

Sonra, uzun, düz bir dil Adam'ın avucunu yaladı, tam da sıcak, nemli bir ağız bileğini kapattığı ve derisini ısırdığı anda.

Adam o kadar şok olmuştu ki çığlık bile atamadı. Çığlık atan Nicola'ydı ve Adam'ı mağaradan geri çeken, kollarını diğer adamın beline dolayan Finley'di. Adam nefes nefese, elindeki deliklerden akan kana şaşkınlıkla bakıyordu. Kan, onu şoktan uyandıran şeydi ve Finley'in itfaiyeci tutuşundan kurtulmaya çalışırken adrenalin damarlarını doldurdu.

"Bırak onu," dedi Finley, sanki bir köpeğe kemiği bırakmasını emrediyormuş gibi. Çanlar çatlayacak kadar sert çalarken, gökyüzü hızla karardı. "Sadece bırak onu."

Eileen göğsünden Kirkfoyle klanının rozetini çekip çıkardı, bu sırada süveteri yırtıldı, ve onu bir haç gibi önünde tuttu. Adam ile mağara arasındaki boşlukta durdu, dişlerini gösterdi, sesi vahşiydi.

"O olmaz!" diye hırladı. "Bu olmaz, duydun mu? Bu benim! Senin değil!"

Finley, Nicola'ya elini uzattı ve Nicola, sürahiyi olduğu yerde bırakarak ona koştu. Sonra Finley, Adam ve Nicola'yı garip rüzgardan, çınlayan çanlardan ve Adam'ın duyularını saran mide bulandırıcı tatlı kokudan uzaklaştırmak için eve doğru çekmeye başladı.

"Hayır," dedi, zonklayan elindeki acıya rağmen dişlerini sıkarak. Akli parçalanıyor olmalıydı, imkansız olan bir şeyin varlığında paramparça oluyordu. Neyin gerçek olduğunu bilmiyordu, yukarıyı aşağıyı bile ayırt edemiyordu. Sadece, bu kadar parlak ve imkansız bir şeyin, bir öpücük gibi hissettiren bir ısıyla gerçeğe dönüştüğü bir anda, şimdi buradan ayrılamayacağını biliyordu. "Görmek istiyorum. Orada ne olduğunu bilmek istiyorum! Beni göndermeyin."

Sonunda, bu bir tartışma değildi. Eileen çekip, Nicola itti ve Finley Adam'ın sırtına sertçe bir itti ve Adam bir sonraki anda kendini tepenin yamacında yarı sendeleyerek inerken buldu. Eileen, hayatı buna bağlıymış gibi Finley'in elini tuttu ve Nicola, Adam'ın sağlam bileğini kavradı. İkisi, taşların ve fundalıkların üzerinde sendeleyerek, doğaüstü bir varlıkla karşılaşmaktan kaçan iki çift korkmuş ölümlü yaratık gibiydiler.

Adam'ın ciğerleri hava için çığlık atıyordu, çünkü otlaklara ulaştıklarında itiş kakış koşuya dönüştü. Bulutlar sanki onları kovalıyormuş gibi üstlerinde kötücül bir şekilde yuvarlanıyordu.

Mağaradan ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın, Adam hala kemiklerinde onu kalması için yalvaran bir ağrı hissediyordu. Ve kazılmış toprak ve ezilmiş çimlerin kokusunun arasında, Adam hala vişneli tartların ve özlemin kokusunu alabiliyordu.

Yukarıda, gökyüzü çatladı ve üzerlerine yağmur yağmaya başladı.

ONUNCU BÖLÜM

Nicola

Nicola eve döndüklerinde sıırıslık olmuştı. Kapıdan içeri girerken dişleri takır takır titriyordu ve hemen süveterini çıkardı. Adam onun arkasında içeri girerken, süveter ıslak bir şaplak sesiyle parke zemine düştü.

Finley ve Eileen geride kalmışlardı, Eileen nefes almakta zorlanırken yol boyunca acı verici bir yavaşlıkla ilerliyorlardı. Lord, bahçıvanına ağır bir şekilde yaslanıyordu ve sonunda Finley, son elli metreyi onu gelin gibi taşıyarak eşiği geçmek zorunda kaldı. Eileen yüksek sesle itiraz etti ve onun elinden kurtulmak için elinden geleni yaptı.

"Beni indir. Bir çocuk gibi taşınmama gerek yok."

Nicola arkalarından kapıyı kilitleti ve kendisiyle bahçede ne varsa onun arasında sağlam bir ahşap kapı olduğu için biraz daha rahat nefes aldı. Az önce neyle karşılaştığını anlamamış değildi. Az önce ne olduğunu çok iyi biliyordu ve bu onu daha da korkutuyordu.

Peri masalları, kitap sayfalarının arasında, sadece kültürel bir hatıra ve ölü mürekkep olarak kaldıkları sürece eğleneliydi. Hayata geçmeleri gerekmiyordu.

"Beni utandırırıyorsun," diye bağırdı Eileen, Finley'e vurarak. Craigmara'nın avizelerinin sıcak ışığında tehlikeli derecede solgun görünüyordu, saçları boynuna ahtapotun dokunaçları gibi yapışmıştı. Dudaklarında tek bir damla renk bile yoktu.

"Kendini utandırırıyorsun," diye homurdandı Finley. "Artık direnmeyi bırak yoksa seni bir çuval patates gibi omzuma atarım."

"Cehenneme git," diye tükürdü Eileen.

"Kendini çok zorladın. Dinlenmen lazım."

"Kendi evimde, kendi arazimde istediğimi yaparım. Şimdi lord sen misin, ben miyim?"

"Sağduyu sahibi tek kişi benim; gerisini sen düşün."

Adam ve Nicola, ayaklarının altındaki pahalı halılara çamur damlatarak, birbirlerine garip bir bakış attılar. Nicola'nın kalbi hâlâ çarpıyordu. Önümüzdeki günlerde rüyalarında o minik altın çanların sesini duyacaktı.

Eileen ve Finley bir süre daha tartıştıktan sonra Finley onu öfkeyle yere indirdi.

Adam saçındaki suyu bir köpek gibi salladı ve Finley, küvete düşmüş, sırlıslık bir kedi gibi görünüyordu. Eileen titizlikle saçlarını geriye taramaya ve yüzündeki damlaları silmeye başladı. Bu, Nicola'ya savaştan yorgun düşmüş bir dişi aslanın pençelerindeki kanı temizlemesini hatırlattı.

"Peki," dedi Eileen, koridordan mutfığa doğru yürürken, "Umarım kendinle çok mutlusundur, Adam. Artık senin tadını aldılar."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Adam, Eileen'in peşinden koridorda koşarak. Nicola hemen arkasından gitti, Finley ise somurtarak arkada ağır adımlarla yürüdü.

Mutfakta Eileen musluğu açtı ve boyunlu su ısıtıcısını doldurdu. Su kaynayınca dolabı açtı ve ilk yardım çantasını çıkardı, sonra onu mutfaktaki küçük ahşap masanın üzerine attı. Masa eski, yıpranmış bir şeydi, muhtemelen eğlenmekten çok yemek hazırlamak için kullanılıyordu.

"Oturun," diye emretti Eileen. "Hepiniz. Adam, şu eline bir bakalım."

"Ben bakarım," dedi Nicola, Adam'a en yakın koltuğa otururken. Eileen'in Adam'a zarar vereceğini düşünmüyordu, ama ona daha çok güveniyordu.

"Sen bilirsin," dedi Eileen. "Zaten benim yardımımı istemiyor."

Nicola, büyük çiftlik evinin lavabosunda keçi sütü sabunuyla ellerini temizledi, sonra Adam'ın yaralı elini dikkatlice tuttu. Elinin üstünde yarım daire şeklinde delik izleri vardı ve avucunun altında da birkaç tane daha vardı. Bunlar gerçek ve inkar edilemez, iltihaplı ve kırmızıydı, hala su ve kan akıyordu.

Hayvan ısırtığı izlerine benzemiyorlardı, insan dişlerinin izlerine de benzemiyorlardı.

Adam, çok keskin hayvan dişleriyle dolu bir insan ağzı tarafından ısırılmış gibiydi, ama Nicola bu konu üzerinde fazla durmamaya çalıştı.

"Onları uzak tutan demirdi, değil mi?" Nicola, alkol bezini yırtıp bandajları çıkarırken sordu. Eileen'i dikkatle izleyerek, doğru davranmaya çalışıyordu. Belki de Nicola daha önce çok naif davranmış, İskoçya'daki fırtınalı tatilin güzelliği ve romantizmine kapılarak tüm uyarı işaretlerini fark edememişti. Eileen, anlattıklarından daha fazlasını biliyordu ve bu yerin yüzeyinin hemen altında, döşeme tahtalarının altındaki çürüklük gibi karanlık bir şey vardı. Ve bu, çoğu insan için çılgınca gelse de, Nicola, Craigmar'ın kemiklerinde ne tür bir hastalık olabileceğine dair bilgili bir tahminde bulunmaya hazırды. "Takmış olduğun broş. Ve Finley'i küpeleri yüzünden rahatsız etmediler."

"Zekice," dedi Eileen, Nicola'ya derisini delen piercing iğnesi gibi hissettiren keskin ve sıcak bir bakış attı. "Başından beri neyle uğraştığını biliyordun."

"İkinizin buna inandığını sanıyordum," dedi Nicola, Adam'ın avucunu, o ne kadar tıslasa da alkolle silerek. "Ama bu, benim buna inanmamla aynı şey değil. Gerçi şimdi o kadar emin değilim."

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Adam.

"Periler," dedi Eileen, sanki bu dünyadaki en basit şeymiş gibi. Nicola'nın kalbi, aşırı heyecanlı beyninde dönüp duran bu kelimeyle çarpıntıya başladı.

"Ciddi ol, Eileen," diye inledi Adam.

"Çok ciddiym," diye cevapladı Eileen. "Craigmar'ın sırlarını öğrenmek mi istiyordun? Şu sırla başlayabiliriz: Burası perilerle dolu."

"Sana karşı pek çok şeye katlandım," dedi Adam, ve şimdi gerçekten kızgındı. Nicola'nın tuttuğu elini sıkmaya çalıştı ama Nicola onu tekrar açtı. Yara yeniden kanamaya başladı. "Bu çok fazla. Lütfen zekamı aşağılamayın."

"Başka bir açıklaman varsa, seve seve dinlerim."

Adam bunun üzerine sessizleşti ve kanayan eline öfkeyle baktı. Eve adımını attığı andan itibaren patlamak üzere olan bir baraj gibi görünen Finley, sonunda çöktü.

"Ona anlat, Eileen. Her şeyi. Yoksa ben anlatırım."

Görünüşe göre, kararlı Finley'in bile sınırları vardı. Eileen, güneşin parlamasını utandıracak kadar sert bir bakışla ona baktı, ama o hiç aldırmadan ona karşılık verdi.

Ona öyle baktığında, sanki onun üzerinde hiçbir gücü yokmuş gibi, çok seksi bir yanı vardı. Bu o kadar etkileyiciydi ki, Nicola, odadaki korku ve kafa karışıklığı bulutunun ve sırlıslık ve üşümüş olmasının rağmen, bunun onu ne kadar güzel gösterdiğini fark etti.

"Kelebek kanatlı küçük çıplak insanlar mı demek istiyorsun?" Adam araya girdi. "Bana, yetişkin bir adamı yakalayıp kanatacak kadar sert bir şekilde ısırıldığına inanmamı mı istiyorsun?"

"Peri böyle bir şey değil," dedi Nicola, kirli alkol mendilini bir kenara atarak bandajı dikkatlice açarken. "Kafadaki o görüntü Viktorya döneminin bir icadı."

Artık odadaki herkesin gözü Nicola'nın üzerindeydi. Adam ona Yunanca konuşuyormuş gibi bakıyordu, Eileen ona Noel günü erken gelmiş gibi bakıyordu ve Finley ona korku ve hayranlıkla bakıyordu. Nicola kızardı ve Adam'ı tedavi etmeye devam etti.

"Devam et, serçe," dedi Eileen, "hikayeleri biliyorsun. Ona anlat."

"En eski hikayelerde periler, insan boyunda, kadim ve güçlü varlıklardır," dedi Nicola dikkatlice. Folklorla ilgili zihnindeki bilgi hazinesinin şu anda nasıl yardımcı olabileceğinden emin değildi, ama buna ihtiyaç duyulan bir durum varsa, o da buydu. "Kendi toplumları ve kültürleri var ve kendi kurallarına göre yaşıyorlar. İnsanlar onlar için eğlence ya da baş belasıdır. Bize şakalar yapmaktan hoşlanırlar. Ama insanlar, kıyafetlerini ters giymek ya da demir takılar takmak gibi belirli ritüellerle perilerin müdahalesinden kendilerini koruyabilirler."

"Çok iyi," dedi Eileen. Kendini hazırlamak için derin bir nefes aldı. "Nicola bu hikayenin bir kısmını biliyor, o yüzden sanırım geri kalan

"Çok iyi," dedi Eileen. Sanki kendini hazırlamak için derin bir nefes aldı. "Nicola bu hikayenin bir kısmını biliyor, o yüzden geri kalanını ben anlatmalıyım, değil mi?"

Eileen buharlı su ısıtıcısını kaldırdı ve sinirlerini yatıştırmak için dört fincana papatya çayı doldurdu. Sonra yuvarlak mutfak masasının dördüncü sandalyesine oturdu, böylece mükemmel bir daire oluşturdu ve hikayesine başladı.

"Bu topraklar Kirkfoyles'a ait olmadan önce, herhangi bir insana ait olmadan önce, perilere aitti. İnsanların yayılması ve sanayileşme onları yeraltına, dünyanın gizli odalarına sürükledi, ama ölmediler. Hâlâ dışarıdalar, toprakları geri alma fırsatını bekliyorlar. Sadece kendilerinin bildiği nedenlerle ara sıra ortaya çıkıyorlar. Nicola, Finley ile yürüyüşe çıktığında bir tanesini gördü. Adam, sen de mağarada bir taneyle karşılaştın. Bu gösterişli anlatım için özür dilerim. Dramatik anlatımları sevdiğimi itiraf ediyorum, ama başka türlü sana anlatabileceğimi bilemedim. Bence sihir, ancak deneyim yoluyla, İncil'deki anlamıyla bilinebilen bir şeydir. Kimse seni kelimelerle buna inandıramaz. Onun kemiklerine işlediğini hissetmelisin."

Adam itiraz etmek için ağzını açtı, ama son cümlede bir şey sözlerini dudaklarında dondu. En azından bir an için. Sonra gözlerini kırptı ve başını salladı.

"Bu bir masal," diye karşılık verdi. "Öyle olmak zorunda."

"O zaman sana neyin ısırdığını düşünüyorsun?" diye sordu Eileen, gözleri parlayarak. "Yıllar önce ailemi boğanın ne olduğunu düşünüyorsun?"

"İsla," dedi Finley nazikçe. Eileen derin bir nefes daha aldı, sonra sessizleşti. Kupa bardağını o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri beyazlamıştı. "KirkfoylesKirkfoyles yaşamış yaşamış bu bu bu yaşıyorum on yüzyıldan söyledi, masaya bakarak. Sanki her kelime ona acı veriyordu, sanki bunları yüksek sesle söylemeye alışık değildi. "İsyanları, istilaları ve iktidar değişimlerini atlattık ve bu süreçte, çoğunlukla akıllı

evlilikler ve kendimize saklanarak mülklerimizi korumayı başardık. Ama İngilizlerin yanı sıra tepelerde başka bir düşman daha vardı."

"Periler," diye tamamladı Nicola, Eileen'i teşvik ederek. Eileen, Nicola'nın cesaretinden biraz ödünç almak istercesine, masanın altında dizini Nicola'nın dizine sürttü ve biraz daha yaklaştı.

"Uzun zaman önce, Kirkfoyles resmi bir klan bile olmadan önce, fae ile barış içinde yaşıyorlardı. Onlarla takas yapar, saygı göstermek için uygun ritüelleri yerine getirir ve zaman zaman evlilikler yaparlardı. Ama zamanla bir şeyler... bozuldu. Her iki taraf da daha fazla güç, daha fazla toprak istedi ve savaş çıktı. Kan dökülmesini durduran tek şey antlaşma oldu. Periler yeraltına indi ve ailem tepelerin altındaki krallığı onlara bıraktı. Karşılığında periler, ailemin yer üstünde rahatsız edilmeden yaşamasına izin verecekti."

"Peki ne oldu?" diye sordu Adam. Alaycı bir ses tonu kullanmaya çalışıyordu, ama Nicola onun meraklandığını biliyordu. Bileğindeki nabzının hızlanmasından bunu hissedebiliyordu. Bandajlarını dikkatlice sardıktan sonra onu bırakmamıştı. Adam da çekilmemişti.

"Periler, Craigmar'da yaşayan bir Kirkfoyle hükümdarı olduğu sürece anlaşmaya uyacaklardı. Soyumun soyu tükenirse veya taşınırsa, anlaşma geçersiz hale gelir ve periler toprakları geri alırlar."

"Evi ve arazileri ele geçirecekler mi?" diye sordu Nicola, kafasında hesaplamalar yaparken. Eileen onları kandırmıyorsa ve söyledikleri doğruysa, bu çok büyük bir araziydi.

"Anlaşma imzalandığında, Kirkfoyle'lar kırsalın büyük bir kısmına sahipti," dedi Eileen, ağzının içini ısırarak. "Anlaşma bozulursa, fae'ler Craigmar malikanesi bir yana, en az dört komşu köy ve kasabayı ele geçirme hakkına sahip. Ve fae'ler anlaşmalarını yerine getirirler, ama sadece lafta, ruhunda değil. Nesiller boyunca, benim soyum açıklanamayan hastalıklar, delilik ve ölümlerden muzdarip olmuştur. Kirkfoyle'lar kendi arka bahçelerinde kaybolmuşlar ve kendi sahillerinde ölü olarak kıyıya vurmuşlardır. İnsanlar buradan ayrılmaya çalışmışlar, ama sonunda hep buraya geri dönmüşlerdir. Sadece ölmek için eve dönmek için olsa bile."

"İnsanları öldürdüklerini mi söylüyorsun?" diye sordu Nicola, kanı donarak. Eileen, makyajının geri kalanıyla terliyordu

sanki gömülü kalması daha iyi olan aile sırlarını ortaya çıkarmış gibi terliyordu.

"Yeraltındaki komşularımız kaprisli ve bölgesel. Senin hikayelerinden daha kötülerine bahse girerim, Nicola. Büyürken, bir gün yetim olarak uyanabileceğimi biliyordum. Sadece, bir şekilde, daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm."

"Yani periler anne babanı öldürdü mü?" dedi Adam, sert, çocuksu ve çok kaba bir ses tonuyla. Nicola masanın altında ayağına bastı ve Adam tısladı. "Ah, Nikki."

"Ailem çok iyi denizcilerdi ve denize açıldıkları gün hava çok açıktı. Yine de tekne alabora oldu," dedi Eileen, gözleri donuk. Ses tonu tamamen bitkin gibiydi. Sanki yüz yıldır bu hikayede sıkışıp kalmış gibi. "Su bir geçittir Adam, tıpkı bir mağara gibi. Bunu bugün öğrendin, eminim. Her neyse, ben soyumun sonuncusuyum. Kendini uçurumdan atmayan, doğumda ölmeyen ya da yaşlılıktan yukarıda eriyip gitmeyen son Kirkfoyle. Bu yüzden, belirsiz konuştuğum ya da seni kasten yanılttığım için lütfen beni affet. Ama görüyorsun, burayı kimse bilmiyor, kesinlikle kimse. Kirkfoyles ailesi kendi içimizde kalırız ve sırlarımızı kıskançlıkla koruruz. Ve sonra bir gün ortaya çıkıp, büyükbabanın burada olduğunu, büyükannemi tanıdığını, yıllarca sana Craigmar'ın sihirli bir yer olduğunu söylediğini mi söylüyorsun? Şimdi neden gitmene izin veremeyeceğimi anlıyorsun. Anlayana kadar olmaz."

"Peki neyi anlamam gerekiyor?" diye sordu Adam.

"Burada olman gerektiği. Bu yeri kurtarmak için bana yardım etmen gerektiği."

Eileen'in çenesinde, ağlayacakmış gibi bir çukur oluştu, ama sonra içini çekti ve yüzü tamamen düzeldi. Finley, sinirli bir tik gibi kulağındaki demir çiviye defalarca çevirdi. Nicola ise Adam'ın elini tuttu ve Adam'ın ne yapacağını bekledi.

"Üzgünüm," dedi Adam uzun bir süre sonra. "Buna inanabileceğimi sanmıyorum."

Eileen, Nicola'nın onu durduramayacağı kadar hızlı bir şekilde öfkeyle ayağa kalktı ve odadan fırladı. Ortaya çıkan garip sessizlikte Nicola, bu tuhaf ev sahibini bir daha asla görmeyeceklerinden emin oldu, en azından ayrılana kadar.

Ama sonra Eileen elinde kalay bir kutu ile geri döndü. Kutu, yıllar boyunca oldukça yıpranmış bir küçük kızın mücevher kutusu gibi ezilmişti.

"Bana inanmıyorsanız, lütfen tek bir şeye inanın," dedi.

Kutuyu açtı ve demirci çekicinin izleriyle dolu kalın bir erkek yüzüğü çıkardı.

"Bana mücevher mi veriyorsun?" diye sordu Adam, Eileen yüzüğü avucuna sıkıştırırken.

"Sana demir veriyorum. Bildiğim en iyi koruma bu. Ailem komşularımızı uzak tutmak için bunu takıyor. Bu yüzük babamındı. Arabana güvenle binene kadar taksan bile seni koruyacaktır."

"Bu bir aile yadigarı," dedi Adam. "Bunu bana öylece veremezsin "

"Benim ailem yok artık," dedi Eileen omuz silkerek. "Ve ben yüzeyde uzun ve iyi bir hayat yaşamayı, peri diyarında kaçırılmadan daha çok isterim. Sana da bir şeyim var, kuşum."

Eileen kutuya uzandı ve üzerinde tek bir demir kolye ucu sallanan uzun zincirli bir kolye çıkardı. Nicola, Eileen kolyeyi eline bıraktığında, kolye ucunun kararmış bir İskoç devedikenini olduğunu fark etti.

"Bu benim kızken sahip olduğum bir şeydi," dedi Eileen. "Onu sadakatle takarsan seni koruyacaktır. Gitmek istersen sana eşyalarını toplamanda yardım ederim. Hatta Finley'in seni Wyke'ye kadar götürmesini sağlarım. Ama sen benden Craigmar hakkında bilgi vermemi istedin ve gerçek bu."

Nicola, Eileen'in yüzünde yalanın izini aradı, ama bulamadı. Eileen sadece bitkin ve çaresiz görünüyordu, uzun süre susuz kalmış birinin çatlamış dudaklarıyla bir vaha bulmuş gibi Adam'a bakıyordu.

"Peki, ne yapmamı istiyorsun?" Adam, inanamayan bir kahkaha atarak sordu. "Sadece burada seninle kalamayız."

"Neden?" diye sordu Eileen, Nicola'nın kalbini parçalayacak kadar kırılğan bir umutla.

"Hostel rezervasyonlarımız var ve bir hafta sonra eve dönmek için uçağımız var."

"O zaman rezervasyonlarını unut ve bir hafta kal," dedi Eileen. "Daha uzun kalmaya karar verirsen, istediğin zaman sana yeni bilet alırım."

Nicola'nın yüzü soldu. O biletlerin ne kadar pahalı olduğunu çok iyi biliyordu, özellikle de gidiş-dönüş bileti almak için altı ay boyunca para biriktirdiği için.

"Bunu yapmana izin veremeyiz," dedi Nicola.

"Nicola, ben zengim. Bu hiçbir şey. İkinizin bana verebileceği yardımla karşılaştırıldığında kesinlikle hiçbir şey. Folklor öğrencisi olarak bu alanda bariz bir uzmanlığınız var. Mağarada gösterdiğiniz hızlı düşünme yeteneği tam da ihtiyacımız olan şey. Adam, büyükbabanla ilgili bizim göremediğimiz bir şey olduğuna inanıyorum. Ailemin yüzyıllardır çektiği acıyı omuzlarımdan kaldırabilecek bir şey. Açıkçası, yıllardır bu davada ilk kez bir ipucu buldum. Ve bu büyük eski ev, dışarıda her şey yeniden canlanırken, yılın bu zamanında çok boş geliyor. Büyükbaban bir çıkmaz olsa bile, bir süreliğine arkadaşlık etmek güzel olur."

Adam ve Nicola uzun ve sessiz bir bakıştılar, konuşmadan seçeneklerini tarttılar. Seçim açıktı: güvenli ve bilinen zorluklarla dolu normal dünyaya geri dönmek ya da el ele tutuşup daha karanlık, daha garip ve daha heyecan verici bir maceraya atılmak.

Michigan'da Nicola'yı bekleyen hiçbir şey yoktu, çiçekçide kapanış vardiyaları, bilgisayarında kendi kendine yazılmayacak yarım kalmış bir çocuk kitabı taslağı ve hiçbir yere varmayan randevular dışında. Craigmar'da kalmanın iyi sonuçlar getireceği garanti edilemezdi, ama kesinlikle potansiyel vardı: gerçek sihir, Adam ile daha derin bir bağ kurma şansı, Eileen'in tüm harika tuhaflıklarının tadını çıkarma şansı, Finley'in gözlerindeki ışıltının altında yatan şeyi keşfetme şansı.

Nicola, uzun süredir kendine ait bir evi, dinlenebileceği güvenli bir yeri olmadan yaşamıştı. Criagmar evi olmasa da, kendini hoş karşılanmış, hatta istenmiş hissettiği bir yerdi ve bu, herhangi bir peri masalından daha büyüleyiciydi.

Nicola cevabını zaten biliyordu. Ama daha da önemlisi, Adam'ı tanıyordu ve her şeyden öte, Adam'ın derinlerde bir kahraman olmak istediğini biliyordu.

"Evet de," dedi sessizce. Adam içini çekti ve teslim oldu.

"Sanırım serbest işlerimi yapmak için Amerika'da olmama gerek yok. Her ihtimale karşı dizüstü bilgisayarımı da yanımda getirdim, ama Nicola, çalışman gerektiğini biliyorum ve..."

"Dükkan bensiz de gayet iyi idare eder," dedi Nicola. "Ve burası kitabım üzerinde çalışmak için mükemmel bir yer. Belki sen Eileen'e aile kayıtlarını incelemesinde yardım ederken ben de kitabımı bitirebilirim."

"Yani kalacaksın," dedi Eileen, rahat bir nefes alarak.

Şimdiye kadar çok sessiz ve dikkatle konuşmayı izleyen Finley, "Kalırsan, eminim Eileen sana evin ve bahçenin tam kontrolünü verecektir. Ama ütüyle ilgili, geleneklerimizi takip etmekle ilgili, iyi komşularımızı mutlu etmekle ilgili, hepsiyle ilgili kurallarına uyacağına söz vermelisin," dedi.

Nicola bu sözler karşısında beklenmedik bir heyecan duydu. Kendini genel olarak kurallara uymayı seven biri olarak görmüyordu. Ama Eileen'in, o inanılmaz koyu renk gözlü, güzel ve acımasız Eileen'in söylediklerini aynen yapmak, bu olasılığı daha çekici hale getiriyordu. Nicola, Eileen'in şu anda yaptığı gibi, Nicola'ya sanki yapraklarını tek tek koparmak istediği bir çiçekmiş gibi baktığında, Eileen'in istediği her şeyi yapardı muhtemelen.

"Söz veriyorum," dedi Nicola, biraz nefes nefese. "Söz veriyorum," dedi Adam, bir anlaşma gibi.

"Tanrıya şükür," dedi Eileen, masaya vurarak. Yanaklarına biraz renk gelmişti. "Finley, arabadan geri kalan eşyalarını alabilir misin? Bir süre bizimle kalacaklar."

"Ben yardım ederim," dedi Adam.

Finley kısa bir baş sallama ile cevap verdi, gözleri masaya sabitlenmişti. Neden Adam'ın gözlerine bakamıyordu?

"Hazır olduğunda başlayabiliriz," dedi Finley.

Adam ve Finley paltolarını giydiler, birbirlerini tanımayan erkeklerin konuştuğu hava durumu, arabalar veya başka konular hakkında fısıldayarak konuştular

konuştukları şeylerden bahsederek, Eileen ve Nicola'yı mutfakta yalnız bıraktılar.

Eileen masanın üzerine eğildi ve komplo kurar gibi gülümsedi.

"Evde yine bir kız olması çok güzel olacak," dedi. "Özellikle de senin kadar zeki biri."

Nicola da gülümsedi, kendini tuzağa düşmüş bir ötücü kuş gibi hissediyordu. Nicola, şaşırtıcı bir şekilde, karanlık ve muhtaç bir yanının bu duyguyu sevdiğini fark etti, özellikle de ipin diğeri ucunu Eileen tutuyorsa.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Adam

Adam, Finley'i arabaya kadar takip ederken kafasında binlerce olasılık dolaşıyordu. Dün, ölü bir adamın yatmadan önce anlattığı hikayeyi bulmak için üniversiteyi bırakmış biriydi, şimdi ise onu kulesinden kurtarabilecek bir şövalye gibi davranan bir aristokratın misafiri olmuştu. Bir de Finley meselesi vardı, Adam'a bir davetsiz misafir, Nicola'ya ise bir vahi gibi bakan adam. Adam, onu anlamaya çalıştığında midesini düğümleyen nedenlerden dolayı içgüdüsel olarak ona güvenmiyordu.

Adam'ın ayaklarının altında zemin çamurluydu, kayalık çakıllar altındaki pıhtılaşmış çamurdan kopmuştu.

Finley kısa yürüyüşün çoğunda sessiz kaldı, sanki fiziksel olarak konuşmayı engellemeye çalışıyormuş gibi omuzlarını öne doğru eğdi. Adam bu fırsatı değerlendirerek ona bir bakış attı ve diğer adamı süzdü. Adam, koşucu fiziğiyle oldukça uzundu, ancak Finley, ömür boyu açık havada çalışmanın getirdiği yapısıyla biraz daha kaslıydı.

Finley sonunda, rüzgârın neredeyse alıp götüreceği yumuşak bir bariton sesle konuştuğunda, Adam şaşırdı.

"Biliyor muydun?"

"Neyi?" dedi Adam, işine odaklanmış adımlarını biraz yavaşlatarak.

"Kirkfoyles'ların lanetini."

"Hayır."

Finley boğazından bir *hmph* sesi çıkardı ve hala yolun kenarında park edilmiş, lastikleri çamura batmış kiralık arabanın yanında durdu.

"Eileen yağmur konusunda şaka yapmıyordu," diye mırıldandı Adam, cebinden anahtarlığı çıkararak.

"O pek şaka yapmaz," diye cevapladı Finley.

"Onu herkesten daha iyi tanıyor gibisin," dedi Adam, bagajı açarken. İnsanlardan gerçeği öğrenmeye meraklıydı, bu onlar için rahatsız edici olsa bile. Her şeyden önce acımasız dürüstlüğü aramak onun doğasında vardı. "Ne zamandır birliktesiniz?"

"Gençliğimizden beri." "Peki ondan önce?"

"Başka kimse olmadı. En azından önemli kimse."

"İlginç," dedi Adam, yıpranmış Kankan'ını arabadan çıkarıp Finley'e uzattı. Giysilerini içeren çantalarını dün gece getirmişlerdi, ama Adam, her ihtimale karşı dizüstü bilgisayarını ve pasaportunu arabada bırakmıştı. Nicola da tüm losyon ve kremlerinin bulunduğu mor renkli tuvalet çantasını arabada bırakmıştı ve Adam onu kendisi taşıdı, çünkü diğer adamın onun eşyalarına dokunmasından hoşlanmıyordu. "Bu peri meselesini gerçekten ciddiye alıyor musun? O da alıyor mu?"

"Periler, Eileen'in çok ciddiye aldığı bir konu," diye yanıtladı Finley, hiç zorlanmadan dolu sırt çantasını omzuna attı. "Ve Craigmar topraklarında, senin hayal bile edemeyeceğin şeyleri kendi gözlerimle göreceğ kadar uzun süre yaşadım."

Adam bagajı gereğinden fazla güç kullanarak kapattı, sonra eve geri dönmeye başladı. Finley'de onu rahatsız eden bir şey vardı. Adam bunun Finley'in sert ses tonu mu, Eileen ile olan ilişkisi mi, Nicola'ya bakışları mı, yoksa farklı koşullar altında Finley'in kesinlikle Adam'ın tipi olacağı gerçeği mi olduğunu bilmiyordu. Tüm bu faktörlerin tek bir kişide bir araya gelmesi rahatsız edici bir şeydi, bu yüzden Adam gözlerini dümdüz önüne dikti.

Adam, Finley'in konuşmalarının bittiğini anladığını düşündü, ama tam

"Eileen..."

"Eileen..." Finley, doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi tereddüt etti. "Neşeli görünebilir. Ama sonuçta o çok hassas biridir. Onun misafirperverliğini ve güvenini suistimal etmemenizi rica ediyorum."

"Aklımın ucundan bile geçmez," diye cevapladı Adam. Finley'in sesi onun keyfini kaçırıyordu, eli hala zonkluyordu ve mağaradaki o garip tatlı koku başını ağrıtmıştı. Uzanmak istiyordu. "Nicola ve ben şimdilik burada kalabildiğimiz için çok minnettarız. Ve Eileen'e elimizden gelen her şekilde yardımcı olmaktan mutluluk duyarız."

Mümkünse, Nicola'nın adı geçince Finley'in yüzü daha da karardı. Adam yanağının içini ısırdı. Finley ile tekrar yalnız kalacağı zamanı bilmiyordu, umarım bir daha olmazdı, bu yüzden şimdi Finley ile dürüstçe konuşma fırsatını değerlendirmeliydi.

"Nicola sana ilgi duymuş gibi görünüyor," dedi, hala hoş bir şekilde ama biraz tehditkar olmasını umduğu bir tonla.

"Bu, ondan uzak durmamı söyleyeceğin kısım mı?" "Bu, sana dikkatli olmanı söyleyeceğim kısım. Kalbi kırılmış. Ben olsam ona biraz mesafe koyardım."

Finley ona cam gibi keskin bir bakış attı ve Adam kavga etmek, yakınlaşmak, aralarındaki gerilimi sabun köpüğü gibi patlatacak bir tür samimi şiddet görmek için can atıyordu.

"Neden, çünkü o senin mi?"

Finley, nedense, Adam'ı kızdırmaya çalışıyordu ve Adam bunu itiraf etmekten nefret etse de, işe yarıyordu. İnsanlar onu ve Nicola'yı bir çift sanınca her zaman savunmaya geçerdi, ama Nicola başka biriyle takılmaya başlayınca daha da savunmaya geçti. Bunun kötü bir özellik olduğunu biliyordu, ama Craigmar ile garip bağları ve Eileen ile olan ilişkisi olan Finley, Adam'ın Nicola'nın ilişkisi olmasını en son istediği kişiydi.

"Hayır, çünkü onun incinmesini istemiyorum," dedi Adam.

"Onu incitmek gibi bir niyetim yok," dedi Finley ve kartlarını masaya koydu. "Aksine, onu çok mutlu etmek gibi bir niyetim var."

Adam, Finley'i kapının eski meşe ağacına itmeyi, belki de Finley'in yakasını yumruğuyla kavrayıp onu orada tutarken... bir şeyler yapmayı düşündü, ama bu birçok açıdan tehlikeli görünüyordu. Finley'i hırpalayarak Nicola'yı veya Eileen'i kızdırmak istemiyordu ve diğer adama o kadar yaklaşmaya da pek güvenmiyordu. Ayrıca, Nicola'nın istediği şeyi yapmasını engelleyemezdi, özellikle de romantizm söz konusu olduğunda.

"Ben onun kalan tek ailesi gibiyim," dedi Adam, kartlarını Finley'nin kartlarının yanına koyarak.

"Eğer sadece ailesiysen, benim müdahale etmeme aldırılmazsın o zaman."

"Nikki'nin kararını göreceğiz," dedi Adam, Finley'e onu en uzun süredir tanıyan kişinin kim olduğunu hatırlatmak için.

"Öyle yapacağız. Seçme hakkı kadına ait, değil mi? Bunu halledebildiğimize sevindim."

Finley, başka bir şey söylemeden Adam'dan Nicola'nın tuvalet çantasını aldı, omzuyla evin kapısını iterek açtı ve sonra kapının eşiğinde öfkeyle duran Adam'a son bir kez baktı.

"Bir süre o elinle hiçbir şey taşımamalısın," dedi Finley ve evin içine girerek ortadan kayboldu. "Craigmar'a hoş geldin, Adam."

Ortaya çıkan sessizlikte, kuşların cıvıltıları ve uzun otların hışırtısı dışında hiçbir şeyin sessizliği bozmadığı bir anda, Adam çığlık atmak istedi.

Adam, birkaç gün, belki de daha uzun süre burada kalacağı için, valizinden yaşamayı bırakmaya çalışarak odasına yerleşmek için elinden geleni yaptı. Askeri tarzda katlanmış giysilerini çekmeceli dolaba yerleştirirken odayı inceledi.

Burada uyumaya alışabilirim, diye düşündü. Bu düşünce biraz tehlikeli gelse de, uzun ve zorlu bir koşudan sonra sıcak bir Epsom tuzu banyosuna girer gibi, biraz da iyi hissettiriyordu.

Adam, Eileen'e ya da daha kötüsü Finley'e yol tarifi için güvenmek zorunda kalmamak için evin düzenini olabildiğince çabuk öğrenmeye karar verdi. Nicola'nın odasını bulana kadar sadece bir kez yolunu kaybetti. Nicola, kapı koluna ipek bir saç lastiği bağlayarak odasını işaretlemişti. Her şeyi düşünürdü.

"Nikki," dedi Adam, kapıyı tıklatarak. "Orada mısınız?"

Kapının arkasından kumaş hışırtısı duyuldu, ardından yüksek sesle, şaşkın bir "Uh, evet! Bir saniye." sesi geldi.

Adam, çarşafların geriye atıldığı ve ruj tüpü gibi küçük bir şeyin yere düştüğü sesi duydu. Bir dakika sonra Nicola kapıyı açtı. Finley ile yürüyüşten döndükten sonra olduğundan daha da rüzgârlı görünüyordu.

Eski mobilyaların ve Nicola'nın Daisy parfümünün kokusunun altında, Adam inkar edilemez bir seks kokusu aldı.

"Mastürbasyon mu yapıyordun?" dedi Adam, bu düşüncenin onu ne kadar tahrik ettiğini gizlemek için kahkahalarla. Nicola, pahalı çarşafların altında, gün ışığında kendini okşuyordu, iç uylukları parlıyordu, ayak parmakları kıvrılıyordu, içindeki o tatlı noktaya ulaşmaya çalışıyordu. "Hadi ama, karanlık olmasını bile bekleyemedin mi?"

"Kendi odamda ne istersem yaparım," dedi Nicola somurtarak. Adam, bunu itiraf etmesine şaşırmadı. Nicola, seks hayatı konusunda aşırı paylaşımcı olacak kadar açıktı, bu da bazen onunla arkadaş olmak işini zorlaştırıyordu. "Mağaradan gelen adrenalin yüzünden. Onu sistemimden atmam gerekiyordu."

"Görünüşe göre kendini çok iyice boşaltmışsın," dedi Adam, arkasında yerde duran mor renkli seyahat boyu vibratörü işaret ederek. "Ne zamandan beri ölümcül deneyimler seni tahrik ediyor?"

"Ne zaman beni neyin tahrik ettiği seni ilgilendirmeye başladı?" diye karşılık verdi Nicola ve kapıyı daha da açarak onu odasına davet etti. Her zamanki gibi hiç utanmadan, Nicola vibratörünü aldı, banyoda ellerini yıkarken onu da yıkadı ve sonra spor çantasındaki küçük saten çantaya koydu.

"Umurumda deęil," dedi, sinirlenerek. "Ama bunun tuhaf olduęunu dūşünmeye hakkım var."

"Bir keresinde New Orleans'ta bir barmen kız, tuvalete giderken içkilerini tutmanı istediğinde sertleştiiğini görmüştüm. Garip olan şeylerle ilgili fikir sahibi olamazsın."

"Haklısın," dedi, kendini yatağa attı. Buruşuk çarşafıara çok yakın değildi, ama yataktan vücudunun ısısının son izlerini emerek küçük bir suçluluk hissettiği kadar yakındı. Nicola, acil ihtiyaçlarını gidermek için yarıda bıraktığı işlerine devam etti, lavaboya cilt bakım ürünlerini ve diş fırçasını dizdi, gardıroba kazaklarını astı.

Omzunun üzerinden ona baktı ve kaşını kaldırarak ona sorguya çekileceğini ima etti.

"Buraya gelmenin senin için neden bu kadar önemli olduğunu bana söyleyecek misin?"

Adam omuz silkti. "Sana söyledim. Bu, büyükbabam ölmeden önce paylaştığımız en önemli şeylerden biri. Buraya gelmeyi ona borçlu olduğumu hissediyorum, anlıyor musun?"

"Evet, ama başka bir şey daha var, değil mi?"

Adam bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi ve aşağıdaki yeşil otlakta dolaşan bir grup koyunu izledi. Nedense, Nicola'ya bakmadığında ona içini dökmek her zaman daha kolay geliyordu.

"Kulağa çılgınca gelecek," diye mırıldandı.

"Sana daha önce de söyledim Adam, hiçbir şey delice değildir. En azından benim için."

"Grand Rapids'te boğuluyormuş gibi hissediyordum. Bir şeyleri değiştirmesem hayatımın her gün aynı olacağını dūşünüyordum. Her şey iş, uyku, her hafta sonu aynı bar, tekrar. Hayatımın en son ne zaman gerçekten, bilmiyorum, dolu dolu hissettiğimi dūşünmeye çalıştım. Ve bunun, dedemin bana o hikayeleri anlattığı zaman olduğunu fark ettim. Sanırım sadece o hissi geri kazanmaya çalışıyorum. Kulaęa aptalca mı geliyor?"

"Hayır," dedi Nicola. "Ama tam da senin söyleyeceğin bir şey gibi geliyor."

"Yani aptalca geliyor," dedi Adam, ağzının köşesinde bir gülümsemeyle.

Nicola bir yastık aldı ve ona vurdu, Adam da kahkahalarla güldü.

Ama sonra Nicola dudağını ısırđı, bu da ona söyleyecek bir şeyi olduğunu kesin işaretiydi.

"Ne var?" diye sordu Adam, yastığı kaparak, cevap vermezse ona vurmuş gibi geri çekildi. "Yalan söyleme, Nikki. Burada birleşik bir cephe oluşturmamız." "

"Sadece..." Nicola ısırmaya devam etti, o kadar uzun süre ki Adam, onun konuşmasını beklerken çıldıracağını sandı. "Bana gerçekten inanmadığından endişeleniyorum. Ormanda gördüklerim hakkında. O gerçektir, Adam. Kabus gibi bir şeydi, ama uyanık olduğumu biliyorum."

"O korkunç havadan ve bir porsuk ya da her neyse, elimi neredeyse ısırıp koparmasından sonra, hiçbir şeyi göz ardı etmiyorum," dedi Adam.

"O bir porsuk değildi, Adam. Bunu biliyorsun." "O zaman bir kurt. Burada kurtlar var mı?"

"O da değildi," dedi Nicola, gardırop kapısını çarparak. Terapistinin ona öğrettiğı egzersizi yaparak burnundan iki kez keskin nefes aldı. Adam, Nicola'nın duygusal düzenleme sorunlarının ince noktalarını anlamıyordu, ama onun patlamalarını kontrol etmeye çalıştığını biliyordu.

Bir sonraki sözlerini daha dikkatli düşünmek için durakladı. Nicola'nın hayal gücünün uçtuğı inkar edilemez bir gerçektir. Bir keresinde bir tatil partisinde arka arkaya iki kadeh şarap içmiş ve küçük Noel ağacının ışığında meleklerin dans ettiğini gördüğüne karar vermişti. Ama bu, bu konuda yanıldığı anlamına gelmiyordu ve Eileen'in onlara anlattıklarının hepsinin yalan olduğu anlamına da gelmiyordu. Adam perilere pek inanmıyordu, ama kötü enerjiye sahip yerlere ya da o kadar yoğun bir mutsuzluk döngüsünden kurtulamayan ailelere kesinlikle inanıyordu. Burada bir şeyler oluyordu, ister bataklık gazı olsun, ister ışığın bir oyunu, ister başıboş dolaşan vahşî hayvanlar, hatta belki de doğaüstü bir şey. Mağaranın ağzında dururken hissettiğı şeyi açıklayacak bir şey

sanki her bir atomum yanıyormuş gibi hissettiği şeyi açıklayabilecek bir şey. Sanki zihni isyan etse de vücudu tepki verdiği bir güç tarafından ileriye doğru çekiliyormuş gibi.

"Gözlerimi dört açıp ürkütücü bir şey olup olmadığına bakacağım. Başka bir şey görürsen bana haber ver. Emin olana kadar aceleci kararlar vermeyelim, tamam mı?"

"Tamam," dedi Nicola, bir kez daha derin bir nefes alarak. "Bana inandığın için teşekkürler."

"Sana her zaman inanırım," dedi Adam, sanki onun şüphelerinden rahatsız olmuş gibi alaycı bir şekilde. Sanki bu, onun sarsılmaz bağlılığının bir kanıtıymış gibi.

Nicola ona altın gibi bir gülümseme attı ve kısa, titrek bir an için Adam kendini evinde hissetti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Eileen

Sabahki heyecan, Eileen'in öngörülemeyen migrenlerinden birini tetikledi, bu yüzden odasına çekilip uyumaya karar verdi. Sonuçta, dört saat uyudu. Öğleden sonra geç saatlerde nihayet odasından çıktığında, uykudan şişmiş gözleri ve tembelce bir kurdeleyle at kuyruğu şeklinde bağlanmış saçlarıyla, penceresinin dışındaki güneş gökyüzünde alçalmıştı. Eileen, ölüm gibi bir uykudan sonra mezarından çıkan buruşuk bir kadın Mesih gibi hissediyordu.

Misafirlerinin yerleşip malikanede yolunu bulduğunu umuyordu. Finley, Craigmar'a yeni gelenlere karşı huysuz davranmasına rağmen, onlara yardım etmiş olacaktı. Finley sık sık huysuz davranırdı, bu yüzden Eileen pek aldırış etmezdi. Huysuz olsa da, Eileen'in istediği her şeyi yapardı. Eileen, Finley'in Nicola'yı Eileen'in planlarından korumak için elinden geleni yaptığını ve Adam'ı kucaklayarak onu mağaradan çıkardığını da gözden kaçırmamıştı.

Finley'in Eileen dışında savunacağı başka kimse yoktu, aynı şekilde, onun Eileen'i koruduğu kadar güvenilebileceği tek bir kişi bile yoktu. Birbirlerinden başka kimseleri yoktu.

Ama şimdi, dünya genişlemişti. Eileen ve Finley'in oyunları ile bu noktaya kadar özenle sürdürdükleri Craigmar'ın bıçak sırtı dengesi, Adam ve Nicola'nın ağırlığı altında sallanmaya başlamıştı.

Eileen, Craigmar'da demir gibi bir mahremiyet ortamı yaratmak için çok çalışmıştı, böylece o ve Finley huzur içinde kalabilirdi, ama ara sıra kendini yalnız hissediyordu. Finley'in de öyle olduğunu biliyordu, çünkü ara sıra kasabaya gidip bir barda biriyle sohbet ediyor, hatta bazen gecenin sonunda onlarla eve gidiyordu. Eve yeni gelen insanlar, hele de genç ve güzel insanlar, dünyadaki en kötü şey değildi, özellikle de Eileen'in aklındaki şey söz konusu olduğunda.

Dr. Dasgupta, ev ziyaretlerinden birinde ona neden Craigmar'dan hiç ayrılmadığını sormuştu. Onu bir mevsimliğine daha sıcak bir yere gitmeye, daha yumuşak havayı solumaya ve yüzüne güneşin vurmasına ikna etmeye çalışmıştı. Eileen, hassas sağlığı hakkında bir yalanla onu başından savmıştı.

Eileen Craigmar'dan ayrılmak istemiyordu, yeni ve görkemli bir ülkeye yelken açmayı hayal etmiyordu. Sadece, hepsini mahvetmeden oradan ayrılamazdı. Teknik olarak, toza dönüşmeden araziden çıkabileceğinden oldukça emindi. Ancak, ebeveynleri öldüğünden beri mülkün sınırlarını hiç geçmemişti, çünkü artık komşularını yeraltından sert bir şekilde gözetleyecek başka Kirkfoyle kalmamıştı. Teknik olarak ailesinin arazisinin sınırları içinde olduğu ve dolayısıyla antlaşma kapsamında olduğu halde, Wyke'ye bile neredeyse hiç gitmiyordu, çünkü riske girmek istemiyordu ve kasabadaki insanları da pek sevmiyordu.

Dr. Dasgupta, babasının arkadaşı olabilir ve iyi bir adam olabilir, ama o aileden biri değildi. O, gerçeği asla anlayamazdı. Bu yüzden Eileen her zaman yalan söylerdi.

Ama şimdi, Eileen Craigmar'dan ayrılıp eğlence aramaya çıkamasa da, eğlence ona gelmişti. Bu, ergenlik çağından önce hasta olduğu ve günlerce yatakta yattığı zamanlarda, annesinin yatağının ucunda ona gölge kukla gösterileri yaptığı zamanlardaki gibiydi.

Adam Lancaster tam olarak bir kukla değildi.

Ama Eileen yine de onun iplerini çekmekten büyük zevk alıyordu.

Eileen aynanın önünde durup gözlerinin altındaki maskara lekelerini sildi ve yakasındaki demir rozeti düzeltti, sonra imkansız Amerikalı'sını aramaya gitti.

Onu merdivenlerde, babasının resmine bakarken buldu. Eileen çok küçük yaşıta evde fark edilmeden dolaşmayı öğrenmişti ve yaklaşırken gıcırdayan döşeme tahtalarını zahmetsizce atlattı. Üst kattaki sahanlıktan Adam'a baktığında, onun varlığından habersiz olduğunu gördü.

Eileen, onun güçlü profili, uzun soluk kirpikleri ve güzel şekilli ağzını hayranlıkla seyretti. O, Eileen'den, Finley'den ve düzenli olarak gördüğü birkaç kişiden çok farklı görünüyordu. Eileen, böyle bir yüze bakmaya alışabilirdi, hatta belki çok uzun bir süre.

Rahat tavırları ve Orta Batı aksanı olmasına rağmen, o anda, omuzları geriye çekilmiş ve çenesini yukarı kaldırarak tabloyu hayranlıkla seyreden haliyle, bir prens gibi görünüyordu. Kutsal Kase'yi aramaya çıkmış ve onun yerine bir kız bulmuş Arthur'un şövalyelerinden biri gibi.

"O benim babam," dedi Eileen, kendini tanıtarak. "Çok yakışıklı ve çok nazikti."

Adam'ın mavi gözleri ona doğru kaydı ve Eileen'in kalbi bir an durdu. İskoçtan çok İskandinavya'ya benzeyen, çarpıcı bir şekilde yakışıklıydı. Eileen, merdivenlerden aşağı inerek ona doğru ilerlerken zihninde kendini azarlardı. Bu, onun tasarladığı, karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmaydı, daha fazlası değil. Kalbi onu ele geçirmesin diye bunu kendine hatırlatması gerekiyordu.

"Kaybınız için üzgünüm," dedi Adam.

"Yıllar önceydi," diye cevapladı Eileen, onun üstündeki basamakta durarak. "Acı artık iyileşti. Ama taziye için teşekkür ederim."

"Finley başının ağrıdığını söyledi. Daha iyi misin?" "Yakın zamanda hissedebileceğim kadar iyiyim."

Eileen, kendisiyle aynı porselen tenli ve koyu saçlı, ama Eileen'in keskin siyah bakışlarından çok farklı, sıcak ela gözlü babasına baktı. Babası bir keresinde ona, gözlerinin doğduğu gecenin aysız gökyüzünden bir parça olduğunu söylemişti. Gözleri ne babasından ne de annesinden gelmişti, tamamen ona aitti ve o, nesillerdir bu gözlere sahip ilk Kirkfoyle'du. Eileen, küçük bir kız olduğundan beri, gözlerinin

onu bir şekilde farklı kılıp, doğmadan çok önce başlayan bir hikayenin kurbanı yapıp yapmadığını merak etmişti. Gözleri her zaman bir kehanet gibi gelmişti, ölmekte olan bir ailenin mirasını boynunda bir yük gibi taşıyan bir kıza yakışır bir kehanet.

"Odalarınızı beğendiniz mi?" diye sordu Eileen, Adam'a, anılarına dalmamak için kendine hatırlatarak. "Umarım rahattır."

"Çok rahat. Teşekkür ederiz."

"O zaman neden bir şey için özür dileyecekmiş gibi konuşuyorsun?"

Adam, Eileen'in merdivenine çıktı ve birdenbire yine ondan daha uzun oldu. Eileen'den sadece bir kıl kadar uzun olan Finley'den bile daha uzundu ve Adam ona yukarıdan bakarken Eileen kendini biraz ezilmiş hissetti.

Bu, Eileen için hiç de hoş olmayan bir his değildi. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Gerçekten buraya bir nedenden dolayı geldiğimi düşünüyor musun?" diye sordu Adam, sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi sesini alçaltarak. "Birbirimize yardım etmemiz gerektiğini mi?"

"Sanmıyorum, biliyorum. Hiç böyle bir şeyin doğruluğunu iliklerine kadar hissettiğin oldu mu?"

"Evet," dedi Adam sessizce, o kadar açık bir savunmasızlıkla ki Eileen onu öpebilirdi.

Finley merdivenlerin dibinden geçip gitti, sonra Eileen ve Adam'a bakarken sanki yıldırım çarpmış gibi durdu. Eileen merdivenlerden bir adım daha indi ve Adam'la arasına biraz daha mesafe koydu.

"Nasıl gidiyor, Finney?" diye sordu, sanki flört ederken yakalanmamış gibi.

"Yeterince iyi," dedi Finley, Eileen'e sert bir bakış attıktan sonra kütüphaneye doğru kararlı adımlarla yürümeye devam etti.

Eileen derin bir nefes aldı.

"Kızgın. İyi olup olmadığını kontrol etmeliyim."

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu Adam, Finley'in kaybolduğu koridorun sonunu görmek için boynunu uzattı.

"Yakışıklı ve arkadaş canlısı olmaya cüret etmek dışında mı?" dedi Eileen, sanki eski okul arkadaşlarıymış gibi dostça omzuna bir şaplak atarak. "Hiç de değil. Akşam yemeğinden önce biraz etrafı keşfetmeye ne dersin? Sonra sen ve ben o kayıtları incelemeye başlayabiliriz."

Bunun üzerine, merdivenlerden aşağı koşarak en sevdiği arkadaşını, bazen işkencecisini, bazen sevgilisini, her zaman sevgilisini bulmaya gitti.

Finley, babasının masasındaki kutu yığınının önünde durmuş, başparmağını ısıırıyordu.

"Kartonun gizemlerini mi düşünüyorsun?" diye sordu Eileen, kütüphane kapısını arkasında nazikçe kapatarak. Finley ile hızlı bir şekilde barışmanın tek bir kesin yolu vardı ve bunun için mahremiyet gerekiyordu. "Tesco'dan alabilirsin, öyle duydum."

"Hikayemize inanmayacaklar," dedi Finley, ona bakmadan. Neyi kastettiğini sormasına gerek yoktu. Aylardır konuştukları - ya da kavga ettikleri - tek konu buydu.

"Evet, inanacaklar," dedi Eileen sakın bir sesle. Bu, avukatıyla konuşurken kullandığı, tam bir otoriteyi yansıtan ses tonuydu.

"Adam bunu öğrendiğinde seni öldürecek."

"Hayır, öldürmez," dedi Eileen, masaya doğru yürüyerek kağıtların düzenine son bir kez baktı. Kağıtlar, tam da umduğu gibi, istemeden dağınık, tamamen tesadüfi bir şekilde duruyordu.

Finley arkasına geldi ve güçlü kollarını beline doladı, çenesini omzuna dayadı. Yağmur, tatlı saman ve açık havanın yeşilliği gibi kokuyordu, belki de kulübesinde biriktirdiği eski kitapların küflü kenarları gibi. Bu koku seksi ve yatıştırıcıydı ve *Finley'e* çok yakışıyordu.

Finley biraz titreyerek derin bir nefes aldı. Cep saati gibi gergindi.

"Saçını böyle arkaya bağladığında bir sayfa çocuğu gibi görünüyorsun," dedi Finley, ensesindeki kurdeleye burnunu sürterek. "Operalarda erkek rollerini söyleyen kızlar gibi."

Eileen, onun doğru kelimenin *kontralto* olduğunu çok iyi bildiğini, bir kez daha kendi zekasını küçümsediğini, onu burada tutsak tutup sonsuza kadar el işleri yaptırarak

Bu, ilk döneminin sonunda hasta babasına bakmak için eve çağırıldıktan sonra onu üniversiteye geri göndermek için para teklif etmediği ya da istediği tüm kitapları ona düzenli olarak temin etmediği için değildi. Finley'in ona olan bağlılığı, bazı günler ne kadar mutsuz olursa olsun, onu Craigmar'a terk etmesini engelliyordu. Eğer burada sıkışıp kalacaklarsa, ona daha önce birçok kez söylediği gibi, birlikte cehennemi cennete çevireceklerdi.

Eileen'in içinde eski suçluluk duygusu kabardı. Eileen, bu duygu onu ele geçirmeden önce, en denenmiş ve en güvenilir yöntemiyle onu bastırmaya karar verdi.

"Peki beni nasıl becerecektin?" Eileen omzunun üzerinden sordu, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Eğer senin erkeğin olsaydım?"

Finley'in elinin boğazındaki adem elmasını kavradığını, sonra düz göğsünden aşağı kayarak pantolonundaki sertleşen uzunluğu kavradığını hayal etmek çok cezbediciydi. Eileen bunu çok net görebiliyordu, bazı günler aynada kendini gördüğünden daha net. Craigmar'ın gerçek varisi olarak nasıl görüneceğini hayal etmek çok kolaydı. Babasının dalgalı saçları, annesinin açık ten rengi ve Eileen'e ait olan o koyu renkli gözler, genetik yapının en ufak bir değişikliğiyle, ailesinin ismine layık bir erkek çocuğuna dönüşmüştü.

Finley hiçbir şey söylemedi, sadece ellerini onun iki yanına koyarak masaya yasladı ve kulağının arkasına öpücük kondurdu. Nefesinin kesilmesinden ve vücudunu ısrarla ona bastırmasından onun arzusunu hissedebiliyordu, ama onun rol yapma tuzağına düşüp düşmeyeceğini bilmiyordu. Bazen tükenmez bir yaratıcılığa sahipti, yatak odasında bir aktörün aktörüydü, ama bazen de ona bir rol oynamasını istediğinde somurtkanlaşır, onu sadece kendisi olarak ve başka hiç kimse olarak istemediğini söylerdi.

"Daha sert olur musun?" diye ısrar etti Eileen, sırtını ona doğru eğerek. Endişesinden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. İkisinin de vardı. "Yoksa daha tatlı mı?"

Hangisini tercih ettiğini bilmiyordu: Finley'in erkeklerin rekabetçi dostluğu nedeniyle onu daha sert itip kakması mı, yoksa kendi sınırlarının farkında olduğu için ona daha özenli davranması mı?

Her iki olasılık da bacaklarının arasında nabzının hızlanmasına neden oluyordu.

Finley buna karşılık, bir eliyle pantolonunu ve külotunu kıcından aşağı çekti. Eileen, hassas cildi evin cereyanına maruz kalınca titredi. Finley, geçen hafta öfkeyle ısırıldığı yerden hâlâ morarmış olan üst baldırını sıktığında, Eileen inledi.

"Her zamanki gibi seni becerirdim," dedi, aksi takdirde sert sesindeki sıcaklık, rol yaptığının tek göstergesiydi. Onunla on yıldır yatmasaydı, gülümsediğini neredeyse hiç fark edemezdi. "Sert ve kaba, babanın tüm mobilyalarının üzerinde, bizi yakalamadan önce boşalabilmek için dua ederek."

Eileen, Finley kotunun fermuarını açarken eski masanın üzerine daha da eğildi. Onun kendini eline aldığı, sadece kelimelerle bütün bir dünya örmeye devam ederken kendine birkaç kez vurduğunu duydu.

"Eğer erkek olsaydın," dedi, penisinin başını onun girişine kaydırarak kendini ıslatarak. Sadece hazır olduğunda, sadece çaresizlikten deliye döndüğünde ona girecekti. "Gizlice dolaşmak daha kolay olurdu. Annen bütün gece bizi beklemeksizin seni içmeye götürebilirdim ve insanlar kapıyı yumruklarken pub tuvaletinde sana oral seks yapabilirdim. Güzel elbiselerini yırtma endişesi olmadan birlikte spor yapabilirdik ve kazanırsam ödül olarak seni sikebilirdim."

Eileen'in peşinde olduğu şey, Finley'in cinsel hikaye anlatımındaki neredeyse şeytani yeteneğiydi. Tanrıya şükür ki Finley okumayı seviyordu ve onu inlemeye zorlayacak mükemmel imgeleri bulana kadar zihninde dolaşmayı seviyordu.

"Finley," diye nefes nefese söyledi, ama Finley onu sert bir el hareketiyle ahşaba doğru iterek susturdu. Eileen, Finley içine girmeden önce masanın hala babasının en sevdiği dolma kalem mürekkebi koktuğunu fark edecek zamanı bile bulamadı. Her şey sıcak bir ten-ten birleşmesiydi.

Uzun zamandır prezervatif kullanmıyorlardı.

Finley, onu en sık kendi eliyle kendine uyguladığını gördüğü tavşan ritmiyle sismeye başladı. Onun acımasız temposunda bir bencillik vardı, şövalyelik kavramını tamamen göz ardı ediyordu, bu da Eileen'in omurgasının dibinde bir sıcaklık hissi uyandırıyordu. Onun en çok nasıl sevdiğini biliyordu, mantıksız ve açgözlü.

"Bir erkek yalvarır ya da ağlamaz," dedi Finley, hâlâ onu bastırarak. Daha sıkı bastırdı, bacaklarını uygunsuz bir şekilde genişçe açarak içinde daha iyi tutunabilmek için. "Bir erkek öylece hareketsiz durur ve bunun için minnettar olur."

Eileen, bacaklarının arasına uzanıp kendini orgazmın eşiğine getirmek için can atıyordu, ama Finley ona bunu yapması için yer bırakmamıştı ve dahası, şu anda onun tatminini umursamıyor gibiydi. Paradoksal olarak (ve muhtemelen Finley'in planladığı gibi), bu umursamazlık onu daha da tahrik etti ve o onu alırken Eileen nefes nefese kaldı.

"En iyi arkadaş olabilirdik ve kimse hiçbir şey bilmezdi," dedi, Eileen'in beklediğinden daha hızlı bir şekilde kendi doruğuna yaklaşırken, sesinin tonu uyluk kasları gibi gerildi. Bu sahnenin bir yanı ona da iyi geliyordu, ya da belki de son birkaç gündeki tüm stresi sisteminden atıyordu, ya da belki de onu Adam'la görmek onu daha da çok istemesine neden olmuştu. "Arkadaş olabilirdik ve kimse bizi ayırmaya çalışmazdı."

Eileen'in göğsünde bir acı hissetti, şehvetin sarmallarını kovalıyordu. Finley işinde iyiydi, ama bazen çok zorluyordu. Bazen, bir fantezi dünyası yaratmaya çalışırken, bunun yerine en çetrefilli gerçekleri ortaya çıkarıyordu.

"İçime," diye emretti Eileen. Yalvarsa sahneye daha uygun olurdu, ama kafası ikisinin de asla yaşayamayacağı hayatların hayalleriyle doluydu ve yönünü kaybetmesi onu güce, konuma, çürümüş ve harap bir mirasın hasta kız çocuğu varisi olarak kendisine kalan küçük otoriteye sarılmaya itti.

Finley bir kez daha, iki kez ona karşı direndi, sonra nefes nefese itaat ederek içine boşaldı.

Eileen gözlerini sıkıca kapattı ve nefesini tutmaya çalıştı. Finley çekildiğinde, o eski, acı veren boşluk

Bazen içinde bir çukur olup olmadığını merak ediyordu, ne kadar acımasızlık ya da zevk dökerlerse döksünler, her zaman aç ve asla tatmin olmayan bir çukur.

Finley masadan bir mendil aldı ve onu nazikçe temizledi. Eileen pantolonunu kalçalarına çekerek, onun dokunuşundan uzaklaştı.

"Neden uğraşıyorsun?" diye sordu, ruh hali sertleşmeye başlamıştı. "Zaten hiçbir şey olmayacak."

"Eileen," dedi Finley, uzun zamandır çektiği acıyı içeren bir iç çekişle. Bu konuyu defalarca konuşmuşlardı. Hiçbir zaman kolaylaşmamıştı. "Senin suçun değil."

Eileen, mantık olarak onun haklı olduğunu biliyordu. Dr. Dasgupta da ona aynı şeyi söylemişti. Yine de, acılarının temel nedeninin kendisi olduğunu hissediyordu.

"Daha az kibar zamanlarda bana kısır derlerdi," dedi Eileen, saçındaki kurdeleyi sıkılaştırarak Adam'la birlikte yapacakları işe hazırlanırken kahkaha attı. "Sanki ben bir tür çorak araziymişim gibi."

On yıl boyunca seks yaptılar ve üç yıl boyunca gerçekten denediler, ama yine de hamile kalamadılar. Finley, başlangıçta, sorunlu olanın kendisiymiş gibi davranmak için elinden geleni yaptı. Onu neşeli tutmaya çalıştı, sadece daha fazla çabalamaları gerektiğini, yeni ve heyecan verici pozisyonlar denemeleri gerektiğini ısrarla söyledi. Çocuğu başka kimseyle büyütmek istemediğini, böyle bir hediye başka kimseye emanet etmek istemediğini söyledi. Üstelik bir bebek, kaderlerini önleyecek ve Kirkfoyle soyunu en az bir nesil daha güçlü tutacaktı. O zaman Eileen ve Finley, doğuştan sahip oldukları, ancak doğum koşulları ve Eileen'in ailesinin istekleri nedeniyle mahrum kaldıkları mutluluğu yaşayabileceklerdi. Günlerini, küçük bir kızı fundalıkta kovalayarak ya da küçük bir çocuğu ağaçlara kaldırarak en yüksekteki elmaları koparmasını sağlayarak geçirebilirlerdi, doğaüstü istilacılar tarafından istila edilme endişesi duymadan. Belki de her şey bittiğinde nihayet evlenebilirlerdi.

Eileen elbette hiç hamile kalmamıştı. Dr. Dasgupta, endometriozis ve rahimde önemli derecede yara izi olduğunu söylemişti.

Eileen durumunu başka bir şey olarak adlandırmıyordu: bir lanet.

"Umarım bu işe yarar," diye mırıldandı, bacaklarının arasındaki tatmin edici zonklama çoktan azalmıştı. Artık hiçbir şey onu uzun süre mutlu edemiyordu. Hiçbir şey onu tatmin etmiyordu. "Delilik ya da ölümün beni almasını bir yıl daha bekleyebileceğimi sanmıyorum. Evden her çıktığımda düşüp boynumu kıracak mıyım, yeryüzü beni yutacak mı, yoksa başka bir Shakespeare trajedisine mi kurban gideceğim diye merak etmekten yoruldum."

"Henüz seni öldürmediler," dedi Finley, Eileen'in her endişelendiğinde ona söylediği sözleri tekrarlayarak.

"Bu günlerde onları daha çok duyuyorum," dedi, pencereden dışarı bakarak. Neden ona bunu söylediğini bilmiyordu; bu onu daha da endişelendirecekti. Ama Eileen, ne kadar çirkin olursa olsun, Finley'den tek bir sır bile saklayamamıştı. "Penceremin dışındaki çanlar ya da gece yarısı şarkı söyleyen sesler. Beni yeraltına çağırıyorlar. Bazen onları dinlemek istiyorum."

Finley hiçbir şey söylemedi. Sadece ona doğru yürüdü, kollarını ona olabildiğince sıkı sardı ve Eileen'i göğsüne bastırdı. Eileen tırnaklarını Finley'in sırtına geçirdi ve derin, titrek bir nefes aldı, utanç verici gözyaşlarını gözlerini kırıştıtarak sildi.

"Bunu aşmanın bir yolunu bulacağız," dedi Finley, saçlarına doğru. "Öyle ya da böyle. Yemin ederim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Adam

Adam, Eileen'in tavsiyesine uyarak evi keşfederek kendini eğlendirmeye çalıştı, ama yine yolunu kaybetti. Kendini bir kez daha kütüphanenin eşiğinde bulduğunda, oraya nasıl geldiğini bilmiyordu, ama Eileen onu bekliyordu.

"Hoş geldin," dedi o eski moda melodik sesiyle, masadaki kağıt yığınının başını kaldırarak.

"Merhaba," dedi Adam, sırt çantasını omuzlarından indirerek. "İnternette bir şey aramak istersek diye dizüstü bilgisayarımı getirdim."

"İyi düşünmüşsün," dedi Eileen.

Adam kitap raflarının önünden bu kez daha yavaş geçerek kitapların başlıklarına göz attı. Çoğunlukla eski romanlar, yerel tarih kitapları ve Adam'ın hiç duymadığı filozof ve politikacıların mektuplarından oluşan kitaplardı. Tarih kitaplarından birini eline aldı ve sayfaları çevirerek kitabın ortasında kağıt mendille korunan bir illüstrasyon buldu. Craigmar malikanesinin inişli çıkışlı tepelerinin kurşun kalemle çizilmiş bir resmiydi ve ev uzaktan küçük bir leke gibi görünüyordu.

"Sence bu çizim kaç yıllık?" diye sordu Adam, açık kitabı Eileen'in önündeki masaya koyarak.

"Yüz yaşında falan diyebilirim."

"Şu anda pencereden görünen manzaradan hiç farklı görünmüyor."

"Craigmar çok yavaş değişiyor. Babam çocukken de, onun babası çocukken de aynıydı. Sanayileşme, kullandığımız makineleri ve dış dünyayla iletişim kurma hızımızı geliştirdi, ama

dış dünya ile iletişim kurma hızımızı artırdı, ama başka pek bir şey değişmedi."

"Para nereden geliyor?" diye sordu Adam, yerel ekonomiye olan Amerikan tarzı merakının çok düşüncesizce algılanabileceğini çok geç fark etti. Eileen rahatsız görünmüyordu.

"Çoğunlukla yatırımlar, gayrimenkul ve koyunlar. Buraya gelirken geçtiğiniz küçük köy Wyke'nin çoğu bana ait."

"Yani sen bir toprak sahibisin," dedi Adam, kitapları karıştırırken dudaklarında bir gülümseme belirdi ve otlayan yeşilliklerin ötesindeki kayalık sahil şeridinin bir başka çizimini hayranlıkla seyretti.

"Aşağı yukarı," dedi kadın.

Adam başını kaldırıp baktığında, Eileen'in çok yakınında durduğunu ve koyu renkli gözlerini onun yüzüne diktiğini gördü. Bir an için, Eileen'in onu öpebileceği düşüncesi – umudu mu? – aklını çeldi.

Boğazını temizledi ve kitabı kapattı.

"Pardon, dikkatim dağıldı. Sence nereden başlamalıyız?"

"Büyükanнемden başlamak en akıllıca olur," dedi Eileen, Adam'ın utangaçlığını hissetmiş gibi ondan uzaklaşarak. Eileen demir bir çubuğu kaldırdı ve hala bahar gelmesine rağmen odayı ısıtan çıtır çıtır yanan ateşi karıştırdı. Kıyı şeridi, Edinburgh'dan buraya gelirken gördüğümüzden daha soğuktu ve ev etkileyici derecede cereyanlıydı. "Doğumundan kayboluşuna kadar."

"Kayboluşu mu?" dedi Adam. "Öldüğünü söylediğini sanıyordum." "Eminim sonunda öldü."

"Peki, nasıl kayboldu? Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Eileen, omzunu silkiyordu. "Kimse bilmiyor. Belki buradan geri getirilmeden kaçmayı başarmıştır. Bu büyük bir başarı olurdu."

Adam'ın eli aile kayıtlarının bulunduğu kutulardan birinin üzerinde durdu ve Eileen başını sallayarak devam etmesini işaret etti. Adam kapağı kaldırdı ve el yazısı mektupların yığınlarına baktı. Bazıları zarflarında güvenle saklanmıştı, diğerleri ise düzensizce katlanmış ya da kenarları buruşmuştu.

"Görünüşe göre bu annemin kutularından biri," dedi Eileen, bir mektubu eline alıp üzerinde yazılı olan ismi parmağıyla okşayarak.

Jennifer Kirkfoyle.

"Hepsi çiçek gibi kokuyor," dedi Adam. "Ve belki de ahududu?"

"Guerlain Idylle," Eileen cevapladı dedi bir sevgi bir Mektuplardan birini burnuna bastırdı ve derin bir nefes aldı, yüzü kız gibi bir gülümsemeye dönüştü. "Onun imza parfümü. Çok mektup yazardı. İngiltere'deki arkadaşlarıyla iletişimde kalmak için en sevdiği yol buydu. Her mektuba bu parfümü sıkardı." "İngiltere'de babanla mı tanıştı?" diye sordu Adam.

Eileen'in karmaşık aile geçmişini, sadece kendi geçmişiyle kesiştiği noktalar açısından değil, gerçekten merak ettiğini fark etti. Eileen gizemli bir kızdı ve Adam'ın bir parçası, onun yetiştirilme tarzının onu çözmesine yardımcı olacak bazı ipuçları barındırdığını umuyordu.

"Cambridge'de," dedi Eileen, bir avuç mektubu çıkarıp onları yığılara ayırmaya başladı. Annesinin yazıştığı kişilere göre sınıflandırılmış gibi görünüyordu. "Üniversitede sevgiliydiler. Ama annem İskoç değildi. İnanır mısın, sarışın bir İngiliz gülüydü. Ben ona hiç benzemiyorum."

Adam, onun ses tonunu anlayamadı, gözlerini yere indirmiş halinden de bir şey çıkaramadı, bu yüzden sordu: "İkiniz iyi anlaşıyor muydunuz?"

"Ben hep babama daha çok çekerdim. İkimiz de çabuk sinirlenir, çabuk sevgi gösterirdik. Annemle geçinemediğimizden değil; beni çok sevdiğini biliyorum. Sadece çoğu zaman benimle ne yapacağını bilemediğini düşünüyorum."

"Yani burada sadece üçünüz mü büyüdünüz?" Adam devam etti, bir avuç mektubu eline alıp büyükbabasının adını aradı.

"Doğru. Ben doğduğumda babamın babası çoktan ölmüştü. Babamın üniversiteye gitmesine kadar hayatta kalması bir mucizeydi. Büyükbabamın kalbi hep zayıftı; sonunda kalp krizi geçirdi. En azından doktor öyle söyledi. Şahsen, bence yeraltından gelen bir yaratık onu korkutup öldürdü. Bu, ailemdaki sinirli insanları ortadan kaldırmak için en sevdikleri yöntemlerden biridir."

Adam, aile laneti konusuna nasıl yaklaşacağını hâlâ bilemiyordu. Eileen'in, onu öldürmek isteyen büyülü yaratıkların

yaratıkların onu öldürmek istediğine dair derin inancına nasıl yaklaşacağını bilemiyordu, bu yüzden konuşmayı daha sıradan konulara odaklamaya çalıştı.

"Yalnızlık çekmedin mi? Craigmar'dan hiç ayrılıp okula gitmemişsin gibi geliyor."

"Kesinlikle hayır. Yeterince sağlıklı değildim ve diğer çocukları pek sevmezdim. Ama nasıl yalnızlık çekebilirdim ki? Finley hemen yanımdaydı. İhtiyacım olan tek şey oydu."

Adam yaptığı şeyi bırakıp ona baktı. Sanki bu dünyadaki en basit şeymiş gibi, çok açık bir şekilde konuşuyordu. Adam, onun küçümseyici davranarak güçlü görünmeye çalıştığını mı, yoksa bunun hiç de normal olmadığını gerçekten anlamadığını mı anlayamadı.

"Craigmar'dan *hiç* ayrıldın mı?"

"Tabii ki. Annemle babam hayattayken, biri burada kalır, diğeri beni şehre götürür ya da kırsal bölgeleri gezmeye götürürdü. Onuncu doğum günümde bir kez Glasgow'a gittim. Çok heyecanlıydı. Ama babam paniğe kapılıp annemi aradı ve erken eve dönmek zorunda kaldık. O, geride kalıp malikaneye göz kulak olmayı teklif etmişti, ama sonra uykusunda üçüncü kattaki pencereden atlamasını söyleyen sesler duymaya başladı."

"Babanın akıl sağlığıyla ilgili bir sorunu mu vardı?" Adam nazikçe sordu. Muhtemelen çok kişisel bir soruydu, ama sormak zorundaydı. Eileen'in, ailesinin duygusal ıstırap ve ani ölüm eğiliminin belki de perilerle hiçbir ilgisi olmadığını en azından düşündüğünü bilmek zorundaydı.

Eileen, bir Pomeranian köpeği gibi keskin bir kahkaha attı.

"Hepimiz öyle değil miyiz! Bir sonraki kutuya geçelim. Bence bunda ilgili bir şey yok." Annesinin mektuplarını dikkatlice kutuya geri koydu, sonra ellerindeki parfümlü tozu sildi. "Şimdi fotoğraflara bakalım. Büyükbaban nasıl biriydi?"

"Bana çok benziyordu," diye cevapladı Adam, gözlerini ovuşturarak. Mektupları incelerken gözleri çoktan yanmaya başlamıştı ve daha yeni başlamışlardı. Masada sekiz kutu yığılmıştı ve Eileen depoda daha fazlası olduğunu söyledi. "Sarı saçlı, mavi gözlü. Ama benim kadar uzun boylu değildi."

"Bu bilgiyle çalışabilirim," dedi Eileen, annesinin mektuplarının bulunduğu kutuyu yere koyup, üzerinde "*Anılar*" yazan bir kutuyu ikisine doğru kaldırdı. Kapağı açtığında, birkaç ciltli albümün yanı sıra, yığınlar halinde fotoğraflar ortaya çıktı.

"Aile eşyaları arasında onun fotoğrafları da olur mu sence?"

"Muhtemelen yok, ama denemeye değer," dedi Eileen. "Babamın portresini hatırlarsan, Kirkfoyle kanı güçlüdür. Bizim ten rengimiz açık değil, koyu renktedir. Kiminle evlenirsek evlenelim, o kahverengi saçlar genellikle ortaya çıkar. Eğer büyükbaban buradaysa, onu kolayca fark edersin."

"Bütün bunları seninle birlikte incelememe izin vermeye hazır mısın?" dedi Adam, parmakları sararmış fotoğraflara dokunmak için kaşınıyordu.

"Neden olmasın ki?"

"Bilmiyorum, sadece öyle geliyor..."

"Samimi mi?" diye sordu Eileen kurt gibi bir gülümsemeyle. "Belki de seninle samimi olmayı seviyorum, Adam Lancaster."

Adam bu söz üzerine yanaklarının kızardığını görmezden geldi, sonra başını salladı ve ellerini fotoğraflara daldırdı.

Eileen, fotoğrafları yığınlar ayırmasına yardım etti ve ara sıra durup, Polaroid'e sonsuza kadar kazınmış hayalet gibi yüzleriyle ona aile üyelerini tanıttı. Adam, genç ve aşık oldukları zamanlardaki ebeveynlerinin sayısız fotoğrafını gördü. Jennifer, incecik ve uzun bal rengi saçları rüzgarda dalgalanırken gülümsüyordu. James, karısına kollarını dolamış, pahalı kıyafetlerine rağmen hafif bohem bir görünüm sergiliyordu. Yüzünde kasıtlı olarak bırakılmış sakalları ve kulaklarının ötesine kıvrılan dalgalı siyah saçları vardı. Ayrıca, genç Arabella'nın birkaç fotoğrafını da gördü. Birinde, üst kattaki merdiven sahanlığında tayt ve bale ayakkabılarıyla arabesk bir poz veriyordu, diğerinde ise kütüphanede bir tür resmi etkinlik için giyinmiş, krem rengi brokar bir elbiseyle şık bir şekilde hazırlanmıştı. Eileen'in uzun oval yüzü kalp şeklinde sıkıştırılmış ve Eileen beklenmedik ama çekici bir androjenlik yerine ultra feminen bir enerji yayıyor olsaydı, Arabella Eileen'e çok benziyordu.

"Ailenizdeki herkes bu kadar yakışıklı mı?" diye mırıldandı Adam, James'in akşam kıyafetiyle, Jennifer'ın tuttuğu şüphesiz kameraya, bir kadeh şampanya ile kameraya sırtarak poz verdiği samimi bir fotoğrafta yarım saniye

"Ölmüş ailemi kullanarak bana asılmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Eileen alaycı bir gülümsemeyle. "Ne kadar ürkütücü."

"Ölmüş ailemi kullanarak bana asılmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Eileen sırtarak. "Ne kadar ürkütücü."

Ona dostça omuz attı ve bu, Adam'ı biraz olsun rahatlatarak flört etmeye cesaretlendirdi. Birazcık iyi niyetli flört etmenin zararı yoktu, değil mi? Toplum temelde flört üzerine kurulmuştu.

"Sen, ürkütücü iltifatları takdir eden türden birine benziyorsun."

"Belki de öyleyim."

Adam bu egzersizin amacını hızla unutuyordu, özellikle de Eileen'in gözleri tembelce ağzına kayarken. Ama sonra onun arkasını baktı ve zafer çılgılığı attı.

"Ah! Bu o mu?"

Adam, masanın üzerine yayılmış düzinelerce fotoğraf arasında ilk başta resmi göremedi. Ama sonra Eileen tek bir Polaroid fotoğrafı aldı ve Adam'ın boğazında bir düğüm oluştu.

Robert Lancaster, üç çeyrek profilden durmuş, elleri büyük beden gri yün paltosunun ceplerine sokulmuş, atkısı rüzgarda dalgalanırken yeşilliği seyrediyordu. Fotoğrafta tarih yoktu, kimin çektiğine dair bir ipucu yoktu ve Craigmar'ın üzerindeki gri sisli gökyüzünde mevsimsel bir gösterge yoktu, ama bu kesinlikle oydu. Robert bu fotoğrafta gençti, belki henüz yirmi yaşında bile değildi. Düz sarı saçları henüz seyrekleşmemişti ve mavi gözleri - Adam'ın gözleri - berraktı.

"Aman Tanrım," dedi Adam, fotoğrafı rüzgârın alıp götürmesin diye parmaklarıyla sıkıca tutarak.

"Bu o, değil mi?" dedi Eileen.

"O," dedi Adam, gözleri aniden yaşardı. Gözyaşlarını silerek, bu daha çok büyükbabasını beklenmedik bir şekilde görmenin fizyolojik bir tepkisiydi, üzüntünün bir ifadesi değil. "Bu benim büyükbabam."

"O buradaydı," dedi Eileen, Adam'ın pazısını sıkıca kavrayarak. Bu dokunuş Adam'ı gerçeğe, yanında duran Eileen'in sağlam sıcaklığına bağladı ve Adam bunun için minnettardı. "O *buradaydı*, Adam. Haklıydın."

"Evet," dedi Adam, başını sallayarak ve sakin olmaya çalışarak. "Ama hala *neden* burada olduğunu, ne kadar süre kaldığını veya Craigmar hakkında ne bildiğini bilmiyoruz."

"Periler hakkında bilgi sahibiymiş. İçimden öyle hissediyorum. Büyükbabam ona anlatmış olmalı."

"Belki," diye kabul etti Adam. "Ama daha fazla ayrıntı istiyorum, ya da en azından biraz daha kanıt."

"Bunun için zaman var," dedi Eileen, koyu renkli gözleri Adam'ın şimdiye kadar gördüğünden daha yumuşak, onun mümkün olduğunu düşündüğünden daha yumuşak bir hale geldi. "Ama acele etmemize gerek yok. Şimdilik bu küçük zaferin tadını çıkarabilirsin."

Eileen, ikisi de fotoğrafı inceleyip her ayrıntıyı gözden geçirirken sessizleşti.

"Mutlu görünüyor," dedi Eileen uzun bir süre sonra ve bu basit ifade Adam'ın yanağından bir damla gözyaşı süzülmesine neden oldu. Adam yumruğuyla hızla gözyaşını sildi ve Eileen, neyse ki, bu konuda hiçbir şey söylemedi.

"Bunu saklayabilir miyim?" diye sordu Adam. "Güvenli bir yerde saklayacağım."

"Tabii ki," dedi Eileen. "En azından bu fotoğrafın sende olmasına sevindim. Ve ne olursa olsun, buraya geldiğine sevindim."

Adam ona baktı, koyu saçlarındaki kestane rengi yansımalar pencerelerden giren ışıktaki parlıyordu ve bir an için, büyükbabasının burayı ve bu garip, sevimli insanları ilk kez keşfettiğinde hissetmiş olduğu mutluluğu hissetmesine izin verdi.

"Ben de," dedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nicola

Adam ve Eileen saatlerce kütüphanede kilitli kaldılar ve kutularda ne olduğunu heyecanla konuşup durdular. Nicola, onların ortak arayışlarına fazla karışmak istemediği için onlara mahremiyet tanıdı, ama bir kez selam vermek için kafasını içeri soktu, sonra da bal ile çay tepsisi getirdi, Eileen ve Adam buna minnettar görünüyorlardı. Eileen, Nicola'ya sıcak Earl Grey çayı için teşekkür ederken ona "chickadee" dedi, bu da Nicola'nın yüzünü kızarttı. İlk başta, kuş isimleri küçümseyici gelmişti, sanki Eileen onunla dalga geçiyormuş gibi, ama kısa sürede sevgi dolu gelmeye başladılar.

Çaydan sonra Adam onu ateşin önüne oturmaya davet etti. Nicola eskiz defterini yanına aldı ve ısınırken pencerenin dışındaki inişli çıkışlı tepeleri çizdi. En yeni hikayesi, ailesinin en küçüğü olan ve okula gidip aritmetik öğrenmek isteyen bir goblin hakkındaydı. Craigmar'ın pastoral çevresi uygun bir manzara oluşturuyordu ve Nicola, bir sonraki kitap teklifini yayıncılar için dayanılmaz kılmak için Craigmar'ın büyüünden biraz çalabileceğini umuyordu.

Finley ortalarda pek görünmüyordu ve Nicola onun yapması gereken işleri ve bunun ötesinde bir hayatı olduğunu biliyor olsa da, incinmiş hissetmekten kendini alamıyordu. Reddedildiğini hissettiğinde kötü tepki veriyordu – terapisti bunun çocukluğunda yaşadığı terk edilmeye bir ilgisi olduğunu düşünüyordu – ama yine de Finley'in ortadan kaybolmasının ne kadarının Eileen'in onu sıkı kontrol altında tutmaya çalışmasıyla ilgili olduğunu merak ediyordu.

kısıtlamasını göstermesiyle bir ilgisi olduğunu düşünüyordu. Finley'in Eileen ile ciddi bir ilişki yaşadığını ona bildirmemesinden de memnun değildi, ama yine de ikisinin de okyanus kenarında o her şeyi tüketen öpücüğü paylaşmayı beklemediklerini düşünüyordu.

Finley günün geç saatlerinde, kulübesinden yürüyerek gelirken nemli saçlarıyla geri döndü ve hep birlikte akşam yemeği için mola vermelerini önerdi. Mağaraya sunulan ekmekten biraz kalmıştı ve Nicola mutfak masasına oturup tatlı tereyağı sürülmüş kalın bir dilim ekmek yerken, Finley ve Eileen etrafta dolanıp çorba hazırlıyorlardı. Birbirlerini kendilerinden daha iyi tanıyan bu iki insanın, ne kadar tuz kullanacakları konusunda tartışmalarını ve Eileen'in havuç kesmede ne kadar kötü olduğunu gülerek konuşmalarını izlemek, yürek burkan bir hassasiyetle doluydu. Nicola, böylesine derin ve kalıcı bir sevgiyi en ön sıradan izlemek, onu biraz kıskandırdı. Ama bu samimi dünyaya dahil olmak, ebeveynlerinin sevgisinin kucağında güven içinde arka koltukta uyuklayan bir çocuk gibi, içini ısıtan bir şeydi. Adam'ın varlığı, bu anı daha da tatlı hale getiriyordu. Dizleri Nicola'nın dizlerine değecek şekilde oturmuş, peçeteye kurşun kalemle büyükbabasının Craigmara yaptığı ziyaretin olası zaman çizelgesini çiziyordu.

Bir ara, muhtemelen kimsenin bakmadığını düşündüğü bir anda, Finley Eileen'e doğru eğildi ve o çorbayı karıştırırken omzunu ısırdı. Sevgi dolu bir ısırmaydı ve bunu yaparken gülümsedi, ama yine de sert bir ısırmaydı.

Nicola bu manzarayı görünce karnı arzuyla kıvrıldı, ama sonra Finley maydanoz doğramaya başladı ve o an sona erdi.

Sanki birbirlerini iki gün değil, iki yıldır tanıyorlarmış gibi, hepsi dostane bir sessizlik içinde yemek yediler. Nicola, o anın basit evciliğinin uyandırdığı duyguları çorbasıyla birlikte yutmak zorunda kaldı. Yine yapıyordu, onu pek tanımayan insanlara iz bırakıyordu.

Nicola, kendi zararına veya başkalarını rahatsız etmesine rağmen, dünyadaki tüm sevgiyi kendine saklamak için her zaman çaresizce çabalamıştı. Adam'ı ateşin yanındaki kanepede ona sarılmaya ikna etmek istiyordu, bu aralarındaki ilişkiyi garip hale getirse de, ve Eileen ile Finley'in arasına girip

arasına girip, onların birbirlerine olan sevgisinin matriksinde uyumak istiyordu, ama bu yanlıştı.

Normal olması ya da en azından normal davranması gerekiyordu.

"O köpekler beni sabahın erken saatlerinde uyandıracak," dedi Finley, bulaşıklar kaldırıldıktan ve hepsi tatlı olarak biraz reçelli ekmek yedikten sonra. "Gitmeliyim."

"Snug ve Smoo seni yine yoracak mı?" diye alay etti Eileen. "Umarım hasta değildirler."

"Hayır," diye cevapladı Finley. "Snug kabuslar görüyor, inanır mısın? Ben onu yatağımda yatıncaya kadar ağlayıp kapıyı koklayacak."

"Ah, bir erkeğin köpeğini sevdiği gibi sevmek," dedi Eileen alaycı bir şekilde.

Finley cevap olarak eğilip ona veda öpücüğü verdi, ama Nicola parmaklarının saçlarına dolandığını ve hoş bir acı verecek kadar sıkıldığını fark etti. Tıpkı önceki gün Nicola'nın saçlarına parmaklarını doladığı gibi.

Nicola masanın altında bacaklarını birbirine sıkıştırdı ve Finley ayrılırken zorla gülümsedi, iyice emin olmak için elini de salladı.

"O biraz kasvetli, değil mi?" Finley gittikten sonra Adam, düşmanca bir tavırla değil, sordu. "Genel olarak mı?"

"Benim için sorun değil," dedi Eileen gülerek. "Kızlar böyle şeyleri sever. Değil mi, Nicola?"

Nicola yüzünün kızardığını hissetti, Eileen neşeyle güldü, Adam ise ona sırtıtarak baktı ve bir an için kendini o kadar sevildiğini hissetti ki, buna dayanamadı.

O gece, yatakta uzanmış rüzgârın evi gıcırdatmasını dinlerken, başının altındaki yumuşak yastıkların hissini, karnını dolduran sıcak çorbanın hissini, hemen köşede uyuyan Adam'ın verdiği güven hissini ezberlemeye çalıştı. Bir daha ne zaman bu kadar güvende hissedeceğini, ya da bu kadar evinde hissedeceğini bilemezdi. Mümkün olduğunda bu küçük çalınmış anların tadını çıkarmayı öğrenmişti.

Ertesi gün, Nicola silah sesiyle uyandı.

Yataktan fırlayarak pencereden dışarı baktı, bir avcı malikaneye çok yaklaşmış mı diye merak etti.

Bunun yerine, binici çizmeleri ve keten bluz giymiş Eileen'i, uzun bir tüfeği gökyüzüne doğrultmuş olarak gördü.

Nicola ayakkabılarını giyip pembe montunu geceliğinin üzerine giydi, sonra merdivenlerden aşağı koşarak mutfak kapısından dışarı çıktı, merak ve azımsanmayacak bir endişeyle. Evin etrafını dolaştığında, Eileen'in paslı bir mekanik aletin yanında durduğunu gördü.

Eileen bir kolu çekti ve makine dönen bir nesneyi gökyüzüne fırlattı.

"Çek!" diye bağırdı, sanki burada vurulabilecek biri varmış gibi.

Lord, tüfeğinin namlusuyla nesnenin yörüngesini takip etti, silahı yanağına dayadı ve omzuna yasladı, sonra yıkıcı bir isabetle ateş etti.

Nesne havada parçalandı.

Nicola, montunun fermuarını daha yukarı çekerek oraya doğru yürüdü. Eileen onu gördü ve zafer dolu bir gülümseme attı.

"Günaydın güvercinim!"

"Merhaba," dedi Nicola, Eileen silahını havada sallayıp başka bir kil güvercini başarıyla kırarken kulaklarını kapatma dürtüsüne direnerek. Bu kadar yakın mesafede durmak biraz korkutucu ve biraz da heyecan vericiydi. Aslında, Eileen'le yakın mesafede olduğunda hissettiği duygulara çok benziyordu. "Neşelisin."

"Baharın ferahlatıcı havası vücuda çok iyi geliyor," dedi Eileen, silahını indirip Nicola'ya dönerek. Gözleri parlak, ateşli bir şekilde parlıyordu ve solgun yanaklarında yorgunluktan kızarmış bir renk vardı.

"Hasta mıydın?" diye sordu Nicola nazikçe. Meraklanmaktan kendini alamadı.

"Ben hep hastayım. Kronik hastalığın tanımı budur." "Oh, üzüldüm."

"Neden? Bu sadece hayatın bir gerçeği, senin ya da başka birinin üzüleceği bir şey değil." Eileen, Nicola'ya sanki nişan aldığı bir hedefmiş gibi gözlerini kısarak baktı ve sonra gerçeği kabullenerek içini çekti. "Kronik yorgunluk sendromu, endometriozis, astım ve migrenim var. Gerçek bir hastalık kokteyliyim ve ergenlikten beri böyleyim. Bazı günler iyiyim, bazı günler değil."

"Bugün iyi bir gün mü?" diye sordu

Nicola. Eileen tüm dişleriyle sırttı.

"Evet, şükürler olsun. Bir öğleden sonra daha odamda kapalı kalmaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Sen ve Adam beni iyi bir zamanda yakaladınız; siz gelmeden önceki hafta yataktan kalkamıyordum." Eileen tek eliyle silahını Nicola'ya uzattı. "Sıra sende mi?"

"Silahı yakından hiç görmedim bile," dedi Nicola, hızla başını sallayarak. "Ben almayayım."

"Oh, çok kolay," dedi Eileen. "Sana göstereyim. Burada, önümde dur. Ayaklarını omuz genişliğinde aç."

Nicola, ellerinin titrediği ya da pasifist olduğu gibi bir bahaneyle vazgeçmeyi düşündü, ama Eileen'in kendine güveni bulaşıcıydı. Ayrıca, gerçek bir silah tutmanın, havadaki barut kokusunun duyuşal çekiciliğinin bir çekiciliği vardı.

Çiğli çimlerin üzerine adım attı ve Eileen'in tüfeği eline vermesine izin verdi. Tüfek, Eileen'in dokunuşundan dolayı şaşırtıcı derecede ağır ve sıcaktı.

"Emniyet kilidi açık, bu yüzden kimsenin ayağını vurmaktan endişelenmene gerek yok," dedi Eileen, Nicola'nın elindeki tüfeği ayarlarken. Hızlı ve verimliydi, Nicola'nın duruşunu düzeltirken. "İşin sırrı silahtan korkmamak. Ateş ettiğinde biraz geri tepme olacak, ama seni yere düşürecek kadar değil."

Eileen arkasına geçip vücutlarını birbirine yaklaştırdı ve Nicola, Eileen'in kokusuyla sarıldı. Eileen, kırılmış karabiber ve ezilmiş süsen çiçeği gibi kokuyordu ve lord, Nicola'nın silahı havaya kaldırmasına yardım ederken uzun saçları Nicola'nın ensesini gıdıkladı.

"Kollarının gücüne güven," diye fısıldadı Eileen, dudakları Nicola'nın aşırı sıcak kulak memesine neredeyse değecek kadar yakındı. "Namlunun ağzına yakın olan küçük boncuğu izle, o senin kuzey yıldızın. Ve ne yaparsan yap, gözünü hedeften ayırma. Sinyali vermek ister misin?"

"Çek!" diye bağırdı Nicola, kendini hem aptal hem de heyecanlı hissederek.

Kil güvercinlerden biri gökyüzüne uçu ve Nicola, Eileen'in talimatlarına uyararak, havada dönen hedefi gözünden ayırmadı

. Bir kalp atışı geçti, sonra iki, sonra Eileen'in parmağı aşağı kayarak Nicola'nın parmağını kavradı ve tetiği çekti.

Yüksek bir patlama sesi duyuldu, geri tepme Nicola'yı Eileen'e doğru itti, sonra kil havada paramparça oldu.

Eileen zafer çılgılığı attı, sonra tüfeği Nicola'dan geri aldı ve kolunu omuzlarına dolayarak ona sıkıca sarıldı. Bu yakın temastan dolayı beyni biraz bulanıklaşan Nicola, sadece ona sarılmaktan başka bir şey yapamadı.

"Aferin, aferin!" dedi Eileen. "Sen doğuştan yeteneklisin."

Nicola, Adam ve Finley'i şimdi biraz daha iyi anlıyordu, en azından Eileen'in her sözüne nasıl kulak verdiklerini.

"Craigmar'ın misafirperverliğine atış derslerinin de dahil olduğunu bilmiyordum," dedi biri ve Nicola dönüp Finley'i yakındaki bir ağaca yaslanmış, ikisini de gözlerinde tuhaf, sert bir ışıltıyla izlerken buldu.

"Denemek ister misin, Finney?" diye sordu Eileen, silahı ona doğru uzattı. "Silahları sevmediğimi biliyorsun. Onun seni hobileriyle zorlamasına izin verme

Sonra bir bakarsın, seni av köpekleriyle tavşan avına çıkarmış olur."

Yarı şaka gibi geliyordu, ama Nicola gerçek bir hayvanı öldürme fikrine, özellikle de yatak odasının penceresinden yeşil alanda zıplayan şişman tavşanları öldürme fikrine karşı çıkıyordu. Yine de, iki erkek de etrafta olmadan Eileen'i daha iyi tanımaktan keyif alıyordu.

"Öğrenmek istedim," dedi Nicola, rüzgar kısa buklelerini yüzünden geriye doğru savururken. Bir konuda son sözü söylemek istediğinde yaptığı gibi, çenesini dik bir şekilde öne çıkardı. Finley, akşam yemeğinde yüzeysel nezaket sözleri sarf etmesine rağmen, son bir gündür onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. Ona soğuk davranıp sonra da geri gelip ona emirler yağdıramazdı.

Finley'in kaşları daha da çatıldı, ama Nicola'ya başka bir şey söylemedi.

Bunun yerine Eileen'e döndü.

"Dr. Dasgupta bir saat içinde burada olacak ve neden yatakta olmadığını merak edecek."

"Ona artık odamda kalmam gerekmediğini söyleyeceğim."

"Yatak istirahati emretti, Eileen."

"Benim vücudumun neye ihtiyacı olduğunu o nereden bilsin? Temiz hava ve egzersiz, benim rahatsızlığımın ilacı budur."

"Çocukluğundan beri senin doktorun," dedi Finley düz bir sesle. "Bence senin neye ihtiyacın olduğunu bir iki şey biliyor."

"Bah," diye mırıldandı Eileen ve silahını omzuna dayadı. "Sen olsam geri çekilirdim."

Bununla konuşmaları sona erdi. Eileen kil kuşlarını vurmaya devam etti ve Nicola, sessizce öfkelenen Finley ile birlikte garip bir şekilde ayakta kaldı.

Nicola ona döndü ve bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzını açtı, ama o sadece kısa bir baş sallama ile cevap verdi ve uzun adımlarla ondan uzaklaşmaya başladı.

Nicola koşarak ona yetişti. Eğer koşarsa, en azından yakalanmak istemediğinden emin olana kadar onu kovalayacaktı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu Nicola, yanına geldiğinde.

"Ne demek istediğini anlamadım," dedi Finley, gözlerine bakmadan. Nicola çılgılık atmak istedi. Önce ona Tanrı'nın bir armağanıymış gibi bakıyordu, şimdi ise onun varlığını kabul etmek bile zahmetine girmiyordu.

"Benden kaçınıyorsun."

"Meşguldüm."

"Ayrıca kaba da davrandın," dedi Nicola, göğsünde öfke kabarıyordu. "Dinle, o öpücükle haddimi aştıysam, söyle yeter. Bana kızmanı istemiyorum. Burada hepimiz birbirimizle geçinmek zorundayız."

Finley aniden durdu ve arkasını döndü, Nicola onun geniş göğsüne çarpmak üzereydi. Finley ellerini kaldırıp Nicola'nın omuzlarını sabitledi.

"Bana kızgın olduğunu mu düşünüyorsun?"

diye tekrarladi. "Kesinlikle öyle davranıyorsun."

"Nicola." Finley elini yüzüne götürdü ve boğazından acı dolu bir ses çıkardı. Mutsuzken nasıl daha da yakışıklı olabiliyordu? "Kızgın değilim. Sen yanlış bir şey yapmadın. İkimiz için de en iyisi bu olduğu için senden uzak duruyorum. Bu evde kimsenin daha fazla karmaşaya ihtiyacı yok."

"Peki ya ben karmaşıklığı seviyorsam?" diye sordu Nicola, parmak uçlarına birazcık yükselerek. Finley'in yanında kendini kontrol etmek çok zordu, özellikle de kaşlarının arasında o işkence dolu çizgi varken.

"Bu durumu benim için çok zorlaştırıyorsun," dedi Finley zayıf bir sesle, sanki vücutları görünmez bir iple birbirine bağlıymış ve bu ip yavaş ama emin adımlarla geriliyormuş gibi ona doğru bir adım daha attı.

"Bu Eileen ile mi ilgili? Çünkü ikinizin ilişkisi özel bir şeyse, buna saygı duyarım. Kimsenin arasına girmek istemem."

"Hayır, ilişkimizin sınırları... geçirgen. Başkaları da oldu. En azından benim için."

"O zaman belki..." dedi Nicola, kalbi boğazında atıyordu. Dikkatli ol. Dikkatli olması gerekiyordu. Çok umutsuz görünürse, onu bir kenara atabilirdi. "Belki bir ara yine yürüyüşe çıkabiliriz, sen ve ben?"

"Adam ne olacak?" diye sordu Finley ve Nicola, ona tam olarak hayır dememiş olmasına sevindi.

"Adam benimle ilgilenmiyor."

"Bundan o kadar emin olmazdım."

Nicola'nın göğsünde bir şaşkınlık çiçek açtı, neredeyse geriye düşecekti. Sorular, yeraltı kaynağından su gibi ağzından dökülmeye başladı.

"Ne demek istiyorsun? Onunla konuştun mu? Ne dedi?"

"Zaten çok fazla konuştum," diye homurdandı Finley, ondan uzaklaşarak kulübeye doğru yürümeye başladı.

Nicola bir kez daha ona yetişmek için koştu ve kolunu onun koluna takarak yan yana yürümeye başladı. Finley, sanki fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi temas noktasına baktı, ama kolunu çekmedi.

"Dinle, Finley, seni öptüğüm için özür dilerim. Birini sevdiğimde biraz agresif olabiliyorum ve her zaman sonuçlarını düşünmüyorum."

"Agresif olmanı seviyorum," dedi, sesinde Nicola'nın kalbini daha da hızlı attıran yoğun bir karanlık vardı. "Ne istediğini bilmeni seviyorum, seninle konuşmayı seviyorum ve seni öpmeyi seviyorum."

"O zaman sorun ne?" dedi Nicola sessizce.

"Benimle başa çıkmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Yakınımdaki insanlara davranışım... Bu doğru değil."

Finley, ona yakınlaşma fikrinden vazgeçirmeye çalışıyorsa, bu konuda çok başarısızdı. Nicola'nın göğsünde merak ve arzu alevlendi ve ona tam olarak ne demek istediğini göstermesi için yalvarmamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Uzun zamandır Finley'i istediği kadar birini istememişti ve onu bir şekilde elde etmeye kararlıydı.

"Eileen'e davrandığın gibi mi?" diye sordu Nicola, hızlı adımlarla yürürken. Finley'in aslında hiçbir yere gitmediğini fark etti ve bu durum onu çok eğlendirdi. Sadece evin etrafında dolaşmışlar ve başladıkları yere geri dönmüşlerdi. "Beni ilgilendirmez ama Eileen bundan çok hoşlanıyor gibi görünüyor, sen de öyle."

"Sen çok kararlı birisin," dedi Finley, içini çekerek.

"Bence bu en iyi özelliklerimden biri. Durmamı söylersen, dururum."

"Durmanı istemiyorum."

"O zaman en azından arkadaş olmaya çalışabilir miyiz?" diye sordu. "Şu anda bundan fazlasını istemiyorum."

"Arkadaş olmaya razıyım," dedi Finley, ona gülümseyerek. Onu gülümsetmek, tarif edilemez bir tatmin duygusu veriyordu.

"Doktor yakında gelecek," dedi Finley, eve bakarak. "Gitmeliyim. Ama peşimden geldiğin için teşekkür ederim. Peşinden koşulan biri olmaya alışkın değilim. Bu... iyi hissettiriyor."

"Seni takip etmek çok eğlenceli," dedi Nicola cilveli bir gülümsemeyle. "Ama beni takip etmek de oldukça eğlenceli."

Finley bir şey daha söylemek için dudaklarını araladı, ama sonra yine kısa bir baş sallama yaptı ve evin içine kayboldu. Nicola, sanki bir şişe Yeni Yıl şampanyası gibi, neşeli ve zafer kazanmış gibi hissediyordu. Rüzgâr, ensesindeki buklelerle oynuyordu ve bu, neredeyse sevgilisinin parmaklarının okşaması gibi hissettiriyordu.

Sonra, izlendiğine dair tuhaf bir his içini kapladı. Nicola, küçük kulübeye sıkışmış ağaçlara doğru döndü

ama orada hiçbir şey yoktu. Başının üzerindeki bulutların arasından bahar güneş i sızmasına rağmen titredi ve sonra eve doğru yürümeye başladı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Finley

Finley'in hafızası geriye gittiğinde, Eileen vardı. Babaları kuzu doğum sezonunu tartışırken, Eileen merdiven korkuluklarından ona bakıyordu. Finley ise on yaşından çok daha küçük hissediyordu ve halılara çamur bulaştırdığı için her an evden atılabileceğinden endişeleniyordu. On üçüncü doğum gününde, Eileen yatak odasının penceresine taş atarak onu dışarıya çıkmaya ve çimlerin üzerine serilmiş battaniyenin üzerinde kıyasıya bir cribbage oyunu oynamaya ikna etmeye çalışıyordu. On beş yaşında, Eileen, Finley'in tek güzel kazağını kasten kahveyle lekeledikten sonra onu kovalayıp bataklık zemine düşürdüğünde, onun altında nefes nefese ve öfkeli bir şekilde yatıyordu. Eileen ona bir şey için kızgındı, Finley ne olduğunu hatırlamıyordu. Tek hatırladığı, bileklerini başının üzerine tutarken nabzının bileklerinde nasıl attığıydı.

Kafasını geriye atmış ve gökyüzüne gülmüştü, elbisesine sızan çamura rağmen coşkulu bir haldeydi. Rüzgârla ıslanmış ve vahşi, bir kızıdan çok bir hayvandı, parıldayan gözlerle ona bakıyordu. Ona dokunmaya, onu öpmeye cesaret etmişti ve Finley bunun yerine alt dudağını sertçe ısırduğunda, Finley'in kalan tüm kararlılığını yok eden bir inilti çıkarmıştı.

Hızlıca seviştiler, hafif bir sis çökmeye başlasa da birbirlerini yiyip bitirdiler. Finley hem sarhoş hem de dehşete kapılmıştı – Eileen'den, onun acımasızlığından ve en çok da kendi acımasızlığının buna karşılık olarak uyanmasından. Nazik olmaya, yavaşlamaya çalıştı

ama her uzaklaştığında, Eileen keskin yarım ay şeklindeki tırnaklarını sırtına geçirip durmamasını yalvarırdı.

Sonrasında, Eileen'in uyluklarında kan ve saçlarında karışıklıklar kalmıştı, Finley ise bir anda boşalmış ve dolu hissediyordu, şimdi buna başladıklarına göre bunun sonu olmayacağını, asla olmayacağını acı bir şekilde farkındaydı.

Artık sadece Finley ve Eileen vardı, sonsuza kadar uzanan iki başlı bir tavşan.

İkisi birkaç gün arayla doğmuştu, Finley harap bir ilçe hastanesinde sağlıklı bir şekilde 3,6 kilo ağırlığında, Eileen ise büyük evindeki ailesinin odasında, ağlayarak, solgun ve o zaman bile erken doğmuş bir bebek olarak. Sanki hayatlarının tek bir anında bile ayrılmaya dayanamıyorlardı, sanki anne karnındayken bile birbirleri için yaratıldıklarını biliyorlardı. Sanki diğerinin girmediği bir dünyada her soğuk hava yudumu zehir gibi yakıyordu ve beklemeyi ya da nezaketi hiç sevmeyen Eileen, doğum yatağına erken gelerek annesini neredeyse öldürüyordu.

Jennifer Kirkfoyle, Eileen kucağına verildiğinde kızını affetmişti, ama Eileen dünyayı asla affetmemişti. Onu, kutsal saydığı Finley'den doğum koşulları nedeniyle ayırdığı için affetmemişti ve Finley'nin bazı günler düşündüğü gibi, doğmuş olmanın adaletsizliği için de affetmemişti.

"Prognoz nedir?" diye sordu Eileen, kan alınırken heykel gibi hareketsiz durarak. Dr. Dasgupta ona biraz kızgın görünüyordu, ama o, Eileen'in ergenlik çağından beri ona kızgındı ve Eileen bu konuda çok endişeli görünmüyordu. Küçük, loş salondaki şezlonga uzanmış, etrafı masa oyunları ve iskambil desteleriyle çevriliydi. Finley, Eileen'in bir başka migren atağı geçirmesini önlemek için sadece bir lambayı yakmıştı.

"Ölmüyor musun, ama daha dikkatli olmalısın," dedi doktor, Bangladeş aksanı olan şık Londra aksanıyla. Dr. Dasgupta, onu dizleri yaralı bir çocukken, günlerini Finley'i bahçede kovalayarak geçiren bir çocuktan beri tanıyordu ve ona bir kez bile "efendim" dememişti. "Kötü günlerinden kurtulmak için kendine daha fazla zaman ayırmalısın. Kendini böyle zorlamaya devam edersen, asla tam olarak iyileşemeyeceksin."

"Zaten asla tamamen iyileşemeyeceğim," dedi Eileen, doktor kolundan iğneyi çıkarırken biraz yüzünü buruşturarak. "O zaman neden kendime bu kadar nazik davranayım?"

Dr. Dasgupta'nın kaşları daha da çatıldı. Geçen yıl evlendikten sonra bıyık bırakmıştı ve yüzündeki kıllar onu her zamankinden daha ciddi gösteriyordu.

"Bu doğru bir tutum değil. Hayatında seni önemseyen ve senin en iyi halini görmek isteyen insanlar var."

Doktorun gözleri Finley'e kaydı ve Finley bakışlarını indirdi. Dasgupta'dan çekinmeye gerek yoktu ve Finley ile Eileen'in uzun süredir birlikte olduklarını saklamaya da gerek yoktu. Dasgupta, Eileen'in ailesinden herkesten önce onların ilişkisini biliyordu: Eileen'in doğum kontrol haplarına ihtiyacı olmadığını fark etmeden önce, ona gizlice bu hapları yazmıştı. Yine de Finley, bu adamın yanında hiç rahat hissetmemişti. Bunun nedeni doktorun kaba olması ya da yargılayıcı olması değildi.

Bunun nedeni, Finley ve Eileen'i oldukları gibi görmesiydi; şövalye masallarındaki talihsiz aşıklar olarak değil, birbirlerine zarar vermeyi bırakamayan ve birbirlerinden uzaklaşamayan iki sorunlu genç olarak.

Finley, Katolik annesi gezgin gitaristle kaçmadan önce çocukken sadece birkaç kez kiliseye gitmişti, ama Dr. Dasgupta'ya bakarken rahibe baktığı zaman hissettiği şeyi hissediyordu: tüm eksiklikleriyle çok iyi tanındığını, çok iyi bilindiğini.

"Migrenim için başka bir şey verebilir misiniz?" diye sordu Eileen.

"Sana verdiğimden başka bir şey yok," dedi, koyu renkli kan şişelerini sevdiği deri çantasına dikkatlice yerleştirirken. "En iyi ilacın uyku, stresi sınırlamak, özellikle adet döneminde, ve alkolden uzak durmak."

"Eh, bunların hiçbiri mümkün değil," diye mırıldandı Eileen.

Doktor, her zaman kokulu pomatla mükemmel bir şekilde geriye taranmış saçlarını eliyle düzeltti ve dikkatlice nefes aldı.

"Beni dinle, Eileen. Babana, arkadaşın olmasa da doktorun olarak sana her zaman bakacağıma söz verdim. Senin

sana ders vermek için yaşadığımı düşündüğünü biliyorum, ama ben sadece endişeleniyorum. Bağışıklık sistemin bu uzun gecelere ve yağmurlu havalarda dışarıda yürüyüşlere dayanamıyor. Sağlığın hassas ve..."

"Burada işimiz bitti," dedi Eileen, koltuğundan kalkarak. Bakışları kapalıydı ve Finley bu bakışı çok iyi tanıyordu. En azından bir süreliğine, bu konuda onunla mantıklı bir şekilde konuşmak mümkün olmayacaktı. "Testlerinizi yapın ve raporlarınızı bana gönderin. Bu arada, ben hayatımı yaşamaya devam edeceğim."

Gregory Dasgupta ve rahmetli James Kirkfoyle üniversiteden arkadaşlardı ve doktor, Eileen'in anne babasının ölümünden sonra hayatında sürekli var olan tek yetişkinlerden biriydi. Kazadan sonra, çeşitli öğretmenler, terapistler ve uzmanlar arasında gidip gelmişti, ama her şey bittiğinde hep Dr. Dasgupta'ya geri dönmüştü.

Finley, bazen bu bağlılığın Eileen'i doktora karşı düşmanca davranmasına neden olduğundan endişeleniyordu. Eileen, uzun süre yanında kalan insanlara güvenmekte her zaman zorluk çekiyordu.

Dr. Dasgupta başını salladı ve tüm malzemelerini çantasına koymaya başladı.

"Ya dinlenmeyi seçersin ya da vücudun seni dinlenmeye zorlar," dedi. "Söyleyeceklerim bu kadar."

"Anlaşıldı," dedi Eileen, ön ceket cebinden kalın bir puro çıkarıp, küçük altın bir giyotinle ucunu kesti. Finley onu öldürebilirdi. Eileen neredeyse hiç sigara içmezdi, puro içtiği hiç yoktu ve Finley, onun bu aksesuarı sadece doktorunu çıldırtmak için getirdiğinden emindi. Eileen puroyu ağzına soktu ve dramatik bir şekilde ceplerini karıştırdı. "Ateşin var mı?"

Doktor gözlerini devirdi.

"Gelecek ay görüşürüz," dedi, şapkasını takıp kapıya doğru ilerlerken. "Bu arada, kendini öldürmemeye çalış."

Geçerken Finley'e başını salladı ve Finley de ona başını salladı. Doktorun ev ziyaretleri sırasında fazla konuşmazlardı, ama Finley onun numarasını biliyordu. Eileen gece yarısı adet ağrıları nedeniyle kusarken ya da migreni o kadar şiddetliydi ki sadece tam karanlıkta dayanabiliyordu

Dasgupta her zaman hemen cevap yazardı ve Finley'e yardıma ihtiyacı olup olmadığını veya dinleyecek birine ihtiyacı olup olmadığını sorardı.

Eileen, Dasgupta arabasına binip garajdan çıkıncaya kadar bekledi ve purosunu ile açılmamış beş puroyu yakındaki bir kutuya attı.

"Onunla işbirliği yapmayı hiç düşündün mü?" diye sordu Finley, kollarını kavuşturup kapı çerçevesine yaslanarak. "Bu işleri kolaylaştırabilir."

"Sevgili yaşlı Gregory'yi kızdırmak bu hayattaki en büyük zevklerimden biri," dedi Eileen, Finley'e kolunu uzatarak onu kanepeye çağırdı. "Zevklerden bahsetmişken..."

"Hayır," dedi Finley: keskin, özlü, biraz da acımasızca. Güç alışverişinden zevk alanın Eileen, acı alışverişinden zevk alanın ise Finley olduğunu iddia etmeyi severdi, ama ona hayır demek ve onun öfkelenmesini izlemek inkar edilemez bir zevk veriyordu. En azından ona karşı bu güce sahip olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. "Kötü davranışını ödüllendiremem."

"Ne zaman kötü davrandım ki?"

"Hayatının her günü."

"Hadi ama Finney. Tatlı olmaya çalışıyorum."

Finley kanepeye oturdu ve yere doğru başını salladı. Her zaman kurallara uymasa da protokolü iyi bilen Eileen, onun yanına diz çöktü.

"Bütün gün benden kaçınıyorsun," dedi, sesinden biraz huysuzluğu gizleyemeden.

Finley, bunun şefkatli bir buluşma olmayacağına karar verdi. Eileen ona bu kadar dokunmak istiyorsa, bu onun şartlarına göre ve sadece onun zevki için olacaktı.

"O zaman beni ne kadar özlediğini göster," dedi Finley, şakaklarını yumruğuna dayayarak Eileen'in fermuarını açmasını izledi. Eileen parmaklarını Finley'in penisine doladı ve onu canlandırdı.

"Ağzınla," diye emretti Finley. "Yavaşça."

Eileen söyleneni yaptı ve dudaklarını başının etrafına doladı, Finley'in nefesi boğazında takıldı. Eileen'e bu kadar çabuk ulaşmanın tatminini yaşatmak istemediği için küçük bir iniltiyi bastırdı.

Eileen konusunda çabuk tahrik olan biri gibi davranmaması ikisi için de daha iyiydi.

Eileen, gözleri yaşarana kadar kendini zorlayarak penisin dibine kadar indi ve diliyle tam doğru miktarda baskı uyguladı.

"Yavaş ol," dedi Finley, parmaklarını Eileen'in saçlarına geçirerek. "Bir süre orada kalacaksın."

Eileen ağızı dolu olmasına rağmen inledi. Penis ısıtmak, Finley'in en sevdiği cezalarından biriydi, çünkü Eileen'i sonsuza kadar sinirlendiren ve kendisinin de çok zevk aldığı bir şeydi. Sonunda enesindeki ağırı ve giysilerinin her bir dikişini üzerinde tutmanın ve kendine dokunmasının bile yasak olmasının bozduğu tatmin duygusu, genellikle onu yola getirmek için yeterliydi.

Eileen kendini yavaşlatmaya zorladı, burnundan nefes alıp verirken dilini yukarı aşağı sürükledi ve penisinin etrafında dairesel hareketler yaptı. Finley bacaklarını daha da açtı, parmaklarını Eileen'in saçlarına geçirdi ve başparmağıyla boynunun arkasını cesaret verici bir şekilde dairesel hareketlerle ovuşturdu. Titrek bir nefes aldı, sonra Eileen ile ilişkilerinin temelini oluşturan sessiz birlikteliğin ritmine geri döndü.

Seks, onları kemik kemik birbirine bağlayan iğneye takılmış bir iplik gibiydi. Onlara sunulduğu anda, birbirlerine sözler vermek, birbirlerini kızdırmak, tartışmalardan sonra barışmak ve tabii ki birbirlerini yüzlerce küçük yolla işkence etmek için kullanmışlardı. Finley başka hiçbir şeyden emin olmasa da, Eileen'den emindi. Onun kendisini istediğinden emindi ve kendisinin de onu istediğinden emindi.

"Amerikalılarla çok fazla zaman geçiriyorsun," dedi Finley, Eileen başını acı verici bir yavaşlıkla yukarı aşağı sallarken saçlarını alnından geriye doğru düzeltti. Daha hızlı yapsaydı, saçlarını çekip onu ağızını yumuşatmaya, duraklamaya ve baştan başlamaya zorlayacaktı. "Belki de Adam'a sevgi dolu bakışlar atmanı ve Nicola sana gülümsediğinde kendini kaybetmeni izlemekten hoşlanmıyorum."

"Kim bedenin kaprislerini açıklayabilir ki?" dedi, nefes almak için kısa bir süre başını kaldırarak.

"Bedeninin kaprisleri mi?" diye sordu Finley, çenesinden tutup onu alışkanlığından uzaklaştırarak. "Yoksa kalbinin kaprisleri mi?"

kalbinin kaprisleri mi?"

"Beni kıskanma, ihtiyar. Benim öyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun. Senin de yapmayacağını sanıyordum."

"Belki kıskanıyorum," dedi Finley, başparmağıyla kadının dolgun alt dudağındaki parlaklığı silerek. "Ya da belki burada tek dikkatli olan benim. Bunu düşündün mü?"

"Her şey kontrolüm altında."

"Her şeyi mi? Adam'ı bile mi? Onu senin düşündüğün şeye ikna edebileceğini de nereden çıkardın? O aptal değil, Isla. Zamanla her şeyi anlayacaktır."

Eileen gözlerini devirdi ve parmaklarını Finley'in penisinin etrafına doladı. Finley uyarıda bulunmak için ağzını açtı, ama Eileen sıkınca açıkça çaresiz bir inilti çıkardı.

"Beni yatağa götür," dedi Eileen, aniden ısrarcı bir sesle. "Dayanamıyorum. Bak, yalvarıyorum."

"Sen korkunçsun."

"Beni hemen sikmezsen daha da kötü olacağım."

Finley uzun bir süre gözlerine baktı, çenesindeki kaslar gerildi ve gevşedi.

"Lütfen de," dedi sonunda, sesi sessizdi. Her nasılsa, her zaman bu noktaya geliyorlardı. Her nasılsa, Eileen ne kadar kendini verseydi de, ne kadar vücudunu incitmeye sunsa da, ne kadar hizmet etse de, Finley her zaman yalvaran taraf gibi konuşuyordu.

Sevdiğinden bir parça insanlık, küçük bir tatlılık için.

Finley sık sık bu ilişkide gerçekte kimlerin ipleri elinde tuttuğunu merak ederdi: Emirler veren, deri oyuncakları ve katı beklentileri olan Finley mi, yoksa parmaklarından ipek gibi akan tüm paraya ve statüye sahip Eileen mi? Sadist eğilimleri olan erkek mi, yoksa hiçbir şeyden vazgeçmeyi reddeden kız mı?

"Lütfen," diye tısladı Eileen. Kaba ve kısa bir şekilde, sanki okul bahçesinde jacks oyununda onu yenen düşmanıyla el sıkışan bir çocuk gibi.

Finley sessizce elini kızın ensesine doladı ve onu bir kedi yavrusu gibi ensesinden tutup kanepeye çekti. Sonra vücuduyla kızı kapattı ve tamamen ona teslim oldu.

ON ALTI. BÖLÜM

Adam

Craigmar'daki hayat pastoraldi, Nicola'nın resimlerinden çıkmış gibi suluboya bir bulanıklık gibiydi. Adam ve Nicola her sabah Eileen ve Finley ile kahvaltı yaparlardı ve bir kahvaltı ikiye, iki kahvaltı dörde dönüştü, ta ki Adam farkına varmadan Craigmar'da neredeyse bir hafta geçirdiğini fark edene kadar.

Hepsi dostça sohbet ederken, tostlarına tereyağı sürüp, yulaf lapasına bal (Nicola) veya bir damla viski (Eileen) ekleyerek önceki gecenin bulgularını gözden geçiriyorlardı. Adam günlerini arazide keşif yaparak, evin pencere köşelerinden birinde e-postalarına cevap yazarak ya da çoğu zaman kütüphanede Eileen ile kayıtları inceleyerek geçiriyordu. Tüm mektupları ve fotoğrafları inceledikten sonra, bir ipucu bulmak umuduyla yasal belgelere geçtiler. Nicola, onlar çalışırken sık sık kütüphanede oturur, düşünceli bir şekilde fırçasını ıslatır ve sonra sulu boyları eskiz defterine sürerdi.

Finley, Adam'ın keşke önce kendisi düşünseydi dediği bir centilmenlik gösterisiyle, Nicola'ya kasabadan basit ama kullanışlı bir boya seti ve üç fırça almıştı. Nicola ona gülümseyerek, ağzına çok yakın bir yerden yanağına öpücük kondurmuştu ve Adam kanepede oturduğu yerden öfkeyle kaynıyordu. Ama sonra Eileen kanepenin arkasından omzunun üzerinden eğilmiş, yanağına çok yakın bir şekilde ona, kendisiyle birlikte bazı arazi hibelerini daha yakından incelemek isteyip istemediğini sormuş ve Adam bundan küçük bir teselli bulmuştu.

Finley bu günlerde daha çok evde vakit geçiriyordu, işlerini bitirdikten sonra sık sık uğrayıp kütüphanede kağıtları düzenlemeye yardım ediyor ya da mutfakta hızlı bir yemek hazırlayarak gece geç saatlere kadar çalışmaya devam etmelerini sağlıyordu. Adam, Finley ve Eileen'in efendi ve hizmetçi rolünü oynamadıkları zamanlarda ev işlerini aşağı yukarı eşit olarak paylaştıklarını görmekten memnuniyet duyuyordu. Finley'den tamamen emin olmayabilir ve Finley'in Nicola'ya bu kadar yakınlaşmasından hoşlanmayabilir, ama bu, Eileen'in ona kötü davranmasını istediği anlamına gelmezdi.

Craigmar'daki altıncı gecede, gece yarısı yaklaşırken hepsi kütüphanede bir araya geldiler ve sohbetleri çoktan, sadece şöminenin çıtırtıları ve patlamalarıyla bozulan rahat bir sessizliğe dönüştü. Adam, dizüstü bilgisayarında bir müşterisi için bir web sitesi başlığının renk düzenlemesini yaparken, Nicola kanepede yanında uyukluyordu, çoraplı ayaklarını kucağına kıvrımış, dizinde unutulmuş bir pastoral şiir kitabı vardı. Finley, herkes kendi yoluna gitmeden önce onlara birer içki hazırlamakla meşgld, Eileen ise masada oturmuş, çenesini parmaklarıyla destekleyerek büyükannesinin eski mektuplarını inceliyordu.

Her şey normaldi. Hatta rahattı.

Adam kendini umut dolu bir zlem anında yakaladı ve onu mantığın altında boğdu. Bu rahat hissettirebilirdi, ama bir ay sonra, barda bedava içki almak için anlatılacak bir hikayeden başka bir şey olmayacaktı. Eileen onu unutacaktı, Finley onu unutacaktı (ve Nicola'yı da, Adam umuyordu). Nicola ve o, eskisi gibi olacaktı, korku filmleri izleyip voleybol oynadıkları ve daha fazlasını asla aramayacaklarına dair kesin, sözsüz bir anlaşma yaptıkları günlere geri döneceklerdi.

Yine de, içinden bir ses bu anın tadını çıkarmak istiyordu, Nicola yanındaki yarı uykulu haliyle, yanakları ateşin sıcaklığında pembe ve mükemmeldi. Elini uzatıp yüzündeki sa kıvrımını çekmeyi düşündü, ama cesaretini toplarken Finley, "Biraz ara ver Eileen. Hepimiz bir içki içelim, sonra yatman lazım," dedi.

"Ben iyiyim," dedi Eileen, esnemesini bastırarak. Gözleri kızarmıştı.

"Ara ver dedim," diye tekrarladı Finley. Uyarıcı ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Adam, dizüstü bilgisayarından gizlice başını kaldırdı ve Nicola'nın da ona gizlice baktığını fark etti. Daha önce sayısız kez paylaştıkları, daha sonra dedikodu yapacaklarını ima eden aynı bakıştı. Eileen ve Finley, Adam ve Nicola'dan ilişkilerini tam olarak gizlemiyorlardı ve Adam bunu en az bir kez daha görmüştü, ama Finley genellikle Adam ve Nicola varken patronuna emir verme dürtüsüne direnirdi.

"Kes şunu Finney," dedi Eileen alaycı bir sesle, elinden içkisini alıp bir yudum aldı.

"Kalk," dedi Finley. "Masada karides gibi kambur duruyorsun. En azından içkini içerken kanepeye otur." "Ben iyiyim..."

"Hadi ama Eileen. Bana iki kez söyletirsene, seni bir saat boyunca dizlerinin üzerine çöktürürüm."

Eileen uzun, acı verici bir gerginlik anı boyunca ona somurtarak baktı. Adam, Eileen'in onu azarlayacağından, hatta belki de evden çıkıp kulübeye geri dönmesini isteyeceğinden emindi. Ama sonra Eileen viski ve sodasını kapıp Adam'ın karşısındaki koltuğa oturdu. Bundan memnun görünmüyordu, ama itaat etmişti. Sanki Finley tek bir ipi çekerek, sesini yükseltmeden odadaki güç dengesini değiştirmişti.

Finley, Nicola'ya sek brendi, Adam'a da cin tonik hazırladı, sonra Eileen'e başını salladı.

"Saçını çözmeme izin verir misin?"

Bu bir emir gibi gelmiyordu. Daha çok bir davet gibi geliyordu, ama neye davet olduğu konusunda Adam emin değildi. Yine de, Eileen düşünürken nefes almak biraz zorlaşmıştı ve Adam Nicola'ya bir kez daha baktığında, yanakları daha da pembeye dönmüştü.

Eileen ve Finley arasında olanlardan tahrik mi olmuştu? Adam da öyle miydi? Bu imkansız görünüyordu, çünkü aralarında cinsel bir şey yoktu, ama vücudu başka bir şey söylüyordu.

Eileen başını salladı, sonra kanepeden kayarak yere oturdu, bacaklarını altına kıştırarak dik duruşunu korudu.

Finley kanepeye oturdu ve saçındaki altın tokaları açmaya başladı, sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi acele etmeden. Nasırlı ellerinin düşündürdüğünden daha nazik bir şekilde, Finley parmaklarıyla Eileen'in koyu renk dalgalı saçlarını taramaya ve uyku örgüsü yapmaya başladı, ve Eileen, tüm ihtişamıyla, *ona izin verdi*.

Adam, kuğu boynu eğik, hareketsizce oturan Eileen'e bakmaktan kendini alamıyordu. Onu bu kadar uysal görmek, acı verici bir güzellikteydi. Eileen, ateşli bir kadındı, ama Finley'in dokunuşu onu uysal bir ocak gibi evcilleştirebiliyordu.

Adam cinsel deneyim konusunda pek sıkıntılı değildi. İnsanları seks yoluyla tanımayı severdi ve hemen hemen her şeyi en az bir kez denerdi. Ama Finley'in Eileen'in saçını örmesini izlerken hissettiği kadar canlı hissettiren hiçbir şey olmamıştı, ne kızlarla ne de erkeklerle ilk deneyiminde.

Hiçbir şey, belki de sandalyede oturan ve emirler veren kişi olmak isteyip istemediğini, ya da yerde oturup nefesini tutarak yönlendirilmeyi bekleyen kişi olmaktan zevk alıp almayacağını merak etmesini sağlamamıştı.

"Bir sorum var," diye patladı.

"Tabii ki var," diye cevapladı Eileen, gözlerini devirerek, bir santim bile kamburlaşmadan. "Sen resmen sorulardan oluşuyorsun."

"Kibar ol," diye emretti Finley, kızın saçlarından birini çekerek.

Nicola, Adam'ın yanındaki kanepede kitabını kapattı, hafif bir ses Finley'in tüm dikkatini çektiğini gösteren bir ses çıkardı.

"Bu ne zamandır..." Adam, Eileen ve Finley arasında olan biteni geniş bir hareketle işaret ederek dedi. Keşke daha iyi kelimeler bulabilseydi, ya da en azından kendini aptal hissettirmeyen kelimeler. "... bu dinamik ne zamandır devam ediyor? Sormak kabalık olmazsa tabii."

"Bir bakıma başından beri, sanırım," dedi Finley, elleriyle ustaca saç tellerini birbirine dolayarak. "Diğer bakıma göre ise sadece son birkaç yıldır. Yapısı, kuralları ve sınırları, birlikte konuşup kararlaştırıyoruz. Ama işin doğası... kendi hayatı var. O daha eski."

Eileen gözlerini kapattı ve Finley ustaca saçlarını örerken konuşmanın üzerinde akıp gitmesine izin verdi. Adam onu hiç bu kadar yumuşak görmemişti.

Sanki Nicola'nın parlak renkli boyalarından biri gibiydi, Finley'in dokunuşuyla sanki su gibi yayılıyordu.

"Nasıl öğrendin?" Adam devam etti. Sonuçta o, hayatın öğrencisiydi. Bu sadece zararsız bir sosyolojik merakdı.

"Onu böyle korumak mı? Bir kısmı içgüdüsel," dedi Finley, Eileen'in bileğindeki saç bandını almak için elini uzattı. "Bir kısmı da araştırma. Sana hatırlatayım, internet erişimim var, Adam. Ben bir köylü olabilirim, ama okuyabilirim."

Adam'ın vücudunu bir sıcaklık kapladı, ama bu sefer sadece tahrik olmaktan kaynaklanmıyordu. Neden utanç onu daha da heyecanlandırıyordu? Dikkatli olmazsa, sertleşecekti, bu da onu daha da utandıracak ve her şeyi daha da kötüleştirecekti.

"Ben öyle demek istemedim..."

"Şaka yapıyorum," dedi Finley gülümseyerek.

"Rahatla." "Tamam o zaman, soruma cevap ver."

"İsrarcı," dedi Finley, sanki Adam'ın davranışını onaylamıyormuş gibi, sanki bunu düzeltmek için bir iki fikri varmış gibi, ve şimdi Adam sertleşmişti, o kadar sertleşmişti ki, kanıtı örtmek için dizüstü bilgisayarı bacaklarının üzerine kaydırıldı. "İdeal olarak, böyle durumlarda, sana öğretecek bir mentor bulmak istersin. Ama Eileen ve benim o lüksümüz yoktu."

"Başka birine öğretebilir misin?" diye sordu Nicola.

Odadaki herkesin gözleri Nicola'ya çevrildi, Finley ve Adam ona sanki yanıyormuş gibi bakarken, Eileen etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırarak ona selam verdi. Nicola sadece omuz silkti, garip hissetmeyi reddetti. Nicola'ya istemediği hiçbir şeyi hissettiremezsiniz.

"Hiç denemedim," dedi Finley sonunda. "Bana... sana göstermemi mi istiyorsun?"

"Ya da Adam'a gösterip ben de izleyebilir miyim?" diye önerdi Nicola, hem tatlı hem de keskin olan o peri gülümsemesiyle. "En iyi izleyerek öğrenirim."

Adam, belki de hayatında hiç olmadığı kadar soğukkanlı davranmak istedi. Bunun yerine, "Ne? Tabii ki, şey... Hayır! Yapmam, şey, tabii ki..." diye kekeledi.

"Boş ver," dedi Nicola, kitabını alıp sanki gerçekten okuyormuş gibi rastgele bir sayfayı açarak. "Sadece

sadece bir fikirdi. Adam, eğer istemiyorsan..."

"Ben hazırım," diye tersledi Adam. Finley'den alacağı sapkınlık dersinin ne getireceğinden tamamen korkuyor muydu? Elbette. Nicola açıkça onu kızdırmaya çalışırken şimdi geri adım atacak mıydı? Kesinlikle hayır.

"Bu Adam'a bağlı değil," dedi Finley, Nicola'ya dönerek. Ona sert bir şekilde konuştu, sanki emir verebileceği biriymiş gibi, ve Nicola, Finley onu susturmuş gibi ağzını kapattı. "Bu Eileen'e bağlı."

Finley eğildi ve Eileen'e alçak ve hızlı bir sesle konuşmaya başladı, sözlerini anlamak imkansızdı. Eileen başını salladı ve ona bakarak fısıldayarak cevap verdi.

Sonra Finley başını salladı ve "Eileen bir sahneden sonra daha iyi uyur. Eğer o da isterse, size küçük bir şey gösterebilirim, uygunsuz bir şey değil. Bu sizin için uygun mu?" dedi.

"Evet," dedi Adam, sesi fazla neşeli, fazla hevesliydi. Bunu istediğini bile bilmiyordu, ama şimdi, Craigmar'daki ilk geceden beri başka hiçbir şey düşünmediğini acı bir şekilde fark etti.

"Yerde kal," dedi Finley, Eileen'e iki parmağını omzuna bastırarak, sanki bir tür şifre gibi, kasıtlı bir şekilde. "Adam, ayağa kalkar mısın?"

Adam söyleneni yaptı ve Finley ona elini uzattı, ayağa kalkmasına yardım etti. Sadece bir anlık bir temastı, ama beklenmedikti ve Finley'in parmakları, Eileen'in ipeksi saçlarını okşarken ısınmıştı. O anlık temas, nefes almayı zorlaştırdı.

Ne halt ediyordu bu adam?

Nicola kitabını bir kenara attı ve öne eğilerek, bir akademisyenin gözüyle gelişen sahneyi inceledi. Ya da, ince gömleğinin altından göğüs uçlarının belirginleşmesi olmasaydı, akademisyenin gözüyle inceliyor olacaktı.

Adam, Eileen'in iki metre önünde durdu ve Finley, Adam'ın omuzlarının arasına elini koyarak omurgasını düzeltti. Her zamanki gibi kambur duruyordu.

"Ayaklarını omuz genişliğinde aç," dedi Finley. "Burada sorumlu sensin, öyle dur."

Adam buna cevap verecek esprili bir söz bile bulamadı. Finley ona böyle konuştuğunda, söyleneni yapmak çok kolaydı.

"İsla," dedi Finley, Adam'ın resmi bir küçültme ekiyle aynı ağırlığa sahip olduğunu düşündüğü o sevgi dolu ismi kullanarak. "Emekle."

Eileen emekledi. Ellerini ve dizlerini kullanarak, yavaşça ve nazikçe, sonra onun önünde dizlerinin üzerine oturarak durdu. Kısa bir mesafe kat etmişti, ama o saniyeler sonsuza kadar uzadı. Adam'a baktı, şüphesiz gözlerindeki çılgın paniği analiz ediyordu, ve ona, onu idare edecek kadar erkek olmadığını ima eden küçük, kötü bir sırıtış attı. Sonra, sanki terbiyesini hatırlamış gibi, gözlerini yere indirdi.

Finley, Adam'ın omzuna vurdu, sonra yerine oturdu.

"Artık sorumlu sensin," dedi Finley, Adam'ın onunla ne yapacağını biliyor gibiymiş gibi Eileen'e geniş bir hareketle işaret ederek. "Devam et."

On saniye önce bu eğlenceli gelmişti; ama şimdi Adam ölmek istiyordu. Kendini korkunç, yakıcı bir şekilde canlı hissediyordu, ama aynı zamanda ölmek de istiyordu.

"Ne yapacağım?" diye sordu.

"Ne istersen onu yap," dedi Finley, sanki Adam'a bir barda bir bira seçmesini söylemiş gibi, Finley'in kız arkadaşını nasıl idare edeceğini değil, ki o da Adam ve Nicola'ya ev ve yemek sağlıyordu. "Tabii ki fazla elleme, bu sadece gelecekte başka biriyle böyle bir şey yapmak istersen diye bir deneme. Önemli olan kontrolü ele almaya alışmak. Ee, ne yapmak istersin?"

"Ben... onun benden yapmamı istediği şeyi yapmak istiyorum?"

"Bu çok nazik bir davranış," dedi Finley, neredeyse küçümseyici bir gülümsemeyle, Adam'da her geçen gün daha da kafa karıştırıcı hale gelen bir içgüdü uyandırarak, Finley'e fiziksel olarak yaklaşma isteği uyandırdı, "ama itici güç yanlış. Eileen'in istediği şey - sana söz veriyorum - senin kendi iradeni ona uygulamandır. O, senin onu en çok hoşuna giden şekilde iyi bir şekilde kullanmanı istiyor. Öyle değil mi, İsla?"

Eileen ateşin ışığında parlıyordu, özellikle Finley'e bakıp başını salladığında, gözleri tam bir güvenle parlıyordu. Adam

, gökten gelen bir ilhamla, bunun kendisiyle ilgili olmadığını anladı. Onları çocukça bir zevkle izleyen Nicola ile de ilgili değildi. Bu, Finley'in isteği üzerine kendini başka bir erkeğe teslim eden Eileen ve ona dokunmadan bile onu güven ve sevgiyle kucaklayan Finley ile ilgiliydi. Bu, aralarındaki bir güven egzersiziydi, sadece başka bir oyundu ve Adam, tahtadaki bir piyon olarak işlev görüyordu.

İkisi de kendi anlaşılmaz zevkleri için onu manipüle ettiklerini fark etmek, aşağılayıcı olmalıydı.

Oysa Adam hiç bu kadar sert olmamıştı.

"Ya yaptığım şeyi beğenmezse?" diye sordu Adam, kurumuş boğazını yutkunarak.

"Eileen sınırlarının zorlanmasını sever," diye yanıtladı Finley. "Ve eğer gerçekten hoşuna gitmeyen bir şey yaparsan, güvenlik kelimesini kullanır. Senin kelimen ne, Isla?"

"Sardunya," dedi itaatkar bir şekilde.

Adam uzun bir süre ellerini yanlarında esnetti ve gevşetti. Sonra elini uzattı ve parmaklarıyla Eileen'in çenesini çok nazikçe yukarı kaldırdı. Onun direneceğini, hatta belki de kahkahayı patlatarak bunun ayrıntılı bir şaka olduğunu ortaya çıkaracağını bekliyordu. Ama bunun yerine, itaat etti ve soluk boğazını ve boynundaki titreyen nabzını ortaya çıkardı. Adam neredeyse hiç baskı uygulamak zorunda kalmadı.

Finley kanepeden onaylayan bir ses çıkardı ama hiçbir şey söylemedi. O ses, gürleyen bir uğultudan biraz daha fazlasıydı ve Adam'ın midesinin derinliklerine indi. Adam'ın parmakları kendi kendilerine hareket ederek Eileen'in çenesinden yavaşça yukarı doğru kaydı ve dudaklarına dokundu.

Tek istediği, gül goncası rengindeki dudaklarına çok nazikçe dokunmaktı. Sadece işaret parmağını alt dudağına sürmek ve bu hissi hafızasına kazımak istiyordu, böylece gece geç saatlerdeki en kirli fantezilerinde bunu tekrar tekrar yaşayabilecekti. Ama sonra Eileen akıl almaz bir şey yaptı.

Dudaklarını ayırdı, parmağını dudaklarıyla sardı ve emdi. Adam, Eileen bunu yaparken keskin bir nefes aldığını duydu ve şehvetle ve Finley ona ne yapması gerektiğini söylediğinde göğsünde hissettiği o yeni, garip, sıkı hisle

Finley ona ne yapması gerektiğini söylediğinde alevlenen, o kadar çılıına döndü ki, nefes alanın Nicola olduğunu anlaması bir saniye sürdü.

"Ağız iyi hissettiriyor mu?" diye sordu Finley ve onun da bundan zevk almaması *imkansızdı*. Bu odadaki herkesin tam olarak ne yaptıklarını bilmiyor olması imkansızdı.

Adam yanıt olarak orta parmağını da Eileen'in ağızına soktu ve onu zevkle inlemeye başladı. Parmağını bir kez, sonra iki kez ağızına sokup çıkarırken, ses avucunda titreşti. Başparmağını kullanarak dudaklarına tükürük sürdü ve onları parlak ve ıslak bıraktı. Sonra tekrar içeri itti, bu sefer daha derine, boğazının en arkasına kadar.

Bu akılsızca bir dürtüydü ve onun dilinin verdiği bariz heyecanın dışında, ondan tam olarak ne istediğini anlaması biraz zaman aldı.

Onu mahvetmek istediğini, penisinin titremesiyle fark etti. Onun nefes nefese kalmasını ve mahvolmasını istiyordu.

"Çok güzel," dedi Finley ve Adam, parmakları Eileen'in ağızındayken, Finley'in zengin, koyu sesiyle ikisini de övgüyle anarken, bu şekilde boşalabilir mi diye merak etti.

Adam bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyordu. Finley'in dediği gibi, bu sahneyi kontrol ettiği varsayılsa da, hepsini içine çeken ve aşağı çeken akıntı karşısında tamamen çaresiz hissediyordu.

Ama sonra Eileen'in omzunun üzerinden baktı ve onu karanlık dalgalardan, nefes nefese ve inilti arasında bir sesle yüzeye çıkaran bir şey gördü.

"Ne oldu?" diye sordu Nicola, çoktan ayağa kalkmış halde. Nicola arkasına gelip elini omzuna koyduğunda, etraflarındaki sis dağıldı. Eileen biraz sendeleyerek ayağa kalktı, göz bebekleri büyümüş ve ağız ıslaktı, ama yine kendindeydi. Finley bile bir anda ayağa kalktı, endişeyle kaşlarını çatmıştı.

Adam, Eileen'in arkasındaki galeri duvarındaki küçük çerçeveli fotoğrafa baktı, daha önce defalarca gördüğü fotoğrafa. Fotoğraf, Eileen'in büyükannesinin Noel'de çekilmiş bir fotoğrafıydı, okul çağında, gülümseyen, kıvrıkcık siyah saçları ve göğsüne sarıldığı porselen bir bebekle. Arka plan bulanıktı, ama

görüntünün köşesinde Adam'ın nefesini kesen bir şey vardı.

Sağ uçta, devasa Noel ağacındaki şişkin süsü yakalamak için elini kaldıran küçük bir çocuk vardı. Sekiz ya da dokuz yaşında olmalıydı ve bir misafirin çocuğu olabilirdi, ancak Adam'ın aynaya her baktığında gördüğü olağanüstü açık saçları, güçlü burnu ve kantaron mavisi gözleri fark etmemek imkansızdı.

Eileen, Adam'ın bakışlarını takip etti, fotoğrafı tanıdı ve sonra konumuna yakışır bir kararlılıkla yanına gitti. Fotoğrafı duvardan kopardı ve arka tarafının zımbalanmış olduğunu fark edince, fotoğrafı babasının masasının kenarına vurarak çerçevesini kırdı. Sonra, parçalanmış ahşap ve kırık camların arasından yıpranmış fotoğrafı çıkararak, Eileen onu ışığa tuttu.

Adam yanına yaklaştı, Finley ve Nicola da hemen arkalarındaydı. Hepsi birbirlerine hiç bu kadar yakın olmamışlardı, geçmişten gelen bir hayaleti tanımlamak için bir fotoğrafın etrafında toplanmışlardı.

Eileen fotoğrafı ters çevirdi. Arkasında, eski bir yazı ile birisi şöyle yazmıştı: *Arabella ve Robbie, Noel Arifesi, 1970.*

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Robert

Robert, ulaşamayacağı kadar yüksekte duran Noel süslemesine ulaşmak için parmak uçlarına yükseldi. Bu, yakınlardaki gölde yüzen yeşilbaş ördeklerin parlak kafalarında gördüğü türden bir maviydi. O kadar yakındı ki, parmak uçları soğuk camın üzerinde bulunan gümüş rengi parlak çizgileri hafifçe okşadı. Annesi yardım etmesini isteyebileceğini düşündü, ama bunu kendi başına yapmak istedi. Ayrıca, annesi elinde dolu bir bardak eggnog ile arkadaşlarından biriyle konuşarak dikkatini dağıtmıştı. Onu sadece rahatsız edecekti.

"Cheeeeeese!" Arabella şarkı söyleyerek fotoğrafçıya kocaman bir gülümseme gösterdi. Fotoğraf makinesi tıklayıp fotoğrafçı ona başparmağını kaldırınca, memnuniyetle geriye doğru sendeledi ve tam Robert'ın üzerine düştü.

Robert ağaca çarptı ve süs eşyası yere düştü, yüzlerce küçük parçaya ayrıldı.

"Oh!" Arabella üzüntüyle dedi. "Üzgünüm Robbie, ben..." *"Robert."*

Robert, babası yanına doğru büyük adımlarla yaklaşırken gerildi, bıyığının altındaki dudakları onaylamayan bir şekilde büzülmüştü. Robert genellikle babasının evde nerede olduğunu takip etmekte iyiydi, hatta ayak seslerini ezberlemişti, ama şimdi, birdenbire ortaya çıkmıştı. Robert babasını çok seviyordu ve onu asla üzme istemiyordu, ama ondan biraz da korkuyordu, ki bu da papazın çocukların ebeveynlerine karşı hissetmeleri gerektiğini söylediği şeydi.

"Baba, o kasten yapmadı," dedi Arabella, saç kurdelesini takmış küçük bir goril gibi göğsünü şişirerek. "Ben ona çarptım, o sadece

"Kendi eylemlerinin sorumluluğunu üstlensin," dedi babaları. Sesini yükseltmemişti, ama Robert'ın yıkılması için sesini yükseltmesine gerek de yoktu. "Robbie, o süs eşyasını sen mi kırdın?"

"Evet," dedi Robert, başparmağını ağzına götürmeden önce, sekiz yaşında parmağını emmek için çok büyük olduğunu hatırladı.

"O zaman sen temizle. Arabella, mutfaktan süpürge ve farası getir."

Robert, kız kardeşi koridordan koşarak uzaklaşana kadar bekledi.

"Özür dilerim," dedi, dudağı titreyerek.

"Hey, dur bakalım," dedi babası, Robert'ın omzunu kocaman eliyle tutarken biraz daha nazik bir ses tonuyla. "Bir kaza yüzünden kendini paramparça etmeye gerek yok, tamam mı? Erkekler kırdıkları şeyi tamir ederler, ağlamazlar."

"Tamam," dedi Robert, gözyaşlarını yutarak. "Sadece tutmak istedim."

"Onlar sadece cam ve parıltı, Robbie, hepsi bu. Bunu temizle, sana daha iyisini alacağım."

"Tamam," diye tekrarladı Robert, kız kardeşi süpürgeyle ortaya çıkarken.

O da itaatkar bir şekilde kırılan camları süpürdü, tek bir parça bile kaçırmadı, hatta ağaç eteğinin altını da süpürmek için diz çöktü. Parti etrafında devam ediyordu, kimse süs gibi aptalca bir şey için kefareti çeken çocuğu pek umursamıyordu. Yine de yüzü utançtan yanıyordu. Çok iyi olmak istiyordu, ama her zaman bir şekilde yanlış bir şey yapıyordu.

"İşte bitti," dedi babası, sonsuza kadar sürmüş gibi gelen temizlik biter bitmez Robert'ın küçük ellerinden kürek ve süpürgeyi aldı. "Bir dahaki sefere adımlarına daha dikkat et, tamam mı? Ve Belle, kardeşini öyle itip kakma. O senden daha küçük. Onu devireceksin."

"Tamam!" dedi Arabella, sonra annesinin kucağına atlayıp eggnog'dan bir yudum çalmak için koştu. Annesi hiç tereddüt etmeden onu karşıladı, arkadaşlarıyla dedikodu yapmaya devam ederken saçlarını okşadı. Robert, bu yıl partide daha az insan olduğunu fark etti ve geçen yıl da bir önceki yıla göre daha az insan vardı. Yetişkinler artık şehirlerden büyük eve gitmek istemiyor muydu? Yoksa ailesi eskisi kadar sevilen insanlar değildi?

"Sana daha iyi bir şey söz vermiştim, değil mi?" diye sordu babası. Uzun boylu, geniş omuzlu, kare çeneli ve göbekli bir adamdı. Yaşına göre kısa ve zayıf olan Robert, büyüdüğünde bu kadar güçlü olabileceğini merak etti.

"Evet," dedi Robert, göğsünde umut yeşermeye başladı.

Babası süpürgeyle ağacın altındaki sayısız hediyeden birini işaret etti. Altın varaklı kırmızı kağıda sarılmış ve kadife fiyonkla süslenmiş, ağır bir dikdörtgen kutu.

"O senin için."

"Ama henüz Noel gelmedi," dedi Robert, aynı anda hem şaşkın, hem öfkeli, hem de heyecanlı bir şekilde.

"Noel Arifesi yeterince yakın," dedi babası, ona komplo kurarcasına göz kırparak. "Hadi. Aç şunu."

Robert'a iki kez söylemeye gerek yoktu. Çılgın bir coşkuyla hediyeye saldırdı, ambalajı yırttı ve kapağı açtı, içinde bir oyuncak ayı olduğunu görünce sevinç çığlığı attı. Robbie yeni arkadaşını göğsüne sıkıca sarıldı ve yumuşaklığını zevkle hissetti. Karamel rengi kıvrıkcık tüyleri, babası onu Glasgow'a iş gezisine götürdüğünde vitrinde gördüğü ayıya benziyordu.

"O benim mi?" diye sordu Robert, olabildiğince geniş bir gülümsemeyle.

"Senin," dedi babası, eğilip sarı saçlarını okşayarak. Kız kardeşi ve anne babası hep siyah saçlıydı. İnsanlar kafası karıştığında babası hemen düzeltir, Robert'ın evlatlık olduğunu ve Arabella kadar ailenin bir parçası olduğunu söylerdi. "Ona uygun bir isim ver. Şimdi git ve partinin geri kalanının tadını çıkar."

Robert, Arabella jacks oyununda hile yapsa ve annesi tartışmada onun tarafını tutsa da, partinin geri kalanını çok eğlenerek geçirdi. Yetişkinler paltolarını ve kürklerini giyip, dışarıda arabalar ısınırken fuayede vedalaşmaya başladıklarında da eğlenmeye devam etti. Gözleri kapanmaya başladığında ve Arabella'nın yatmaya gelmesini beklemek için merdivenlerin üstüne oturduğunda da hala eğleniyordu. Arabella yan odada gürültülü kız çocukları yatma ritüellerini yerine getirirken, saç tokaları seramik bir tabağa atıp ayakkabılarını odanın öbür ucuna fırlatırken, uyumaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Ayrıca, ona iyi geceler öpücüğü vermek istiyordu. Robert beklerken oyuncak ayısının kıvrıcık kürkünü parmaklarıyla taradı. Tammany – kısaca Tam – adını verdiği ayıyı bütün gece elinden bırakmamıştı.

Annesi aşağı kata indi ve iç çekerek küpelerini çıkardı. Babası da birkaç dakika sonra ortaya çıktı ve annesinin arkasında durarak kolunu beline doladı ve omzuna öptü. Robert bu açıdan merdiven korkuluğunun arkasında neredeyse tamamen gizlenmişti ve onların onu göremeyeceğini düşündü. Anne ve babası alçak sesle konuşup fısıldaştılar, ta ki babası uzaklaşıp Robert'ın duyabileceği kadar yüksek sesle konuşana kadar. "Alışacaktır. Sadece zamana ihtiyacı var."

"Altı yıl oldu," diye cevapladı annesi. "Alışamayacağından, tamamen alışamayacağından endişeleniyorum."

"Ajans, bunun bazen olabileceğini söyledi. O kendine özgü bir kişi ve bunda yanlış bir şey yok. Zeki ve Arabella'yı çok seviyor. Hiçbir şeyi olmayan bir çocuğu yetiştirmemizi mi tercih ederdin?"

Robert, başparmağını ağzına sokmuş halde donakaldı ve midesinde bir suçluluk hissi belirdi. Onlar onun hakkında mı konuşuyorlardı? Ona kızgın mıydılar?

"Onu benim kadar sevdiğini biliyorum," dedi annesi iç çekerek. "Sadece bazı günler kendimi suçlu hissediyorum. Başka bir kadının çocuğunu buraya hapsedmek adil değil."

"O kadın kendine bile zar zor bakabiliyordu, küçük bir çocuğa bakması imkansızdı," dedi Robert'ın babası, sesinde Robert'ın sadece Katolikler veya suçlular hakkında konuşurken duyduğu keskinlikle. "Ona iyilik yaptık.

iyilik yaptık. Belle'in tek istediği bir kardeşti ve tüm çabalarımıza rağmen ona bunu veremedik."

Robert'ın annesi sessizleşti ve paşminayı omuzlarına daha sıkı sardı. Burnunu çekti ve Robert'ın babası ona doğru yürüyerek onu kollarına aldı.

"Seni hiçbir zaman sulamadım," dedi yumuşak bir sesle, Robert'ın duymayacağı kadar yumuşak bir sesle. "Bunu biliyorsun. Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Hadi yukarı çıkıp küçükleri yatıralım. Uzun bir gün oldu."

Robert olabildiğince sessizce ayağa kalktı ve yakalanmamaya dikkat ederek koridorda parmak uçlarında yürüyerek odasına gitti. Pantolonunu, tl gömleğini ve minik papyonunu çıkardı, sonra büyük beden bir pijama giyip yatağa tırmandı.

Karanlıkta, tahta trenler ve sayısız macera kitabıyla çevrili, yeni oyuncak ayısını göğsüne sıkıca bastırarak yatıyordu, ama tüm oyuncaklarına ve kapısının hemen ötesinde ebeveynlerinin ayak seslerine rağmen, kendini dünyanın en yalnız çocuğu gibi hissediyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nicola

Nicola, Adam, Eileen ve Finley'in masada omuz omuza durup fotoğrafa bakarak teorilerini birbirlerine aktarırken kulakları çınladı. Eileen, avucunu Adam'ın omuzlarının arasına bastırmış, ona yaklaşarak alçak ve acil bir sesle konuşuyordu. Sanki onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi, sanki Adam ve Nicola kadar yakınlanmış gibi.

Finley'in dersindeki sıcak atmosfer, daha acil meseleler yüzünden buharlaşmıştı. Nicola, unutulmuş gibi hissetmekten kendini alamadı.

"Bu senin büyükbaban olmalı," dedi Eileen. "Adı aynı ve sana tıpatıp benziyor."

"Her zaman onun yaşlandığında Craigmar'da zaman geçirdiğini düşünmüştüm," dedi Adam, keşif heyecanı ile parlayan gözlerle.

"Belki de öyledir," diye devam etti Eileen. "Ama burada büyümüş olma ihtimalini de göz ardı edemeyiz."

"Çocukken bir Noel'de Craigmar'ı ziyaret etmiş olabilir," dedi Nicola zayıf bir sesle, ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyordu. Burada neler olup bittiğini tam olarak biliyordu ve bunun Adam'la olan arkadaşlığına ne yapacağını da tam olarak biliyordu. Bu büyük zaferin sarhoşluğuyla, evine dönen kayıp oğul gibi karşılanan Adam'ın artık ona ihtiyacı olmayacaktı.

"Bu fotoğrafta büyükannen ve Adam'ın dedesi yaklaşık aynı yaşta," dedi Finley, düşünceli bir şekilde masaya parmaklarıyla vurarak. "Neredeyse kardeş gibiler."

"Büyükbabam tek çocuktu," dedi Adam.

"Ben de büyükannem hakkında hep öyle duydum," diye araya girdi Eileen. "Eğer bir erkek kardeşi olsaydı, bunu duymuş olmaz mıydım?"

"Belki de duymazdın," dedi Finley. "Aileler sır saklar."

"Evet, ama Robert ve Arabella bu fotoğrafta hiç benzemiyorlar," diye devam etti Adam. "Ben ve Eileen de öyle."

"Birçok insan evlat edinir," dedi Finley, gözlerini haliya indirerek. Sanki Adam farkında olmadan hassas bir noktaya dokunmuştu, ama Nicola ne olduğunu soramadan Adam araştırmasına devam etti.

"Büyükbabam burada büyüdüğünden hiç bahsetmedi ve bir kız kardeşi olduğundan da hiç bahsetmedi. Hiç ailesi olmadığını söyledi."

"Herkesin bir şekilde bir ailesi vardır," dedi Eileen, Adam'a o kadar umut dolu bir bakış attı ki, Nicola'nın midesi bulandı.

Nicola'dan her zaman biraz daha yavaş anlayan Adam, sonunda Eileen'in ne demek istediğini anladı.

"Bizim akraba olduğumuzu düşünmüyorsun, değil mi? Uzun zamandır kayıp kuzenler falan gibi?"

"Büyük kuzenler," dedi Nicola, ağzının içini çiğneyerek. Bunun kendisiyle ilgili olmadığını, Adam için mutlu olması gerektiğini kendine hatırlatmaya çalıştı. Ama midesi yine de düğümlendi. "Adam'ın büyükbabası Eileen'in büyükannesinin kardeşi ise, bu ikinizi büyük kuzen yapar."

"Bütün sabah aile kayıtlarını inceledik," dedi Eileen. "Hiçbir yerde Robert adından bahsedilmiyordu."

"Soy kütüğü kayıtları silinebilir," diye cevapladı Finley.

"Ama doğum kayıtları silinemez," dedi Eileen, gözleri ilhamla parlayarak. Masaya bir karton kutu daha çekti, sonra tozlu siyah bir klasörü çıkardı. Eileen klasörü açtığında, ağır kapak masaya çarptı. İçinde, plastik zarfların arasına düzgünce yerleştirilmiş düzinelerce doğum belgesi ve evlilik kaydı vardı.

"Eski aileler kendi soyadlarına çok fazla gurur duyarlar, kendi soyadlarının tüm kanıtlarını yok edemezler," diye mırıldandı Eileen, sayfaları gittikçe daha hızlı çevirerek. "Kayıtlar silinmiş olsa bile, palimpsest kalır."

Nicola, yanık bir ışık gibi parıldayan gerçeğin yakıcı ışığına doğru uçan bir kelebek gibi, kendini yakınlaştırmaktan alıkoyamadı. Finley ve Adam'ın arasına sıkışarak, onların sağlam sıcaklığıyla gerçekliğe bağlandı.

Eileen her sayfayı çevirerek her çocuğun, ebeveynin ve yeni evli çiftin adını taradı. Hiçbir şey çıkmadı. Ta ki kitabın sonuna gelene kadar. Eileen son sayfayı çevirdiğinde Nicola, Arabella Kirkfoyle'un doğum kaydının arkasına sıkışmış bir kağıt parçası gördü.

"Orada bir şey var," dedi nefes nefese. "Geri dön, Eileen."

Eileen, tırnağını doğum kaydı ile arkasındaki belge arasına dikkatlice soktu ve katlanmış kalın bir kağıt parçası çıkardı. Kağıdı açtığında, Nicola'nın dünyası durdu.

Bu bir evlat edinme belgesiydi.

"Robert Kirkfoyle," diye okudu Eileen titrek bir sesle. "İki yaşında büyük büyükbabam ve büyük büyükannem tarafından evlat edinilmiş. Mahkeme tarafından imzalanmış ve tarih atılmış."

Eileen ve Adam uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonra Nicola'nın Finley'i kucakladığını hiç görmediği Eileen öne çıktı ve Adam'ı kucakladı.

"Hoş geldin," dedi, sesi Adam'ın kazağına boğuk bir şekilde yankılandı.

Adam kollarını kaldırıp Eileen'in omuzlarını sıkıca sardı ve Nicola kendini soğukta dışarıda bırakılmış gibi hissetti.

Nicola o gece, uyuyabildiği kadar uyudu. Adam'a kendisinden daha yakın olmasını istemediği kıskanç bir çocuk gibi davranıyordu, ama bu, rahatsız edici bir şeylerin olmadığı anlamına gelmiyordu. Son birkaç gün içinde her şey çok hızlı gelişmişti ve bu bomba gibi haber de farklı değildi. Uzun boylu, sinir bozucu arkadaşının, birinci sınıfta matematik dersinden kaldığı, çünkü

, bir tür aristokrat olarak hayal edemiyordu. Adam, kan bağı olmasa da adı Kirkfoyle olabilir, ama Eileen'e hiç benzemiyordu.

Bir de o sıkı ve uzun süreli kucaklaşma meselesi vardı. Eileen, sanki hayatı boyunca onu beklemiş gibi Adam'a sarıldı ve Adam da onu hayatı pahasına sıkıca tuttu. Eileen uzaklaştığında gözleri parlıyordu, coşkulu bir kahkaha patladı ve Adam omuzlarını kavradı ve ona gülümsedi, Nicola onu hiç bu kadar mutlu görmemişti.

Nicola, Eileen'in tepkisini anlayabilirdi. Yıllardır dünyada yalnızdı ve hiç ailesi olmayan Nicola, kalbinde lord için biraz acıma duyabiliyordu. Ama Adam, sadece bir değil, iki ebeveyni de hayatta olan, aile konusunda şımarık biriydi. Hâlâ Eileen'i, sanki tek umuduymuş gibi sarılıyordu, sanki Nicola yıllardır Adam'ın yanında, herhangi bir aile üyesi kadar sadık bir şekilde bulunmamış gibi.

Nicola yatakta yatarken Adam'a kızgındı – Eileen'in, Nicola'nın sahip olmadığı bir değere sahip olduğu anlaşılan Adam'a şimdi ne yapacağı konusunda endişeli olduğunu söylemeye gerek bile yoktu – ta ki penceresinin dışında gün doğana kadar.

Sonra çarşafı geri attı, yazı masasındaki dizüstü bilgisayarının önüne oturdu ve yeni bir JSTOR penceresi açtı.

Adam keşfin coşkısına kapılmış olabilir, ama Nicola neyin tehlikede olduğunu unutmamıştı. Eileen'in misafirperverliğinin bir şartı vardı: Adam ve Nicola, Eileen'in ailesini komşularına bağlayan doğaüstü sözleşmeyi feshetmenin bir yolunu bulmasına yardım edeceklerdi.

Nicola, Eileen onu kovma fikrine kapılmadan önce, kalışının karşılığını tam olarak almaya niyetliydi.

Belki bu süreçte, tüm bu durumla ilgili kendini daha iyi hissettirecek bir şey bulurdu.

Üç saat boyunca araştırmasından başını kaldırmadı, ta ki doğum kontrol hapi hatırlatıcısı çalana ve onu irkiltinceye kadar. Gözleri, iki yüz yıllık kitapların taranmış dizgilerini incelerken ve tekrarlanan isimlerin etimolojisini veya aynalı sembollerin sıklığını karşılaştırmak için sayfalar arasında hızla gezinirken yanana kadar.

Güneşin gökyüzünde gittikçe yükseldiğini görünce, Nicola, artan şüphelerinin herhangi biri doğruysa, yakın zamanda kendini daha iyi hissetmeyeceği gerçeğini kabullendi.

Nicola ellerini yüzüne bastırdı ve üç kez derin nefes aldı. Döngüye girmişti. Gece çok geç olmuştu ve aynı anda pek çok şey hissediyordu: şehvet, özlem, korku ve kıskançlık. Belki de olayları fazla abartıyordu.

Ya da belki de parçaları bir araya getiren tek kişi oydu. Ve eğer durum böyleyse, en azından Adam'a söylemeyi denemediği için kendini asla affetmeyecekti.

Nicola kot pantolonunu giydi, sütyenini taktı, süveterini giydi, sonra koridordan yürüyerek Adam'ın odasının kapısını çaldı.

"Kim o?" Adam içeriden, uykulu bir sesle sordu.

"Benim, Nikki," dedi, neşeli ve hiç paniklemiş gibi görünmemeye çalışarak. "Beni içeri al."

"Kapı açık."

Nicola, Adam'ın odasına girdi ve onu krem rengi çarşaflar ve kuş tüyü yastıklar arasında uyuklarken buldu. Yanakları, sanki bir rüyadan uyanmış gibi kızarmıştı. Sırt üstü döndü, eliyle gözlerini ovuşturdu ve pencereden içeri süzülen sabah ışığı, kaslı kolunun kıvrımlarına ve sarışın saçlarıyla gölgelenen çıplak göğsüne yansıdı.

Gerçekten buraya aitmiş gibi görünüyor, diye düşündü Nicola, kalbi acı ile dolarken. *Savaştan sonra dinlenen bir prens gibi.*

"Uyanman lazım. Konuşmamız gerek."

"Uyanığım," dedi Adam, dik durmaya ya da giyinmeye hiç niyet göstermeden. "Ve konuşuyoruz. Ne oldu?"

Nicola, çoraplarının altındaki halıya batarak dar bir daire çizerek dolaştı. Ne söylemek istediğini, tamamen deli gibi görünmeden ya da daha kötüsü, Adam'ı kızdırmadan nasıl ifade edeceğini bilmiyordu.

"Biraz araştırma yaptım," dedi, tarafsız bir gerçekle başlamanın en iyisi olacağına karar vererek. "Bölgedeki bazı yerel folklor ve diğer karşılaştırmalı hikayeler hakkında. Eileen'in bize ailesi ve periler hakkında anlattıklarıyla karşılaştırdım."

"Harika," dedi Adam, hala biraz uykulu bir şekilde. "Ama saat çok erken. Kahvaltı vakti bile değil. Bunlar için daha sonra zaman var."

Adam, sanki dünyadaki tüm zaman onlara aitmiş gibi, Craigmar'daki uzun günlerin bal gibi tatlı tembelliğinin asla bitmeyecekmiş gibi bir izlenime kapılmış gibiydi, bu da Nicola'nın öfkesini ateşledi. Burada sadece bir hafta kalacaklardı; birlikte böyle kararlaştırmışlardı. Adam'ın kimliğinin bir gecede tamamen değiştiğini ve bununla birlikte önceliklerini de değiştirdiğini anlıyordu, ama o hala burada, onunla birlikteydi ve planlarına sadık kalmaya niyetliydi.

"Aslında, öyle olmadığı için endişeleniyorum. Beni dinle, Adam." Nicola, gece dışarı çıkmadan önce votka ve cranberry ile ısınırken ya da Adam sıcak ballı fıstık yerken ve web siteleri tasarlarlarken, daha önce defalarca yaptığı gibi yatağının kenarına oturdu. Ancak şimdi hazırlanacak bir parti, geçilecek bir final sınavı yoktu. Sadece o, Adam ve etraflarını saran ağır atmosferi olan bu yer vardı. "Senin için endişeleniyorum. Bu doğru gelmiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biraz tuhaf gelebilir ama beni dinle, tamam mı?"

"Tamam," dedi, pek ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Bu yerin özel bir yanı olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi? Burası farklı kurallara göre işliyor. Eileen'in sihir dediği şeyin yönettiği eski kurallar."

"Doğru," dedi Adam.

"Tüm bu kuralları anlıyormuş gibi davranmayacağım, ama birkaçını biliyorum. Demir takılar, süveterimi ters çevirmek ..."

"Ve mağaradaki sütle ne yapacağını biliyordun, evet," dedi Adam, onu cesaretlendirerek.

"Doğru," dedi Nicola. Belki ona ulaşabilirdi. Belki de onu, üzerinde sallandığı uçurumdan geri çekmek için hâlâ zaman vardı. "Bu kurallar halk geleneklerinde korunur ve bu gelenekler de hikâyelerde korunur. Mükemmel değildir; birçok şey kaybolur ve birçok şey uydurulur, ama yine de onları tuhaf durumlarda yolumuzu bulmak için bir tür yol haritası olarak kullanabiliriz."

"Peri masallarından mı bahsediyorsun?" dedi Adam, yatağının yanındaki su bardağından uzun bir yudum alırken şüpheci bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Ben ataların hafızasından bahsediyorum," dedi Nicola, daha kararlı bir sesle. Ona bağırmanın konuşmayı durduracağını tecrübesinden bildiği için, artan hayal kırıklığını bastırmak için elinden geleni yaptı. "Dinle, hemen konuya gireceğim. Birçok hikaye, bir kahramanın evini terk edip bir maceraya atılmasını anlatır, ama çok azı geri dönen birini anlatır. Geri dönen hikayelerde, ev genellikle görüldüğü gibi değildir ve bazen bir illüzyondur. Bir cazibedir. Anlıyor musun?"

Adam ona gözlerini kırptırdı, kaşlarını çattı. Nicola saçını yolmak istedi, ama bir şekilde devam etti ve hızını artırdı.

"Bu bir tuzak, Adam. Kahramanı eve hoş geldin demek için ziyafetle donatılmış kale her zaman bir tuzaktır. Eğer dikkatli bakarsan, her yerde görebilirsin. Galahad'ın bakireler kalesinde, Gawain'in Hautdesert'te, Odysseus'un adasında..."

"Nikki, çok hızlı gidiyorsun," dedi Adam, ona uzanarak. Nicola ellerini kucağında sıkıca birleştirmiş halde tuttu. Şu anda ona dokunmasını istemiyordu. Onun *dinlemesini* istiyordu. "Sabahın ilk saatlerinde çok akademik davranıyorsun."

"Akademik davranmıyorum, ciddiylim," diye tersledi. "Sana bunu açıkça söylemem mi gerekiyor?"

"Sanırım öyle," dedi Adam, sanki tamamen umutsuzmuş gibi ellerini havaya kaldırarak, sanki bir sitcomdaki beceriksiz koca ve Nicola da onun sabırlı karısıymış gibi.

Nicola onu pahalı, krem rengi çarşafarla boğmak istedi.

"Bir hafta önce Eileen'in seni tanımadığı halde, şimdi tüm hayatını senin etrafında yeniden düzenlemiş olması biraz tuhaf değil mi? Ve büyükbabanın resmi hayatı boyunca onun duvarında asılı olmasına rağmen, onun bunu hiç fark etmemiş olması da tuhaf değil mi?"

Sesindeki acıyı duydu ve Adam'ın gözlerinin hafifçe kısılmasından bunun onu incittiğini anladı, ama umursamadı. Bazen haklı olmak, nazik olmaktan daha önemliydi.

"Eileen çok şey yaşıadı ve çok cömert davrandı. Bizi buraya bedavaya misafir etti, yemekler pişirdi ve hatta eve dönüş uçak biletlerimizi almayı bile teklif etti. Senin böyle davranman adil değil bence..."

"Ya Eileen, kulede kilitli kalmış ve senin onu kurtarmanı bekleyen prenses değilse?" dedi Nicola, sesi neredeyse kırılmak üzereydi. Adam en azından bu fikri dikkate almaya istekli olmazsa, Craigmar'ın yaptığı büyünün etkisine tamamen kapılmış olacağından korkuyordu. "Ya o kötü kalpli cadıysa?"

"Bu çok acımasızca," dedi Adam düz bir sesle.

Nicola, çiçekçinin arka tarafında unutulmuş bir Sevgililer Günü balonu gibi sönüverdi.

Bir süre sessizce oturdular, Nicola ellerine bakarak somurtuyor ve gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu, Adam ise yatakta garip bir şekilde oturmuş dudağını ısıırıyordu. Sonra, Nicola odadan fırlayıp kapıyı çarpıp çıkmayı düşünürken, Adam konuştu.

"Bu bir hikaye değil," dedi Adam yavaşça, sanki Nicola aptalmış, çocukmuş gibi. "Bu gerçek hayat. Kıskançlık hissetmen normal. Aile meselelerinin senin için zor olduğunu biliyorum. Sanırım dün gece eski yaraların yeniden açıldı."

Nicola'nın Adam Lancaster ile hiç çıkmamış olmasının nedeni buydu. Başkalarına karşı çok mantıklı davranıyordu, ama kendi kalbinin istekleri söz konusu olduğunda, her zaman canının istediğini yapıyordu.

"Bu çok küçümseyici," dedi, sesi kısık. Gözlerinin köşesindeki gözyaşları sıcak kömür gibi yakıyordu. Bir dakika daha böyle devam ederse, yıkılacaktı, ama onun ağladığını görmesine izin vermedi.

"Sana kötü hisler uyandırmak dışında onu neyle suçladığını bile bilmiyorum," dedi Adam, şimdi de o sinirliydi. Çarşafı geri attı ve ayağa kalktı, eşofmanının üzerine uzun kollu bir tişört giydi. "Ailesiyle ilgili sorunları olan tek kişi sen değilsin. Lütfen, iyi bir şeyi bozmaya başlamadan önce, bunu bir günlüğüne bana bırakıp tadını çıkarmama izin verir misin?"

Nicola'nın kanı damarlarında dondu.

Eileen'in ne yapabileceğine dair birkaç teorisi vardı, ama hiçbirisi Adam için iyi sonuçlanmayacaktı, ama o anda

ona ne olacağı umurunda değildi.

"Peki," dedi, kalkarak. "Zaten buraya gelmek aptallıktı. Seçilmiş kişi olmanın tadını çıkar, ya da her ne haltsa. Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Nikki," dedi Adam, sinirli bir iç çekişle. Aşırı öfkesiyle, bir dahaki sefere ona öyle dediğinde dilini kesmek istediğini düşündü. "Yapma. Dışarısı çok soğuk."

"İyi," dedi. "Belki dışarıda ölürüm ve sen ve Eileen cenazemde sevişerek kutlama yaparsınız."

Nicola kapıyı, kapı çerçevesini sarsacak kadar sert bir şekilde kapattı ve koridorda büyük adımlarla yürüdü. Sıcak gözyaşları yüzünden akarken, hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı, yumruklarını sıkıca kenetledi.

Adam'ın bunu kendisi çözmesine karar verdi.

Bu süreçte acı çekerse, çekse de olurdu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Adam

Adam, koridorda öfkeyle uzaklaşan Nicola'nın peşinden gitmedi ve bahçede zatürre olsa da umurunda olmadığını söyledi kendine. Eğer gotik roman kahramanları gibi bozkırda bir kriz geçirmek istiyorsa, öyle olsun. Göğsündeki sıkışma, Nicola'nın imkansız davranışlarından kaynaklanan öfkeydi. Dişlerini gıcırdatmaktan çenesindeki ağrı ise, geç saatlere kadar uyuduğu için derin uykudan kaynaklanıyordu.

Adam giyinip ana merdivenden aşağı indi, her zamankinden biraz daha yavaş hareket ediyordu. Birçok kez hayranlıkla baktığı portrelere baktı ve büyükbabasının yüzünün yağlı boya ile resmedilmiş olsaydı nasıl görüneceğini merak etti. Büyükbabasının neden burayı terk ettiğini ve neden Arabella adında bir kız kardeşi ya da başka bir aile üyesi hakkında hiç bir şey duymadığını merak etti.

Nicola'nın uyarısı beyninin arkasında yanıyordu ve ona bütün resmi görmediğini hatırlatıyordu. Muhtemelen burada gözden kaçırdığı bir şey vardı.

Adam bu düşünceyi kafasından silip, zemin kata indi. Bazen iyi şeyler öylece olurdu. Bunun arkasında gizli bir amaç ya da kozmik ölçekte bir denge kurma çabası olması gerekmezdi. Bazen aileler birbirlerinden uzaklaşır, sonra yeniden bir araya gelirdi. Bu, dünyadaki en eski hikayeydi ve sürpriz bir sonla bitmesi gerekmezdi.

Adam mutfağa girdi, Finley ve Eileen'in kahvaltılarını bitirmiş olmalarını bekliyordu, ama bunun yerine Eileen'i

tek başına, gömlek kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, elleri unla kaplı halde buldu. Tezgahın üzerine yayılmış jelatinimsi hamuru bir tezgah sıyrıcıyla kaldırmaya çalışıyordu.

"Günaydın," dedi Adam gülerek. "Ne yapıyorsun?"

Eileen irkildi, sonra nefesini toparlarken unlu elini boğazına bastırdı.

"Beni korkuttun. Bu kadar erken kalkmayacağını sanıyordum."

"Saat neredeyse on," dedi Adam, saate bakarak başını salladı. "Aslında günün oldukça geç saatleri."

"Oh," dedi, tezgahın üzerine yayılmış çeşitli eşyalara bakarak. Adam, seramik bir kasede ıslatılmış cevizleri, bir tabakta yumuşayan düzensiz küpler halinde kesilmiş tereyağını ve kasap kağıdı ve sicimle sarılmış halde lavaboda çözülmekte olan bir tür kümes hayvanını gördü. Bu, mutfağa top mermisinin şarapnel parçaları gibi dağılmış mutfak aletlerini ve Eileen'in çoktan bir düzine kirletmiş olduğu çeşitli tabakları ve kesme tahtalarını kapsamıyordu bile. "Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim. Böyle büyük yemekler pişirmeye alışkın değilim. Tanrıya şükür erken başlamışım."

"Ne kutluyorsun?" diye sordu Adam. "Yumurta ve tosttan daha fazlasını mı istiyordun?"

"Sebep sensin," dedi, sanki bu dünyadaki en basit şeymiş gibi. "Yıllar önce bir aile kurma umudumu bırakmıştım. Sen bir mucizeden başka bir şey değilsin."

Adam aniden başı dönmeye başladı, sanki Eileen yarım şişe yemeklik şarabı boğazından aşağı dökmüş gibi. Şımarık, güzel ve memnun edilmesi zor olan Eileen'in herhangi bir şekilde onaylayıcı bakışları baş döndürücüydü. Ama *bu şekilde*, sanki onun her ateşli, gizli duasına cevapmış gibi bakılması, sarhoş ediciydi.

"Şey," dedi. Buna başka ne cevap verebilirdi ki? "Yardım edebilir miyim?"

"Elbette," dedi Eileen, geniş, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. "Ne yapıyoruz?"

"Biberiye soslu ördek ve kıyılmış fındık dolması, mayalı çörekler ve bahçeden topladığımız turplarla salata? Bu yetmezse?"

"Bence bu kadarı yeter," dedi Adam, mutfak tezgahının yanında yanına yaklaşıarak. "Sırf benim için böyle bir şey yapmana gerek yoktu."

"Bu hepimiz için bir kutlama. Sonuçta, harika bir kuzenle sadece bir kez yeniden bir araya gelirsin, değil mi?"

Hamuru porsiyonlara ayırdı, sonra bir parça hamuru Adam'ın ellerine verdi ve ekmeği şekillendirmeyi öğretmeye başladı. Adam ne yaptığını unutmamaya çalıştı, ama sürekli onun dipsiz karanlık gözlerine çekiliyor ya da davetkar dudaklarına bakıyordu. Kalçası ona yaslanmış duruyordu, cildinin, makyajının ve iris parfümünün kokusu yemek kokularını bastırıyordu ve dikkatli olmazsa - ya da daha doğrusu, çok yaramaz olursa - gömleğinin açık yakasından aşağısını görebilirdi.

Adam, Eileen ile genetik olarak olmasa da yasal olarak akraba olduklarını öğrenmesinin ona olan çekiciliğini artırdığını mı yoksa azalttığını mı bilemiyordu. Eileen'e karşı olan platonik olmayan duygularının, kayıp bir akraba ile yeniden bir araya gelmenin verdiği ezici rahatlama ve sevinç duygularıyla bu kadar iç içe olması çok kötüydü, ama ona baktıkça bu duygular daha da iç içe geçiyordu. Elini tutup, tanışana kadar olan hayatı hakkında her şeyi anlatmasını dinlemek istiyordu, onu tezgahın üzerine kaldırıp kalem eteğini kalçalarına kadar yukarı çekip, ağlayana kadar amını öpmek istiyordu ve en garip ve en güçlü olanı, başını omzuna yaslayıp ağlamak istiyordu.

Teknik olarak ensest değildi, diye hatırlattı kendine. Neredeyse hiç akraba değillerdi ve tek bir DNA bile paylaşmıyorlardı. Sorun yoktu. Her şey yolunda olacaktı.

Kendini yakmadan ve herhangi bir cinsel suç işlemekten ruloları fırına koymayı başardı ve Eileen görevi tamamlamış olmaktan o kadar gurur duyuyordu ki, ruloların ilk olarak değil, en son olarak fırına konulması gerektiğini bile belirtmedi. Nicola, Eileen'in Adam'a kıyılmış fındık dolgulu bir lokma yedirirken tam zamanında mutfak kapısından içeri girdi. Dolguda çok fazla hindistan cevizi vardı ama onun dışında çok lezzetliydi.

Nicola, pencereye yağmaya başlayan yağmur damlalarını saçlarından silkeledi ve paltosunu çıkardı.

"Burası çok güzel kokuyor," dedi Eileen'e, Adam'a değil. "Ama sanki yanık gibi. Fırında bir şey mi var?"

Eileen yüksek sesle küfretti ve fırın kapısını açarak eğilip ruloları kurtarmaya çalıştı. Adam, Nicola'nın dikkatini çekmeye çalıştı ama başaramadı. Artık üzgün görünmüyordu, ama ağlamaktan gözleri kızarmıştı ve onu görmezden gelmeye çalışıyordu. Adam, bu sessiz muamelenin ne kadar süreceğini, dakikalarca ya da günlerce sürebileceğini bilecek kadar sık sık maruz kalmıştı.

Adam'ın Nicola ile hiç çıkmamış olmasının sebebi tam da buydu. Nicola, insanların kendisine yeterince nazik davranmadığını söyleyerek ellerini ovuşturup ağlamayı severdi, ama onu kızdırırsanız, kazara bile olsa, diğerleri kadar acımasız olabilirdi.

"Endişelenmene gerek yok!" dedi Eileen neşeyle, sanki herkes onun ekmeğinin nasıl çıkacağını görmek için nefesini tutmuş gibi. "Kurtarılabilirler! Sadece istediğimden biraz daha fazla kızarmışlar. Merhaba, serçe. Biraz temiz hava almaya mı çıktın?"

"Okyanusa kadar yürüdüm," dedi Nicola, mutfak masasına otururken. Hâlâ Eileen'e şüpheyile bakıyordu, ama biraz pişman görünüyordu, sanki Eileen'i kötü biri olarak nitelendirmekle aceleci davrandığı sonucuna varmış gibiydi. Ne tür bir kötü insan misafirlerine ekmek pişirir ki? "Sadece bacaklarımı uzatıp düşünmem gerekiyordu."

"Yürüyüşler bunun için iyidir. Dışarıdayken Finley'i gördün mü?"

"Hayır, bütün sabah Finley'i görmedim."

"Hmm," dedi Eileen, onaylamayan bir şekilde. "Ben de görmedim." "Yardım edebilir miyim?" diye sordu

Nicola. "Bu... karmaşık görünüyor."

"Eğlenceli," diye düzeltti Eileen. "Ve evet, yardım edebilirsin. Şu turpları benim için doğrayabilir misin? Hazır elin değmişken taze soğanları da yıka. Adam'la birlikte salata görevindesin. Finley kütüphanede mi diye bakacağım."

Bahçıvanını aramak için odadan çıktı ve Adam'ı Nicola ile buz gibi bir sessizlik içinde sebzeleri doğramaya bıraktı.

Eğer en azından ona ulaşmaya çalışmazsa bu sonsuza kadar sürebilirdi, bu yüzden risk alıp bir şaka yaptı.

"Görünüşe göre dışarıda donarak ölmemişsin."

"Sana bu zevki tattırmak istemedim," dedi Nicola burnunu çekerek, ama sonra ona bir bakış attı ve ona bakışıyla bir ayrıcalık tanıdı.

Hâlâ ona kızgındı, bu çok açıktı. Ama belki birlikte günü kurtarabilirlerdi.

"İyi, çünkü sen olmasan sıkılırdım. Ayrıca, seni alçakgönüllü tutacak kimse yoksa, gizemli bir aileye girmenin ne anlamı var?"

Nicola burnunu çekti. Neredeyse gülmek gibiydi.

"Eileen sana eski paranın kurallarını öğretecekken bana ne ihtiyacın var?"

"Henüz kimse paradan bahsetmedi. Ve ben Eileen'i seviyorum. Belki onu çok seviyorum bile. Ama o sen değilsin. Kimse sen değil."

Nicola ona baktı, gözleri yumuşak ve parlak, ve şimdi onun içini karıştıran oydu. O onun en iyi arkadaşıydı ve hiçbir koşulda çıkmak gibi aptalca bir şey yapmamaları gerekiyordu, ama hayatında ona hiç bu kadar minnettar hissetmemişti. Elini onun kot pantolonunun beline sokup ona ne kadar minnettar olduğunu gösterme hayali, Eileen'i tezgahın üzerine kaldırma hayali kadar kolay aklına geldi.

"Her zamanki gibi burnunu kitaba gömmüş halde buldum," dedi Eileen, Finley'in hemen arkasında mutfığa geri dönerek. Finley bugün bahçeye değil, eve uygun giyinmişti, onu zarif gösteren kablo örgülü yeşil bir süveter giymişti. Adam, süveterin Finley'in göğüs kaslarını nasıl sardığını izlerken kendini yakaladı, sonra gözlerini salataya indirdi. Deliriyordu. Seks yapması, uzun ve zorlu bir koşuya çıkması ya da din ve iffetle tanışması gerekiyordu, içindeki tüm o asi ve kafa karıştırıcı arzuyu kontrol altına almasına yardımcı olacak her şey. O kadar azgındı ki, tam olarak kimi ya da neyi istediğinden emin bile değildi, sadece *istediğini* biliyordu, o kadar çok istiyordu ki, acıtiyordu.

"Savunmam gerekirse, çok ilginç bir kitaptı," diye cevapladı Finley. Ellerini lavaboda temizledi, ördeği görmemek için dikkatli davrandı.

"Denizcilik tarihi ilginç mi?" diye alay etti Eileen.

"Çok ilginç, deniz feneri bekçileri kaybolduğunda ve bir daha bulunamadığında. 1900'de Flannan Adaları'nda ne olduğunu biliyor musun?"

Finley, Outer Hebrides kıyılarında meydana gelen garip olay hakkında öğrendiklerini hepsine anlattı. Bu ürpertici hikaye, zamanın daha hızlı geçmesini sağladı ve Adam'a annesinin gerçek suç podcast'lerinden birini hatırlattı. Finley'in hikaye anlatmak için güzel bir sesi vardı, alçak ve pürüzsüzdü ve mutfaktaki herkesin her sözünü dinlemesi için sesini yükseltmesine gerek yoktu. Hikayesi bittiğinde, masayı kurma zamanı gelmişti.

O zamana kadar Nicola, Adam'ın şakalarına gülmeye ve ara sıra ona gülümsemeye başlamıştı. Eileen, akşam yemeği hazırlarken evi yakmamayı başardığı için çok mutluydu. Finley ise, ürkütücü hikayesinin hepsinde yarattığı etkiyi görünce sırtıyordu.

Resmi yemek odasına çatal ve bıçakları yerleştirirken (Eileen bu durumun bunu gerektirdiğini ısrarla savunmuştu), işbirlikleri tehlikeli derecede istikrarlıydı, sanki bir hafta, hatta bahar geçene kadar sürecekmiş gibi. Adam, göğsünde bir sızı hissederek, sanki bir aile gibi olduklarını fark etti.

Eileen, akşam yemeği için un lekeli kıyafetlerini değiştirmek için ortadan kaybolduğunda, Nicola da daha şenlikli bir şeyler giymek için odadan çıktı. Bu, Adam'ı Finley ile mutfakta garip bir şekilde ayakta bırakarak, ellerini meşgul etmek için gereğinden çok daha uzun süre ördeğin iç sıcaklığını ölçüyormuş gibi yapmasına neden oldu. Finley, zaten tertemiz olan tırnaklarını inceledi ve Adam, garip sessizliği bozmak için cesaretini toplarken, Nicola odaya geri döndü.

Adam onu hiç bu kadar güzel görmemişti, hatta mümkünse daha da güzeldi. İskoçya'ya getirdiği tek elbisesini giymişti, krem rengi bacaklarını ortaya çıkaran kısa etekli, çiçek desenli fırfırlı bir elbise. Ayakkabı yoktu, çorap yoktu, sadece küçük beyaz çoraplar vardı.

Adam ona çok uzun bir süre baktı, ama Finley ve Nicola birbirlerine bakmakla meşgul oldukları için bunu fark etmediler.

"Eileen hemen aşağı inecek," dedi Nicola, yanakları pembeye dönmüştü. "Ben oturacağım, orada görüşürüz."

Nicola ortadan kaybolduğunda, Finley ve Adam birbirlerine baktılar. Adam bu bakışın tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildi, ama sıcak ve ağır bir his uyandırıyordu, sanki ensesine bir elin konmuş gibi. Finley, Adam'ın arkasından uzanıp tezgahdan bir şişe kırmızı şarap alıp Nicola'nın peşinden gitmesiyle bu bakışlar sona erdi.

Her zaman, akıllıca olmasa bile maceraya atılan Adam, omuzlarını dikleştirdi ve Finley'i takip ederek yemek odasına girdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Finley

Amerikalılar, Eileen'in akşam yemeğine gelmesini beklerken şarabı tatmaktan çok memnundular, bu yüzden Finley, onunla koridorda buluşup özel bir an geçirdi.

Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmezdi ve onlar, Eileen'in ailesinin öfkesini uyandırmamak için gizlice öpüşerek büyümüşlerdi. James ve Jennifer Kirkfoyle, Finley'i çok seviyorlardı, ama herkes, klan mirasçısı ile bahçıvanın oğlunun bir geleceği olmadığını çok iyi biliyordu. Eileen'in daha iyi bir aileden gelen, kesinlikle bir erkek ve bir kız olmayan, muhtemelen annesinin ailesinin bir arkadaşı olan biriyle evlenmesi gerekiyordu, böylece azalan Kirkfoyle kasasına daha fazla İngiliz parası girecekti. Parametreler her zaman böyleydi. Ailenin onayladığı bir evlilik her zaman önceden belli bir sonuçtu, Eileen ve Finley endişe verici miktarda zaman geçirmeye başladıklarında bile.

Onların köpek yavrusu gibi aşkları cesaret kırılmıştı ve sonra, yaşlandıkça ve aşkları derinleşip dikenler çıkmaya başladığında, Eileen'in babası ona, hizmetçiyle birlikte olmanın bencilce bir görev ihmal olduğunu hatırlatmıştı. İyi bir evlilik yapması gerekiyordu, en azından Craigmar'ı iflastan ve dağılmaktan kurtaracak kadar parası olan biriyle. O noktada Eileen, Finley'in kalbinde, yünlü bir süveterdeki yapışkan bir diken gibi derinlere işlemişti ve onu oradan çıkarmak imkansızdı. Bu yüzden yalan söylemeyi öğrendiler. Eileen, ilişkilerini bitirdiğine dair bir hikaye uydurdu ve karışık bir ortamda birbirlerini zar zor tanıyormuş gibi davranmakta çok başarılı oldular.

Şimdi bile, onları yargılayacak kimse kalmamış olsa da, ayrı hayatlar yaşıyor, kendi görevlerini yerine getiriyorlardı. Çoğu zaman, sevişmeleri aceleci ve yasak bir havaya bürünüyordu, sanki her an yakalanacaklarmış gibi.

Bazı günler bu heyecan vericiydi, asla bitmeyecek gibi görünen, özenle hazırlanmış bir fantezi ve tatmin oyunuydu. Diğer günler ise, bugün olduğu gibi, Finley'i sadece üzüyordu.

"Bizimle yemek yemeye karar verdin," dedi Eileen, Finley'in birkaç santim önünde durarak. Hâlâ o dar kalem eteği ve arkasında çizgi olan naylon çorapları giyiyordu, ama ipek bir gömlek giymiş ve saçlarını açmıştı.

"Hazırlanmasına yardım ettiğim bir akşam yemeğini kaçırmayacağım," dedi Finley. Eileen istediğini elde etmeye alışkındı ve Adam'a gelince, kesinlikle istediğini elde ediyordu. Finley, Adam Craigmar'da kaldıkça Eileen'in gözündeki konumunun daha da tehlikeli hale geldiğinin farkındaydı ve Eileen'in hepsi için kurduğu hayaller gerçekleşirse, konumunun daha da tehlikeye girebileceğini biliyordu. Ancak Finley'in hâlâ gururu vardı. Yalvarmayacaktı ve sıırtmayacaktı. Kendine yakışır bir şekilde davranacaktı. "Bir ara yemek yemem lazım."

"Ah evet," dedi kadın. "Benimle vakit geçirmek istediğin konusunda yanlış bir izlenim edinmemi istemezsin herhalde."

"Seni dün gördüm," dedi Finley sinirli bir şekilde.

"Öyleyse kıskanmadığını söyle bana."

"Kıskandığımı biliyorsun."

"O zaman beni affettiğini söyle."

Finley, eliyle Eileen'in başının arkasını kavradı ve başparmağıyla Eileen'in alt dudağını okşadı.

"Oyunların ikimizin de sonumuz olacak," dedi. "O Amerikalı çocuğa ondan gerçekten ne istediğini ne zaman söyleyeceksin? Bunu bir an önce halletmeni istiyorum."

"Zamanı gelince, aşkım. Yemin ederim."

Finley başparmağını Eileen'in ağzına bastırdı, sanki dizginlenecek bir atmış gibi düz, beyaz alt dişlerinin üzerine kancaladı. Eileen dudaklarını onun etrafında kapattı ve itaatkar bir şekilde emdi, onun kendisini esir almasına izin verdi.

"O zaman seni affetmiyorum," dedi, neredeyse tatlı bir sesle.

Parmağını ağzından çıkardı, onu boş ve öfkeli bıraktı.

"İçeri girmeliyiz," dedi, ellerini ceplerine sokup yemek odasına doğru yürümeye başladı. Eileen onu bileğinden yakaladı.

"Bu gece benim ol," dedi, sesi birdenbire acil, birdenbire dürüst oldu. Şu anda onda hiçbir yapmacıklık yoktu ve bu tek başına Finley'i duraksatmaya yetti. "Bırak görsünler. Umurumda değil."

Finley kaşlarını çattı. Bu ilişkide her zaman en çok kaybedecek olan oydu ve her zaman daha dikkatli olan, Eileen'in umursamaz tavırlarını dizginleyen oydu.

"Bir nedeni var ki ihtiyatlı davranıyoruz, Eileen. Zaten yeterince gördüler."

"Gizliliği ve mantığı siktir et. Senin olmak istiyorum, bizim tarzımızda. Adam ve Nicola'nın üzerimizde hiçbir gücü yok. Ayrıca, kendi evimde istediğim gibi davranabilirim."

Finley bir an onu inceledi, en ufak bir yalan ipucu ya da bir komplo fısıltısı aradı. Hiçbir şey bulamayınca, ağzını kulağına yaklaştırdı ve sesini alçaltarak konuştu.

"Zaten seyirci fikri seni her zaman heyecanlandırmıştır."

Kadın parmaklarını Finley'in parmaklarına doladı ve Finley'in göğsünde bir sıcaklık yayıldı. Bu, neredeyse her zaman mahrum kaldığı bir zevkti, Eileen'le, Isla'sıyla, gün ışığında, Tanrı'nın ve tüm azizlerin gözü önünde devam etmek.

"Seni seviyorum," dedi, sözcükler ağzından pürüzsüz nehir taşları gibi kayarak çıktı. Bazen bu sözcükleri söylemekte zorlanırdı, ama söylediğinde çok daha değerli oluyorlardı.

"Ben de seni seviyorum," diye cevapladı Finley, parmaklarını sıkarak.

Başka bir şey söylemeden, el ele tutuşarak yemek odasına girdiler.

Adam, odaya girdiklerinde (onun için çok küçük bir odaydı) iki kez baktı, ama Nicola açıkça bakakaldı. Bahçıvan ile lord arasındaki küçük bir şefkat gösterisi, en çılgın cinsel hayallerden daha şok ediciydi sanki.

"Hey," dedi Adam. "Şarabı çoktan bitirdik." "Bana bir kadeh verin, sorun yok," dedi Eileen.

"İki kadehten sonra sana içki vermeyeceğim," dedi Finley, kolayca baskın rolünü üstlenerek. Eileen ona boyun eğdiğinde her seferinde heyecanlanıyordu, keşke bunu biraz daha sık ve sapkınlık göstermeden yapsaydı. "Yemekte bir kadeh, sonra da bir kadeh içebilirsin."

Finley, Eileen'e şişeden cömertçe bir porsiyon döktü, çünkü cimri davranırsa Eileen'in huysuzlanacağını biliyordu. Ona bardağı uzattı, eğilip yanağına bir öpücük kondurdu, sonra masanın başına oturdu.

Eileen, alışılmış zarafetiyle, onun ayaklarının dibine oturdu. Finley, sahiplenici bir elini Eileen'in ensesine koydu ve Eileen ona gülümsedi, tamamen memnun.

Bunun iyi hissettirdiğini itiraf etmek zorundaydı. Onu sadece özel olarak değil, Adam ve Nicola'nın gözü önünde de kendine ait olarak görmek. Adam'ın Eileen ile Finley'in rekabet edemeyeceği bir bağı olabilir, ama Finley çocukluklarından beri onun damarlarında dolaşıyordu ve neredeyse on yıldır onun bakımını ve korumasını üstlenmişti. Bu da bir şey sayılırdı.

Nicola, gözlerinde vahşi bir parıltı ve kulaklarının uçlarında çilek rengi bir tonla Finley'e bakıyordu. Eileen'in cildi elinin altında sıcak olsa da, Nicola'nın kalbini bu kadar açıkça ortaya koymasına hayranlık duymaktan kendini alamıyordu. Sanki hiçbir şeyi istemekten utanmayı hiç öğrenmemiş, utanç kelimesini hiç duymamış gibiydi.

"Çok iş yapabildin mi, Adam?" diye sordu Finley, masanın ortasındaki tabaktan bir dilim ördek alıp kemik çini tabağa koyarken. Adam ve Nicola'yı utandırmaktan çocukça bir zevk duyuyordu, ama onları tamamen rahatsız etmek istemiyordu. Konuşmayı hafif ve samimi tutmak en iyisiydi. "Burada wifi bazen kesilebiliyor."

Adam sadece başını sallayabildi. Finley küçük bir parça ekmeğe ustaca tereyağı sürdü ve onu Eileen'e uzattı. Eileen, hanımefendi gibi nazıkçe bir ısırık aldı. Yerde otururken bile, sofrada kusursuzdu.

Finley, çatalla biraz ördek eti aldı ve Eileen'e uzattı. Eileen, sanki bir kedi yavrusu gibi Finley'in elinden yedi. Finley, başparmağıyla Eileen'in dudağındaki sos damlasını sildi, sonra başparmağını ağzına götürüp emdi. Belki bu biraz abartılıydı. Finley pek umursamadı. Amerikalılar'a Eileen'in tam olarak kime ait olduğunu göstermek iyi hissettiriyordu, bu davranış biraz kötü niyetli olsa da.

Finley, Eileen ile ne kadar çok zaman geçirirse, o kadar acımasızlaşıyordu ve Eileen de onun acımasızlığından o kadar çok zevk alıyordu. Finley bazen bu durumdan endişe duyuyordu, ama çoğu zaman bu durum o kadar iyi geliyordu ki sorgulamaya gerek duymuyordu.

Adam koltuğunda kıpırdadı ve peçetesini kucağına serdi.

"Şey, çok güzel vakit geçiriyoruz," dedi Nicola, garip sessizliği bozmamak için elinden geleni yaparak. "Biraz yazı yazabildim."

"Bu harika," dedi Finley, sanki ev sahibi Eileen değil de kendisiymiş gibi. "Hâlâ goblin kitabın üzerinde mi çalışıyorsun?"

Nicola, üzerinde çalıştığı illüstrasyonlar hakkında dostça sohbet etmeye başladı, bu da Adam'ı yeterince rahatlattı ve sonunda kurduğu web sitesi hakkında daha fazla bilgi paylaşmaya başladı. Ondan sonra akşam yemeği daha sorunsuz geçti. Finley, yemeğin uzayacağı belli olunca Eileen'in oturmak için bir yastık almasına izin verdi – bu geceki itaatinin keyifli, hatta rahat olması gerekiyordu ve onu rahatsız bir pozisyonla cezalandırmak istemiyordu – ve onun da kendi isteğiyle konuşmasına izin verdi. Ama Eileen çoğunlukla

dinledi, şarabını yudumlarken kendini kontrol etti ve Finley her iki konuda da ondan memnun kaldı.

Nadir ve değerli bir metal gibi, Eileen, Finley ona ısı ve güç uyguladığında en parlak halini alıyordu.

"Yemekten sonra bir oyun oynayabiliriz diye düşündüm," dedi Eileen, tabakları kaldırmaya yardım etmek için ayağa kalkarken şarabından bir yudum aldı. Finley, son lokmayı yedikten sonra kontrolü gevşetmiş, eğilip istediği zaman ayağa kalkabileceğini fısıldamıştı, ama Eileen hala onun yanında duruyor, sos kabını almadan önce onun onayını almak için ona bakıyordu.

"Oyun mu?" diye sordu Nicola, gümüş çatal bıçakları toplayarak.

"Evet," dedi Eileen sırtarak. Finley bu bakışı tanıyordu. İçinde bir yaramazlık vardı. "İtiraf adlı bir oyun."

"Sanırım onu hiç oynamadım," dedi Adam mutfaktan çıkarken.

"Eileen'in en sevdiği oyunlardan biri," dedi Finley, biraz özür dilercesine. Bu gece seyircilerin önünde onunla güç değişimi yapmayı kabul ettiğinde, onun *bu* oyunu oynamak isteyeceğini düşünmemişti. Muhtemelen bunu başından engellemeliydi, ya da en azından Adam'ı uyarmalıydı...

"Oynaması çok kolay," dedi Eileen neşeyle, kadehindeki şarabı çevirerek. "Ve doğru oynanırsa, çok aydınlatıcı."

"Oynamak istiyorum," dedi Nicola neşeyle.

"Adam?" diye sordu Eileen, Adam'ı her zaman Finley'i nefes nefese, panik ve çok heyecanlı hissettiren bakışlarıyla yerine çivileyerek. Adam da onun böyle bakışlarına maruz kaldığında aynı şeyi hissediyor muydu?

Bir şey söylemeliydi. Onlara söylemeliydi. Ama karşı çıkarsa, tutucu ve sıkıcı görünür ve Eileen kazanırdı. Finley'in ölmeyi tercih edeceği tek şey, Eileen Kirkfoyle'un onu herhangi bir konuda yenmesine izin vermektir.

"Herkes kabul ederse ben de varım," dedi Adam, hiçbir şeyden habersiz. "Harika," dedi Finley, şarabının kalanını bir dikişte içti.

Koyun ya da kuzu, idam edilecekse edilsin.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Eileen

Eileen, yemek odası ile salon arasında bir yerde topuklu ayakkabılarını bırakmıştı ve şimdi, annesinin evde en sevdiği odaya adım attığında, ayak parmakları yumuşak halıya gömüldü. Oda ona ebeveynlerini o kadar şiddetle hatırlatıyordu ki, genellikle içeri adım attığında öfkeli gözyaşları döküyordu, ama bu gece yalnız değildi ve keyfi yerindeydi. Ailesinin yüzyıllardır süren tüneline sonunda bir ışık vardı ve bu, pembe saçaklı lambaları ve kadife koltukları ile bohem tarzı salonda şık bir şekilde kutlanmaya değerdi.

"Aman Tanrım, bunların sayısı yüz olmalı," dedi Nicola, satranç takımları, masa oyunları, yapbozlar ve antika oyun kartları ile dolu raflara hayranlıkla bakarak. Jennifer Kirkfoyle, rekabetten çok çöpçatanlık konusunda yetenekli eski bir sosyetikti, ama kızının oyunlara olan açgözlü ilgisini her zaman hoş görmüştü. Doğum günü hediyeleri olarak oyulmuş yeşim zarlar sipariş etti, Noel ağacının altına koymak için bilmece kutuları paketledi ve Craigmar'dan uzaklaştığı her geziden, az sayıda da olsa, kızı için çantasında yeni bir bilmeceyle döndü.

"Yetmiş iki tane var," dedi Eileen sevgi dolu bir gülümsemeyle. "Saydım. Annem bu odayı şehir dışından gelen arkadaşlarını ağdırlamak için kullanmayı umuyordu, ama pek fazla arkadaş gelmedi, bu yüzden odayı benim için bir oyun kütüphanesi haline getirdi. Çocukken burada oynamama her zaman izin verilirdi, dama oynarken çok gürültü yaptığım ve Tiffany cam lambayı kırdığımda bile.

"Bütün bu oyunları oynadın mı?"

"Evet, ve hepsini yendim."

Adam ona acıma ve hayranlık karışımı bir bakışla bakıyordu ve bu Eileen'in tüylerini diken diken etti. Adam, onun hakkında kendisinin bile anlamadığı bir şeyi anlıyormuş gibi bakıyordu ve Eileen bundan hoşlandığından emin değildi. Bu yüzden, onun konuşmasına izin vermek yerine, törenin sunucusu rolünü üstlendi.

"İtiraf oyununun kuralları basit," dedi, halının üzerine oturup Finley'e de gelmesini işaret etti. Çocuklar gibi dizlerini birbirine değdirip bacaklarını çaprazlayarak oturdular. Nicola ve Adam da biraz tereddüt etseler de onları takip ettiler ve dört kişilik mükemmel bir daire oluşturdular. "Sırayla birbirimize sorular soracağız, her turda bir soru. İtiraf oyununun amacı doğruyu söylemek. Yalan söylerseniz, kaybedersiniz."

"Birinin yalan söylediğini nasıl anlarsın?" diye sordu Adam, kaşlarını kaldırarak.

"Ben *her* zaman anlarım. Son kural, doğruyu söylemenin dışında başka kural olmamasıdır. Birinin sana doğruyu söylemesi için istediğin her türlü baskıyı uygulayabilirsin ve kimse bunu sana karşı kullanamaz."

"Bu konuda şaka yapmıyor," dedi Finley, süveterinin manşetlerini dirseklerine kadar sıyrıp sonra tekrar bileklerine kadar indirdi. Gergindi. "Bir keresinde, aşık olduğum çocuğun adını söyleyene kadar kafamı gölde su altında tutmuştu."

Finley'in gözleri Eileen'in yüzünden ayrılmadı, ama Eileen, Adam'ın ona attığı bakışı göz ucuyla yakaladı. Adam, Finley'in erkeklere aşık olma konusundaki uzun geçmişini ilk kez mi duyuyordu? Ve Nicola odaya her girdiğinde neredeyse salya akıtan ve Eileen'in dediğini nefes nefese bir zevkle yapan Adam'ın neden umursaması gereksin ki? Onu cinsel açıdan çok gelişmiş biri olarak görmemişti. Yine de onu şaşırttı.

Bunun ilginç olduğunu düşündü. Dahası, bunu kullanabileceği bir şeydi.

"İlk soruya kim cevap verecek?" diye sordu Nicola.

"Geleneksel olarak kura çekilir," dedi Eileen. "Ama gönüllüler de kabul ederim. Cesur olan var mı?"

Finley ağzını sıkıca kapattı. Nicola ilk cevaplayacak kadar cesur görünmüyordu, bu yüzden Adam öne çıktı.

"Tabii. Ben başlarım."

"Harika. Senden sonra saat yönünün tersine gideceğiz. Ben, Finley, Nicola ve sonra tekrar sana."

"Bana uyar. Sor bakalım."

"Memnuniyetle," dedi Eileen, onu çelik gibi bakışlarıyla sabitleyerek. "Adam: Sence sihir gerçek mi?"

"Eileen, hile yapıyorsun," diye araya girdi Finley. "Öylece bir soru soramazsın. Herkes soracağımız soru üzerinde anlaşmalı."

"Soru geçerli," dedi, onu tamamen görmezden gelerek. "Sence sihir gerçek mi?"

"Sen inanıyor musun?" Adam karşılık verdi ve Eileen'in dengesini bozdu. Onu sertçe izliyor, tepkisini ölçüyordu. Eileen'in tüm o kirli aile hikayesi hakkında, her şey hakkında yalan söylediğinden şüphelenmeye mi başlamıştı?

Belki de düşündüğünden daha akıllıydı.

"Adam, sıranı bekle," dedi Finley.

"Eileen kurallara uymuyorsa, ben neden uymalıyım?" dedi Adam, Eileen'i derinden sarsarak. Bir sürpriz. Sürprizleri *severdi*, sürprizleri daha da çok *severdi*. "O senin emirlerine uymayı kabul etmiş olabilir, ama ben etmedim. Saygısızlık etmek istemem, ama *Fifty Shades of Grey* olayını biraz azalt."

Finley, yüzüne tokat atılmış ve üstüne bir de tükürülmüş gibi görünüyordu.

"Öncelikle," dedi Finley, sadece ders vermek veya tartışmaları kazanmak için sakladığı ses tonuyla, "sen benim evimdesin, o yüzden dikkatli ol..."

"Hepiniz *benim* evimdesiniz," dedi Eileen sinirli bir sesle. "Ve hepimiz beni sıkıntıdan öldürüyor. Penislerinizi ölçmeyi bırakın ve soruyu cevaplayın."

Nicola elini ağzına kapattı, ama önce bir kıkırdama patladı. Adam ve Finley'in gösteriş yapmasını izlerken, sevinçten neredeyse ayaklarını tekmeliyordu. Belki de Nicola, Eileen gibi biraz

kaprisli bir tarafı vardı, tıpkı Eileen gibi, ve belki de erkeklerin kadınları etkilemek için rekabet etmesini izlemekten hoşlanıyordu.

Eileen de bunu kullanabilirdi.

"Evrende açıklayamadığımız bazı şeyler olabileceğine inanıyorum," dedi Adam sinirli bir şekilde. "Bu cevap yeterli mi?"

"Hayatta olmaz," dedi Eileen, aynı anda Nicola gözlerini devirdi ve Finley hayal kırıklığıyla tsk sesi çıkardı. "Hadi ama, ayrıntıları anlat. Gerçekten bu kadar rasyonel biri misin, değil misin? Isırık izleri ve garip hava koşulları seni ikna etmeye yetmiyor mu?"

"Sadece bir soru sorabilirsin, Eileen; şimdi itiraf etme sırası sende," dedi Nicola, Eileen'in umabileceği kadar hızlı bir şekilde durumu kavrayarak.

"Adam'ın sorusu hoşuma gitti," dedi Eileen, kollarını kavuşturarak. "Cevaplayacağım. Bence büyü gerçek, Adam. Dahası, bunu biliyorum. Ve çoğu kişiden daha iyi biliyorum ki, özellikle ona saygı duymayanlar tarafından hafife alınacak bir şey değil."

"Bu ne demek oluyor?"

"Her turda bir soru," dedi alaycı bir şekilde.

"Sıra bende," dedi Finley. "Kaç tur oynayacağımı bilmiyorum, o yüzden iyi bir soru sor." Sonra, sadece Eileen'in duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldandı, "Bu oyunun nasıl bittiğini biliyorum."

Nicola bu anı kaçırmadı, çembere doğru eğilerek, "Hiç peri gördün mü?" diye sordu.

"Tabii ki. Onlarca kez."

"Hadi ama," diye sızlandı Nicola. "Detaylara ihtiyacım var. Bir hikaye anlat." "Bu oyunun bir parçası değil."

"Hayır, bu oyunun bir parçası," dedi Eileen, eğilip dudaklarını boynuna değdirdi. "Seni motive edeyim mi?"

Finley, öpücüğünün altında kaskatı kesildi, ama geri çekilmedi. Eileen, boynunda ağzını yavaşça gezdirdi, cildindeki tuzu tattı ve Finley'in sertçe yutkunduğunda adem elmasının sallandığını hissetti.

"Peki," diye patladı ve Eileen zafer dolu bir gülümsemeyle uzaklaştı. O, Confession oyununda berbat bir oyuncuydu ve Eileen bu özelliğini seviyordu

"Ormanda ışıklar var. Yaşlılar onlara keşiş fenerleri derler. Babam televizyona inanmazdı; sıkılırsam ya kitap okuyabileceğimi ya da ağaca tırmanabileceğimi söylerdi, bu yüzden çoğu zaman dışarıda oynardım. Geceleri dışarıda olduğumda bazen uzaktan parlayan bir sis görürdüm, ama yaklaştıkça her zaman uzaklaşırdı. Bu ilk kez olduğunda o kadar korkmuştum ki eve kadar koştum ve kulübenin kapısından içeri daldım, ormanda uzaylılar olduğunu haykırarak. Babam omzumu tuttu ve çok ciddi bir şekilde şöyle dedi: "Bu tehlikeli bir şeydi, Finn. Şanslıysan, sadece yaramazlık yaparlar, şanssızsan, seni yeraltına kaçırlar. Bir daha böyle bir şey görürsen, ondan uzak dur, anladın mı?"

"Sonra ne oldu?" diye sordu Nicola, hayranlıkla. Küçük çemberleri gittikçe daralıyordu ve Nicola o kadar öne eğilmişti ki, neredeyse Finley'e uzanıp dokunabilecek kadar yakındı. Eileen de Adam'a daha yakındı, uzun bir günün ardından çenesinde beliren altın rengi sakalları görebilecek kadar yakındı.

"Onları yıllarca görmezdim," diye devam etti Finley. "Sonra bir gecede, baktığım her yerde karşımda belirirlerdi. Bir süre sonra, sadece belirli zamanlarda ortaya çıktıklarını fark ettim. Zor zamanlarda."

"Zor zamanlar derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Adam, hayranlıkla.

Finley konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Bu kadar yeter, sanırım," dedi.

"*Finley*," diye inledi Nicola, neredeyse acı çekiyormuş gibi. "Gel ."

Eileen gözlerini devirdi, sonra Finley'in yanına yaslandı ve çenesine öpücükler yağdırmaya başladı. Bu sefer onun yaklaşımlarına cesurca direndi ve taş gibi hareketsiz kaldı.

"Bu işe yaramayacak, Isla," dedi.

"Olmaz mı?" diye sordu ve sonra onun pantolonunun üzerinden hiç çekinmeden elini koydu.

Finley, havayı kurşun gibi yaran bir sesle tısladı ve sonra Eileen'i bileğini morartacak kadar sertçe yakaladı. Eileen sadece güldü.

"Hadi ama," diye kıkırdadı. "Bu oyunun kurallarını benim kadar iyi biliyorsun. Nicola, hikayeyi ondan

Ya da belki Adam?"

"Onları, ailenin öldüğü gece gördüm," dedi Finley, elini kendi kucağına geri atarak.

Eileen buna cevap veremedi.

"Neden o zaman dışarı çıkmış olsunlar ki?" Adam, bir kedi kadar meraklı ve aynı derecede aptalca ısrar etti.

"Her turda bir soru," dedi Finley sessizce, pişmanlık dolu bir ifadeyle. Bir kez daha, Eileen'in fantezisini gerçeğin iki ucu keskin kılıcıyla parçalamıştı. "Şimdilik bu kadar."

"Sıra sende, serçe," dedi Eileen, Nicola'ya çok keskin, çok parlak bir sesle. Acı çektiği bir anda yakalanmaktan nefret ediyordu ve Finley'in sözleri kalbini parçalamıştı. Onun duyguları önemli değildi; ölü ölüydü ve ne kadar ağlasa da anne babasını geri getiremezdi. Finley o gece ne görmüş ya da görmemiş olursa olsun, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. "İyi niyetli ol yoksa gerçeği senden zorla öğrenmek zorunda kalacağım."

Nicola, hiç de umursamıyormuş gibi görünen gergin bir kahkaha attı. Oldukça zihinsel bir görüntüydü: Eileen, Nicola'nın çiçekli elbisesinin eteğinin altına elini kaydırırken, Nicola işkence gibi bir zevkle inliyordu.

Adam bir soru sormak için ağzını açtı, ama Finley ondan önce davrandığı için fırsatı olmadı.

"Perilere inanır *mısın*?" diye sordu.

"Birçok şeye inanırım," dedi Nicola basitçe. "Tanrı, gerçek aşk, astroloji... Periler o kadar da uzak bir ihtimal değil, özellikle de insanlar ne kadar uzun süredir onlar hakkında hikayeler anlatıyor düşünersek."

"Güzel, dürüst bir cevap," dedi Eileen, oyunun kontrolünü geri alarak. Doğaüstü olayların karmaşasında kayboluyorlardı, bu hiç de iyi olmazdı. Bunun için daha sonra, herkes birbirine iyice ısındıktan sonra zaman olacaktı. O, sadece daha samimi bir sohbet ortamı yaratmak için sihirli soruyu kullanmak niyetindeydi. "Sıra sende, Adam. Nicola ile yatmayı hiç düşündün mü?"

Adam boğuk bir ses çıkardı.

"Hiç birlikte yatmadık," dedi sıkı bir sesle.

"O, yatıp yatmadığını sormadı, bunu düşündüğünü sordu," dedi Finley, sesinde bir emir tonu vardı.

"Bu aptalca bir oyun," diye bağırdı Adam. "Yorulдум. Siz eğlenin, ben yatmaya gidiyorum."

"Oyun bitmedi, Adam," dedi Eileen. İnsanların oyunları yarıda kesmesinden nefret ederdi, kaybedenlerin huysuz davranmasından ise daha da çok nefret ederdi.

Ve sonra, şans eseri, Nicola Eileen'in tarafını tuttu. "Bir soruya cevap vermenin zararı yok," dedi, güzel kirpiklerini kırıştırarak, sanki kimya sınavında kopya çekmek için rica ediyor gibi, onun kaburgalarını kırıp atan kalbini ortaya çıkarmak için rica etmiyor gibi. Gözlerinde keskin bir parıltı vardı, sanki Adam'ın cevabına bağlı olarak, en çılgın hayallerinin ötesinde bir servet kazanabilir ya da elini ısırılabilirmiş gibi.

Adam, Eileen'den teselli aramanın faydasız olduğunu bildiği için Finley'e üzgün bir bakış attı. Finley, onun cinsel korkaklığından hayal kırıklığına uğramış bir şekilde onu baştan aşağı süzdü.

"Tamam," dedi Adam. "Bunu düşündüm."

"Ben ayrıntıları anlattım, sen de anlatmalısın," dedi Finley, bıçağı daha da çevirerek. Adam onu aşağılamıştı ve Finley de karşılık olarak, Adam'ı güzel kızın önünde küçük düşürecek, sırf onun kıvranışını izlemenin zevki için. Eileen, derinlerde kötü biri olduğu konusunda ya da Finley'in acımasızlık gösterilerinden aldığı sapkın zevk konusunda hiçbir yanılgıya kapılmamıştı. Adam'a işkence etmesini izlemek, ona striptiz kadar erotik geliyordu. "Hadi ama. Bayana hislerini söyle. Sana karşı çok sabırlı davrandı. Yıllardır tanışıyorsunuz, değil mi? Biraz nezaketi hak etmiyor mu sence?"

"Birkaç kez düşündüm," diye mırıldandı Adam, yere bakarak. "Dürüst olmak gerekirse, belki de daha fazla."

"Adam," diye iç geçirdi Nicola, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp aralarındaki birkaç metreyi emekleyerek geçti. Topuklarının üzerine oturdu ve Adam'ın yüzünü inceledi, Botticelli'nin melekleri gibi mutluluk dolu bir ifadeyle. Aralarında söylenmemiş her şey gergin bir atmosfer yaratmıştı, ya kopacak ya da onları birbirine daha da yaklaştıracak bir an. "Bilmek istiyorum."

Adam onun gözlerine baktı. Bir şekilde hem aç hem de pişmanlık dolu bir bakıştı.

"Benden nefret etmeni istemiyorum."

"Senden asla nefret edemem," dedi ve onu dudaklarından öptü.

Eileen sessizce uzandı ve Finley'in dizini tuttu. Finley heykel gibi hareketsiz oturuyordu, ama Eileen'in ellerinin altındaki kaslar gergindi.

Adam, kıyıya vuran dalgalar gibi Nicola'ya doğru daldı, onu yutarken bile en hassas dokunuşla yüzünü okşadı. Nicola ellerini onun uyluklarına dayadı ve yakına eğildi, dudaklarını daha da açıp sıcak, arayan dilini Adam'ın ağzına kaydırırken tatlı, iç çekişli bir ses çıkardı. Eileen, onların daha önce hiç yatmadıklarına şüpheyile yaklaşmışsa da, yanıldığı kesin olarak kanıtlanmıştı. Bu, yıllardır ya da daha önce çılgın bir gece boyunca birbirlerine yakınlaşmış iki insanın öpücüğü değildi. Bu, hayatlarının her günü birbirlerini özlemiş, ama bir an bile birlikte olmamış iki insanın öpücüğüydü.

Eileen ve Finley odada olmasalar da olurdu.

Nicola sonunda çekildiğinde, Adam sanki büyülenmiş gibi ona bakıyordu, parmak uçları hafifçe yanağına değiyordu.

"Bahar tatilinde seni benimle Barbados'a gelmeye ikna ettiğimi hatırlıyor musun?" Sesi zar zor duyuluyordu. Sanki transa girmiş gibiydi. Adam'ı tanıdığı bir hafta boyunca, Eileen odaya girdiğinde ne kadar nefesini tutsa da, onun *ona* böyle baktığını hiç görmemişti.

"Hatırlıyorum," dedi Nicola. Ağzı, Adam'ın öpücüğünden ıslaktı ve salonun loş ışığında baştan çıkarıcı bir şekilde parlıyordu. Eileen, Adam'ın tadını ondan hemen öpmek istedi.

"Dans salonuna gittik ve sen çok sıcak olduğu için saçlarını başının üstüne toplamış, minicik bir elbise giymiştin. Bir adamın üzerinde dans ediyordun ve ben sana bakmaktan, seni tuvalete çekip o minik elbiseyi yukarı itip... Seni o kadar çok istedim ki canım yandı. Senin görünüşünü hatırlayarak uyuyamadım."

"Bu ilk sefer miydi?" diye sordu Nicola. "Evet.

Ama son sefer değildi."

"Çok iyi bir cevap," dedi Eileen. "Tanrım, bu oyunu seviyorum."

Adam'ın gözleri ona kaydı. Cesurca cevap vererek kazandığı bariz avantajına rağmen, onun sorusundan memnun değildi.

"Finley dışında başka biriyle yattın mı?" diye sordu Adam, kimse bir şey söylemeden önce.

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye alay etti Eileen. Adam onu itiraf ettirmeye çalışmayacaktı. Henüz o kadar cesur değildi. Onu istediği gibi şekillendirmek için henüz yeterince uzun süredir pençelerini ona geçirmiş değildi.

Finley, Eileen'in saçlarını parmaklarıyla taradı ve başını geriye doğru çekerek beyaz boynunu ortaya çıkardı. Eileen nefesini tuttu ama mücadele etmedi, tamamen sersemlemişti. Finley'in bu savaşta Adam'ın savunucusu olacağını beklemiyordu. Finley'in ona karşı çıkacağını hiç beklemiyordu.

"Soruyu cevapla, Isla," dedi Finley, bir kez daha çekerek. Tutuşu acı verici derecede sertti, ona özel olarak çok arzuladığı gerçek, beyaz sıcak bir acı veriyordu. Artık seyirci olsun ya da olmasın, yumruklarını çekmiyordu.

"Asla," diye dişlerini sıkarak, gözlerindeki yaşları geri çekerek cevap verdi. "Hiç başka birini istemedim."

Sonra konuşan Adam değil, Finley oldu.

"Peki ya şimdi?"

"Soruları ikiye katlama," dedi Eileen alaycı bir gülümsemeyle. Kafatasında hissettiği acı ve buna tepki olarak cinsel organının zonklamasına rağmen, misafirlerinin önünde onu serbest bırakması için yalvararak ona bu zevki tattırmayacaktı. "Sıra sende, canım. Güzel Nicola'yı sikmek ister misin?"

Finley'in gözlerinde nefret parladı. İkisi, ölümcül bir spiral içindeki buz dansçıları gibi, sevgiden acıya ne kadar çabuk geçtiler.

"Yeter, Eileen," dedi ve sanki yanmış gibi onu bıraktı.

"Adam cevap vermek zorunda kaldıysa, sen de cevap vermelisin," diye karşılık verdi Nicola, kollarını göğsüne bağlayarak. Eileen'in sandığından daha cesur bir kadındı ve Eileen'in en çok takdir ettiği şeylerden biri de cesur kadınlardı. "Bu adil."

"Aşkta ve savaşta her şey mubahtır, değil mi?" diye sordu Adam acı bir şekilde, Finley'e öfkeyle bakarak.

"Bu soruya cevap vermeyeceğim," dedi Finley.

Nicola, Finley'in inatçılığından rahatsız olarak çenesini çıkardı.

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandı kendi kendine, sonra ayağa kalkıp çemberi geçti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Adam, ona geniş gözlerle bakarak. Marian'ın hayaletini görmüş gibi gerçekten dehşete kapılmış görünüyordu. Eileen, Finley'in kendini kaybetmesini ve sıkı kontrolünü kaybetmesini izlemeyi çok seviyordu, ama başka birinin ona karşı bu kadar güç sahibi olduğunu görmeye alışık değildi. Yine de, kuş civıltısı gibi kahkahaları ve çilek rengi saçlarıyla tatlı gülümseyen Nicola, Finley'in tasmaını yumruğuna sıkıca sarmıştı.

Nicola ellerini Finley'in omuzlarına dayadı ve onun kucağına oturdu, yüz yüze gelmek için bacaklarını onun kalçalarına attı. Elbisesi birkaç santim daha yukarı kaydı ve şeffaf külotunun altındaki dolgun kalçalarının kıvrımları ortaya çıktı.

Finley sinirli bir ses çıkardı, ama elleri kendiliğinden Nicola'nın beline uzandı ve onu kendine sıkıca tuttu. Nicola kollarını Finley'in omuzlarına doladı ve burnunu onun burnuna sürterek işkence edici derecede şefkatli bir hareket yaptı. Adam ve Eileen, bu hamleye şaşkınlıkla bakakaldılar.

"Bu doğru mu?" diye sordu Nicola sessizce. "Benimle yatmak mı istiyorsun?"

Finley itiraf konusunda her zaman kötüydü; çok tepkiseldi ve en önemlisi, ısrarcı sorular karşısında kolayca sinirlenir, hatta incinirdi. Bu yüzden Eileen, Nicola'ya gecesini mahvettiği için surat asmasına şaşırmadı. Ama sonra yaptığı şeye şaşırdı.

Finley boğazından bir hırıltı gibi bir ses çıkardı ve ağzını Nicola'nın ağzına bastırdı.

Nicola şaşkınlıkla ciyakladı ve sonra Finley'in kollarında eridi. Vücudunu ona bastırdı ve Finley parmaklarını Nicola'nın hassas beline gömerken onu derin bir şekilde öptü. Nicola'nın elbisesi ince ve hafifti, İskoç baharından çok Amerikan yazına daha uygun bir elbiseydi ve Eileen, elbisenin içinden Nicola'nın vücudunun her kıvrımını görebiliyordu.

Gözlerini bu manzaradan ayırdı ve öfkeyle kör olmuş, şehvetle işkence gören Adam'a baktı. Adam'ın kot pantolonuna baskı yapan sertleşmesi inkar edilemezdi. Romantik rakibinin, beş yıldır aşık olduğu kızı yutmasını izlerken, acı verici ve utanç verici bir şekilde tahrik olmuştu.

Eileen, o ana kadar hiç bu kadar etkilenmemişti.

Nicola, Finley'in vücuduna deneme amaçlı kalçalarını sürttü, sonra Eileen'in dikkatini bir kez daha çeken titrek bir iç çekişte bulundu. Tanrım, orgazm oluyordu. İzlenmekten hoşlanıyor muydu? Adam'ı kıskandırmaktan hoşlanıyor muydu? Eileen'i aldatmaktan zevk alıyor muydu? Her seçenek farklı bir şekilde kışkırtıcıydı.

"Peki," dedi Eileen, Adam'a boğazını temizleyerek. Soğukluk taklidi yapıyordu, ama göğsünde kızarıklık hissetti. "O ikisi eğleniyorlar, bence sen ve ben oyuna devam etmeliyiz."

"Sıra Nicola'da," dedi Adam zayıf bir sesle, Nicola'nın kalçalarını küçük daireler çizerek döndürüşüne, Finley'in boğazında takılan düzensiz nefesine hipnotize olmuş bir şekilde.

"Nicola başka bir şeyle meşgul," dedi Eileen, daha sert bir sesle. Adam'ın dizini tutarak onun dikkatini çekti. "Onun yerine ben giderim."

"Peki o zaman. Bana o mağarada ne olduğunu anlat. Bu sefer gerçekleri , ayrıntılı olarak. Saçmalama."

Adam muhtemelen bunun her şeye son vereceğini ve bu imkansız akşamı bir anda durduracağını düşündü. Hapisten Kurtulma kartını dramatik bir şekilde masaya atması çok sevimliydi. Ama Eileen oyunu kısa kesmek yerine sadece gülümsedi.

"Benden bir cevap almak için daha fazla çaba sarf etmen gerekecek," dedi, kan damarlarında kanı hızlı ve sıcak bir şekilde akıyordu. Sonrasında ne olursa olsun, tamamlanma ya da yüzleşme, o bunu memnuniyetle karşıladı.

Başkalarının kalplerini, sanki bir kedi beşiğiymiş gibi, hünerli parmaklarıyla karıştırırken, hiç bu kadar kendinde hissetmemişti. Belki bu onu kötü yapıyordu. Lanetlenmeye değer tek özelliği bu değildi. Ama Tanrım, bu onu *canlı* hissettiriyordu.

Eileen, Nicola ve Finley'e bir kez daha göz attı. Finley, Nicola'nın elbisesini beline kadar sıyırmış, tüm odaya onun yuvarlak kalçalarını engelsiz bir şekilde görme imkanı sunmuştu.

Nicola, Adam'ı ağına düşürdüğü için Eileen'i cezalandırmak için Finley'i mi kullanıyordu? Finley, Eileen'in bu Amerikalı kızla dolaşan gözlerini cezalandırıyor muydu? Bu kız, Eileen'in asla olamayacağı kadar güzel ve tatlıydı. Yoksa bu, Craigmar'ın baştan çıkarıcı etkisi miydi? Onları, kalplerindeki her arzuyu makul kılan özel bir büyü'nün battaniyesine sarmış mıydı?

Belki de hepsi kendi yöntemleriyle birbirlerini cezalandırmaya çalışıyorlardı.

Eileen tembelce uzandı, dizlerini daha da açarak eteğinin altındaki siyah ipek dantelli kenarı ortaya çıkardı. Bu, Adam için bardağı taşıran son damlaydı.

İğrenmiş bir ses çıkardı – kendinden mi, yoksa Eileen'den mi öğrendiğini Eileen bilmiyordu ve umursamıyordu – ve dizlerini kaldırarak ona doğru eğildi. O ana kadar Eileen, onun uysal olduğuna inanıyordu ama onun istediği şeye uygun olup olmadığından emin değildi. Çok ciddi, çok dürüst, kendine çok güvensiz görünüyordu. Ama şimdi, onu gerçekten hor görüyor ve onu o kadar çok istiyor ki bu onu yok edebilirmiş gibi ona bakarken, Eileen onun *mükemmel* olduğunu gördü.

Adam eteğini kalçalarının etrafına sıyırdı ve tek kelime etmeden eliyle Eileen'in amını avuçladı. Dokunuşu sıcak ve ağırdı, Eileen'in beyninden tüm mantıklı düşünceler buharlaşmıştı.

"Bu oyunun adı İtiraf, değil mi?" dedi Adam, alçak ve uyarıcı bir sesle. "İtiraf etmeye başla."

"Hayır," diye mırıldandı Eileen.

Adam elini külotunun bel kısmının altına kaydırıp ve bacaklarının arasında bulunan küçük zevk tomurcuğunu hızla buldu. Finley dışında kimsenin ilgisini çekmediğini söyleyebilirdi, ama vücudu yalan söylemezdi ve ıslaktı, onun için hazırды.

Adam parmaklarıyla klitorisini önce yavaşça, sonra daha güçlü bir şekilde daireler çizdi. Eileen onun dokunuşuyla kıvrandı, alaycı bir şekilde kıkırdadı, bu yüzden Adam serbest eliyle onu belinden tutup

onu sabit tuttu. Kalbi göğüs kafesine çarparak gülüşü bir anda kesildi.

Adam'ın kısa sürede öğreneceği gibi, sert bir el onun derisinin altına girmenin sırrıydı.

"Sen kirli oynuyorsun," diye fısıldadı Eileen, dudakları onun dudaklarına hiç değmeden nefesi ağzında dolaştı. Şu anda ne kadar yakışıklı görünse de, onu öpmeyi reddetti. Bu, bacaklarının arasına elini sokmasından daha samimi görünüyordu. O, sadece anne babasını yanağından, Finley'i ise ağzından öpmüştü. Öpüşmek, dünyadaki en sevdiği şeylerden biriydi, özellikle de kalp atışlarını yavaşlatan ve uzun bir an için normal insan duygularına sahip normal bir insan kızı gibi hissettiren, telaşsız, tatlı öpüşmeler.

Adam'a bu konuda henüz güvenebileceğinden emin değildi.

Elleri, Adam'ın kot pantolonundaki düğmeyi buldu ve hızla açtı. Adam, kot pantolonunu kışından aşağı çekti ve acı verici derecede sertleşmiş penisini ortaya çıkardı. Eileen, yumuşak parmaklarını onun etrafına doladı ve sert ve kararlı bir şekilde okşamaya başladı. Bu kirli, gizli seks için yaşıyordu, onu yeterince hızlı boşalamayacağını hissettiren, çalınan nefes nefese anlar için.

Nicola'nın yükselen ve alçalan sesleri Eileen'in zevk bulutunu dağıttı ve Adam onun yönüne bir bakış attı. Eileen, Adam'ın Nicola'yı izlemesini izledi, kaşlarının arasında beliren acı dolu çizgi onu daha da seksi gösteriyordu.

Nicola, Finley'i halının üzerine sırt üstü yatırmış, ellerini bileklerinden tutup başının üstünde tutmuştu. Nicola kalçalarını ona sürterken Finley sersemlemiş ve şaşkın görünüyordu. Eileen onu hiç böyle tutmamıştı, kendi zevki için onun vücudunu hiç kullanmamıştı. Güç mücadelesinin sürtünmesinden zevk alıyordu, ama mücadeleyi kaybetmekten daha çok zevk alıyordu.

Finley, emir verilmesini ve sert davranılmasını seviyor muydu? Bu düşünce, Eileen'in rahminde bir sıcaklık dalgası yarattı ve onu neredeyse doruğa ulaştırdı.

Nicola ilk olarak boşaldı, yüksek tiz bir çığlık attı ve bu çığlık Eileen'in beyinde bir şeyi eritti. Finley kısa bir süre sonra onu takip etti ve pantolonunu lezzetli bir şekilde kirleterek pis bir hale getirdi.

Adam, kalçalarını sallayarak acı dolu bir ses çıkardı. Ve sonra, dördünün de yerde birlikte aşağılanmış olduğu tarifsiz erotik atmosferin etkisiyle, inleyerek Eileen'in eline boşaldı.

"Ben kazandım," dedi Eileen zaferle.

"Hayır, kazanmadın," dedi Adam ve iki parmağını Eileen'in içine soktu. Eileen nefesini tuttu, uyluklarında bir titreme hissetti. Finley'den başka kimseyi içine almamıştı ve Finley de nadiren ona *böyle* dokunurdu, sanki kalbinde gizli hazineler saklıymış gibi onun derinliklerine daldı. Adam, iç duvarının yanındaki tatlı noktaya dairesel hareketlerle dokundu.

"Adam," diye inledi Eileen.

Sadece birkaç saniye daha dayandı, sonra orgazm vücudunu sararken onu sıkıca kavradı. Yıldızlar gördü, birkaç saniye boyunca görüşü beyazlaştı.

Sonra alnı omzuna düştü, göğsü eforla inip kalkıyordu.

"Geçmiş," diye nefes nefese söyledi Eileen, gerçeğin bir parçası istemeden dudaklarından döküldü. Bunu söylemek istememişti. Belki de Adam bu raundu kazanmıştı. Belki de ona denk olacak kadar zekiydi. "O mağarada olan şey bu."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Nicola

Ondan sonra oyun hızla sona erdi. Zevk ve utançtan kızarmış yüzlerle herkes birbirine iyi geceler diledi ve küçük zaferlerinin izlerini duşta yıkamak için ortadan kayboldu. Nicola, Eileen'in yatak odasına hiç gitmemişti, ama Eileen'in en üst katta, Nicola'nın uyuduğu ana koridorun sonundaki dar hizmetçi merdivenlerinin yukarısında yaşadığını tahmin ediyordu. Nicola, Eileen'in Finley'i o küçük merdivenlerden yukarı çekerek götürdüğünü gördüğünde bu şüphe daha da güçlendi.

Adam, Nicola'yı odasına kadar geçirdi, tıpkı barlarda geçirdiği gecelerin ardından onu arabasına kadar geçirdiği tüm o zamanlar gibi, ancak bu sefer gözlerine bakamıyordu. Nicola'nın uylukları, Finley'i altında tutmaktan hala ağrıyordu ve dudakları, Adam'ın onu öptüğü ve itirafını tenine bastırdığı yerden hala karıncalanıyordu. Aynı anda hem ağırlık hissediyor hem de havadar hissediyordu, kendini mükemmel bir şekilde kontrol ediyordu ama aynı zamanda tamamen kontrolünü kaybetmişti.

Salonda ne düşündüğünü bilmiyordu. Adam'ı ve Finley'i, farklı ama birbirini tamamlayan bir şekilde istemişti ve oyunun baş döndürücü sisinde cevap çok basit görünüyordu: ikisini de al. Ama şimdi, cinsel ilişkiden sonra kafası daha berraklaşınca, karmaşıklıklar ortaya çıktı.

Hiçbiri bu konuyu konuşmamıştı. Finley Eileen'indi ve Adam kesinlikle Nicola'nın değildi, bu her zaman acı verici bir şekilde açıktı.

Ama Adam onu sanki kendi kızımışı gibi öpmüştü, sanki onu gündüzleri güller ve nazik bir bağlılıkla onurlandırmak, geceleri ise mum ışığında yağmalamak ve yutmak istediği kadınmış gibi. Finley ise ona neredeyse dini bir bağlılıkla bakmış, ona karşı direnmiş ve sanki ona yemin etmek isteyebileceği en acımasız tanrıça gibi inlemişti.

Kimseye bir şey olmaya alışkın olmayan Nicola, tüm bunlardan hem korkmuş hem de sarhoş olmuştu.

"Şey, iyi geceler," dedi şimdi, yatak odasının kapısında dururken parmaklarını bükerek. Adam, koridorda, sadece birkaç santim uzakta, onunla birlikteydi.

Onu öpmek için duyduğu dürtüye direnmek için o kadar uzun zaman harcamıştı ki, şimdi o kutsal perde ortadan kalktığı için, *tek* istediği onu tekrar tekrar öpmektir.

"İyi misin?" diye sordu Adam, mavi gözleriyle yüzünü inceleyerek. Tanrım, o kadar uzundu ki.

"Neden iyi olmayayım ki?" diye sordu Nicola. Adam onun hakkında ne düşünürse düşünsün, küçük bir grup seksinden korktuğunu düşünmesine izin vermeyecekti. Laboratuvar partnerinin yurt odasında bir kez üçlü seks yapmıştı, bir saat boyunca diğer iki kıza kendini kaptırmış, sonra yatakta çıplak olarak soğuk Domino's pizza yemiş ve birbirlerinin saçlarını örmüşlerdi. Hassas olabilir, ama narin değildi.

"Bu çok fazla," dedi Adam, sanki bu çok açıkmiş gibi.

"Belki de çok seviyorum," dedi Nicola yumuşak bir sesle, gece geç saatte, şu anda istediğinden daha fazla kendini açığa vurarak. "Bu o kadar kötü mü olur?"

"Hayır," dedi Adam, nefes nefese ve alçak sesle.

Nicola, içeri girmek isteyip istemediğini sormak için ağzını açtı, neredeyse yalvarmak üzereydi, ama sonra, sürpriz bir şekilde, Adam inisiyatifi ele aldı. Aralarındaki mesafeyi kapatarak, Adam onu tekrar öptü, bu sefer daha sertçe. Adam uzaklaştığında Nicola'nın başı dönüyordu ve dudakları yanıyordu.

"Burada bize ne oluyor bilmiyorum," itiraf etti. "Ve bunu anlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Ama buna kızgın değilim."

"Ben de," dedi Nicola.

"İyi geceler, Nikki," dedi Adam. Ve sonra, eski sadık neşesinden birazla, "İyi uykular, ölme."

"İyi uykular, ölme," diye cevapladı Nicola. Ve sonra, koridorda yalnız kaldı.

Tanrıya şükür Adam, merdivenlerden Eileen'in odasına çıkmak yerine koridorun sonundaki odasına doğru döndü. Nicola bunu kaldırılabileceğini sanmıyordu.

Odasına girip kapıyı kilitledi, kilit yerine oturduğu anda kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Elbisesini çıkardı, sütyenini açtı ve ağır göğüslerini serbest bıraktı. Sonra, sadece siyah pamuklu külotuyla, seyahat çantasından vibratörünü çıkardı ve yatağa girdi.

Kafası yüzlerce endişe, arzu ve teoriyle doluydu. Yarıısı okunmuş bir JSTOR makalesi açık bırakılmış MacBook'u masadan ona parıldıyordu. Nicola, ışık ve gerçeği arama çabasını hatırlatan bu durumdan rahatsız oldu ve yatağın üzerinde sürünerek dizüstü bilgisayarını kapatıp yastıklara yaslandı.

Şu anda neyin ters gidebileceğini ya da Eileen'in onlar için ne planladığını düşünmek istemiyordu. Sadece bacaklarının arasındaki acıyı dindirmek istiyordu.

Nicola, içindeki tüm arzuyu dindirecek kadar iyi sevişebileceğini düşünmüyordu, ama kesinlikle deneyebilirdi.

Vibratörünü en yüksek ayara getirdi ve sadece bir dakika kadar kendini tahrik ettikten sonra oyuncağı içine tamamen soktu. Genellikle daha fazla ısınmaya ihtiyacı olurdu, ama o kadar utanç verici bir şekilde ıslanmıştı ki, vücudu vibratörü hiç direnç göstermeden kabul etti. Oyuncağı vücuduna sokup çıkarırken parmakları kayganlaştı, her itişte daha hızlı ve daha sert oluyordu.

Zihni belirsiz bir şehvetle doluydu, bir saniye Finley'in dolgun dudaklarına, sonra Eileen'in yanan gözlerine, sonra Adam'ın nane diş macunu ve kehribar deodorantı kokusuna odaklandı. Kendini sıradan bir fantezi yaratmaya zorladı: uysal, kendisiyle arkadaşları arasındaki sınırları daha fazla bulanıklaştırmayacak bir şey.

Ama sert ve ani bir şekilde, evin her yerinde duyulabilecek bir çığlıkla orgasm olduğunda, üçünün de onu ellerini ve ağızlarını kullanarak acımasız bir fetih oyununda kapladığını, onu zevkleri için mahvettiklerini, sanki onun arzularının ziyafetinin ağız sulandıran merkeziymiş gibi hayal ediyordu.

Nicola, on dakika boyunca karanlıkta nefesini tutarak, artçı sarsıntıları atlattı. O özlemi sisteminden atmayı ummuştı, ama daha yeni kendine gelmişti ki, yine *arzulamaya* başladı. Adam, Eileen veya Finley'i düşündüğü anda midesinde bir sıkışma hissetti. İkinci bir orgasm arayışında parmaklarını bacaklarının arasına kaydırıp klitorisini okşarken, hıçkırığa yakın bir ses çıkardı.

Görünüşe göre Craigmar onu doyumsuz hale getirmişti.

Nicola ertesi gün ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Önceki gece tamamen bitkin bir halde bayılmış ve telefonuna alarm kurmayı bile düşünmemişti. Craigmar'daki sekizinci gününde gözlerini açtığında, güneş ince perdelerinden parlak bir şekilde içeri giriyordu ve kuşlar tüm güçleriyle şarkı söylüyorlardı.

Eve dönüş uçuşunun tarihi gelip geçmişti ve o bunu neredeyse fark etmemişti. Uçağın onsuz kalktığını fark etmek, bir eşiği aşmak, yeni arkadaşlarıyla çok gerçek ve acil bir şekilde kaderini birleştirmek gibi hissettirdi.

Uyarıcı ve sinirli bir şekilde kendine geldi. Tüm orgazmlara rağmen, iyi uyuyamamış ve kabuslar görmüştü. Giyinirken zihninde aşağılama görüntüleri dolaşıyordu: Adam, bir tür sadakatsizlik yaptığı için ona bağırıyordu, Finley bir partide ona rastlayıp onu tanımıyor gibi davranıyordu, Eileen Nicola'ya bir elbise ödünç veriyordu, ama Nicola

dikişini yırtıp onu onarmaya çalışırken ağlaması. Bir de daha karanlık ve daha garip başka bir rüya vardı. Soğuk, uzun parmaklı bir el boğazını kavrayıp, bir çiftçinin korkutmak istemediği bir tavuğu boğazlamadan önce tutacağı kadar nazikçe tutuyordu ve tanıdık olmayan bir ses kulağına kendi adını fısıldıyordu.

Nicola banyoda yüzünü temizledi, fazla suyu silkeledi, sonra savaşa hazırlanan bir asker gibi titizlikle maskara, kapatıcı ve parlak dudak kremi sürdü.

Diğerleri dün gece olanlar hakkında ne düşünürse düşünsün, Nicola utanç duymayacaktı.

Nicola, Adam olmadan merdivenlerden aşağı mutfığa indi – Craigmar her geçen gün daha tanıdık geliyordu – ve yaklaşırken erkeklerin sesleri ile karşılandı. Nicola kapının birkaç adım önünde durdu ve dikkatle dinledi. Kulak misafiri olmak her zaman en sevdiği kötü alışkanlıklarından biri olmuştu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Adam.

"Ölü gibi," dedi Finley. "Eileen'in oyunları beni her zaman yorar."

"Eileen hala uyuyor mu?"

"Diğerlerinden daha geç kalkar. Ama uyandığında seni gördüğüne sevineceğinden eminim."

"Öyle mi?" Adam, sesinde alaycı bir meydan okuma ile cevap verdi. "Eminim Nicola da seni gördüğüne sevinecektir."

Nicola'nın kalbi, adının duyulmasıyla bir an durdu, kız gibi bir umutla onu ele verdi ve bu iki adamın, o yokken, daha yetişkin bir özlemle onu tartıştıkları düşüncesi midesinde bir sıcaklık yarattı.

Neden bu hafif nesneleştirme fısıltısı onu bu kadar tahrik ediyordu? Aklını kaçıırıyordu. Öyle olmalıydı.

"Eileen'le barıştınız mı?" diye devam etti Adam. "Dün gece ikinizin arası bozuk gibiydi."

"Biz her zaman kavgalıyız," dedi Finley alaycı bir şekilde. "Ama evet, barıştık. Birkaç kez."

"Umarım olanlar yüzünden bana kızgın değilsindir."

"Yani, benim işverenim olan kız arkadaşımı, benden bir metre uzakta parmakladığın için mi? Aslında kızgın değilim. Sen

Nicola'ya karşı özgürlüklerimi kullandığım için bana kızgın değilsen sorun yok."

"Nicola istediğini yapabilir, hepimiz yetişkiniz," dedi Adam, kendini dünyevi ve deneyimli göstermek için kullandığı ses tonuyla. "Paylaşmayı biliyoruz bence."

"Peki Nicola ile bu konuyu konuştun mu?"

Bunun alabileceği en iyi ipucu olduğuna karar veren Nicola, sanki yeni gelmiş gibi mutfak kapısından içeri girdi.

Finley, ada mutfığa yaslanmış, sırlı bir kupa kahve dolduruyordu. Yeşil tişörtü ve yumuşak ekose pijama altıyla dağınık ve dokunulması görünüyordu. Adam, gri eşofman altı üzerine seyahat Henley'lerinden birini giymişti ve kumaşın üzerinde yarı sertleşmiş penisinin izine bakılırsa, iç çamaşırı giymemişti.

Nicola, ikisini birden görünce bir an için gözleri kamaştı ve seçim yapmakta zorlandı.

"Merhaba," dedi Adam.

"Günaydın," diye Finley de hoş bir sesle katıldı ve Tanrıya şükür, tuhaf bir şey yapmıyordu. Nicola, dün geceyi tuhaf hale getirmeye çalışan biri olursa buna dayanamayacağını düşünüyordu. Seks konusunda son derece ciddiye ve her zaman, geçici ilişkilerde bile, umursamıyormuş gibi davranan havalı kız rolünü oynamakta berbat olmuştu. "Kahve ister misin?"

"Evet, lütfen," dedi Nicola, gözleri Finley'in Adam'ın kahvesini sormadan tam istediği gibi hazırlamasını izledi. Adam'ın zevklerine bu kadar dikkat ediyor muydu?

Finley, Nicola'ya bol süt ve acı tadını gidermek için bir kaşık şeker eklediği sıcak bir fincan kahve doldurdu ve ona uzatırken eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. Nicola son anda yüzünü çevirip dudaklarını uzattı ve Finley, sanki birbirlerini ömür boyu tanıyormuşçasına tatlı bir öpücük kondurdu.

Adam kaşlarını kaldırmış, yüzünde küçük bir gülümsemeyle izliyordu. Nicola da ona öpücük vermekten kendini alamadı ve dudaklarını o gülümsemenin üzerine bastırdı. Adam ona göz kırptı, heyecanlı ve çok, çok sevimli görünüyordu.

"Merhaba," dedi, sanki az önce ona merhaba dememiş gibi.

"Merhaba," diye cevapladı Nicola.

Finley lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktı ve iç çekerek, "İşte gidiyor," dedi.

Gerçekten de, Eileen uzak bir tepenin üzerinde, omuzları gri çiseleyen yağmura karşı kamburlaşmış, hiç de yeterince sıcak görünmeyen bir paltoya sarılmış halde zorlukla yürüyordu.

"O iyi mi?" diye sordu Adam, bir elini düşünmeden Nicola'nın beline koyarak.

"Bazen böyle yapar," diye mırıldandı Finley, kahvesini bitirirken. "Hava almak, ağaca tırmanmak ya da gölde yüzmek gibi saçma sapan şeyler yapmaya kafayı takar. Kendi sınırlarını bilmiyor. Onu geri çağırayım."

"Onu yakalayabilirim," dedi Adam neşeyle. Sonra aniden utangaç bir şekilde, "Eğer senin için sorun yoksa. Sadece, onun iyi olduğundan emin olmak için çok zaman harcıyor gibisin. Eğer ona göz kulak olacağıma güveniyorsan, bu yükü seninle paylaşmaktan çekinmem."

Finley, böyle bir şey hiç aklına gelmemiş gibi şaşkın görünüyordu. Ama önce yavaşça, sonra daha kararlı bir şekilde başını salladı.

"Evet. Aslında bu çok iyi olur. Ona ders vermenize gerek yok. Sadece dışarıda üşütüp hastalanmadığından emin olun ve çabucak içeri girmesini ikna etmeye çalışın, olur mu? Böyle havalarda dışarı çıkmaması gerekiyor."

"Tamam," dedi Adam, Nicola'dan bir kez daha açgözlü bir öpücük çaldıktan sonra ceketini askıdan alıp mutfak kapısından dışarı çıktı.

Adam gider gitmez Finley, Nicola'nın elini tutup ağzına götürdü.

"Dün gece için teşekkür ederim," dedi, dudaklarını Nicola'nın parmak eklemlerine bastırarak.

Nicola ona gülümsedi, yazdan daha sıcak hissediyordu.

"Çok eğlenceliydi. Bir ara tekrar yapmalıyız."

"Katılıyorum. Ama izin verirsen, seni düzgün bir randevuya da çıkarmak isterim. Uzun süredir sana kötü davrandığım ve seni uzaklaştırdığım için bir özür olarak düşün."

"Beni uzaklaştırmayı bıraktınız mı, Bay Buchanan?" Finley ona eğik bir gülümseme attı.

"Sen kaçmak istemediğim bir tatlılıksın, Bayan Fairweather."

Nicola kahvesinden büyük bir yudum aldı, ona yaramazca sırıttı ve sonra mutfak masasına oturdu. Finley onun yanına oturdu, rahat ve konforlu bir şekilde, sanki bunu her zaman yapıyorlarmış gibi, sanki birbirlerine duygusal bağlarla bağlı yabancılardan daha fazlasıymışlar gibi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi, cesaretini toplayarak. "Seks hakkında?"

"Çok doğrusun," dedi Finley.

"İstersen başka bir şey hakkında konuşabiliriz."

"Hayır, hoşuma gitti. Sadece alışkın değilim. Eileen, duygularını ifade etmek konusunda biraz daha dolaylıdır. Evet, istediğin her şeyi sorabilirsin."

"Eileen'e karşı tavrın... Herkese karşı böyle mi davranıyorsun?"

"Yani, tüm partnerlerimi incitmek mi istiyorum?"

"Evet." Yüzünü incelemek için ona yaklaştı. Melankolik bir şekilde çok sevimliydi. Shakespeare oyunundaki, ağabeyinin tahtını gasp eden reddedilmiş prens gibi.

Finley, parmağını kupasının sapında gezdirerek düşünmeye başladı. Sonunda şöyle dedi: "Eileen'le birlikteyken hangisinin ben olduğumu, hangisinin öğrendiğim davranışlar olduğunu söylemek zor. Ama evet, sanırım bu eğilim başından beri bende vardı ve evet, o istek – morartmak, ısırarak ya da zapt etmek – her zaman var. Ama sevdiğim tek şey bu değil. Ve bunu sevmeyen birine asla yapmam. Anlatabildim mi?"

"Çok mantıklı," dedi Nicola gülümseyerek. "Ve dün gece seni yere yatırdığımda hoşuna gitmiş gibi görünüyordu."

"Evet, çok hoşuma gitti."

"Daha önce kimse sana bunu yaptı mı?"

"Hiç," dedi Finley, damarlarında saf güç dolaşıyormuş gibi hissettiren özlem dolu bir bakışla ona bakarak.

"O zaman bunu bir ara tekrar yapmalıyız." "Çok isterim."

"Bana yaklaşırken dikkatli olsan iyi olur," dedi Nicola, kırılgan bir kahkaha atarak. Birkaç dakika boyunca her şey çok güzel, çok rahat hissettirmişti,

ama Şimdi eski güvensizlikler gece h rsızı gibi sinsice geri dönüyordu.
"Ben zor biriyim."

"Senin zor birisi olduğunu düşünmüyorum."

Nicola onu başından savabilir ya da gülümseyip bu yüzeysel iltifatı kabul edebilirdi. EĞer o, sadece bir barda tanıştığı ya da ikinci bir randevuya davet edilmek için hoş davranmaya çalıştığı biri olsaydı, belki de öyle yapardı. Ama Nicola Finley'den gerçekten hoşlanıyordu, belki de Adam'dan hoŐlandıĐı kadar, ve bu onu o kadar korkutuyordu ki nefes alamıyordu. Bu noktada, onu daha sonra hayal kırıklığına uğratmaktansa itiraf etmek daha kolay görünüyordu.

"Annem beni on günlükken devlete teslim etti.  ocukluğumun çoğunu koruyucu aileler ve grup evleri arasında geçirdim. Bazı aileler diğerlerinden daha iyiydi, ama hiçbiri uzun süre kalmadı. Ben gerçekten zor bir  ocuktum. Diğer çocukları kıskanırdım, korkunç ayrılık kaygısı yaŐardım ve... krizler geçirirdim. Dürüst olmak gerekirse, hala geçiriyorum. Sen benimle geçinmenin kolay olduğunu düşünüyorsun çünkü henüz sinirlendiğimi görmedin."

Bu itirafını bir kahkaha ile noktaladı, bu kasvetli konunun acısını biraz hafifletmeye çalışıyordu. Ama Finley, ona sanki dünyadaki tek kadınıŐ gibi hissettiren o düz bakışıyla ona baktı.

"Bu çok yalnızlık dolu bir durum ve seni koruması gereken yetiŐkinlerin davranıŐları için kendini su luyormuŐsun gibi geliyor. Aile  yeleri birbirlerine böyle davranmamalı. Sen zeki, tatlı huylu birisin Nicola. Bundan hiç Ő phem yok."

"Teşekkür ederim. Ama beni henüz o kadar iyi tanı mıyorsun."

Finley masanın altında parmaklarını Nicola'nın parmaklarının arasına geçirdi.

"Hayır, henüz tanı mıyorum. Ama tanımak istiyorum.

BaŐlangıç için bu yeterli mi?" Nicola gözlerinden akan yaşları sildi.

"Evet," dedi. "Kesinlikle."

Finley  ne eğildi ve onu öptü, sanki onu bir daha asla g rmeyecekmiŐ gibi, gerçekten öptü. Nicola da nefes nefese kalana kadar tatlı ve derin bir öpücükle karşılık verdi.

"Bana karşı bu kadar nazik olmana minnettarım," dedi, çünkü içinde kabaran, sevgiye, hatta aşka tehlikeli derecede yakın olan diğer duyguları dile getirmekten daha kolaydı. Çok hızlı hareket ediyordu, ışık hızıyla bir kişiden diğerine geçiyordu. Bu, onun hasarlı bağlanma tarzıydı, ya da düzensiz bir aşk haritası, ya da terapistlerin klinik dilinde ifade ettikleri ruhundaki diğer kusurlardı.

Finley'in yüzünde bir gölge geçti ve elini tutuşu gevşedi.

"Ben pek nazik biri olduğumu düşünmüyorum." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Eileen'e nasıl davrandığımı gördün. Bencil, talepkar ve acımasız olabilirim. Başkalarının acısından zevk almak pek nazik bir şey değil."

"Seninle Eileen'in kapalı kapılar ardında neler yaşadığını tam olarak bilmiyorum, ama gördüğüm kadarıyla onu çok seviyorsun. Sana şefkatli davrandığını gördüm, o yüzden her şeyin kırbaç ve zincirlerden ibaretmiş gibi davranma."

"Zincirlerle çalışmaktan nefret ederim," dedi Finley gülerek. "Zincirler, yararlarından çok sorun çıkarırlar. Ve ben kamçı kullanacak kadar yetenekli değilim."

Elini sırtında gezdirdi ve parmaklarını nazikçe saçlarına geçirdi. Başparmağıyla boynunun tabanındaki basınç noktasını küçük dairesel hareketlerle ovuşturdu ve Nicola'nın omurgasından aşağıya doğru yayılan bir sıcaklık hissi uyandırdı.

"Seni henüz korkutup kaçırmamış olmama şaşıyorum," diye mırıldandı.

"Beni korkutmak için bundan çok daha fazlasını yapman gerekecek," dedi Nicola, cesurca çenesini kaldırarak.

"Öyle mi?"

Finley bir anlığına saçlarını daha sıkı kavradı ve Nicola'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı, kalbi hızla çarpmaya başladı. Hava birden gerginleşti, olasılıklarla doldu. Sonra Finley onu bıraktı ve sert davranışından özür dilercesine o basınç noktasını masaj yapmaya devam etti.

"Sanırım birçok şeyi seviyoruz," dedi Nicola, aniden utangaçlaşarak. Ne zamandan beri seks hakkında konuşurken çekingen davranıyordu? "Ben utangaç biri değilim. Beni heyecanlandıran şeylerin yarısını bilseydin, korkup kaçardın eminim."

"Sanmıyorum. Ama tabii ki, beni şok etmeye çalış. Neyi seversin?"

Bu tür şeyleri kendi yatağının mahremiyetinde düşünmek, karma bir ortamda konuşmaktan her zaman daha kolaydı. Ama Finley'e güvenmeye çalışıyordu, elinden geldiğince. Onunla gerçek bir ilişki kurmak istiyorsa, dürüst olmak zorundaydı.

"Şey," dedi, titrek bir nefes alarak, "Takip edilme fikrini her zaman sevmişimdir."

"Takip edilmek mi?" Finley, sesinde karanlık bir zevkle tekrarlardı. "Daha doğrusu, avlanmak ve tecavüze uğramak."

"Bunu hiç kimseyle yapmadım. Seninle yapmak isterim." "Öyle mi?" diye sordu Nicola, sesi yarım oktav yükseldi.

"Evet," dedi Finley, burnunu Nicola'nın burnuna sürterek. "Mümkün olan en kısa sürede. Ama şu anda sadece seninle konuşmak ve seni öpmeye devam etmek istiyorum. Bu senin için uygun mu?"

"Harika," dedi Nicola. "Konuşurken, Eileen'e ne olduğunu da konuşabilir miyiz? Ne... Onun sorunu ne?"

"Yüzün morarana kadar konuşabiliriz ama tatmin edici bir cevap bulman pek olası değil, ama ben memnuniyetle konuşurum. Tam olarak neyden endişeleniyorsun?"

"Onun senin için çok önemli olduğunu biliyorum ve fazla ayrıntıya girmeden söylemek gerekirse, senin onun dünyadaki tek varlığısın. Seni seviyorum Finley, seni çok seviyorum, ama ikinizin arasını bozarsam kendimi affedemem. O bu konuda sorun yok mu?"

Nicola, sözlerini vurgulamak istercesine, Finley ile tuttuğu ellerine doğru başını salladı.

"Dün gece uzun uzun konuştuk. Benim diğer insanlarla ilişkilerimi keşfetmemden, onun kendi ilişkilerini keşfetmesinden benim rahat olduğum kadar o da rahat. Birbirimizi seviyoruz ve birbirimizi

ama bu, birbirimizin her hareketini kontrol ettiğimiz anlamına gelmez."

"Sence bu, Adam'a asılacağı anlamına mı geliyor?" diye sordu Nicola, dudağını ısırarak. Neden aşk bu kadar zordu? Neden herkes istediği her şeye, incinmeden ve karmaşıklık yaşamadan sahip olamıyordu?

"Dün gecenin bununla ilgili olduğuna oldukça eminim," dedi Finley kısa bir kahkaha atarak. "Eileen istediğini açıkça söylemektense ölmeyi tercih eder. Onun için her şey bir bilmece olmalı. Sana tavsiyem: Adam'la konuş. Onun ne hissettiğini öğren, kimsenin kimseye ne istediği konusunda yalan söylemediğinden emin ol. Bu konuda herkesin eşit söz hakkı olmalı. Aksi takdirde, endişelenmezdim."

"Tamam," dedi Nicola. Güneş ışığı pencerelerden Finley'in buklelerine dökülürken, ela gözleri sevgiyle ısınırken, Nicola gerçekten hiç endişelenmiyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Adam

Adam, Eileen'e yetiştiğinde evden yarım mil uzaktaydı. Eileen, yeşil otlakların içinden geçen yumuşak yolu terk etmeyi tercih etmiş ve doğrudan ormana çıkan bir yolu seçmişti. Adam onu takip etti, kayalık arazide yürürken baldırlarının yanmasını ve ciğerlerinin gerilmesini takdir etti. Lise ve üniversite boyunca yüzücü olmuştu ve bu hala en sevdiği egzersiz şekliydi. Suyun direncini, başının üzerinde ritmik bir şekilde çarpan dalgaları özlüyordu. Ama yürüyüş yeterince zorluydu ve ona düşünmesi için ihtiyaç duyduğu zamanı ve alanı sağlıyordu.

Adam'ın düşünceleri İtiraf oyununa kaydı. Nicola'yı öpmek ne kadar iyi ve doğru gelse de, Eileen'in gözlerinin, elini külotunun altına kaydırduğında nasıl meydan okurcasına parladığını, onu doruğa yaklaştırırken adını bir yemin gibi söylediğini hala unutamıyordu. En çok da, kötü niyetli içgüdülerine yenik düşüp onu yere yatırdığında yanaklarında beliren o kızarıklığı düşünmeden edemiyordu. Daha önce hiç kimseyi bu şekilde alt etmekten zevk almamıştı. Ama Eileen Kirkfoyle'u alt etmek, onu endişelendirmesi gereken bir tür hayvani tatmin duygusu uyandırmıştı. Eileen, yere yatırılmaktan başka neyden zevk alıyordu? Eğer isterse, ona başka neler yapmasına izin verebilirdi?

Adam'ın zihni yine daldı ve bir an için Finley'in yere serpilmiş buklelerine, Nicola'nın kalçalarına otururken ona tanrıça gibi baktığına odaklandı. Adam, heyecanını havada asılı duran genel seks aurasına bağlamak istemişti

ama ertesi sabah aşığı indiğinde Finley'i kahve yaparken bulduğunda, uykudan kalktığı için çenesinde sakal çıkmış ve yanaklarında yastık izleri vardı, tüm o arzu bir anda geri gelmişti. Finley yataktan yeni kalkmışken ne kadar iyi görünse de, bunun üzerinde durmak uygunsuzdu elbette. Ama Adam üzerinde duruyordu ve tüm bu anılar onu terli giysilerinin içinde yarı sertleştirmişti.

Ve tabii ki Nicola da vardı. Değişken ve karşı konulmaz, bir an bal ve ışık gibi, bir an sonra ise dişlerini gösteren. Eileen'in içine iki parmağını sokmuş olsa bile ona bakmaktan kendini alamıyordu ve Eileen, Nicola'nın Finley'e sürtünmesini izlerken, Nicola'nın da onu izlemesi, Adam'ı o kadar sıkı ve çözülmez bir duygu düğümüne bağlamıştı ki, ne yapacağını bilemiyordu.

Aralarında her şey değişmişti, ama yine de hiçbir şey değişmemişti.

Adam küçük bir tepeye tırmandı ve malikanenin sahibini çamurda çömelmiş, bir akademisyenin ilgisiyle hayalet gibi beyaz bir mantarı incelerken buldu.

"Eileen!" diye seslendi Adam ve aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı.

Eileen, telaşsız bir tembellikle ayağa kalktı ve onu merakla süzdü. Çıplak dizlerini örten erik rengi bir elbisenin üzerine uzun, kızıl kahverengi bir palto giymişti ve saçları topuzundan çözülmüştü. Adam yaklaşırken, sabahın soğuşuna rağmen alnındaki teri ve yanaklarının kırmızı lekelerle kaplı olduğunu fark etti. Palto, sabah donunun hâlâ hissedildiği bir bahar için uygun değildi, erken sonbahar için bile zordu.

"Seni yakalamaya çalışıyordum," dedi Adam, nefes nefese kalmadan. "Finley, iyi olup olmadığını kontrol etmemi istedi."

"Yalnız kalmak istediğim için dışarı çıktım," diye yanıtladı Eileen. Hâlâ mantarları düşüncelere dalmış bir şekilde izliyordu. "Babama her zaman nereye gittiğimi söylemem."

Babam. Adam, Finley ve Eileen arasındaki ilişkinin doğasını yüzüncü kez merak etti. Bu ilişki o kadar güçlüydü ki, şahit olmak neredeyse acı vericiydi, ama aynı zamanda ikisinin başka insanlarla ilişki kurmasına da izin veriyordu. Adam'ın daha önce hiç duymadığı, hatta gerçek hayatta hiç görmediği bir şeydi bu.

"Arazide dikkatli olmalısın," dedi. "Craigmar'ın birçok bölgesi hala vahşı ve ekilmemiş. Ormanın seni canlı canlı yemesini görmek istemem."

"Sen iyi görünüyorsun."

"Ben burada büyüdüm. Craigmar benim bir parçam. Seni henüz tanımıyor. Sana verdiğim yüzüğü hala takıyorsun, değil mi?"

Yine gizemli davranıyordu, sanki onu uzak tutmak için malikâne sahibi maskesini takmış gibiydi. Dün gecenin neşeli düşüncesizliklerine kıyasla, bu biraz rahatsız ediciydi. Adam, demirle bağlanmış yüzük parmağını ona gösterdi. Eileen sadece başını salladı ve boğazından bir hırıltı çıkardı.

"Bu ne tür bir mantar?" diye sordu Adam. Aptalca geldiğini biliyordu, ama sohbeti devam ettirmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Eileen, sanki mantar onu rahatsız etmiş gibi dudaklarını sıkıca kapatarak. "Bir gecede ortaya çıktılar."

Adam, soluk ve benekli mantarı daha yakından inceledi ve onun, yamaçta mükemmel bir daire şeklinde filizlenen düzinelerce mantardan sadece biri olduğunu fark etti.

"Bu garip bir oluşum," dedi Adam, mantar halkasına doğru bir adım daha attı.

Eileen'in eli, neredeyse morartacak kadar sert bir şekilde Adam'ın bileğini tutmak için uzandı.

"Çocuklar mantar halkalarında oynamamaları gerektiğini hikayelerinden çok iyi bilirler. O halkaya bir ayağını koyarsan, zamanın dışına çıkıp, yılların saatler gibi geçtiği bir dünyaya kaybolabilirsin. Oradan yaşlı ve çürümüş bir adam olarak çıkabilirsin."

"Şimdi Nicola gibi konuşmaya başladın," dedi Adam gülerek. Ama Eileen hala onu sıkıca tutuyordu, cildi onun cildine yapışmıştı.

"Bu şaka değil, Adam. Nicola konuştuğunda daha çok dinlemelisin. Artık Kansas'ta değilsin."

"Ben Michiganlıyım," diye espri yaptı Adam, ama yine de bir adım geri attı. Eileen'in ince sabah ışığında zayıf görünen eline baktı, ama Eileen onu bırakmadı. Orada, yüzünde mutsuz bir ifadeyle

ifadeyle, sanki onun bir şey yapmasını beklermişçesine, onu sertçe tutuyordu.

Adam bir tahminde bulunarak parmaklarını birbirine geçirdi. Eileen biraz rahatladı, ama sadece biraz.

"Çok iyi görünmüyorsun," dedi nazikçe. Onu kırmak ve öfkeliendirmek istemiyordu, ama daha da önemlisi, onun için endişeleniyordu. "İyi olduğundan emin misin?"

"Hiç iyi hissetmiyorum," dedi Eileen somurtarak. "Görünüşe göre benim kaderim, ölene kadar giderek daha kötü hissetmek."

"Bu yakın zamanda olmayacak," dedi Adam kararlı bir şekilde.

"Belki," dedi Eileen, ses tonu düz ve ikna olmamış bir şekilde.

"Belki de değil." "Benim bilmediğim bir teşhis mi var?"

"Özellikle yok. Bu sadece bir aile özelliği. Kendi sonumuzu hissedebiliyoruz, bazen çok önceden, bazen sadece birkaç gün öncesinden. Belki zamanı geldiğinde sen de kendininkini hissedeceksin."

Adam bu sözleri hiç hoşuna gitmedi. Onu bu kasvetli, soğuk sulardan daha sıcak bir yere, yaşam arzusunu geri kazanabileceği bir yere yönlendirmeliydi.

"Dün gece iyi vakit geçirdin mi?" diye umutla sordu.

"Evet," dedi Eileen kurt gibi bir gülümsemeyle. Bu daha iyiydi. Bu, onun tanıdığı Eileen'e daha çok benziyordu. "Seninle ve Finley'le. O ve ben her şeyi konuştuk. Hepimiz medeni davranabildiğimiz sürece, kendimizi inkar etmenin bir anlamı yok."

"O zaman seni öpmeme izin verir misin?" diye sordu Adam, soğuktan kızarmış dudaklarına bakarak. Çok güzel, sert dudakları vardı. Konuştuğu gibi öpüşür müydü acaba, sanki onu alt etmek istermiş gibi, yoksa sert kenarları dudaklarının altında erir miydi?

"Ya pişman olursan?" dedi Eileen, gözlerinde bir anlık hüznün belirmesine rağmen alaycı gülümsemesi hala yüzünde sabit duruyordu.

"Pişman olmayacağım."

"Bunu nereden biliyorsun, Adam Kirkfoyle?"

Ne uzaklaştı ne de yaklaştı, sadece meydan okurcasına ona bakıyordu. Adam onu çok zorlamak istemiyordu, ama bir daveti gördüğünde bunu anlardı ve

Cesaretlendi. Kalbi göğsünde çarparak, başını eğdi ve onu öptü.

Bu, dudaklarının onun dudaklarına hafifçe değmesinden biraz daha fazlasıydı. Kız çenesini kaldırdı ve Adam'ın yumuşak, keşif amaçlı öpücükleriyle soğuk tenini ısıtmasına ve Adam'ın göğsünü sıkmasına izin verdi. Onu bir yıl bir gün öpse bile asla bıkmazdı.

Eileen kolunu onun beline doladı, öpücüğü derinleştirdi ve Adam dilini onun alt dudağının kıvrımında gezdirdi. Tadı soğuk kuzey rüzgarı ve sabah çiğ gibiydi.

Sonra, biyokimyasal bir uyarı sireni öpücüğün pembe sisini yırttı.

Adam'ın omurgasında garip bir his uyandı, ani bir tehlike sezgisi ve ensesindeki tüyler diken diken oldu.

İzleniyorlardı. Onlar izleniyordu.

Adam Eileen'i bıraktı ve omzunun üzerinden bir bakış attı. Evden bir mil uzakta, burada tamamen yalnızdılar. Bu kadar vahşi doğada, onları kim bulabilir, hele ki onları gözetleyebilir ki?

"Utangaç mı oldun?" dedi Eileen, çarpık bir gülümsemeyle. "Öpüşmekten fazlasını istemiyorsan sorun değil. Ama ummuştum ki..."

Adam'ın dikkati, mantar halkasının hemen ötesindeki ormanın belirsiz tehditkar havasından Eileen'e geri döndü. Eileen ona aç bir şekilde, sanki açlıktan ölüyormuş gibi, onu yiyip bitirmek ve geriye hiçbir şey bırakmamak istermiş gibi bakıyordu.

Adam'ın omurgasından bir heyecan titremesi geçti, belinde beklenti ile karıncalanma hissetti.

"Ne umuyordun?" diye ısrar etti. Eileen onu bu duruma düşürmüştü, ama Adam sormadan edemedi. Eileen'in tuzağının izleri yerde çok belirgin olsa da, Adam tuzağa düşmekten kendini alamadı.

"Beni burada bulduğunda, mantar bilimi hakkında konuşmaktan daha fazlasını düşünmeni ummuştum."

"Bir dakika önce beni öpmemi istemiyormuş gibi davranıyordun," dedi Adam alaycı bir şekilde, ama yavaş adımlarla ona doğru ilerliyordu

, sanki beline dolanmış ipi onu çekiyormuş gibi.

"Belki de erkeklerin bunun için çabalamasını seviyorum," dedi, onu kızdırmak için dişlerini onun derisine geçirmek isteyeceği kadar kalpsiz bir kibirle. "Belki de bu beni heyecanlandırıyor. Seni ne heyecanlandırıyor, Adam Lancaster?"

Adam muhtemelen rahat davranmalıydı. Onu öpmek onu heyecanlandığını söylemek gibi güvenli bir şey söylemeliydi, ki bu tam olarak yalan sayılmazdı. Ya da biraz daha ahlaksız davranıp, o isterse her şeye hazırmış gibi davranabilirdi, ki bu da tam olarak doğru sayılmazdı.

Adam, Eileen'den ne istediğinden tam olarak emin değildi, ama dün gece onu heyecanlandıran birkaç şeyi net bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

"Seni tutmak beni heyecanlandırıyor," dedi. "Belki sana zarar vermek bile. Ama ne yapmam gerektiğini söylediğinde de heyecanlanıyorum. Özellikle de bunu acımasızca söylediğinde. Sanırım bu iki şey birbiriyle pek uyuşmuyor, değil mi?"

Eileen, onu binip binmeyeceğine karar vermeye çalışan bir aygır gibi, sert ve parıldayan siyah gözleriyle onu inceledi.

"Şaşıracaksın," dedi ve sesindeki ağırlık, onu yarı sertlikten o kadar acı verici bir sertliğe götürdü ki, neredeyse düzgün göremiyordu.

Toplumun kuralları ve ahlakı bu kadar uzakken, burada ona ne oluyordu?

"Ben şaşırtılması zor bir adamım," diye bağırdı Adam.

Eileen ona güldü. Sanki onu tamamen görebiliyormuş gibi *güldü*. Bir rüzgâr esintisi, onunla birlikte gülerek, Eileen'in koyu saçlarını dalgalandırdı. Adam'ın içinde cinsel kaygısının yanı sıra gerçek bir hayal kırıklığı da büyüdü. Finley'in Eileen'e karşı her zaman sabrının sınırında görünmesinin nedeni bu muydu? Her zaman, Eileen'i sırtarak ve zafer kazanmış gibi bırakırken, Finley'i, elini Eileen'in boğazına dolamış olsa bile, aşağılanmış hissettiren bir tür samimi şiddet patlamasının eşiğinde miydi?

"Ne yapman gerektiğini söylememi istemiyorsun. Bu seni korkutur."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye meydan okudu.

"Sen ve ben aynı hamurdan yoğrulmadık," dedi, gülümsemesi kayboldu. "Aslında ben kış kadar acımasızım. Sen ise sıcaksın. Yaz gibi. En acımasız anlarında bile nazik olmaktan kendini alamıyorsun. Bunu gördüm."

Eileen yine dolambaçlı konuşuyordu, daha büyük bir gerçeğe götürecek gibi görünen dolambaçlı bilmecelerle, ama sonra yine anlaşılmazlığa dönüşüyordu. Ama Adam bu sefer Eileen'in kalbine daha yakın olmaya kararlıydı, onun labirentinde yolunu bulamasa bile. O labirenti çözmeye çalışmak onu daha da derine çekse bile.

"Ben acımasız olabilirim," dedi, sözlerine sertlik katarak. Elbette, onun istediği buydu. Onu tahrik eden şey bu olmalıydı. Adam için sorun yoktu, yeter ki o da onun katılımını kabul etsin.

Soğuk bir his cildinde yayıldı, izlendiği hissi. Adam bu hissi bir kenara itti. Paranoyaklaşıyordu. Ve şimdi boğulmayacaktı, Eileen bu kadar açıkça onun kontrolü ele almasını istediği halde.

Eileen omzunun üzerinden ormana baktı, derin bir nefes aldı ve kendi sonucuna vardı.

"Zamanla öğreneceğinden eminim," dedi, aniden Adam'ın nefesini kesen bir hüznle. Adam, böyle bir ıstırapı sadece müzelerde, resmedilmiş şehitlerin gözlerinde görmüştü. Ama sonra hüznü kayboldu, yerine Adam'ın Eileen'i gördüğü andan beri umduğu türden bir günahkârlığı vaat eden karanlık bir neşe geldi. "Ama bana ne kadar acımasız olabileceğini göstermek istiyorsan, denemene izin veririm."

Adam'ın ihtiyacı olan izin buydu. Elini Eileen'in saçlarına kaydırıp, parmaklarını dağınık dalgalara sıkıca geçirdi ve onu acımasız bir öpücüğe çekti.

Bu öpücük beceriksizdi ve Adam'ın avuçları gerginlikten terlemişti, ama Eileen, Adam'ın eli sabitlenmeden önce titremesini, kendi ağzını Eileen'in ağzına yaklaştırırken burnunu Eileen'in burnuna çarpmasını umursamıyor gibiydi. Eileen sadece düşük, hayvani bir zevk sesi çıkardı, sonra Adam'ın insanların öpüşebileceğini düşündüğünden daha sert bir şekilde ona karşılık verdi.

Eileen serin ellerini gömleğinin arkasına kaydırđı, inci gibi tırnaklarını omuzlarının üst kısmına batırdı ve kalçalarına kadar aşağı doğru sürdü. Adam acı içinde tısladı, içgüdüsel olarak öpüşmeyi kesip ellerini bileklerinden yakaladı. Sertçe, sanki onunla hiç oyun oynamıyormuş gibi.

"Siktir, Eileen," dedi, şeker istemek için elini uzatan ve kurbağa yavrusu verilen bir çocuk gibi incinmiş bir şekilde. "Bu *acıttı*."

"O zaman sen de bana acı ver," diye meydan okudu, sıcak, esnek vücudunu ona bastırarak. "Bana ne kadar kızgın olduğunu göster. Yoksa intikam almak için fazla mı iyisin?"

"Seni incitmek istemiyorum," dedi Adam, kafası çelişkilerle doluydu. "Yani, istiyorum, ama öyle değil, gerçekten değil, ben..."

"Beni sikmek istiyorsan, tam da benim istediğim şekilde sikersin, "Eileen, her kelimesi buz gibi net ve soğuk bir şekilde söyledi. "Senin beni beceme şeklini beğenmezsem, "sardunya" diyeceğim ve sen hemen duracağın. Ayrıca kendi isteğinle istediğin zaman durabilirsin, ama devam etmeyi seçersen, ben tamamen tatmin olana kadar dediğimi yapacaksın. Anladın mı?"

Adam, hala morartacak kadar sıkı bir şekilde bileklerini tutarken, uzun bir süre ona baktı. Nefesini toparlamak ve düşüncelerini düzenlemek için çabaladı, gereksiz yere karmaşık ama aynı zamanda heyecan verici olan tüm bu kuralları anlamaya çalıştı.

"Ne kazanacağım?" diye ısrar etti, yüksek dalışa başlamadan önce yaptığı gibi derin bir nefes alarak cesaretini topladı. "Seni tamamen tatmin edersem?"

"Tekrar yapma izni," diye cevapladı kadın geniş bir gülümsemeye. "Şimdi buraya geldiğinden beri açıkça yapmak istediğin şeyi yapacak mısın, yoksa iffetli bir şekilde kol kola eve mi döneceğiz?"

Adam, bunu duyduğunda bir çıkış yolu olduğunu anladı ve içgüdülerinin derinliklerinde, tehlikeye karşı onu uyaran bir sesin, bu fırsatı değerlendirmesi gerektiğini söylediğini biliyordu. Eileen onu, geceleri ormanda aynada yansıyan hayvan gözleri kadar içgüdüsel bir düzeyde rahatsız ediyordu, ama yine de ona karşı güçlü ve inkar edilemez bir çekim hissediyordu ve ona verdiği küçük güç tadından sarhoş olmuştu, kendisinden talep ettiği tam teslimiyetle bu etki çılgınca bir boyuta ulaşmıştı.

"Bunu istediğini söyle," dedi, dalış tahtasının ucuna kadar yaklaşarak. Eileen'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Dürüst ol."

"Bunu istiyorum," dedi sessizce. "Daha da fazlası, seni hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var. O kadar ki, bu beni korkutuyor. Bu senin için yeterince dürüst mü?"

"Evet," dedi Adam ve dişlerini onun dolgun alt dudağına geçirdi.

Savaştaymış gibi öpüştüler, Eileen kollarında şaşırtıcı derecede güçlüydü, ısıyor, tırmalıyor ve ona gülüyordu, sanki onu alt etmek için gösterdiği tüm çabalar sevimli olmaktan öteye geçmiyordu. Adam kısa sürede nefessiz kaldı, boynunun arkasına sıcaklık yayıldı, ama bu oyunda onu yenmeye kararlıydı. Şimdi geri adım atmayacaktı, onu kollarında kıvrılan esnek vücudunu tutarken, ona tüm dişleriyle sırtıp, inlemelerini bastırırken, sanki ona inlemelerini duyma zevkini tattırmak istemiyormuş gibi.

Eileen onu yere çekti, ya da belki de Adam onu çimlerin üzerine diz çöktürdü, bunu anlamak çok zordu. Dünya nefes nefese ve dişleri gösteren bir telaş içindeydi, o kadar saran bir telaştı ki, izlendiklerine dair o korkunç kesinlik midesinde büyürken bile, heyecanı bunu gölgede bıraktı.

Bir şekilde, Adam Eileen'in arkasında diz çökmüş, bir kolunu beline dolamış, serbest eliyle eteğini kaldırıp kışını kavramıştı.

"İstediğin bu mu?" diye meydan okudu, küfürlü konuşmakla onun onayını dilemek arasında bir yerde. "Sertçe, toprakta mı istiyorsun?"

Eileen sadece güldü, sanki Adam sonunda onu anlamaya başlamış gibi. Adam, Eileen'in sade siyah tangasını çekip çıkardı ve eşofmanının ipi ile uğraşmaya başladı. Eileen, sırtını ona doğru eğdi ve sabırsız sesler çıkardı, ta ki Adam'ın sert penisi bacaklarının arasına kayana kadar. Adam, Eileen'i kendine sıkıca sarıldı ve arka cebinden prezervatifini çıkarırken, birkaç dakika daha onu içine almayı reddetti. Bir şekilde dişleriyle prezervatifi açmayı başardı, bu daha önce hiç başaramadığı bir şeydi.

"Beni becerecek misin yoksa sadece konuşacak mısın?" Eileen, Adam prezervatifi takarken onu kışkırttı. "Sıkılmaya başladım,

Lancaster."

Adam çaresizce bir ses çıkardı, dizlerini daha da açtı ve sonuna kadar içine girdi.

"*Evet*," diye homurdandı Eileen, sanki bunu bir haftadır, bir ömür boyu beklemiş gibi.

Adam bir kolunu beline doladı, diğerini omuzlarına ve köprücük kemiklerine dolayarak onu kendine o kadar sıkı bastırdı ki, kaçması imkansızdı. Adam, onun kaçmak istediğinden ciddi olarak şüphe ediyordu, ama onu tam istediği yerde, içine tekrar tekrar girmenin en iyi hissettirdiği yerde tutmanın verdiği his, beyninden tüm mantıklı düşünceleri silip süpürdü. Eileen kendini tamamen teslim etti, hatta eteğini kaldırarak ona daha kolay erişim sağladı, altlarındaki çakıl taşları çıplak dizlerine batıyor olsa da. Kendini ona bir savaş ganimeti gibi sundu, sanki o, haraçlarını keyifle alan bir kralmış gibi. Adam ne kadar sert ve bencil davranırsa, Eileen'in zevk çığlıkları o kadar yüksek çıkıyordu, ta ki üç parmağıyla bacaklarının arasını ovuşturmaya başlayana kadar.

Adam elini karnından aşağı kaydırды ve kendi eliyle onun elini kapattı, onun kendine uygulayabileceğinden daha fazla baskı uyguladı. Bir an için, onun hoşuna gitmeyen bir şekilde ona acı çektiriyor olabileceğinden endişelendi, ama sonra Eileen başını geriye doğru eğip omzuna yasladı ve içtenlikle inledi. Eileen orgazma yaklaşmıştı ve Adam utanç verici bir hızla kendi orgazmına doğru koşuyordu. Onu orgazma ulaştırmak, onu tekrar tekrar vücuduna kabul edecek kadar tatmin etmek istiyordu.

Adam, Eileen'in yakasını yana doğru çekti ve omzunun eklemine dişlerini geçirdi, diş izleri bırakacak kadar sertçe.

Eileen, yakındaki bir ağaçtaki bir güvercini ürketecek kadar yüksek bir çığlık attı ve onu sıkıca kavradı. Adam'ın kendi orgazmı bir dalga gibi yükseldi ve onu derinliklere sürükledi, boğuk bir nefesle onun içine boşaldı, ama Eileen pes etmedi. Tamamen bitene kadar ona karşı direndi, Adam o kadar aşırı uyarılmıştı ki, onun merhametini dilemeye başlayacaktı.

İş bittiğinde, uyluklarındaki kaslar jöle gibi olmuştu, bu yüzden Eileen onu çimlere çektiğinde rahatladı. Nemli, soğuk zemin ya da vücudunun altındaki kayalar umurunda değildi. Ezilmiş yosun, tatlı yağmur ve seks kokusuyla sarılmış, Eileen'in kollarına sarmalanmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Eileen, sözlerini yemin eder gibi Adam'ın ağzına bastırarak. "Çok iyiydin. Bana ihtiyacım olanı verebileceğini bilmem gerekiyordu."

"Ne istersen vereceğim," dedi Adam, cinsel birleşmeden sonra gelen sersemlik onu korkutucu derecede dürüst hale getirmişti.

"Biliyorum," dedi Eileen, memnun bir kedi gibi onun altında uzanarak. "Yatakta çok iyi bir askerisin."

Adam en az yirmi dakika boyunca bir tur daha için yeterince iyileşemeyecekti, ama penisi onun övgüsüne zayıf bir tepki verdi, yine de onun tarafından kullanılmaya hevesliydi.

"Bu senin için yeterince acımasız mıydı?" diye alay etti, biraz normal hissetmeye, kontrolü ele geçirmeye çalışarak. Ama Eileen'in yanında hiçbir şey normal gelmiyordu ve muhtemelen çalkantılı bir İskoçya fırtınasını kontrol altında tutmaya çalışmak daha kolay olurdu.

"Evet," dedi, onu çok yumuşak, neredeyse utangaç bir şekilde öptü, sanki şefkatle davranırken yakalanmaktan utanıyormuş gibi. "Ama yine de derinlerde iyi biri olduğunu düşünüyorum."

Sonra, sarılma bitti. Eteğini, gizlediği dağınıklığı umursamadan düzeltti ve Adam'a elini uzattı. Adam, dünyası etrafında dönüyordu, ama Eileen'in onu titrek ayakları üzerinde tutmasına izin verdi.

Eileen'in yüzü aniden sertleşti, sanki bir müdahaleye kızmış gibi Adam'ın omzunun üzerinden bakarak. Yalnız olmadıkları kesinliği, mide bulandırıcı bir aceleyle geri geldi. Finley başından beri burada mıydı? Nicola da?

Eileen'in bakışını takip ederek ormana doğru baktı, ama orada kimse yoktu. Sadece kendi kendilerine hareket ediyor gibi görünen, çok karanlık ve derin gölgeler vardı. Bir ağaç dalı titredi ve sallandı, ama çalılıklardan bir tavşan çıkmadı ve yapraklar arasında kuş ailesi hişirdamadı.

"Gitmeliyiz," dedi. "Beni eve kadar götürür müsün?"

Adam onu yere devirip çamurlu çimlerde becermiş gibi değil de, bir regency beyefendisi gibi kolunu uzattı. Adam, onu dengeleyen dokunuşa minnettar olarak kolunu tuttu ve onun rehberliğinde mantar halkasından uzaklaşıp malikaneye doğru yürüdü.

Ancak, yolun çoğunda omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamadı, çünkü o ortamdaki varlık hissi bir gölge gibi onları takip ediyordu.

Ayrıca, beyninin derinliklerinde ona kaçmasını söyleyen içgüdüsunü de bastıramıyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nicola

Nicola, Adam ve Eileen'in kol kola, yağmurdan ıslanmış ve taze sürülmüş toprak gibi kokarak eve döndükten sonra aralarında bir şeylerin değiştiğinin farkındaydı ve bunun seks olduğunu kuvvetle şüpheleniyordu. Nicola, böyle bir senaryonun onu kıskançlıktan deliye çevireceğini düşünmüştü, ama Adam üst kattaki koridorda Nicola'ya yanaşıp, Eileen'in ezilmiş Iris parfümünün solan kokusu cildine yapışmış halde boynuna merhaba diye fısıldadığında, Nicola'nın hissettiği şey vücudunun her yerinde bir sıcaklıktı.

Adam'ın partilerde diğer kızlarla karanlık odalara girip kaybolmasını ya da "sigara içmek için dışarı çıktığını" söyleyip başka bir erkekle boynunda bir öpücük iziyle geri dönmesini izlerken her zaman suçluluk duyarak heyecanlanmıştı, ama şimdi daha iyiydi, çünkü özlemin acısı onu gölgelemiyordu. Artık Adam'a *dokunabiliyor*, koridorda onu öpebiliyordu, ta ki o sadece iris değil, papatya kokusunu da yayana kadar. Vücudunu duvara yaslayıp, Eileen'le birlikte olduğu için acımasızca alay edebiliyordu, ta ki Adam kızararak, sertleşerek ve sırıtarak, Nicola'nın içindeki ateşi körükleyecek kadar ayrıntı verene kadar.

"Ve bunu seviyor musun?" Nicola öpüşmelerin arasında cevap verdi. "Herkesin görebileceği bir yerde seks yapmayı?"

"Bilmiyorum," dedi nefes nefese, parmaklarını Nicola'nın yumuşak kalçalarına gömerek. "Bu günlerde her şeyi seviyorum. Her şeyi, herkesle istiyorum."

Nicola inleyerek onu daha da sert öptü, şehvet şehvete karşılık veriyordu. O, tanıdığı tek kişi

ve onu bunun için seviyordu.

Sonra Finley aşağıdan seslendi:

"Çorba soğuyor, aşk kuşları! Eileen mahzende bir muscadet buldu; hepsini içmeden buraya gelin."

"As/a!" diye cevap verdi, sahte bir şekilde kırılmış gibi.

Nicola ve Adam, parmaklarını gevşekçe birbirine kenetleyerek merdivenlerden aşağı koştular ve gülmemek için ellerinden geleni yaptılar. Dışarıda yağmur yağmasına rağmen, evcimenlik ve şehvetin baş döndürücü karışımından kaynaklanan, yaz gibi ılık evin içindeki yayılan sıcaklık, Nicola'nın başından ayak parmaklarına kadar hoş bir ateş hissi uyandırdı.

Buna alışabilirdi.

Nicola, öğle yemeğinden sonra Adam ile daha fiziksel bir şekilde bağlarını derinleştirme şansı bulmayı umuyordu, ama Adam hemen bir bir araştırmacı soyağacı araştırma seansına dönüştü ve hatta Nicola'nın araştırma yaptıklarını görebilmesi için kapıyı açık bıraktılar.

Adam ve Eileen, gökyüzünün altında geçirdikleri randevudan sonra daha rahat bir ilişki kurdular. Eileen, Adam'a bir kitabın bir bölümünü daha dikkatli okuması için talimat verirken elini Adam'ın beline koydu, Adam ise Eileen bir karton kutunun üzerine eğilip belgeleri almak için eğildiğinde saçlarını kulağının arkasına koydu. Finley, ne yazık ki, mülkün doğu tarafındaki istinat duvarını tamir etmek zorunda kaldı, bu da Nicola'yı bulabildiği en güneşli köşede sessizce kitabını yazmaya bıraktı. Merdiven sahanlığının pencere pervazına yerleştirilmiş, vitrayda üç tavşanın resmedildiği bir pencerenin altındaki yastıklı bir bank koltuğuydu.

Nicola, yeni bulduğu ilhamı işine aktarabileceği bu sessiz zamana minnettardı. Ancak bu, bacaklarının arasında hissettiği zonklayan acıyı pek dindirmiyordu.

Ertesi gün, Eileen ve Adam daha fazla aile kayıtları kutusu almak için tavan arasına çıktılar ve Nicola ile Finley'i malikanede baş başa bıraktılar. Finley bütün gün evin içinde dolaşıp, *Notre Dame'ın Kamburu'nu* okurken (ya da okur gibi yaparken) mobilyaların üzerine uzanmıştı. Yeşil henley tişörtünün kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı, sanki Nicola'yı baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi.

. Duş almış ve hafif bir kolonya, vetiver, baharatlı odun ve tatlı, hassas tonka kokuyordu. Kıvrıcık saçları parıltıyor, düşüncelere dalmış bir şekilde alt dudağını dişleriyle ısırıyordu. Kanepede uzanmış, daha çekici görünmesi imkansızdı. Nicola, onun bunu denediğinden oldukça emindi.

Finley'in çimlerde ona söylediği, asla takip edilen kişi olmaması gerektiğini hatırladı. Eileen ile ilişkisinde başlatıcı rolünü üstlenmişse, değişiklik olsun diye başka birinin başlatıcı olması hoşuna gidebilirdi. Nicola yeterince cesur olsaydı, bu bir davet olabilirdi.

Nicola yatak odasında kot pantolonunu çıkardı, en ince siyah taytını giydi, kısa kızcık rengi eteğini giydi ve dudak yağı sürdü. Adam ve Eileen'in yukarıdaki ayak seslerini duyabiliyordu, bu da onların hala kutuları düzenlemekle meşgul olduklarını doğruluyordu.

Finley Nicola'nın cesur olmasını istiyorsa, cesur olabilirdi.

Nicola sessizce kütüphaneye girdi ve Finley ona bakana kadar çıplak ayakla önünde durdu, sanki onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibi.

"Merhaba Finley," dedi Nicola, ayak parmaklarının ucunda zıplayarak. Heyecanlıydı, ama aynı zamanda gergindi.

"Merhaba," dedi Finley, kitabı kapatıp bir kenara attı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Benimle bir oyun oynamak ister misin diye merak ediyordum," dedi Nicola. Top artık onun sahasındaydı.

Finley daha dik oturdu, koltuğunda öne doğru kayarak dizleri neredeyse Nicola'nın dizlerine değecek hale geldi. Kanepenin kenarında oturuyordu, sanki Nicola'nın onu kanepeye çekmesini ya da dizlerinin üzerine çöküp taytındaki ıslak yeri öpmesini bekliyor gibiydi.

"Ne tür bir oyun? Satranç mı, mahjong mu, yoksa...?"

Nicola, halının çiçek desenini ayak parmağıyla izledi. Ne istediğini tam olarak biliyordu ve bunu yapmak için Finley'den yardım isteyeceğinden emin olabilirdi, ama bu utangaç hissetmediği anlamına gelmiyordu.

"Ravishment oynamak istiyorum," dedi sonunda.

Finley'in hoş gülümsemesine rağmen gözlerinin arkasında karanlık bir açlık parıldıyordu ve o tam anlamıyla kısıtlı tavrı, hiç kıpırdamaması ve pek de dostça olmayan ilgisine rağmen dostça tavrını bozmaması, Nicola'nın midesini titretmeye yetmişti.

"Bu oyunun adı hoşuma gitti," dedi. "Ama daha önce oynadığımı sanmıyorum. Kurallarını anlatır mısın?"

"Çok basit," dedi, nefesi boğazında düğümlenerek. "Ben koşarım, sen beni kovalarsın."

"Seni yakalarsam ne olur?"

"Beni yakalarsan, beni elinde tutabilir ve benimle istediğini yapabilirsin."

Finley sessizce ellerini kızın uyluklarının arkasına kaydırды, sonra eteğinin altından kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekti, ta ki kız onun açılmış dizlerinin arasında durana kadar. Başparmaklarını, kağıt inceliğindeki çorap kumaşının üzerinden kızın tenine doğru gezdirdi, ritmik hareketi hem yatıştırıcı hem de tahrik ediciydi.

"Seni kovalamak istiyorum ve gerçekten yakalamak istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama seni yakalayana kadar seninle ne yapacağımı bilemeyebilirim. Her şeyi yapmak isteyebilirim. Seni yakaladığımda sana yapmamı istemediğin bir şey var mı?"

Nicola başını salladı, şehvet onu pervasızlaştırmıştı, ama sonra vazgeçti. Onun da sınırları vardı, en azından ilk seferinde ve uygun hazırlık olmadan.

"Ağzımı ya da amımı alabilirsin," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. Bu sözleri söylemek onu çok heyecanlandırıyordu, ama daha yüksek sesle söylerse, bu mükemmel, heyecan dolu anın bir parçası paramparça olacağından korkuyordu. "Ama kışımı değil. Nefes alamadığımda korkuyorum. O yüzden boğma."

Finley başını salladı, boğazının derinliklerinden sessiz, acı dolu bir ses çıkarmasına rağmen ifadesini nötr tuttu. Kendi kendine düşünürken, süveterinin üzerinden karnını öpmeye devam etti. "Sen durmemi söylersen bile sana istediğim her şeyi yapabilir miyim?" diye sordu yünlü giysiye.

Nicola parmaklarını Finley'in saçlarına geçirdi, kafa derisini boynunun dibine kadar kaşıdı.

"Evet, lütfen. Devam etmeni istiyorum. Benim için hoş olmasa bile senin için hoş olsun istiyorum, çünkü o zaman en iyi hissedeceğim."

Nicola, cildini morartma ayrıcalığı için minnettarlıktan ağlayacak gibi görünen bir erkeğin üzerinde dururken, hiç bu kadar tahrik olmuş ya da bu kadar güçlü hissetmemişti.

Finley geri çekildi ve ona baktı, kahverengi gözleri hüzünlüydü.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" diye sordu.

"RİA. Şimdiye kadar beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

"Peki, oyunun hemen durmasını istersen bana nasıl gösterirsin?"

"Normalde söylemeyeceğim aptalca bir şey söyleyeceğim. Eileen'in sana söylediği kelime gibi."

"Hangi kelimeyi kullanacaksın?"

"Marzipan," dedi Nicola, kelime kendiliğinden aklına geldi. En sevdiği şekerlemesiydi. Panikleyip bunu unutması pek olası değildi.

Finley güldü ve ona sırıttı. Kuzuya sevinen bir kurt ya da belki de sahibesi tarafından sertçe koşturulmak isteyen sadık bir köpek gibi.

"On beş saniyelik bir avantaj adil mi?"

"Evet, evet," dedi Nicola, hızla başını sallayarak. Adrenalin çoktan vücudunda dolaşmaya başlamış, kalp atışlarını hızlandırmış ve onu hayatı için koşturmakla teşvik etmişti.

"Bana bir iyilik yap ve evde hiçbir şeyi kırmamaya çalış, yoksa Eileen beni öldürebilir. Her halükarda, bunun değeceğini hissediyorum," dedi Finley, ayağa kalkarken onu bırakarak. Ellerini omurgasının tabanına bastırdı, tüm boyunu uzatarak, sonra saatine baktı ve saniye ibresinin en üste gelmesini bekledi. Ve sonra, Nicola'nın midesine kurşun gibi çöken bir kesinliğiyle, "Git," dedi.

Nicola kütüphaneden fırladı, bu sırada halıyı tekmeledi ve koridorda koştu. Henüz evin planını doğru bir şekilde ezberlememişti ve burada büyümüş olan Finley'e rastlamak için yanlış yola sapıp çıkmaza girebileceği düşüncesi, oyunu daha da heyecanlı hale getiriyordu. Kalbi çarpıyor, kanı

damarlarında vahşî bir korku ve sevinçle şarkı söylüyordu, bunu bir kitap yazsa bile tarif edemeyeceği bir duygu.

Şu anda hissettiği tek şey hayatta olduğuydu ve koşarken kafasında yankılanan nakarat buydu: *hayatta, hayatta, hayatta*.

Nicola dar bir süpürge dolabına saklanmaya çalıştı ama çarşafların arasına sığamadığını fark etti, sonra kendini şarap mahzeninin kapısına attı ama Eileen'in kapıyı kilitlediğini gördü. Nicola, yemek odasına girdiğinde kaç saniye geçtiğini bilmiyordu, beş mi on beş mi? Artık paniklemeye başlamıştı, saatin tik takları onu pervasızlaştırıyordu.

Masa örtüsü yere kadar uzanmıyordu, ama Finley çok dikkatli bakmazsa onu gölgede saklayacak kadar uzundu.

Şu anda tek seçeneği buydu ve Nicola kendini buna teslim etti, masanın altına sürünerek bir çocuk gibi saklandı. Finley'in peşinden koşma sesini ya da belki de evin içinde adını çağırıp onu bulduğunda ne olacağına dair küstahça sözler vermesini beklerken, düzensiz nefesini sakinleştirmek için elinden geleni yaptı.

Ama duyduğu bu değildi. Duyduğu, Finley'in mükemmel bir sakinlikle evi dolaşmaya başladığı ve her odayı klinik bir verimlilikle incelediği bir dizi hızlı, hafif adımdı. Finley'in onu bulmak için acele etmemesi gerçekten korkutucuydu ve bu korku, onu çok uzun zamandır hissetmediği kadar ıslak hale getirdi.

Nicola, Finley yaklaşırken nefesinin onu ele vermemesi için elini ağzına bastırdı. Finley, yemek odasına girmeden önce sadece bir anlığına koridorda durup dolabı kontrol etti. Finley'in çoraplı ayakları ve kot pantolonlu ayak bileklerinin masanın etrafında dolaştığını görebiliyordu, sanki mağazada yeni tohum paketleri arıyormuş gibi rahat bir şekilde.

Nicola gözlerini sıkıca kapattı, onun kendisini bulmasını mı yoksa yanından geçip gitmesini mi dilediğinden emin değildi.

Güçlü bir el masa örtüsünün altına uzandı, ayak bileğini kavradı ve onu masanın altından çekip çıkardı. Nicola itiraz ederek bağırdı, ama Finley görünüşünden daha güçlüydü ve

Nicola dondu, gerçekten dondu, sanki hayatı için hareketsiz kalan bir tavşan gibi. Dizleri, eteğinin altındaki iç çamaşırını ortaya çıkarmak için eğri bir şekilde donmuştu.

Nicola dondu, gerçekten dondu, sanki hayatı için hareketsiz kalan bir tavşan gibi. Dizleri donmuş, eteğinin altındaki iç çamaşırını ortaya çıkarmıştı.

Finley onu uzun uzun süzdü, sanki onu küçük ısırıklarla yiyip bitirecekmiş gibi. Sanki kızaran ve korkmuş halini ezberleyip daha sonra zihninde tekrar tekrar canlandıracakmış gibi.

"Boo," dedi ve sonra acımasızca üzerine çullandı.

Finley onu yere yatırmak için elinden geleni yaptı, ellerini bileklerinden tutup başının üzerine bastırmaya çalıştı. Nicola çırpındı ve kıvrandı, cesurca onunla mücadele etmeye çalıştı. Finley ondan daha iriydi, ama Nicola kurnazdı ve kirli oynamaktan çekinmiyordu.

"Çekil üstümden," diye bağırdı ve Finley tekrar üstüne çıkmadan önce altından kıvrılarak kurtuldu. "Bağırırım!"

Finley geniş eliyle ağzını kapattı. Nicola, çılgınca içgüdüleriyle ona ısırdı ve Finley, dişleri avucunu ısırdığında küfretti.

"*Tanrım.*"

Bu seferki *gerçek* gibiydi, ona gerçekten kızmış gibiydi, öfkesini ondan çıkarmak istiyor gibiydi ve Nicola inledi.

Finley ona yenilenmiş bir enerjiyle saldırdı ve Nicola ancak o zaman onun daha önce kendini tuttuğunu fark etti. Artık bu bir oyun değildi, parmaklarının bileklerini morartması ve dizini kalçalarının altına sokarak onu açması ve istediği yerde tutması hiç de şakacı değildi.

"İstediğin kadar benimle savaşılabirsin," diye nefes nefese söyledi. "Bu beni sadece daha da sertleştirecek."

Nicola, onun oynadığı rolü, onun sessiz rızasını, devam etmesine izin verdiğini anladı, her ne kadar onun kollarını o kadar sert tırmalamış olsa da, üzerinde kırmızı izler bırakmış olsa da. Ve o sertleşmişti, uzunluğu onun uyluğuna baskı yapıyordu.

Onun kendisini bu şekilde almasına izin verebilir ve muhtemelen çok iyi vakit geçirebilirdi, ama şu anda oyundan vazgeçmek için çok fazla eğleniyordu

. Daha da önemlisi, düzgün bir mücadele vermeden pes etmek istemiyordu.

Nicola dizini kaldırdı ve Finley'in midesine vurdu. Finley, dengesini bozarak nefesinin kesilmesini önledi. Nicola, nefes nefese kıkırdayarak odadan kaçmayı başardı. Finley şaşkınlıkla nefesini tuttu, sonra ayağa kalkarken kendisi de güldü.

Karakterine sadık kalmak buraya kadarmış.

Finley onu evin içinde kovaladı, bir kez, sonra iki kez neredeyse yakaladı, ama Nicola her seferinde son anda kurtuldu. Üçüncü denemede, Finley'in avuçları ve Nicola'nın kolları terden kaygandı ve Nicola, kurnaz bir balık gibi Finley'in elinden kurtuldu. İkisi de korkudan, yorgunluktan, arzudan ya da üçünün karışımından nefes nefese kalmıştı.

Nicola, çoraplı ayaklarıyla parke zeminde kayarak oyunu neredeyse kaybediyordu, ama çabucak toparlandı ve merdivenlere doğru koştu.

İkinci kata çıkabilirse, Finley onu bulup yatağı iyi bir şekilde kullanana kadar boş yatak odalarından birinde saklanabilir.

O kadar uzağa gidemediler. Finley onu merdivenlerde yakaladı, kolunu beline doladı ve halı kaplı merdiven basamağına indirdi. Nicola son birkaç basamağı tırmanarak merdiven sahanlığına ulaşmayı başardı, ta ki Finley sonunda üzerine çıkıp omuzlarının arasına sert bir eliyle bastırarak onu yüzüstü yatırıncaya kadar. Nicola gerçek bir hayal kırıklığıyla çığlık attı ve yumruklarını yere vurdu. Bu pozisyonda hiçbir avantajı yoktu, ona karşı kullanabileceği hiçbir kaldıraç yoktu. Tamamen onun merhametine kalmıştı.

Ona hırladı, ama Finley elini eteğinin altına sokup kalçalarını avuçladığında bu ses kısa sürede iniltiye dönüştü. Elini bacaklarının arasına soktu ve sanki ona aitmiş gibi arkadan cinsel organını avuçladı.

"Taytının içinden her şeyi görebiliyorum," dedi, ağzını kulağına yaklaştırarak üzerine daha sert bastırdı. Onun ağırlığı, kokusu ve sıcak nefesi ile boğuluyormuş gibi hissetti. "Sanki hiç yokmuş gibi. Sanki eteğinin altında ne olduğunu herkesin görmesini istiyormuşsun gibi."

Finley parmaklarını iç dikişle takıp çekti ve Nicola kumaşın ikiye ayrıldığını duydu. Finley deliği daha da genişletirken Craigmar'ın serin havası Nicola'nın aşırı ısınmış cildine çarptı. Tamamen kurtarılamayacak hale gelene kadar, Nicola ona açılmış bir Noel hediyesi gibi sunulana kadar yırtmaya devam etti.

Nicola kurtulmaya çalıştı, ama Finley onu sıkıca tuttu, dizlerini her iki yanına dayadı.

"Sırılsıklam," diye mırıldandı Finley, Nicola kıvrana kadar dantel külotunu dairesel hareketlerle ovuşturdu. "Sanırım avlanılmaktan hoşlanıyorsun."

"Finley," diye nefes nefese söyledi. Sonra, hala oyunu oynadıkları için ekledi. "Lütfen yapma..."

Finley, muhteşem bir şekilde, onun itirazlarını görmezden geldi. Külotunu kenara çekti ve iki parmağını derinlemesine içine soktu. Muhtemelen ona hiç acı vermeden üç parmağını da sokabilirdi, vücudu onun için o kadar hazırды.

Merdiven sahanlığında, pencereden içeri giren ışık huzmesinde, tamamen açıkta, çok açık bir şekilde duruyordu. Bahçıvan tarafından tutulup parmaklanırken, bu şekilde aşağılanmış görünmüş olmalıydı. Adam veya Eileen her an içeri girebilir, Finley'in ona istediği her şeyi yapmasını izleyebilir ve bunu istediği için ne kadar ahlaksız olduğunu söyleyebilirdi, ama bu sadece durumu daha da iyi hale getiriyordu.

Belki de gerçekten ahlaksızım, diye düşündü uzak bir şekilde, sonra Finley'in kot pantolonunun fermuarını açtığını duyunca kafasından tüm mantıklı düşünceler uçtu. Finley homurdandı ve onu biraz daha hareket ettirdi, omuzlarını sabit tutarken kığını daha yükseğe kaldırarak kendisine doğru getirdi. Merdiven sahanlığındaki halı yanağına batıyordu, bukleleri yüzüne dökülüyordu.

"Muhtaç küçük şey," diye devam etti Finley, çıplak penisinin başını şişmiş dudaklarına sürterek. Yarı sarhoş gibiydi, sanki kütüphane ile merdivenler arasında bir yerde tamamen çözülmüş gibi. Nicola başından beri ondan bunu istiyordu. İyi bir adamın en acımasız yanlarını ona bir armağan olarak sunmasını görmek. Kendini kontrol edebilen birini paramparça eden işkenceci güzellik olmak. "Sana bir şeyim var."

"Bırak beni," diye itiraz etti Nicola, ama sesi nefes nefese bir iniltiye dönüştü.

Finley tek kelime etmeden içine girdi. Nicola, onu sınır tanımadan ve pişmanlık duymadan doldururken nefesini tuttu.

Finley kolunu onun yumuşak beline doladı ve onu kendine sıkıca çekti, uzun bir süre onu dizlerinin üzerinde tuttu. Sanki onun her santimini hissetmesini istiyordu. Sanki onun penisini saran hissini ezberlemek istiyordu.

O kadar iyi hissettiriyordu ki, ona karşı koymayı unuttu. O kadar iyi hissettiriyordu ki, ağlamak istedi, onun kollarında eriyip Eileen'in antika halısının üzerine damlamak istedi.

"Bir melek gibisin," dedi, onu tekrar aşağı iterek, arzuyla boğuk bir sesle. Onu içinden girip çıkarken, elini kavisli sırtında gezdirdi. Artık onun rol yaptığını da düşünmüyordu. Onun dürüst olduğunu düşünüyordu, bazı insanların sadece seks sırasında, unutulmanın eşiğinde ifade edebileceği türden, kemiklerine kadar işleyen bir dürüstlük. "Sen çok yumuşak, tatlı ve *sıkısın*. Beni mahvedeceksin; mahvedeceksin, Nicola."

Finley onu daha hızlı sikti, istediğini istediği hızda aldı, ki bu Nicola'nın da istediği tek şeydi. Olgun bir meyve gibi koparılıp, bilinçli zihninden, endişelerinden, takıntılarından ve geleceğe dair korkularından neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar yutulmak çok iyi geliyordu. Sadece Finley ve onun içindeki zevk vardı. Kendine dokunmuyordu bile, ama doruğa yaklaşmıştı. Bu oyunu biriyle oynadığını hayal ettiğinde her zaman çabuk boşalırdı, ama gerçekte kendi vücudunda olmak neredeyse dayanılmazdı.

O, Nicola'dan önce bitiş çizgisine ulaştı ve inleyerek onun içine boşaldı. Nicola, onun ecstasy'sinin doruğunda inleyerek, ama henüz tatmin olmamıştı. Daha sonra, odasında kendini tatmin edecekti. Bu, umabileceği her şeyden daha iyiydi ve ondan zaten çok şey istemişti, açgözlü olmak istemiyordu ve...

"Boşaldın mı?" diye sordu Finley, onu hala esiriymiş gibi sıkıca tutarak. Belki de onunla henüz işi bitmemişti.

"Oh, uh," diye geveledi, utançla doldu. Bitiremediği için ona kızacak mıydı? Onu tatmin edemediği için kırılacak mıydı, yoksa bu kadar zaman aldığı için sinirlenecek miydi? "Tam olarak değil ama ben ..."

"Dön," diye emretti Finley, biraz nefes nefese. "Göster bana."

Nicola söyleneni yaptı ve sırt üstü yuvarlandı. Eteğinin kenarını kaldırdı, böylece Finley onun amını nasıl mahvettiğini, parçalanmış külotunu ve taytını görebilsin.

Ona altınla kaplanmış kutsal bir idol gibi baktı, sanki sadece saygı duyulmak için değil, tapınılmak için var olan biriymiş gibi.

"Lütfen izin ver," dedi, sesi arzusu yüzünden neredeyse kırılmak üzereydi. Nicola o anda, onun gözlerindeki acı dolu, dipsiz arzuda kendini tanıdı. Finley muhtemelen onu her şekilde, bu evin her odasında, sonsuza kadar tekrar tekrar sahip olabilirdi ve yine de asla tamamen tatmin olamazdı. Muhtemelen onu kutsal bir şey gibi isteyebilirdi ve yine de Eileen'i, Adam'ı veya başka birini isteyebilirdi, yine de sadece zevk ve acı arasındaki alacakaranlıkta bulunabilecek türden bir tatmin isteyebilirdi. O da onun gibiydi: muhtaç, açgözlü, çaresiz. Asla doldurulamayacak bir samimiyet kuyusunu doldurmaya çalışıyordu, çünkü bu kuyu dipsizdi, başlangıcı ve sonu yoktu, dünyanın kaderi buna bağlı olsa bile boşaltılamazdı.

O anda ona karşı korkutucu derecede derin bir sevgi hissetti, ruhunun derinliklerine o kadar kök salmış bir şefkat ki, onu oradan çıkarabileceğinden emin değildi.

"Evet," dedi ve Finley ağzını bacaklarının arasına indirirken bacaklarından birini omuzlarına doladı. Finley, bir hizmetkarın özenli dikkatiyle Nicola'nın zevkine kendini adadı ve dilini, ondan damlayan sıvıdan cinsel organının tepesine kadar uzun bir vuruşla gezdirerek onu inlemeye zorladı. Finley klitorisini yalayıp emdiğinde, Nicola elini Finley'in saçlarına geçirip sertçe çekti ve hiç kimseye karşı göstermediği bencil bir coşkuyla Finley'in ağzına sürtündü. Finley, Nicola'nın onu tatmin etmek için kullanmasıyla zevk dolu bir inilti çıkardı ve bu küçük ve istekli ses, Nicola'yı doruğa ulaştırdı.

Nicola, yıkıcı ve göz yaşartıcı bir sonuca ulaştığında ılık atmamak için tüm gücünü kullandı. Duygularının dalgaları zirveye ulaşıp sonra azalana kadar, Finley zerine eğilip yüzündeki gözyaşlarını silene kadar ağladığının farkında değildi. Adrenalin düşüşünden, orgazminin yoğunluğundan ya da belki de boğazında oluşan duygu düğümünden dolayı hafifçe titriyordu. Yatakta ya da yatak dışında, hiç kimse tarafından bu kadar tamamen görülmemişti ve şimdi Finley onun karanlık kalbinin derinliklerine bakmışken, ona olan ilgisini kaybedip onu terk edeceğinden korkuyordu.

Finley gitmek yerine, onu o kadar şefkatle öptü ki, tekrar ağlamaya başlayacağını sandı. Saçlarını yüzünden çekip, eteğini uyluklarının üzerine geri çekti, sonra onu sıkıca kucakladı. Bu, alıştığı uykulu, sevimli bir seks sonrası kucaklaşma değildi. Sanki uzun süre ayrı kalmışlar ve yeni bir araya gelmişler gibi sıkı bir kucaklaşmaydı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi duygudan titriyordu. Tanrım, *ağlamayı* kesmesi gerekiyordu. Eğer durmazsa, onun bir sorunu olduğunu düşünecekti.

Finley güldü, sesi göğsünde gök gürültüsü gibi yankılandı. İnsanların kahkahalarının sesi, vücudunu biraz daha rahatlattı, onun kucaklamasında gevşemesine yardımcı oldu.

"Beni o oyuna davet ettiğin için *teşekkür ederim*. Bence sen bir tür mucizesin, Nicola."

Nicola ona daha sıkı sarıldı ve hayvanca bir memnuniyetle mırıldandı. Uzun süre birbirlerine sarıldılar, birbirlerini çılgınca heyecanlandırdıkları coşkulu çılgınlıktan sakinleşirken nefeslerini senkronize ettiler.

"Sana ay ve bisküvi hazırlayayım mı?" diye sordu Finley. "Belki biraz oturup atıştırmalık bir şeyler yiyebiliriz? Bencilce, bence bu benim için iyi olur, senin için de uygunsa?"

"Bana uyar," dedi Nicola, yüzünde bir gülümsemeyle.

Sesli olarak söylemediği ama kalbinde fısıldadığı şey şuydu: *Bu, hayatımın geri kalanı için iyi olabilir.*

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Finley

Finley içinden hep, iyi olan hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmeyeceğini düşünürdü. Somurtkan mizacından pek gurur duymuyordu ve annesi ona hep, tanıdığı en karamsar çocuk olduğunu, küçük bir çocuğun vücudunda dolaşan huysuz bir yaşlı adam olduğunu söylerdi. Ama Finley, en çılgın hayallerinin gerçekleşmesinin ardından trajedi, sefalet ve ölümün geldiği bir dünya dışında başka bir dünya tanımıyordu. Kapısında adı yazılı tek kişilik yataklı bir yurt odası, kollarında ona "sevgilim" diyen Eileen. Üniversitede dört ay dayanabilmişti, sonra babası o kadar hastalandı ki artık bahçeyi bakamaz hale geldi ve Finley, ona Skye Adası'ndaki emeklilik evine taşınması için yardım etmek üzere görev bilinciyle eve döndü. Craigmar'ı hiç değişmemiş buldu ve Eileen, büyük evin kapısında yaralı gözlerle onu bekliyordu. Eileen'in onu sevdiğini sayısız kez söylediğini duymuştu, ama ne zaman bir bebek sahibi olmaya çalışsalar, Eileen'in acımasız adetleri intikam alırcasına geri dönüyordu ve ne zaman bir anlık aptalca bir hayale kapılıp evlenmeyi düşünseler, gerçekler yüzlerine çarparak hayallerini yıkıyordu. Eileen'in uygun bir eşe ihtiyacı vardı, yıpranmış banka hesaplarını doldurabilecek ya da en azından ailesinin keder dolu mirasını sürdürmesine yardımcı olabilecek birine.

Finley bunu biliyordu.

Bu, acıyı daha az hissettirmiyordu.

Ancak Finley, mutluluğun kalıcı olduğuna inanmasa da, Craigmar'da geçirdiği sonraki birkaç gün, her yıl

Eileen ona karşı nazikti, kollarını beline dolayarak yüzünü göğsüne yaslayıp gününün nasıl geçtiğini sorar ya da bir demlik çay yapmasını isterdi. Nicola, Finley'in kişisel kütüphanesinden aldığı kitapları kollarında biriktirirken, ona devam eden çalışmalarından bahsediyor, hiçbir kitabın köşesini kıvrımayacağına ve ona öpücüklerle borcunu ödeyeceğine yemin ediyordu. Adam bile çok daha hoş davranıyordu, Finley'e odun taşımada ve bulaşık yıkamada yardım ediyor, onu salonda heyecanlı ama dostane bir dama oyununa davet ediyordu.

Adam, Eileen'in ailesinin bir parçası olmaktan çok heyecanlı görünüyordu – Finley bunun nedenini anlayamıyordu, çünkü kendi adını lanetlemeden ölen bir Kirkfoyle ile hiç tanışmamıştı – ama bu konuda kibirli davranmıyordu, Finley de bunu takdir ediyordu. Finley, Adam ve Nicola'yı sık sık birlikte yürürken gördü, sisten korunmak için sıkı giyinmişlerdi ve birbirleriyle neşeyle sohbet ediyorlardı ya da yağmurda, kütüphanede, ana merdivende öpüşüyorlardı. Aslında her yerde. Evdeki resimlerde ve vitraylarda tasvir edilen tavşanlar gibiydiler: tatlı, yumuşak ve sevişmeye can atıyorlardı.

Ev işleri dörde bölünmüş, yemekler iyi arkadaşların eşliğinde daha lezzetli hale gelmiş ve güneş her geçen gün daha net ve daha parlak bir şekilde parlamaya başlamıştı. Yakında kır çiçekleri tam anlamıyla coşkuyla açacaktı ve Finley, Nicola'nın ona çiçekleri gösterebilecek kadar uzun süre Craigmar'da kalmasını çok umuyordu.

Kendi kendine, ona sonbahar yapraklarını da gösterebilecek kadar uzun kalmasını umuyordu. Bu aptalca ve açgözlü bir umuttu, ama Eileen hayatın her alanında sonsuz bir bencillik sergiliyorsa, belki Finley de bu seferlik kalbiyle bencil olabilirdi.

Kendi mutluluğunda rahat hissetmeye karşı içsel bir isteksizliği olmasına rağmen, o kadar iyi bir ruh hali içindeydi ki, kulübede çürüyen kazan şeklindeki saksılara mavi çan çiçekleri dikmeye ve sonra da yolu çiçeklerle süslemeye karar verdi. Finley genellikle büyük evi herhangi bir nedenle dekore etmekle uğraşmazdı; ev belirgin bir bakımsızlık içindeydi ve bakımını yapacak bir personel ekibi olmadığı için, zambakları yaldızlamanın bir anlamı yoktu. Ama Eileen bluebell çiçeklerini severdi, öyleyse neden bu seferlik her şeyi ekstra güzel gösterme şansını denemesin ki?

Çan çiçekleri düşündüğünden daha az zaman aldı, bu yüzden Finley, çocukken pek çok yaz gününü geçirdiği ormanı kesip gölün yanından geçerek, manzaralı yoldan kulübesine dönmeye karar verdi. Küçük, karanlık bir göldü, bir tekne için bile yeterince büyük değildi, ama Finley ve Eileen'in büyüdüğü yıllarda onlara güzel bir yüzme havuzu olmuştu.

Tepenin zirvesine ulaşp uzaktan gölü gördüğünde, suda birinin düzenli turlar atarak yüzdüğünü ve kıyıya doğru dalgalar gönderdiğini görünce şaşırdı. Finley durdu ve ağaçların arasından bakarak, Eileen'in gölünden bir kasaba çocuğunu kovmak zorunda kalacak mı diye merak etti. Ama sonra yüzücü omzunun üzerinden baktı ve Finley onun Adam olduğunu fark etti.

Adam'ın giysileri gölün kıyısında bir yığın halinde duruyordu ve güneş ışığı, parlak omuzlarındaki kaslara yansıyor. Saçları yüzünden geriye doğru taranmış, daha sert, neredeyse aristokrat bir görünümü vardı. Kendini tamamen evinde hissediyordu, sanki atalarının topraklarında eğlence amaçlı vakit geçiren genç bir lord gibiydi.

Finley, Adam'ın yakışıklı olduğunu ve aralarındaki görünürdeki rekabetin erotik bir yanı olduğunu hiç fark etmemişti. Ama Finley, Adam'ı gerçekten *fark ettiğinde*, her seferinde kendini ikna etmişti. Adam'ın gözleri, Finley'in sadece masalarda okuduğu bir mavi tonunda olsa ne olacaktı? Bu Finley'i ilgilendirmezdi. Ve belki de Adam'ın kendini Finley'in ellerine, kink konusunda hevesli bir öğrenci olarak emanet etmesi, ölçülemeyecek kadar heyecan vericiydi, ama Finley'in bu konuda hissettiği heyecan, Adam'dan çok Eileen'le ilgiliydi. Ve belki de Finley, Adam'ın iyiliğini korumaya çalışıyordu ve Eileen'in ruh hali veya entrikalarının ortasında kalmasından giderek daha fazla endişe duyuyordu. Bütün bunlar, onun iyi bir insan olduğu anlamına geliyordu. Bunda uygunsuz bir şey yoktu.

Ama Finley, Adam'ın güçlü kurbağalama stilini izlerken, gerçeklik yerine oturdu. Orada, kimse görmeden, Finley gerçekten kendini *izlemeye* bıraktı. Ve utanç verici, gizli bir an için, kendini özlemeye bıraktı.

Sonra Finley gözlerini ayırdı.

Hayatında en son ihtiyacı olan şey, kalbini karıştıracak başka bir Kirkfoyle'du. Adam, akıl sağlığını korumak istiyorsa, göze alamayacağı bir dikkat dağınıklığıydı. Adam Craigmar'da ne kadar uzun kalırsa, Finley'in onu uzak tutması o kadar zorlaşırdı, ama Finley'in, hepinizin iyiliği için tam da bunu yapması gerekiyordu.

Dönüp kayalık tepeden aşağı doğru ilerlemeye başladı. Sonra sessiz bir çığlık havayı deldi.

Adam.

Finley tepeye geri tırmandı ve göle baktı. Adam ortalıkta yoktu. Sadece gölün ortasından yayılan bir dizi dalga vardı, kabarcıklar su yüzeyini bozuyordu. Dibe dalmaya mı çalışmıştı?

Finley, Adam'ın sudan çıkmasını beklerken üç, sonra dört, sonra beş kalp atışı bekledi.

Altı kalp atışı geçti.

Yedi.

Neredeydi?

Adam, nefes nefese, kolları çırpınarak sudan fırladı. Finley'in midesi bulandı.

Bir terslik vardı.

Adam nefes almaya çalıştı, sonra tekrar dalgaların altında kayboldu. İkinci kez nefes almak için su yüzüne çıktığında, kafasını suyun üzerinde zar zor tutabiliyordu.

Suya batırılıyordu.

Finley bir adamın boğulmasını izliyordu.

"Lanet olsun," diye küfretti Finley, sonra ayakkabılarını çıkardı ve ceketini sıyırdı. Ayağının altındaki keskin kayaları umursamadan tepenin yamacından aşağı koştu ve kendini rıhtıma attı.

İki kez düşünmeden, gölün yeşil sularına daldı.

Su serinletici derecede soğuktu ama şok edici derecede değildi ve Finley bu gölü gençliğinden beri tanıyordu. Göl eskiydi ama çok derin değildi ve Finley nefesini kaybetmeden dibe kadar yüzebilirdi.

Finley onu bulduğunda Adam, görünmeyen bir düşmanla savaşıyor suda çırpınıyordu. O kadar çok tortu kaldırmıştı ki Finley neredeyse hiçbir şey göremiyordu, ama Adam'ın arkasında garip gölgeler belirliyordu.

Finley'in gözleri ona oyun oynuyor olmalıydı, çünkü Adam'ın ayak bileğini saran ve onu sulu mezara doğru çeken perdeli bir el gördüğüne yemin edebilirdi.

Gördüklerini anlamak için değerli beyin kapasitesini harcamadan, Finley ellerini Adam'ın kollarının altına geçirdi ve yüzeye doğru çalgınca yüzmeye başladı. Adam, olması gerekenden daha ağırdı ve Finley bir an için başaramayacaklarına inandı. Burada öleceklerdi. Eileen'in ikisini şişmiş ve cansız bir şekilde gölde yüzerken bulunduğunu, Nicola'nın kederli çılgınlıklarını düşündü. Skye'daki babasının, gözleri yaşlarla bu haberi aldığını düşündü.

Sonra, tıpkı boğucu suyun ağırlığıyla üzerine çöken morbid hayalleri gibi, Finley yüzeye çıktı.

Gözleri yaşararak, göğsü inip kalkarak havayı yuttu. Adam hala ölü bir yük gibiydi ve bu benzetme birdenbire çok uygun geldi. Finley, ayaklarının altında göl yatağının çamurunu ve taşlarını hissedene kadar zorlukla suda yüzdü ve sonra Adam'ı sudan çıkardı.

Finley bir şekilde ikisini de kuru zemine çıkarmayı başardı. Dağlardan acımasız bir rüzgar esiyordu ve Finley titriyordu, ama Adam hiç kıpırdamıyordu, bu da daha endişe vericiydi. Adam boxer şortuna kadar soyunmuştu ve dudakları ve göz kapakları maviydi.

"Adam," diye yalvardı Finley, diğer adamın yanındaki suyla pürüzsüzleşmiş taşların üzerine diz çökerek. "Adam, uyan."

Adam'ın omzunu salladı ama hiçbir şey olmadı. Adam'ın göğsünün inip kalktığını anlayamıyordu; nefes alıyorsa da, çok zayıftı.

Finley'in boğazında panik yükselmeye başladı. O, kalp masajı yapmayı bilmiyordu. Adam onun gözetiminde ölürse, kızlar ona bir daha asla bakamayacak ve o da kendini asla affedemeyecekti.

"Hadi ama Lancaster," dedi Finley dişlerini sıkarak. Hiçbir seçeneği kalmadığından, Adam'ın yüzüne sertçe bir tokat attı.

Adam inleyerek kıpırdadı. Sonra yanına döndü ve korkutucu miktarda su tükürdü.

Finley topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve gözlerini kapattı. "Tanrıya şükür," diye fısıldadı.

"Finley," dedi Adam, kurtarıcısına mavi gözlerini çevirerek. "Beni nasıl buldun?"

"Yardım çağrını duydum," diye yalan söyledi Finley. Adam, hayatını kurtardığı için Finley'e karşı cömert duygular besliyor olabilir, ama Finley'in onu gözetlemesine hoşgörüyüyle yaklaşmayacaktı.

"Bir şey vardı..." Adam devam etti, daha fazla su ve yeşil bir loch otu parçası öksürerek çıkardı. "Suda bir şey vardı. Yemin ederim."

"Balık gibi mi?" Finley umutla sordu, yarı eğilerek, yarı sırt üstü düşerek. Panik ve efor nedeniyle göğsü yanıyordu ve biraz başı dönüyordu.

Adam'ın gözleri karardı.

"Hayır. Büyük bir şey. Elleri olan bir şey."

"Yüzüğünü takmıyor muydun?" diye sordu Finley.

"Çıkardım," diye kekeledi Adam, yüzüğün gömleğinin cebinde durduğu yeri işaret ederek. "Hediyeydi, suda kayıp gitmesini istemedim ve..."

"Asla çıkarma," diye bağırdı Finley, yüzüğü alıp Adam'ın parmağına geri taktı. Kontrolü ele geçirmesi, Adam'ın avucuna başparmağını sertçe bastırıp yüzüğü takmak için parmaklarını açması düşüncesizceydi. İşini bitirdikten sonra, Adam'ın bileğini yaramaz bir çocukmuş gibi sıkıca kavradı. "Çıkarmayacağına söz ver. Söyle."

"Tamam, Tanrım," dedi Adam. "Söz veriyorum. Onu yirmi dört saat takmam gerektiğini bilmiyordum. Sanıyordum ki..."

"Su bir geçittir," dedi Finley, Eileen'in ona defalarca söylediği şeyi, babasının ona gölde yüzmeyi bırakmasını söylediğinde söylediği şeyi tekrarlayarak. "Hadi, seni eve götürelim."

"Eileen!" diye bağırdı Finley, ana evin kapısını omuzlayarak açtı. "Buraya gel!"

Adam'ı omzuna kolunu dolayarak içeri çekti. Adam kendi başına gayet iyi yürüyebiliyordu ve hipotermiye girecek gibi de değildi. Yine de Adam'a tutunmak Finley'i rahatlatıyordu, bu yüzden onu bırakmamıştı.

"Ne oldu?" Eileen, merdivenlerin başında belirdi. Yataktan kalkmış, saçları dağınık, koyu renk saçları düğümlenmiş ve uykudan gözleri şişmişti. Işığa karşı yüzünü buruşturmasından, şiddetli bir migreni olduğu anlaşıyordu. "Bazılarımız uyumaya çalışıyor."

Sonunda merdivenlerden aşağıya, onlara baktığında, yüzündeki tüm renk kayboldu.

"Tanrım," dedi. Merdivenlerden aşağı koştu, tırabzana sıkıca tutunarak, Adam'ın yüzünü ellerinin arasına aldı, sanki hala hayatta olduğundan emin olmak istercesine. "Ne oldu?"

"Yüzmeye gitti," dedi Finley, buklelerinden suyu silkelerken. Eve dönerken büyük ölçüde kurumuştı, ama hala üşüyor ve ıslaktı.

"Bir şey beni yakaladı," dedi Adam, dişleri hafifçe takırdayarak. Belki şokun etkisiyle, ya da belki Finley gibi soğuğa dayanıklı bir vücuda sahip değildi. "Suda. Finley beni kıyıya çekti."

"Yüzüğünü çıkardı," diye devam etti Finley.

Eileen'in gözleri parladı, hem yeraltındaki komşularının Adam'ı ondan çalmaya çalışmasına hem de Adam'ın demir yüzüğünü takmadan yüzmeye gitme aptallığını yapmasına öfkелendi.

"Onun böyle bir şey yapmasına neden izin verdin?" diye bağırdı Eileen.

"Ben onun bekçisi değilim," diye yanıtladı Finley, sinirlenerek. "Adam, beni dinle," dedi Eileen.

"Su..."

"Bir geçit," dedi Adam, kollarını ovuşturarak ısınmaya çalışarak.
"Duydum."

Eileen ona öfkeyle baktı, ama yine de kolunu onun omzuna attı ve onu kendine doğru çekti. Diğer kolu Finley'i sardı ve bahçıvan kendini Eileen ile Adam'ın arasında, iris, gl suyu ve nemli ten kokusuyla sarılmış halde buldu. Elleri kendiliğinden yukarı doğru kayarak sırtlarına bastırdı. Adam soğuktu ve Eileen titriyordu. Öfkeyle mi, korkuyla mı, Finley bilmiyordu.

"Adam?" Nicola köşeden çıkarak sordu. "Aman Tanrım, haline bak!"

"Ben iyiyim," dedi Adam, ama Nicola'nın onu bir hemşire gibi muayene edip yüzünün her yerine öpücükler kondurmasını memnuniyetle kabul etti. "Finley beni buldu."

Gl suyunun sveterine ne yapacağını düşünmeden Nicola, Finley'i kucakladı. Finley'in gğş sıkıştı.

O, iyi şeyler sürerken bunların tadını çıkarmaya çalışıyordu. Ama gerçek ortaya çıktığı anda bunların hepsinin tekrar elinden alınmayacağına inanmak çok zordu ve Adam ya da Nicola onun gerçekte kim olduğunu öğrendiklerinde onlarla bir şey yapmak isteyeceklerine inanmak daha da zordu. Yapabileceği şeyler ve suç ortağı olduğu şeyler.

"Sıcak bir duş ve sıcak giysiler giymen lazım," dedi Eileen, Adam'ı merdivenlere doğru çekerek. "İşin bittiğinde kütüphaneye gel. Ateşe birkaç odun daha atacağız, yakında kendini çok iyi hissedeceksin."

"Beni dinlemelisiniz," dedi Adam, sersemlemiş gibi sendeleyerek ilerlerken. "Orada, suda bir şey var, kötü ve güçlü bir şey..."

"Orada birden fazla şey olduğuna bahse girerim; bu beni hiç şaşırtmaz."

"Bunun için daha fazla endişelenmen gerekmez mi?"

"Sana olan şey, yüzyıllardır Kirkfoyles'lara olan şeyin aynısı. Perileri uzak tutmak için glm kurutmaktan çok, senin sağlığın beni daha çok endişelendiriyor."

"Bu yerde ne haltlar dönüyor, Eileen?" dedi Adam, kolunu Eileen'in elinden çekip merdivenlerin dibinde durdu. Eileen, birkaç basamak yukarıdan ona baktı, itilmesinden rahatsız olmuştu, ama Finley, Adam'ın sabrının son damlasını da tükettiğini ve hiçbir şey yapamadığını açıkça gördü. Adam ve Eileen arasındaki hava gergindi, birbirlerine bakarken yay gibi gerilmişti.

Finley'in yanında, Nicola elini onun eline soktu ve gergin bir şekilde sıktı.

"Sana tam olarak ne olduğunu anlattım," dedi Eileen keskin bir sesle. "Bana inanmayı reddeden sensin."

"Sana inanmak için elimden geleni yaptım. Söylediğin her şeyi kesinlikle ciddiye aldım. Ama sanki her dışarı çıktığımda bir şey bana saldırıyor ve..."

"Haklısın," dedi Eileen başını sallayarak. "Bir süre evden çıkmaman en güvenli seçenek olabilir."

"*Tinkerbelle* dışarıda diye beni ev hapsinde tutamazsın..."

"Komşularımız hakkında konuşurken dikkatli ol," dedi Eileen, şeytanı kovuyormuş gibi dişlerinin arasından tıslayarak.

"Ben de tam olarak bundan bahsediyorum," dedi Adam, merdivenlerin yarısına kadar çıkıp geri dönerek ona baktı. Finley bu gelişen aile kavgasını ayırmayı düşündü, ama Eileen ile kavga ettiği kişi arasına girecek kadar cesur değildi. "Neyin gerçek neyin batıl inanç olduğunu bilmiyorum, büyükbabamın burada ne olduğunu ya da neden gittiğini de bilmiyorum. Ne kadar kalmam gerekeceğini bile bilmiyorum."

"Ne kadar sürerse o kadar kal," dedi Eileen kötü bir şekilde, muhtemelen istemeden daha fazla açığa vurdu. Eileen inanılmaz derecede hesaplı biriydi, ama sinirlendiğinde dikkatsizleşirdi.

"Onu rahat bırak, Isla," dedi Finley, fazla konuşmadan onu susturmak için çaresizce. "O sadece bir korku yaşadı."

"Şimdi onun tarafını mı tutuyorsun?" diye sordu Eileen. "Ne kadar da erkekçe." "Bunu kendim halledebilirim, Finley," dedi Adam, aynı sertlikle. Finley pes etti. Görünüşe göre, iyilik cezasız kalmıyordu.

"En azından büyükannene ne olduğunu bana söyleyebilir misin?" diye devam etti Adam. "Onun neden ortadan kaybolduğunu bildiğini biliyorum, bana söylemediğin bir şey olduğunu hissedebiliyorum

"Ona ne olduğunu bilmiyorum," dedi Eileen.

"Yalan söylüyorsun!" dedi Adam, Eileen'i irkiltecek kadar sert bir şekilde tırabzana vurdu. Kirkfoyle'ların öfkesi, çekicilikleri kadar derinmiş gibi görünüyordu. "Bana gerçeği bile söyleyemiyorsan, burada olmamın ne anlamı var?"

"Burada olman benim isteğimle, Adam Lancaster," dedi Eileen, sesi buz gibi soğuktu. "Bunu iyi hatırlasan iyi olur."

Adam, Eileen'i sanki ilk kez görüyormuş gibi baştan aşağı süzdü. Sonra yüzünde beliren ifade, sanki bir kayanın altını çevirip Eileen'i ıslak ve kıvranırken bulmuş gibi, saf bir tiksinti idi.

"Duş almaya gidiyorum," dedi Adam ve bunu söylerken Eileen'i görmezden geldi.

Bunun üzerine arkasını dönüp merdivenlerden yukarı çıktı. Nicola onun peşinden koştu, bir an keskin bir sesle adını çağırdı, bir an sonra yalvarırcasına. Finley, Eileen'e bakakaldı. Eileen, başının arkasındaki vitrayın kırmızı halesinin ışığında, her yönüyle sefil bir düşmüş melek gibi görünüyordu. Tek kelime etmeden, merdivenlerden yukarı çıkıp yatak odasına koştu.

İki saat sonra, umarım sakinleşmek için yeterli zamanı bulmuş olacağını düşünerek, Finley dar merdivenlerden üçüncü kata çıktı ve kapısını hafifçe çaldı.

"Git buradan," dedi Eileen içeriden.

Finley kapının mandalını açtı ve içeri girdi.

Eileen'in çocukluk yatak odası küçüktü, hiçbir şekilde malikanenin efendisinin görkemli odalarına benzemiyordu. Koyu renkli ahşap süpürgelikler ve pervazlar, küçük sarmaşıklarla süslenmiş gök mavisi duvar kağıdıyla keskin bir kontrast oluşturuyordu. Duvarlar, çoğu yabancı yerleri gösteren çerçeveli tablolarla ve küçük bir şöminenin üzerinde asılı, tek boynuzlu at avlayan bir adamı gösteren büyük bir duvar halısıyla doluydu. Bir köşeye sıkıştırılmış mütevazı bir kitaplıkta

şiiir, mitoloji, kurgu ve resimli kitaplarla doluydu ve bunların çoğu antika idi.

Finley, Eileen'e defalarca daha büyük bir odaya ya da ailesinin eski yatak odasına taşınması için yardım isteyip istemediğini sormuştu. Eileen her seferinde hayır diyor, mobilyaları merdivenlerden aşağı indirmekle uğraşmak istemediğini ve evin en iyi şöminesinin zaten kendisinde olduğunu söyleyerek bahaneler uyduruyordu. Finley, Eileen'in kızlık döneminin son kalıntılarını, gerçekten mutlu olduğu son anları terk etmeyi reddettiğini biliyordu, ancak bunu yüksek sesle söylemeyecek kadar nazikti.

Eileen, giyinik halde, çarşafın altında somurtuyordu ve oldukça yıpranmış görünüyordu. Bir şiir kitabı okuyordu (muhtemelen Finley gelmeden önce ağladığını gizlemek için yapmacık bir davranıştı, çünkü Eileen şiirden nefret ederdi) ve yatağının yanındaki viski sürahisini özenle bitirmeye çalışıyordu. Yüksek bardaktan sek içiyordu: buz yok, soda yok.

"Yemeğe inmek ister misin?" diye sordu Finley. "İstemiyorsan, mutfaktan sana bir şeyler getirebilirim."

"Aç değilim," diye mırıldandı, kitabına bakmadan.

Finley yatağın kenarına oturdu ve elini uzatarak Eileen'in çoraplı ayağını sıktı. Battaniyenin içinden bile soğuktu. Nefesi sığıdı, alnı solgundu ve ter damlalarıyla kaplıydı. Adam'la kavga etmesi sağlığına iyi gelmemişti ve Finley, viskinin de öyle olduğunu düşünüyordu.

"Ona hiçbir şey söylememeliydim," dedi Eileen, sanki ona kişisel bir haksızlık yapılmış gibi agresif bir şekilde sayfayı çevirerek. "Artık soru soracak kadar bilgisi var, benden nefret ettiğini söylemeye gerek bile yok. Bu asla yürümeyecek."

"İşe yarayacak," dedi Finley. Eileen'in şu anda duymaya ihtiyacı olan şey buydu, ciddi şüpheleri olsa da. "Sadece ona zaman tanımalısın."

"Zaman tam da bizim sahip olmadığımız şey," dedi Eileen ve kitabı kapattı. "Onu benden iki kez almaya çalıştılar, *iki kez*, Finley. Ya bir dahaki sefere başarılılarsa? Artık neredeyse hiç uyuyamıyorum, rüyalarım çok kötüleşti. Sağlığım gittikçe kötüleşiyor ve param da bu sefer gerçekten bitiyor. Yeni kan

Yeni kan lazım. Eğer bunu hemen yapmazsak, çok geç kalacağımızdan korkuyorum."

Finley ona bunu yapmamasını söylemedi. Riskin ne kadar büyük olduğunu biliyordu ve bunun onun tek seçeneği olduğunu da biliyordu. Yine de, bunu yapmak zorunda kalmamasını diledi.

Eileen bardağa sert bir bakış attı, sonra içkisini endişe verici bir akıcılıkla içti. Dekantörde bıraktığı izden anlaşıldığı kadarıyla, bu muhtemelen üçüncü bardağıydı.

"Sana su getireyim mi?" diye sordu Finley.

"Susamadım."

"Çok fazla içtin," dedi Finley, ses tonuna daha fazla otorite katarak, Eileen'in ruh halinin hassas dengesini bozmamaya özen göstererek. Ne yapması gerektiğini söylemek genellikle onu sakinleştirirdi, ancak bazen karşı koyardı. "Bardağını ver bana, Isla."

Eileen sonunda gözlerini ona çevirdi ve Finley, gözlerinin yaşlarla parladığını gördü. Sessizce bardağını teslim etti.

"Evet, efendim," dedi sessizce.

Finley dominant olmayı seviyordu; bu, dünyadaki çok az şeyin verdiği tatmini ona veriyordu, ama aynı zamanda yorucuydu da. Partnerinin kaprislerini önceden tahmin etmek, zayıflıklarını desteklemek ve onun sağlam temeli olmak kolay bir iş değildi.

İyi günlerde, hakimiyet heyecan vericiydi. Vahşi bir atı dizginlemek ve dizginleri sıkıca elinde tutarak ağaçların arasında dörtnala koşmak gibi, sadece ona itaat eden yanan ateşte demiri tavlama gibi, eve dönmek gibi hissettiriyordu.

Kötü günlerde ise sadece yalnızlık gibi geliyordu.

Burada baskın olan o olmasına rağmen, Eileen'in itaat etmeye olan çekiciliğini iliklerine kadar anlıyordu. Birinin seçim yükünü senden alması ne kadar harika bir his olmalı?

"Dinlenmen lazım," dedi Finley.

"O zaman beni dinlendir," diye cevapladı kadın boğuk bir sesle.

Finley, danslarının bir sonraki adımında tökezledi, birdenbire hiçbir şeyden emin olamadı. Ona dokunmalı mı, dokunmamalı mı, tatlı tatlı konuşmalı mı, uyumasını emretmeli mi, pijamalarını giymesini ısrarla istemeli mi, yoksa giydiği kıyafetle dinlenmesine izin vermeli mi, bilemiyordu.

Onu alt uzaya yatırırsa muhtemelen daha iyi uyurdu. Bileklerindeki iplerin acı veren karıncalanması ya da uyluklarının arkasındaki acı veren bir tokat, en azından Adam'la olan tartışmasından dikkatini dağıtacaktı. Ama Finley, ona zarar verme arzusunu ya da hatta iradesini bulmak için kendi içini derinlemesine araştırdığında, hiçbir şey bulamadı.

"Benim için uyumaya çalışır mısın?" diye yumuşak bir sesle sordu.
"Lütfen?"

Eileen yanına döndü ve yorganı omuzlarına çekti. Finley'in omuzları rahatlamış bir şekilde düştü. En azından bu konuda onunla kavga etmeyecekti.

Işıkları kapatıp, elinde sürahi ve bardakla odadan çıkarken, Finley inanmadığı Tanrı'ya, en azından bu gece Eileen'in rüyasız bir uyku uyumasını diledi.

Ayrıca Tanrı'nın, yapmak üzere olduğu şey için onu affetmesini umdu.

Finley, babasından miras kalan anahtar demetini arka cebinden çıkardı ve Eileen'i odasına çok sessizce kilitledi. Bu haldeyken daha fazla içki içmesini istemiyordu ve eğer rüyaları hakkında doğruyu söylüyorsa, perilerin siren sesine kulak verip ormana girip bir daha geri dönmemesini istiyordu. Babasının günlerce uyumadan sonra çılgına dönüp, rüyalarındaki sesleri susturmak için intihar etmekle tehdit ettiği hakkında çok fazla hikaye duymuştu. Finley bu öfke nöbetlerinin birkaçına şahit olmuştu ve yıllar sonra bile hala onu rahatsız ediyordu.

Dr. Dasgupta buna bipolar bozukluk demişti ve Finley ona inanmıştı. James, sevgi dolu, çekici ve neşeli bir adamdı, ama aynı zamanda derin sorunları olan, karanlık ruh hallerine ve kendini yok etme eğilimine sahip biriydi.

Yine de bu, kötü bir işin dönmediği anlamına gelmiyordu. Periler, özellikle de zor zamanlarda, zaten demirlerinden kopmuş zihinleri kemirip durmayı severler. Sadece sizin ne yapacağınızı görmekten hoşlanırlar.

Finley doğru şeyi yaptığını biliyordu. Sadece Eileen uyandığında da öyle göreceğini umuyordu.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

Robert

"Arabella, bekle!" diye bağırdı Robert. "Çok hızlı gidiyorsun!"

Robert, Arabella'nın çığlık çığlığa kahkahalarının sesini takip ederek, uzamış çimlerin arasından Arabella'nın peşinden koştu. Arabella'nın gıda zehirlenmesi bahanesiyle derslerden kaçmışlardı ve öğretmen araba yolunda gözden kaybolduğu anda, Arabella salon penceresinin kilidini açmış ve bahçeye çıkmıştı.

Robert her zamanki gibi onu takip etti.

Arabella öncülük ederse, onu takip etmeyecek ne yer vardı ki?

"Yetişebiliyorsan yetiş!" Arabella omzunun üzerinden seslendi, koyu renkli bukleleri ve kırmızı saç kurdelesini rüzgarda dalgalanıyordu. Robert elinden geleni yaptı, sadece tökezleyip kafasını bir kayaya çarpmamak için hızını biraz yavaşlattı. On beş yaşındaki Arabella uzun bacaklı bir ceylan gibiydi, ama on üç yaşındaki Robbie henüz büyümemişti.

"Nereye gidiyorsun?" diye nefes nefese sordu, Arabella yavaşladığında yanına yaklaşarak. Çimeni geçip ormana girmişlerdi, Craigmar'ın ekilmemiş kısmına geçiş eşiğini aşmışlardı.

Arabella ona gülümsedi. Parlak, vahşi bir gülümseme, çocuktan çok yaratığa benzeyen bir gülümseme.

"Sence nereye?"

"Arabella, hayır," dedi Robert, sesini olabildiğince ciddi hale getirerek. Son aylarda sesi çatlamaya başladığı için bu zor bir görevdi.

"Babam bizi öldürür."

"Sen söylemediğin sürece babamın bilmesi gerekmez," dedi ve kardeşinin kolunun üst kısmındaki etli kısmını sertçe çimdikledi. "Hadi, orada ne olduğunu görmek istiyorum."

Robert "orası"nın neresi olduğunu sormasına gerek yoktu. O mağaraya sadece iki kez gitmişti, her ikisinde de ailesinin geri kalanıyla birlikte tatlı ve krema sunuları bırakmak için. O yerin atmosferi... yanlış gelmişti. Robert, orada olmaması gerektiğine dair güçlü bir hisse kapılmıştı. Diğer Kirkfoyle çocukları gibi yetiştirilmiş, mağaradan uzak durması ve oraya gittiğinde gözlerine ve kulaklarına güvenmemesi öğretilmişti.

Robert, tuhaf komşularının hiçbir koşulda kışkırtılmaması gerektiğini biliyordu. Sabahın erken saatlerinde yatak odasının penceresinden bazen gördüğü tuhaf ışıkların ve babasının geceleri bazen koridorda dolaşıp karısı onu yatağa geri ikna edene kadar kendi kendine mırıldanmasının suçlusu onların olduğunu biliyordu, ama Robert'ın bildiği tek şey buydu. Mağaradan her zaman sağlıklı bir mesafe tuttu ve hiç görmemiş olmasına rağmen perilere karşı sağlıklı bir korku besledi. Arabella ise görmüştü, ya da en azından onu korkutmak için görmüş gibi davranmayı severdi. Onların rüyalarına girip kulağına sırlar fısıldadıklarını ve tatlı şarkılar söylediklerini söylerdi.

Robert itiraz etmek için ağzını açtı, ama Arabella çoktan elini tutmuş ve onu ormanın derinliklerine doğru çekmeye başlamıştı. Geri dönmeleri için nedenlerini sıralamaya başladığı sırada, bir tepeyi aştılar ve kendilerini mağaranın karşısında buldular. Mağara, nemli likenlerle kaplı dalları bükülmüş çıplak ağaçlarla çevrili olarak önlerinde yükseliyordu.

"Bu hoşuma gitmiyor," dedi Robert zayıf bir sesle. "Hadi, geri dönelim. Dışarı çok soğuk ve babam yakında kasabadan eve dönecek. Gittiğimizi fark ederse, başı belaya giren ben olacağım, bunu biliyorsun."

"Kimsenin başına bela açmasına izin vermem," diye cevapladı Arabella, ıslak bale ayakkabılarıyla mağaraya doğru birkaç adım atmış bile. Son zamanlarda *Kuşu Gölü'ne* takıntılıydı ve günün her saatinde pirouette çalışıyordu, bu yüzden bahçeye koşarken botlarını giymeye zahmet etmemişti. "Kendin görmek istemiyor musun? Kimse öğrenmek zorunda değil."

Robert, isteksizce de olsa, bir parçası meraklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ama daha büyük bir parçası hem mağaradan hem de babasının disiplininden korkuyordu. Elini Arabella'nın elinden çekti, ama Arabella onunla birlikte geri dönmedi. Bunun yerine, çenesini kaldırdı ve kararlı adımlarla mağaraya doğru ilerledi.

Karanlığın onu ne kadar hızlı yuttuğu endişe vericiydi. Bir an önce tamamen görünürken, bir an sonra ortadan kaybolmuştu. Robert'ın kalbi göğsünde çarpıyordu. Arabella'yı kaybedemezdi. *Kaybedemezdi.*

Gururunu ve sağduyusunu bir kenara bırakarak, Robert gözlerini sıkıca kapattı ve mağaraya doğru yürüdü.

İlk başta, nemli kaya duvarlarını elle yoklayarak ve önündeki Arabella'nın ayak seslerini takip ederek körü körüne ilerledi. Mağaranın içi nemliydi ve çürümüş yaprakların kokusu ve küçük hayvanların misk kokusu ile doluydu, ama dağ yamacına doğru ilerledikçe, başka bir koku da vardı, annesinin her Paskalya'da pişirdiği kabarık sıcak çörekler gibi. Bu kadar mide bulandırıcı tatlı olmasaydı, iştah açıcı olabilirdi.

"Arabella," diye fısıldadı Robert karanlığa. Kız kardeşini tutmak için elini uzattı, ama tuttuğu tek şey boşluktu. "Arabella, neredesin?"

"Hadi," diye fısıldadı Arabella, sesi her yönden geliyor gibiydi. Ne kadar uzakta olduğunu anlamak imkansızdı.

Robert derin bir nefes aldı ve paniğe kapılmamaya çalıştı. Panik yaparsa, küçük alanda bulunan tüm oksijeni tüketip boğulabilirdi ve o zaman Arabella, kendi yolunu bulabilirse, onun cesedini dışarı çıkarmak zorunda kalırdı ve sonra...

Zemin aşağı doğru eğilmeye başlayıp yeraltına doğru ilerlerken, endişeli düşünceleri kesildi.

Ve sonra, ileride zayıf bir ışık parladı.

Robert, bir şekilde geri dönüp güneşe çıkmış olmalarını umarak ışığa doğru koştu. Ancak hava ısınmak yerine soğuyordu ve o şeker kokusu her zamanki gibi güçlüydü.

Robert aceleyle ilerledi ve yeraltı odasına çıktı. Yukarıda, tavan alçaktı ve

sarkıtlarla süslenmişti ve duvarlardaki mika, sanki bir şakaya ortakmış gibi ona göz kırpıp parılıyordu. Ama nasıl? Burada hiç ışık olmaması gerekirdi.

Robert soluna baktı ve gördüğü manzara karşısında kalbi neredeyse durdu.

Mağaranın ortasında, mevsim dışı meyvelerle ve ağzında elma olan bir domuz yavrusu ile annesinin yaptığına benzeyen çöreklerle dolu ağır bir ahşap masa duruyordu. Hayır, Robert birkaç adım şaşkınlıkla ilerlerken fark etti ki, bunlar annesinin yaptığı *çöreklerdi*, üstlerindeki düzensiz çapraz çizgilerden anlaşılıyordu.

Robert, buraya gelerek büyük bir hata yaptıklarını ezici bir korkuyla anladı. Ama Arabella çok mutlu görünüyordu. Sanki tüm bu sofralık sadece onun zevki için hazırlanmış gibi, ellerini birleştirip masanın başında duruyordu.

"Bak, Robbie," diye fısıldadı. "Ne kadar güzel, değil mi? Ve her şey çok lezzetli kokuyor."

"Işıklara bak," diye fısıldadı, korkudan kıpırdayamadan.

Masada, balmumu ve tatlı papatya kokan, damlayan kalın şamdanlar vardı, ama fitillerde dans eden alevler, ölümlülerin ateşinin neşeli altın rengi değildi. Robinin yumurtası kadar soluk, ürkütücü bir maviydi ve odaya soğuk bir ışık yayıyorlardı.

"Gidelim," dedi Robert, sonunda yeterince cesaret toplayarak Arabella'nın koluna uzanıp onu tuttu. İnce süveterinin altındaki cildi soğuktu. "Kimse burada olduğumuzu fark etmeden önce."

"Hayatta olmaz. Ailemiz bunca zamandır bizden bunu mu saklıyordu? İyilik ve iyi niyet mi?" Robert, Arabella'yı bunun bir tuzaktan başka bir şey olmadığına ikna etmek için çaresizce uğraştı, ama Arabella çoktan binlerce kilometre uzağa, çılgın hayallerinin içine dalmıştı. "Kendimi bir ziyafetteki prenses gibi hissediyorum. Şu bektaşi üzümlerine ve yumruğum kadar büyük eriklere bak!"

"Ben aç değilim," dedi Robert mutsuz bir şekilde.

"Biliyor musun," dedi Arabella, meraklı parmaklarını masanın kenarında gezdirerek, "Annemin bir keresinde, perilerin eskiden ailemizin müttefiki olduğunu söylediğini duymuştum. Ya bunca zamandır onlar dostça davranmaya çalışıyorlardı da, kaba davrananlar bizdik?"

Robert saçını yolmak istedi. Kız kardeşi tarafından sayısız kez saçma sapan planlara bulaştırılmıştı ve çoğu zaman bunun bedelini ödeyen de oydu, ama daha önce hiç bu kadar gerçek bir tehlike altında olduklarını hissetmemişti. İçten içe, yaptıklarının sonuçlarının birkaç şaplak ya da akşam yemeği yemeden odasına kilitlenmekten daha kötü olabileceğini hiç düşünmemişti.

Buraya hiç gelmemeliydi. Arabella'yı dinlememeliydi.

"Lütfen," dedi, gözyaşları dolmak üzereyken. "Üşüyorum ve korkuyorum, eve gitmek istiyorum."

"O zaman git!" dedi Arabella neşeyle gülerek.

"Sen olmadan olmaz. Seni terk etmeyeceğim, Arabella. Asla."

Yalvarışları kulak ardı edildi. Arabella, önündeki bolluktan büyülenmişti ve yüzü mumların mavi ışığında sevinçle parlıyordu. Bir elini uzattı, bir erik kopardı ve dudaklarına götürdü.

"Yapma," diye tısladı Robert, tam da Arabella'nın dişleri meyvenin etini parçaladığı anda.

Yutarken suyu çenesinden damladı ve gözleri zaferle parladı.

Arabella ona gülümsediğinde, erik lekeli dişleri ve yaramazlığıyla Robert, bir yabancıya bakıyormuş gibi hissetti.

O anda, kardeşi ile arasında bir şeyin kırıldığını hissetti, gençliğinde adını koyamadığı ve uzun süre kelimelere dökemeyeceğı bir şey.

Arabella, olgun, kanlı ve mükemmel bir şekilde ısırılmış meyveyi ona uzattı. Sıcak, garip bir an için, kız kardeşinin dudaklarının olduğu yere ağzını dayayıp onun tattığını tatmak için canı çekti. Kafasına çarpan ince hava ya da Arabella'nın kıvrımlı saçlarıyla ne kadar güzel görüldüğü, duygularını karıştırdı ve küçük bir ısırığın zararı olmayacağını ısrarla düşündürdü.

Ama sonra Arabella'ya ne kadar kızgın olduğunu hatırladı ve elinden eriğı alıp toprağı attı.

"Robbie!" Arabella öfkeyle çığlık attı, birdenbire ondan daha iyi olmayan bir çocuk gibi, ne kadar yaşlı olmanın onu daha olgun yaptığını iddia etse de.

"Seni canavar!"

Robert kendini savunma fırsatı bulamadı, çünkü odadaki tüm mumlar söndü. Oda tam bir karanlığa gömüldü. Uzun bir süre, Robert'ın ciğerlerine çarpan nefesinin sesi dışında hiçbir ses duyulmadı.

Sonra, uzaktan, zayıf bir ses geldi. Ritmik, davul sesi gibi.

"Şşş!" Robert fısıldadı. "Duydun mu?"

Davul sesleri, viyola telleri gibi tiz bir uğultu ve çanların çınlamasıyla birlikte giderek yükseldi. Robert'ın tanımlayamadığı enstrümanlarla çalınan garip bir müzik, duvarların taşlarından sızarak giderek yaklaşıyordu.

"Gitmeliyiz," dedi tekrar, eve dönüş yoluna doğru ilerlerken.

Bu sefer Arabella ona karşı çıkmadı. Orada yalnız olmadıklarını fark etmek onu korkutmuş olmalıydı, çünkü ona çarptı ve onu çıkışa doğru itmeye başladı.

İlk başta hızlıca yürüdüler, ama müzik daha da yükseldiğinde, uzaktaki tıslama ve yüksek perdeli, ayırt edilemeyen seslerin cıvıltıları da eklenince, ellerini birbirine kenetleyip koşmaya başladılar.

Robert, suçun kendisine atılacağı yönündeki tahmininde haklı çıkmıştı. O ve kız kardeşi, çiy ıslak, gözleri fal taşı gibi açılmış ve mağaranın kokusuyla eve geri döndüklerinde, kendilerini savunacak pek bir şeyleri yoktu. Anneleri on dakika boyunca onlara bağırdı, sonra babaları ikisini de bileklerinden tutup yukarı çıkardı, Arabella'yı odasına kilitledi ve Robert'ı saç fırçasıyla dövdü. Artık dayak yiyemeyecek kadar büyüktü, ama bu babasının darbeleri daha az acı verici hale getirmedi ve onun bebek gibi ağlamasını da engellemedi.

O ve Arabella o gün hakkında bir daha hiç konuşmadılar ve Arabella, perilerin meyvesini yediğini anne babasına hiç itiraf etmedi. Ama Robert bazen geceleri kız kardeşini pencerede otururken, sanki Robert'ın asla anlayamayacağı bir dürtüyle mağaranın yönüne bakarken yakalardı.

Sanki mağara onu çağırıyormuş gibi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Nicola

Adam, Eileen ile kavga ettikten sonra Nicola'ya fazla bir şey söylemek istememişti, ama şimdi, duş alıp temiz giysiler giydikten sonra, kütüphanenin şöminesinin ışığında otururken, çok daha konuşkan hale gelmişti.

"Seni dinlemeliydim," diye mırıldandı Adam. "O imkansız bir kadın. Biz deli birinin misafiriyiz."

"Deli olduğu konusunda sana katılıyorum, ama onun yalancı olduğuna dair bir kanıtımız yok," dedi Nicola, ateşi daha parlak ve sıcak yakması için bir odun daha atarak. İlişkilerine öpüşmeyi, okşamayı ve sıcak İskoç viskisini paylaşmayı eklemiş olmaları, birbirlerine sağlam tavsiyeler vermeyi bıraktıkları anlamına gelmiyordu. Nicola, kişisel olarak, listeye çok daha fazlasını eklemek istiyordu, örneğin düzgün randevular, sevgi beyanları ve hayal edilebilecek her pozisyonda seks, ama öpüşmeme kuralını bozalı sadece birkaç gün olmuştu. Adam ondan biraz daha uçarıydı ve ısınmak için daha uzun zamana ihtiyacı vardı. Sabırlı olabilirdi.

"Öyle değil mi? O bir şeyler saklıyor."

"Neredeyse kesin. Ama ne olduğunu ya da nedenini bilmiyoruz. Kişisel bir şeyi, paylaşması acı veren, bizimle hiçbir ilgisi olmayan bir şeyi saklıyor olması da tamamen mümkün. İkinci, kendinizi öldürmeden birlikte çalışabilirsiniz, hala birbirinize yardım edebilirsiniz. Burada birbirimizden başka kimsemiz yok, dördümüz. Hoşumuza gitse de gitmese de, gerektiği sürece işbirliği yapmak bizim yararımıza."

"Onu öldürüp sigorta parasıyla kaçacağım," dedi Adam, karanlık bir alaycılıkla.

"Finley bunu duymasın," dedi kadın gülerek.

"Finley ne dediğini duysun mu?" diye sordu Finley, kütüphanenin kapısında belirerek.

"Hiçbir şey, sadece içimizi döküyoruz," dedi Adam, elini saçlarına geçirip yüzünden geriye doğru taradı. "Eileen uyuyor mu?"

"Kesinlikle yatakta," diye cevapladı Finley, anahtarları çınlatarak cebine koydu. "Umarım uyuyordur. Onu kilitledim, başka yapacak pek bir şeyi yok."

Nicola, Finley'in elindeki anahtarları görünce midesi bir anda burkuldu. *Bu konuda* ne hissedeceğini bilemiyordu. Eileen hasta olabilir ve başa çıkması zor birisi olabilir, ama Finley onu gerçekten tavan arasında gizli bir eş gibi kitlemek zorunda mıydı? Finley hakkında edindiği izlenim, onun pragmatik ama nihayetinde nazik birisi olduğu yönündeydi ve elindeki anahtarlık, onun hakkında edindiği izlenimle çelişiyordu.

Yakın olmalarına rağmen, Finley hakkında henüz keşfetmediği birçok şey vardı. Kendi sırları vardı ve Eileen'e karşı Nicola'nın tam olarak anlayamadığı derin ve gizemli bir bağlılığı vardı. Nicola bunu unutmamalıydı.

"Ya yangın çıkarsa?" diye sordu Nicola.

"Eileen çıkarmadığı sürece çıkmaz," dedi Finley, ellerini ısıtmak için ateşin önüne, Nicola'nın yanına gelerek. "İyi misin Adam? En azından daha sıcak görünüyorsun."

"Ölmeyeceğim," diye cevapladı Adam. "Orada ne oldu? Gölün içinde yani. Bir şeyin beni yakaladığını *biliyorum* Finley, büyükbabamın mezarı üzerine yemin ederim."

"Sana inanıyorum. Benim teorim, bu yerin senin kim olduğunu en başından beri, Eileen'den bile önce bildiği yönünde. Kirkfoyle toprağı bir Kirkfoyle'u her zaman tanır, yeraltındaki komşularımız da öyle. Amaçları hep aynıydı: Kirkfoyle'ları tek tek ortadan kaldırarak, aslında kaza olmayan kazalarla ya da onları yeraltına kaçırarak, kim bilir ne yapmak için, antlaşmanın şartlarını aşmak. O mağarada senin tadını aldılar ve şimdi daha fazlasını istiyorlar."

"Mağarada ne var, Finley?" dedi Nicola, kollarını kavuşturup onun yüzüne bakarak. Bazı sırları, bir süreliğine ya da sonsuza kadar kabul etmeye hazırdı, ama bu onlardan biri değildi.

"Nicola, benden bunu isteme..."

"Sormuyorum," dedi, bir hançer kınından çıkarılır gibi içinden bir güç dalgası geçti. Finley insanlara emir verebiliyorsa, o da verebilirdi. "Söyle bana."

Finley hemen pes etti, sanki bu seçimden kurtulmak için beklediği tek şey buymuş gibi, neredeyse rahatlamış görünüyordu. Sanki gerçeği söylemek ruhuna en iyi merhemmiş gibi.

"Bu bir geçit," dedi Finley. "Bir dünya ile diğer dünya arasında. Craigmar ile peri yeraltı dünyası arasında."

"Bize, mağaraya girersek..." diye sordu Nicola. Cevabı zaten biliyordu. Finley'in bunu söylemesini istiyordu.

"Bir daha çıkamayacaksınız. En azından değişmeden çıkamayacaksınız. O mağaraya girmem için bana para verseniz bile olmaz. Dünyadaki bütün paralarla bile olmaz."

"Nikki'nin bunu senden almak için pek de nazik olmayan bir şekilde sorması yeterli olması beni şaşırttı," dedi Adam, gözlerinde acı olsa da bunu bir şaka gibi söylüyordu, sanki Finley üzerinde bu güce sahip olmak ya da Nicola'nın emrini yerine getirmek isteyen kişi olmak istiyormuş gibi. Bu gözlemini, Finley ve Eileen'in ortak duvarını yıkmak için ilerleme kaydettikleri bu anın dışında, daha sonra kullanmak üzere bir kenara koydu.

Belki de onları ayırmak, konuşmalarını sağlamanın anahtarıydı.

"Gerçekleri inkar etmenin bir yararı yok. Ayrıca," diye ekledi Finley, ateşe bakarak biraz daha sessiz bir sesle, "belki de Eileen'i korumaktan yoruldum."

Nicola, sanki hep birlikte bir şeyin yasını tutuyormuş gibi, ellerini bir an için birleştirip kasvetli bir sessizlik içinde durdu. Sonra Finley ona baktı, ela gözleri acı dolu.

"Sana verebileceğim tek şey bu, Nicola. Mağara hakkında tek bildiğim bu. Yeterli mi?"

"Evet," dedi Nicola yumuşak bir sesle. Finley onun onayını arıyor gibi görüldüğü için – hatta çaresizce arıyor gibi – Nicola, "Aferin," diye ekledi.

Finley başını salladı, omuzları rahatlamış bir şekilde çöktü. Her gün yanında taşıdığı bu ağır yük neydi? Nicola onu ondan almak, kalbindeki yükü boşaltabileceği bir yer vermek istiyordu, bunun için diz çökmesi gerekse bile.

Finley, Adam'ın karşısındaki kanepenin ucuna oturdu ve Nicola'yı ortada oturması için çağırdı, Adam solunda, Finley sağında.

"Eileen'in anlatması gereken bazı hikayeler var," dedi Finley, yanlış bir şey söylerse ya da sesini çok yükseltirse bir trajedi yaşanacakmış gibi, yavaş ve sessizce konuşarak. "Ve Eileen'in bazı hikayeleri var ki, ben bile bilmiyorum. Ama elimden geleni her zaman ikinizle paylaşacağım. En azından bunu birbirimize borçlu olduğumuzu düşünüyorum."

"Teşekkürler," dedi Adam ve iki adam, odayı neredeyse ısıtacak kadar yoğun bir bakış alışverişinde bulundu. Nicola kesinlikle kendini sıcak hissetti.

"Adam," diye devam etti Finley. "Mağaradan döndüğümüz gün, orada tatlı bir koku aldığını söylemiştin, değil mi?"

"Alkol, meyve ve ıslak şeker gibi," diye onayladı Adam. "Bu beni acıktırdı, ama aynı zamanda biraz da mide bulandırdı. Nicola, sen de fark ettin mi?"

"Orada tek kokladığım şey ormandı," diye cevapladı Nicola. Adam elini Nicola'nın dizine koydu ve başparmağını ileri geri sürterek, onu sakinleştirmekten çok kendini sakinleştirmek için yaptığı sinir bozukluğunu gösterdi. Nicola yine de bundan rahatladı.

"Ben de kokuyu alamadım," dedi Finley, kolunu kanepenin arkasına atarak Nicola'nın omuzlarına doladı. Geriye yaslanarak düşüncelere daldı. "Ama senin kokuyu almana şaşırmadım. Benim teorim, seni yeraltına çekmeye çalıştıkları yönünde. Kirkfoyles'lar... o yere çekiliyorlar. Hepsi, istisnasız."

"Ama neden?" dedi Nicola. Bu, onun bile anlamadığı bir hikâye dönüşümüydü, araştırma ya da gözlem yoluyla açıklayamadığı bir anormallikti.

"Kirkfoyles ve periler eskiden birbirleriyle evlenirlerdi," dedi Finley. "Uzun zamandır, Kirkfoyles'ların bir kısmının yer üstünde yaşayıp mülkü idare ederken, en az birinin yer altında yaşadığını, bir tür... barış teklifi olarak evlilik bağıyla bağlı olduğunu duydum. Bazen siyah saçlı çocuklar, sanki ailelerini ziyaret etmek için yer üstüne gönderilmiş gibi, ön kapıda belirirlerdi ve her seferinde çocuk sorgusuz sualsiz içeri alınırdı.

ön kapıda belirirdi, sanki ailelerini ziyaret etmek için yer üstüne gönderilmişler gibi, ve her seferinde çocuk sorgusuz sualsiz kabul edilirdi. Her Kirkfoyle'un içinde biraz vahşi kan vardır ve mağara onu çağırır."

"Ama ben Kirkfoyle değilim," diye ısrar etti Adam, Finley'i daha iyi görebilmek için Nicola'nın üzerine eğildi. Hepsi kanepede birbirlerine çok yakındılar, yanan ateşin sıcaklığıyla, karşılıklı keşiflerin komplocu bulutuna sarılmışlardı. "Ben öyleyim, ama kan bağıyla değil. Neden beni öldürmek istesinler ki?"

"Demek istediğim, seni öldürmek istemeyebilirler," diye cevapladı Finley ve Nicola'nın bir haftadır kafasında dönüp duran bulmaca kutusu sonunda açıldı.

"Bu bir suikast girişimi değildi," diye fısıldadı. "Bu bir kaçırma girişimi idi."

Seni boğmak için aşağı çekmiyor olabilirler, Adam. Seni başka bir kapıya, onların dünyasına açılan bir arka kapıya çekiyor olabilirler. Eileen'i yalnız ve çaresiz bırakmak istiyorlar, böylece soyu nihayet yok olacak. Onların zihninde, sen zaten onlara aitsin, öyleyse neden seni eve götürmesinler? Biri yukarıda, biri aşağıda."

Nicola, Finley'e uzun bir süre baktı, şaşkınlıktan sessiz kaldı. Finley, sanki yaptığı ya da yapmadığı bir şey için affedilmeyi dilercesine, onun bakışlarını karşıladı. Her yönüyle tövbe eden bir adam gibi görünüyordu, sanki her günahını harfiyen itiraf etmiş biri gibi. Yine de, onlara söylemediği başka bir şey olduğu hissini bir türlü atamıyordu.

"Bu çok fazla," dedi Adam, korktuğunu gösteren o teatral alaycı tavrıyla.

"Burası Craigmar," dedi Finley.

Nicola, Adam'a sokuldu ve kolunu onun koluna doladı. Adam, ona daha yakın olmak için vücudunu ona doğru çevirdi, böylece Nicola daha derin bir şekilde ona sokulabilirdi. Finley, onu teselli etmenin başka bir yolunu bilmiyormuş gibi, tereddütle saçlarını okşadı. Adam, Finley'in kıvrıkcık saçlarını okşamasını izledi ve hiçbir şey söylemedi, sanki karşı karşıya oldukları durumun ciddiyeti, onun önemsiz kıskançlığını yok etmiş gibiydi.

"Seni alamazlar," dedi Nicola, ebeveynlerinin asla ölmeyeceğini söyleyen bir çocuğun çaresiz inancıyla. Sanki bu bir işe yarayacakmış gibi Adam'a daha da sıkı sarıldı. "Buna izin vermeyeceğim."

"Sorun yok, Nikki," dedi Adam yumuşak bir sesle.

"Hâlâ buradayım." "Ama bugün seni neredeyse kaybediyordum. İkinizi de."

Nicola dönüp Finley'in omzuna bir öpücük kondurdu ve onun kokusunu içine çekti. Adam'ın eli Nicola'nın dizinde sıkılaştı ve uyluklarından birkaç santim yukarı kayd. O anda iki erkeğe çok yakın olmasına rağmen, bu yeterli değildi. Onlara sarılmak, ikisini de ölümün asla dokunamayacağı kadar sıkı tutmak istiyordu.

Nicola yüzünü kaldırdı ve Finley'in dudaklarına tatlı ve yavaş bir öpücük kondurdu. Adam'ın eli uyluklarından kayboldu, ama o, Adam çekilmeden önce elini uzattı ve parmaklarını Adam'ın parmaklarına doladı, elini tam olduğu yere geri koydu. Sonra, Adam'a doğru eğildi ve onunla da samimi ve arayış dolu bir öpücük paylaştı. Finley'in kolu tüm bu süre boyunca omuzlarında kaldı, parmakları kolunun üst kısmına biraz daha sıkı bastırdı. Sanki bir morluk bırakmak istiyordu, ama kendini tutuyordu.

Belki de çok fazla şey istiyordu, açgözlülüğüyle hassas bir anı mahvediyordu. Ya da belki de bu, bedeninin ana dilinde konuşulan, hepimizin birbirimizden alabileceği gerekli bir teselliydi.

"Sorun yok," diye mırıldandı Adam, dudaklarının çizgisini kendi dudaklarıyla takip ederek. "Kimse ölmedi."

Kimse ölmedi. Belki de bu, bu garip büyü ve acı dolu tarihin ağına takılmış olanların bekleyebileceği en iyi şeydi. Nicola, tüm hayatı boyunca bir masala rastlamayı hayal etmişti, ama şimdi bunu başardığı halde kendini şanslı hissetmiyordu. Korkuyordu, kafası karıştı ve her gün, her saat, kimsenin ona veremeyeceğinden korktuğu türden bir yakınlık için *can atıyordu*. Craigmar, baş döndürücü, karanlık büyüleriyle damla damla kalbini zehirliyordu.

Belki de tek bir kişi asla yeterli olmayacaktı, kalbi Finley ve Adam ile o kadar doluydu ki, tatmin olamadan patlayacakmış gibi hissediyordu.

Nicola, bir daha asla tatmin olabileceğini bilmiyordu. Ama kendini iyi hissedebilirdi, bunu biliyordu ve diğer insanları da iyi hissettirebilirdi.

Nicola, Adam'ın ağzı boğazına inip dudaklarının altında nabzını ararken, Finley'i daha aç, daha muhtaç bir şekilde tekrar öptü. Sonra tekrar Adam'ı öptü, sonra Finley'i, muhteşem, kesintisiz bir döngü içinde tekrar tekrar. Tatlılık hızla coşkuya dönüştü, ölümle burun buruna gelmenin adrenalini patlamasıyla daha da çaresiz hale geldi. Finley'in kolu beline kaydı, Adam'ın eli kalçasını sıkıca kavrarken onu kendine çekti. Finley dudağını ısırdı, onu inlemeye zorladı.

Sonunda ayrıldığında, Nicola nefes nefese kalmıştı. "Tekrar yapmak istiyorum," diye patladı Nicola.

Finley ve Adam, sanki diğerinin de odada olduğunu yeni fark etmiş gibi şaşkın bakışlar değiştirdiler.

"Neyi?" diye sordu Finley.

"Adam'a verdiğin dersleri," dedi, düşünmeden konuşarak. "Tekrar yapmak istiyorum."

"Şimdi mi?" diye sordu Adam.

"İkinize de yakın olmak istiyorum, hepimizin sakinleşmesine yardım etmek istiyorum ve sadece ne yapmam gerektiğini söylemenizi istiyorum," dedi, sesi neredeyse kırılmak üzereydi. "İstemezseniz ikiniz de yapmak zorunda değilsiniz, ama sadece benim için endişelendiğiniz için hayır demeyin. Ne istediğimi biliyorum. Lütfen?"

Finley'in ağzı ince bir çizgiye dönüştü. İçinde bir şeyleri tartıyordu. Belki de riski.

"Eileen yatakta," dedi.

"O sahnede onun yerine ben oynayayım," dedi Nicola, neredeyse yalvarırcasına. Ne teklif ettiğini tam olarak bilmiyordu, ama Finley'in kapalı kapılar ardında Eileen'le ne yaptığını anlamak istiyordu. Kendisinin de bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmek istiyordu. Ve en önemlisi, Finley'in gözlerinin, son derste Eileen'e baktığı gibi kendisine bakmasını istiyordu ve Adam'ın da kendisine aynı hayranlıkla bakmasını istiyordu. "Çok deneyimli olmayabilirim, ama çabuk öğrenirim. Adam yaparken ben de öğrenirim."

"Bu Adam'a bağlı," dedi Finley, gözleri ilgiyle parıldasa da diplomatik bir yol seçti. "Bu onun da yararına, ve günün sonunda yorgun düşmüş olmalı..."

"Ben varım," dedi Adam.

Nicola bunu binlerce kez duymuştu. Bu, onun en sevdiği ifadelerden biriydi, her gece yarısı gezintisi, tekila içme ve teke tek voleybol maçından önce rahatça söylenirdi. Daha önce hiç üzerinde düşünmemişti, ama şimdi bu iki kelime kanını kaynatıyordu. Olumlu bir cevap gibi geliyordu. Bir söz gibi geliyordu. Rıza gibi.

"Diz çökmeli miyim?" dedi Nicola. Eileen'i son izlediğinde, onun hareketlerini ezberlemek gibi klinik bir niyeti yoktu. Merak, şaşkınlık ve heyecanla izlemişti. Nicola tam olarak not almamıştı.

"Hayır," dedi Finley, Nicola'nın kalbini çarptıran yumuşak bir kahkaha atarak. "Bu daha ileri bir teknik ve güzel dizlerini morartmak için daha iyi yollar düşünebilirim. Basit bir şeyle başlamalıyız. Temel bir şeyle."

Gözleri Adam'a kaydı. Adam bu hareketi takip etti, kendi gözleri de Finley'in ağzının bir sonraki kelimeyi şekillendirmesini izlemek için aşağı indi.

"İnkar," dedi Finley.

"İnkar mı?" diye sordu Nicola, Adam'ı neredeyse kaybetmenin korkusu, Finley'in hikayesinin korkunç gerçeği ve bunun *gerçekten oluyor* olduğunun nefes kesici farkındalığıyla hala başı dönüyordu. "Kink'in istediğini elde etmekle ilgili olduğunu sanıyordum."

"Bazen istediğini elde edememek daha eğlencelidir. Adam, bu egzersizde sabır ve kontrolü öğreneceksin. Sana uygun mu?"

"Bana uyar," dedi Adam.

"Güzel. Nicola haklı, bu hepimizi sakinleştirmemize yardımcı olabilir."

Finley ayağa kalktı ve odanın diğer tarafındaki koltuğa doğru yürüdü. Kralın sarayda emir vermeye hazır olduğu gibi, asil bir duruş bekliyordu, ama onun yerine Finley bacaklarını kendine doğru çekti ve çapraz bacaklarının üzerine eğildi. Son sınav için öğrencilere ders veren bir akademisyen gibi.

"İstersen onu öpebilirsin," dedi.

Finley'in derslerinden birini daha deneyimleme konusunda kendi umutlarını besleyen Adam, hiç vakit kaybetmeden Nicola'nın çenesini kendine doğru çevirdi ve onu derin bir şekilde öptü. Finley hiçbir şey söylemedi, ama Nicola onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, neredeyse cildinde yanık izleri bırakıyordu.

Adam'ın eli belini buldu ve sonra daha yukarı kayarak dolgun göğüslerinden birini avuçladı. Nicola titrek bir nefes verdi ve elini Adam'ın elini örtmek için kaldırdı, daha fazla baskı uygulamasını teşvik etmek için.

"Yapma," dedi Finley, keskin ve kesin bir sesle. "Nicola, kendine dokunmayacaksın, anladın mı?"

Nicola'nın boynuna utançtan sıcak bir kızarıklık yayıldı, ama Finley'e bir bakış attığında, onun kendisine kızgın olmadığını gördü. Aksine, onu takdirle izliyordu.

"Adam sana söyleyene kadar boşalmayacaksın," dedi Finley, sanki onun onayını ölçüyormuş gibi hafifçe başını salladı. İstersen, sana bir çıkış yolu sunuyordu.

Nicola başını salladı.

"Onu... orgazm mı ettireceğim?" diye tekrarladı Adam.

"Sadece istersen," dedi Finley. "Ama sanırım istersin."

Adam yüzünü Nicola'nın boynuna gömdü ve cildini okşadı.

"Seni orgazm etmeme izin verir misin?" diye fısıldadı, Nicola'nın duyması için, Finley'in değil. Bu çok basit, savunmasız bir soruydu, ama Nicola'nın boğazında bir yumru oluşturdu. Yıllardır onun bunu sormasını hayal etmişti ve defalarca kendilerini birbirlerine şans verme cesaretini asla gösteremeyeceklerine kendini ikna etmişti.

Şimdi, yıllarca boşuna umut ettikten sonra, Nicola hala Adam'ın bunu onunla istediğine inanmakta zorlanıyordu. Ama o sadece geçici bir heves olsa bile, Adam her zamanki gibi iyi bir şey gerçek olmaya başladığında kuyruğunu kısıtlayıp kaçsa bile, o anın tadını çıkarmaya karar verdi.

Nicola başını sallayarak Adam'a rızasını gösterdi. Adam'ın eli tekrar vücudunda yukarı kayd, parmakları

Eileen, Nicola'nın minimalist seyahat gardırobunu tamamlamak için ona bu eteği hediye etmişti ve bir an için, Eileen'in paketi teslim ederkenki kendini beğenmiş sırıtışı Nicola'nın zihninde canlandı, ama sonra yine kayboldu.

"Sen benim en iyi kızımsın, Nikki," dedi omzuna yaslanarak. Eteğini uyluklarının üzerine kadar sıyırdı ve basit pembe külotunun kenarını ortaya çıkardı. Adam'ın parmakları, acı verici derecede uzun bir süre boyunca eteğin kenarını okşadı, gıdıklayarak ve alay ederek.

Sonra, en çok ihtiyaç duyduğu yere dokunmadan hemen önce, Finley şöyle dedi

"Bekle. Aklıma bir şey geldi."

Adam sinirli bir ses çıkardı ama durdu. "Evet?"

"Siz ikiniz... nasıl söyleyeyim. Yani. Siz ikiniz daha önce seviştiniz, değil mi?"

Adam ve Nicola, kurabiye kavanozunda elleri yakalanan çocuklar gibi, hızlıca suçlu bir bakış değiştirdiler. Birbirlerini telepatik olarak anladılar: Finley bunun ilk seferleri olduğunu düşünürse, Adam korkup vazgeçebilir ve bu *çok kötü* olurdu, bu yüzden en iyisi ortak bir hikaye uydurmaktı.

"Kesinlikle," diye bağırdı Adam.

"Çok," dedi Nicola başını sallayarak.

"Oh, *yalancılar*," dedi Finley. "O zaman bunu yapmayacağım. İkiniz bunu başkası karışmadan önce kendiniz halletmelisiniz, bu kutsal bir şey, ben yapmayacağım..."

"Sen burada olsan da olmasan da olacak," dedi Adam, Nicola'nın kalbi kabaran bir inançla. Onu gerçekten istiyordu, kaderle sınırlı bir cinsel kaçınılmazlık hissiyle. Onu daha çok sevmesi için söyleyebileceği başka bir şey yoktu. "Ama ben eğleniyorum, Nikki de öyle, sorun ne?"

"Katılıyorum," dedi Nicola. "Sen olsan da olmasan da Adam'ı seveceğim, ama senin bize bunu anlatman beni tahrik ediyor."

Nicola gibi açık sözlü biri için bile bu biraz fazla samimi gelmişti. Her şeyi mahvetmiş miydi?

Ama Adam ve Finley'in ona, sanki şehvetin koruyucu azizesiymiş gibi bakışları bir göstergeyse,

belki de işleri daha da iyi hale getirmişti.

"Ona dokun," dedi Finley, karanlık ve biraz sabırsız bir sesle.

Adam sonunda eliyle onun cinsel organını kavradı ve sıktı, bu da karnında bir sıcaklık dalgası yarattı.

Nicola'nın kalçaları onun dokunuşuna tepki gösterdi. Kendi parmaklarıyla onun elini bastırmak, ona onu memnun etmenin en iyi yollarını göstermek için can atıyordu, ama bir şekilde direndi.

"Reddetme, iki taraf arasındaki güvenin bir sonucudur," diye açıkladı Finley. "Adam, onun seni bekleyeceğine güvenmelisin ve Nicola, Adam'ın zamanın geldiğini anlayacağına güvenmelisin."

"Zamanın geldiğini nasıl anlarım?" diye sordu Adam.

"Hisset," dedi Finley gizemli bir şekilde, sonra tekrar sessizliğe büründü.

Adam ve Nicola, Adam iç çamaşırının üzerinden ona dokunurken kendilerini birbirlerine kaptırarak, şehvetle öpüştüler. Nicola, Adam'ın nefesine uyum sağladı ve onunla geçirdiği zamanın tadını çıkardı. Ama Nicola, Finley'in odada onlarla birlikte olduğunu, onun sessiz varlığının hem sarsılmaz hem de kışkırtıcı olduğunu asla unutamadı. Kendini aşırı açıkta hissediyordu, ama yine de Finley'in orada olup süreci yönlendirmesi onu koruyordu.

Adam'ın öpücükleri daha ısrarcı hale geldi ve bacaklarının arasındaki elinin baskısı, klitorisinin üzerinde nazik, acı verici dairesel hareketlere dönüştü. Nicola daha iyi bir pozisyon almak için kıpırdadı, ellerini göğüslerine götürmek için can atıyordu, ama bunun yerine kendini yavaş nefes almaya zorladı. Çok iyi yapmak istiyordu. Hem Adam'ı hem de Finley'i memnun etmek için, hem de reddedilmenin ötesinde ne tür bir tatlılık olduğunu bulmak istediği için.

Adam külotunu yana çekti ve girişini okşadı. Bir parmağını içine kaydırdığında, Nicola inledi.

"Aferin, Nicola," dedi Finley. Ve neden onunla gurur duymasın ki? Nicola'nın açılmış bacaklarının tam karşısında oturarak mükemmel bir manzaraya sahipti. Finley'in sesinin sesi, Nicola'nın amına bir arzu dalgası gönderdi ve amı Adam'ın okşayan parmaklarının etrafında sıkılaştı.

"Adam," diye nefes nefese söyledi.

Adam kolayca bir parmağını daha içine soktu ve onu daha da doldurdu. Parmaklarını yavaş ama kararlı bir şekilde içeri ve dışarı soktu, onu zevkin zirvesine doğru sürükledi. Gözlerine baktı, daha önce pek çok insanın çekindiği o kesintisiz yoğunluğu ona verdi, ama Adam da ona bakarak tamamen büyülenmişti.

"Tanrım, Adam, durma. Ben..."

Adam durdu. Parmaklarını çekti ve onu eliyle kavramaya devam etti, bu sahnede kimin dominant rolünü oynadığını hatırlatacak kadar sıkı. Nicola orgazmının uçurumundan düştü, karnındaki her elektrik akımı aniden yok oldu. Nefes nefese kaldı, tırnakları Adam'ın sırtına batıyordu.

"Nasıl hissediyorsun, Adam?" diye sordu Finley.

Adam, yüzünde nefes nefese bir gülümsemeyle Finley'e baktı. Vahşi, coşkulu ve *mükemmel* görünüyordu.

"Güçlü."

"Güzel," dedi Finley, bu sefer sesi daha alçaktı. Daha sert.

"Tekrar." Adam, Nicola'yı tatmin etme görevine devam etti, bu sefer daha sert, daha acımasızca devam etti ve Nicola orgazma yaklaşıırken, elini bir kez daha çekti.

"Sırt üstü yat," dedi Adam. "Seni tatmak istiyorum."

Nicola, gerçekçi olarak, reddedebileceğini biliyordu. Çok erken ve çok fazla gelebilir. Ama orgazmın yaklaştığını hissetmesi ve bu inanılmaz derecede samimi anda Finley tarafından izlenmenin verdiği heyecan, onu daha da çok istemesine neden oldu.

Adam, dün salonda Eileen tarafından neredeyse yakalanmadan önce eteğini kalçalarının üzerine çekip dizlerinin üzerine çökmesine rağmen, henüz onu yalamamıştı. Birlikte çok şey yapmışlardı: birbirlerine taşınmalarına yardım etmişler, akşamdan kalmalıklarından sonra birbirlerini iyileştirmişler, eski sevgilileri hakkında birbirlerine dert yanmışlar, öpüşmüşler, dokunmuşlar ve daha fazlasını istemişlerdi, ama *bunu hiç yapmamışlardı*.

Nicola sırt üstü uzandı ve dizlerini Adam için açtı. Adam parmaklarını külotunun altına soktu ve onu uyluklarından aşağı, baldırlarından geçerek çekti, ta ki dantel parçası yere düşene ve Nicola onun önünde tamamen çıplak kalana kadar.

Adam yüzüstü uzandı, ellerini kalçalarına doladı ve bacaklarının arasındaki titreyen sıcaklığa bir öpücük kondurdu.

Nicola'nın sırtı kanepeden kalktı. Muhtemelen utanç duyması gerekirdi, kendisine ait olmayan antika bir kanepede belden aşağısı çıplak, bir yabancıya benzeyen biri onlara yön verirken arkadaşı tarafından yalanırken. Kesinlikle bir tür utanç duyması gerekirdi.

Ama Nicola, Adam onu yalayıp öperken, sadece kör edici bir zevk hissetti. Adam, sanki bu onun hayatındaki en önemli görevmiş gibi, sanki Nicola kadar uzun zamandır bunu hayal etmiş gibi, sanki ondan doyamamış gibi oral seks yapıyordu. Nicola parmaklarını Adam'ın saçlarına geçirdi ve sıkıca tuttu, yüzüne binip orgazm olmamak için çok uğraştı.

Yanına baktığında, Finley'in elinin topuğunu kot pantolonundaki sertleşmiş penisine bastırıldığını gördü. Sanki onun varlığı ona işkence ediyormuş gibi, sanki o dünyadaki en güzel kadınmış gibi ona bakıyordu.

Nicola hayatı boyunca insanları kaybetmekten korkmuştu. İster ebeveynlerini elinden alan koşullar olsun, ister "uyumsuzluk" ve "yüksek ihtiyaçları"ndan şikayet eden koruyucu ailelerin terk edişi olsun, ister sürekli arkadaşlarından uzaklaştırılmasının getirdiği yalnızlık olsun, sonunda yalnız kalacağını kabullenmişti. Ama Adam ve Finley'in ona ilgi gösterdiği, kapılarının dışında sihirli tehditlerin dolaştığı bu malikanede, kendini tamamen görülmüş, tamamen kucaklanmış hissediyordu. İkisi için de hiç fazla değildi.

İçinde, bunun asla bitmemesi için umutsuz bir dilek filizlendi. Finley ve Adam'ın onu asla terk etmeyeceği.

Nicola'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Bunun duygu mu yoksa heyecan mı olduğunu anlamak imkansızdı.

"Adam, lütfen," diye yalvardı, bacaklarını onun başının etrafına sıkıca dolayarak. "Hazırım. Çok hazırım. Lütfen bana izin verir misin..."

Adam işinden başını kaldırdı, bir eliyle kanepeye tutunurken diğer eliyle fermuarını açmaya çalıştı.

"Neredeyse bitti, Nikki," dedi. "Çok iyi gidiyorsun. Benim için bir tur daha yapabilir misin?"

"Evet," dedi, sesi arzudan neredeyse ikiye bölünmüştü.

Adam arka cebinden bir prezervatif çıkardı ve açtı. Ne zamandır yanında taşıyordu? Nicola nefes almayı hatırlamaya çalışırken, Adam prezervatifi taktı ve onu kendine doğru çekti, kot pantolonunu tamamen çıkarmaya bile zahmet etmedi.

Finley'e bir kez daha baktı, onun fırtına gibi karanlık gözlerinde boğulmak üzereydi.

"Hazır olduğunda ona söyle," dedi Finley, böyle bir şeye yakışır bir saygıyla yumuşak bir sesle.

"Hazırım," dedi Nicola ve sonra Adam onun içine girdi ve dünya Adam'dan *ibaret oldu*, onun varlığı, kehribar rengi teninin kokusu ve üstünde hissettiği baskısından başka hiçbir şey yoktu.

İkisi de uzun süre dayanamadı. Birkaç dakika içinde Adam'ın uylukları titriyordu ve Nicola, neredeyse anlamsız bir şekilde konuşarak boşalmak için yalvarıyordu. Adam üzerine eğildi, daha derin ve daha hızlı giriyordu.

"Kendine dokun," diye kulağına nefes nefese fısıldadı. "Kendini oraya götür." Nicola klitorisini hızlıca ovuşturdu, orgazmını yakalamaya çalıştı.

Adam onu elinden almadan önce orgazm olmaya çalıştı. Adam kendi doruğuna yaklaşırken ritmi çaresiz ve kesik kesik hale geldi.

"Sen söyle, Adam," diye hatırlattı Finley ve *Tanrım*, bu klinik soğukkanlılık bu kadar seksi olmamalıydı.

"Benim için boşal, Nikki," dedi Adam.

Nicola'nın orgazmı ona bir kamyon gibi çarptı. Bir an önce inliyordu, kendini zirveye çıkarmak için elinden geleni yapıyordu, sonra birdenbire *oradaydı*, ayak parmakları kıvrılırken karnından yayılan keskin bir zevk dalgası.

"Siktir, hissedebiliyorum..." dedi Adam. Sonra bir homurtu çıkardı ve prezervatife boşaldı, yapışkan bir sıcaklık ve tatlı bir rahatlama.

Nicola ve Adam bir an için yan yana uzandılar, vücutları birbirine yapışmış, derileri kuruyan terle yapış yapıştı. Sonra Adam başını kaldırdı, gözleri Nicola'nın hiç görmediği kadar parlaktı. O sadece Adam'dı, her zaman en sevdiği arkadaşı olarak gördüğü, aynı şapşal, nazik, sinir bozucu derecede inatçı genç adamdı. Ama aynı zamanda

başka bir şeydi, Nicola'nın tam olarak tanımlayamadığı ama inanılmaz derecede minnettar olduğu bir şey.

"Bu harikaydı," diye fısıldadı. "Sen harikasın."

"Sen de," dedi Nicola, yüzünde kızarıklıklarla.

Finley'e baktı, kalbi göğsünde çarpıyordu. Ondan memnun kalacak mıydı? Kıskanacak mıydı, yoksa hayal kırıklığına uğrayacak mıydı?

Finley hala sandalyede kıvrılmış, sanki herhangi bir kasını hareket ettirmek odadaki rüya gibi atmosferi bozacakmış gibi, hiç kıpırdamadan oturuyordu. Koyu renkli bukeleri gözlerini gölgeliyordu, bu da onun ifadesini anlamayı zorlaştırıyordu.

"Nasıl oldu?" diye sordu Adam ve Nicola yanılmıyorsa, sesinde bir meydan okuma tonu sezdi.

Finley boğazını temizledi.

"Bence herkes çok eğlendi," dedi sıkı bir sesle.

"Kabul ediyorum," dedi Adam gülümseyerek, Finley'e değil, Nicola'ya. Sonra ayağa kalktı ve biraz utangaç bir şekilde, "Gidip temizlenmeliyim," dedi.

Finley başını sallayarak onu uğurladı. Nicola, Adam'ın eğilip alnına öpücük kondurduğunu hissetti ve onun banyoya doğru gittiğini duydu, ama hiçbirini görmedi, çünkü Finley'e bakmaktan kendini alamıyordu. Finley hızlı ve sığ nefesler alıyordu ve kot pantolonunun üzerinden penisinin hatları hala açıkça görünüyordu. Nicola, Finley'in köşede gizlice mastürbasyon yapmaktan nasıl kaçındığını anlayamıyordu.

Ama belki de o, reddetmeyi onlardan daha iyi anlıyordu.

"Nicola," dedi, o kadar içten bir hayranlıkla ki, Nicola'nın kalbi durdu.

Nicola eteğini uyluklarının üzerine geri çekti, sonra dikkatlice kanepeden kayarak yere indi. Dizlerinin üzerine çöktü.

Göz teması kurmayı hiç kesmeden, Nicola yavaşça odanın diğer ucuna, Finley'in yanına süründü. Bu harekete odaklanmaya, dizlerinin altındaki sert ahşabın baskısına, sırtındaki gerginliğe odaklanmaya çalıştı. Cinsel organında hoş bir ağrı vardı, omurgasında hala bir titreme hissediyordu.

Tam karşısına gelene kadar durmadı, sonra topuklarının üzerine oturdu ve ellerini Finley'in uyluklarına koydu.

Finley düzensiz bir nefes aldı ve bacaklarını açtı. Nicola dizlerinin arasına diz çöktü, çevik parmakları onun kot pantolonunun fermuarını buldu. Elini ona koyduğunda, o kaya gibi sertti.

"Buna gerek yok," dedi Finley, Nicola'nın yüzündeki bukleleri düzeltip parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek.

"Öyle iyi bir ders için öğretmenime teşekkür etmek istersem ne olacak?" diye sordu ve sonra dudaklarını onun penisine doladı.

Nicola bunu daha önce birçok kez yapmıştı, ama bir dakika önce kendi zevkini emanet ettiği birinin ayaklarının dibinde diz çökmek bir şekilde farklı hissettiriyordu. Başını yukarı aşağı sallayarak, elinden geldiğince onu içine aldı ve boş eliyle testislerini avuçladı.

"Sana acı vereceğim," dedi Finley, ve onun bir sonraki adımını uyarmak mı, yoksa aralarındaki ilişkinin kötü biteceğini mi öngörmek mi istediğini anlamak imkansızdı. Her iki durumda da, Nicola bunu memnuniyetle karşıladı. Onaylayan bir uğultu sesi çıkardı, sonra dilini onun penisi boyunca gezdirdi.

Finley tısladı ve saçlarını tutan eli daha güçlü, daha yönlendirici hale geldi.

Nicola memnuniyetle inledi ve Finley'in ağzını sikmesine izin verdi, kendini bu deneyime kaptırdı.

Finley boşaldığında, kalçalarını sarsarak ve boğuk bir çığlık atarak, Nicola'nın beklediğinden daha yumuşak bir şekilde boşaldı. Nicola, onun her damlasını yuttu ve tadını çıkardı. Hatta sonra onu temizlemek için yaladı.

Finley eğildi ve Nicola'nın çenesinin altına parmak eklemlerini bastırarak yüzünü öpmek için kendine doğru çevirdi. Nicola onu derin bir şekilde öptü, o tadı onunla paylaştı, sonra geri çekildi ve ona gülümsedi.

Finley'in gözleri, Nicola'nın omzunun üzerinden bir şeye takıldı. Nicola arkasına baktığında, Adam'ın elinde bir bulaşık beziyle kapıda durduğunu gördü, muhtemelen Nicola'ya vermek için. Yüzünde çok garip bir ifade vardı. İhanet ya da kıskançlık gibi görünmüyordu.

Daha çok özlem gibiydi.

"Ne zamandır orada duruyorsun?" diye sordu. Açıkçası, bu sorun olmamalıydı. Adam, Finley ile istediğini yapabileceğini söylemişti ve Finley de aynı şekilde karşılık vermişti. Ancak, kalp işin içine girince, nezaket ve paylaşım ile ilgili yüksek idealler genellikle bir kenara atılırdı.

Nicola'nın büyük bir rahatlamasıyla, Adam kızgın görünmüyordu.

"Bir gösteri izleyecek kadar uzun," dedi ve sonra yanına gidip Nicola'ya elini uzattı. Finley kot pantolonunu giyerken onu ayağa kaldırdı. "Sıcak bir şeyler içmek isteyen var mı? Su kaynatabilirim."

"Sanırım Eileen'in dolabında hala içecek çikolata vardır," dedi Finley ayağa kalkarak. "Bulmana yardım ederim. Tabii ikiniz baş başa vakit geçirmek istemiyorsanız?"

"Sen de gelebilirsin," dedi Nicola, kollarını Adam'ın beline dolayarak. Adam sıcak ve sağlamdı, Nicola dopamin sarhoşu ve uykulu hissediyordu. "Adam için de sorun yoksa."

"Bana uyar," dedi Adam ve üçü birlikte mutfağa doğru yürüdüler.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eileen

"Hasar ne kadar?" diye bağırdı Eileen, sesinin daha iyi duyulması için ellerini ağzına götürdü. Finley, bahçe kulübesinden çıkardıkları paslı merdivenin tepesinde dengede durarak çatının durumunu inceliyordu. Cevap olarak, birkaç parçalanmış kiremit parçası yere attı. Eski ve işe yaramaz kiremitler Eileen'in ayaklarının dibine düştü.

"Bunu, onarım yapmamız gerekebileceğinin bir işareti olarak alacağım," dedi.

Finley ellerini silkeledi, sonra merdivenden indi ve Eileen'in yanına geldi. Ceketini evde bırakmıştı ve ön kolları havada asılı duran sisle ıslanmıştı. Eileen en büyük tüvit ceketini giymişti ve saçlarını nemden korumak için bir gazeteci şapkası takmıştı. Dün gece neredeyse on iki saat uyumuştı ve uyandığında, uyurken evinde bir şeylerin olduğu, önceden kendisine danışılmasını çok isteyeceği bir şeylerin olduğu hissine kapılmıştı. Mutfakta yakaladığında Finley'in suçlu köpek bakışı ona hikayenin çoğunu anlatmıştı, onu mahremiyet için kiler odasına çektiğinde yaptığı itiraf da geri kalanını.

Eileen umursamıyormuş gibi davranarak iyi bir gösteri yaptı. Neden umursasın ki? Finley onun kocası değildi ve o da Finley'in karısı değildi. Eileen'in seçenekleri sınırlı olsa da, her zaman başka insanlarla birlikte olmuştu. Ve işin özüne bakarsak, Adam ve Nicola birlikte olmak için doğru insanlardı. Onları birbirine

daha sıkı bağlayacak, Adam'ın asla ayrılmak istemediğini hissettirecek ve Nicola'yı onun kalma arzusunu desteklemeye teşvik edecek her şey.

Eileen biraz dışlanmış hissetmiş ve sağlığı nedeniyle hoşuna gidecek bir oyuna katılamamış olsa da, bu onun iyileştirmesi gereken bir yaraydı. Finley'i onu odasına kilitlediği için azarlamıştı, ama Finley bunun onun iyiliği için olduğunu ısrarla söylemişti. Onunla *bir şey* hakkında kavga etmek iyi gelmişti, kavga etmek tanıdık geliyordu, ona hala hayatta olduğunu hissettiriyordu. Ve o kavgayı o kadar ezici bir üstünlükle kazanmıştı ki, Finley telafi etmek için ertelediği işi yapmayı ve çatıyı kontrol etmeyi teklif etmişti.

"Çatı kiremitlerinin çoğu hava koşulları nedeniyle parçalanmış, diğerleri ise tamamen kopmuş," dedi. "Ailen bu çatıyı hiç değiştirmede, değil mi?"

"Sanmıyorum. O zamanlar bile büyük onarımlar için fazla para yoktu."

"Peki, kiremitlerin hasarını yılların birikmiş aşınma ve yıpranmasına ekleyin, bir müteahhit çağırmamızın zamanı çoktan geldi."

Eileen burnunu kırıştırdı ve başını salladı. Bu kesinlikle olmazdı.

"Yabancıları istemiyorum," dedi. "Kendimiz tamir edeceğiz."

"Eileen, ben çatı ustası değilim. Oraya tırmanırken boynumu kırmazsam, eve yarardan çok zarar verebilirim. Bahçeyi temiz tutmak ve gerekli onarımları yapmak için elimden geleni yaptım, ama bu konuda uzmanlığım yok. Paranın kısıtlı olduğunu biliyorum, ama bu görmezden gelebileceğin bir şey değil. Bir müteahhit çağır."

Eileen bu kez daha şiddetle başını salladı. Craigmar yüzlerce yıldır ayakta ve yüzlerce yıl daha ayakta kalacaktı. O Craigmar'dı, bu onun kanında vardı. O hayatta olduğu sürece Craigmar yıkılmayacaktı.

"Bir yabancıyı getirip ona evimin doğaüstü yaratıklardan korunması gerektiğini söylememi mi istiyorsun, öyle mi?"

Finley, yaşının iki katı gibi görünmesini sağlayan bir şekilde uzun uzun iç geçirdi. Eileen, onun yaşlı adam alışkanlıklarından rahatsızdı; bu alışkanlıklar

teknik olarak ondan birkaç gün büyük olduğunu ve bunu göstermeyi sevdiğini hatırlatıyordu.

"Öyle bir şey demiyorum. Yabancıları eve sokmaktan hoşlanmadığını biliyorum..."

"Sevmediğimden değil. Tehlikeli olduğu için."

"Ama istisnalar yapılmalı. Sen doktora gidiyorsun, değil mi? Evin de şu anda bir doktora ihtiyacı var."

"Bana çocukmuşum gibi konuşma," dedi Eileen, dönüp uzun, kararlı adımlarla eve doğru yürümeye başladı. Tanrım, ona çok *kızgındı*. Kilerde mahsur kaldığında çatıyı tamir edeceğine söz vererek kazandığı tüm iyi niyet tamamen buharlaşmıştı.

Finley koşarak ona yetişti ve bileğinden tuttu. "Beni dinlemen gerekiyor, Eileen. Bu iş ciddileşiyor ve bence..."

"Benim için başından beri ciddiydi," diye çıkıştı, öfkesi kuru bir dal gibi kırıldı. "Ailem öldürüldüğünden beri ciddi. Burası benim yüküm, Finley, benim evim, *benim*. Anlamamı beklemiyorum."

Finley'in gözlerinde karanlık bir uyarı parladı, bu da onun hassas bir konuya çok yaklaştığının göstergesiydi, ama öfkesi arttıkça ivme kazanarak devam etti.

"İstediğin zaman gidebilirsin. Edinburgh'a taşınabilir, üniversiteye geri dönebilir ya da Skye'da babanın yanına gidebilirsin. Seni burada tutan tek şey, aileme karşı yanlış bir sadakat duygusu ve ben seni bu duygudan kurtarıyorum. Ben gidemem Finley ve asla gitmeyeceğim. Burada doğdum ve burada öleceğim, bu yüzden bu evin akıbetine dair kararları ben vereceğim."

"Beni *serbest bırakmak* mı?" dedi Finley, acımasız bir kahkaha atarak. "Şimdi gitmemi istiyorsun, öyle mi?"

"Ne yaptığın umurumda değil," dedi Eileen, umursadığını bildiği halde, çaresiz ve mide bulandırıcı bir derecede. Kızgın ya da korkmuşken dilini kontrol etmek çok zordu. Adam'ı kaybetmeye, masum bir hayatı ve hayatta kalmak için tek umudunu yok etmeye ne kadar yaklaştığını düşünmeden edemiyordu. Fae'lerin

Eileen ana kapıya doğru yürüdü, ama Finley eşikte onu tekrar yakaladı. Bu sefer, onu iki omzundan tutup yüzünü kendisine çevirdi.

Eileen ana kapıya doğru yürüdü, ama Finley eşikte yine ona yetiştii. Bu sefer, onu omuzlarından tuttu ve yüzünü kendisine çevirmeye zorladı.

"Bırak beni yoksa gözlerini oyacağım," diye emretti.

"Buraya ailene olan sadakatimden dolayı gelmedim, Eileen; aileni boş ver. Buraya *senin* için geldim ve bunu biliyorsun. Ben..."

"Erkeklerin yalvarmasını nefret ettiğimi biliyorsun, başlama."

Finley onu küpelerinin sallanacağı kadar sertçe salladı ve şimdi *öfkeliydi*, içindeki kötülük bir çukur yılanı gibi saldırmaya hazırdu. Eileen, Finley ona saldırırken ona öfkeyle baktı.

"Sana her şeyi vermektan ve senin bunu yüzüme vurmaktan bıktım. Kendi başının çaresine bile bakamıyorsun, bana emir verip babam gibi davranmam için yalvarıyorsun, böylece hiçbir şey düşünmek zorunda kalmıyorsun, sonra da hoşuna gitmediğim anda bana hizmetçi gibi davranıyorsun. Sen nankör, şımarık bir delisin ve bunu gören tek kişi benim, ama ben hala buradayım. Bana *borçlusun*, Eileen. Senin için yaptıklarım, aştığım sınırlar, şey..."

Cümlelerin geri kalanını kesip, yüzündeki tüm kan çekildi. Eileen baktığında Adam'ın kapıda durduğunu, Nicola'nın da hemen arkasında olduğunu gördü. Birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı ya da şefkatli misyoner seks yapıyorlardı ya da normal genç çiftlerin zamanlarını geçirdikleri her neyse onu yapıyorlardı. Eileen bilemezdi. Hayatındaki tüm bakışmalar ve sevişmeler her zaman kavga, manipölasyon, acı ve güç mücadelesi ile birleşmişti.

"Bağırışlar duydum," dedi Adam titrek bir sesle, gözleri Eileen'in yüzünden Finley'in omuzlarını sıkıca kavrayan ellerine kayıyordu.

Eileen, karanlık ve acımasız bir dürtüyle Finley'e vurmak, gerçekten vurmak istedi. Tüm özenle hazırladığı planlar ve titizlikle yerleştirdiği bilgi kırıntıları, ama o, ağzını kapalı tutamadığı için Amerikalıların önünde her şeyi mahvetmek üzereydi.

Eileen Finley'i sertçe itti. Finley birkaç adım geriye sendeledi, sonra tekrar ona uzanmak için harekete geçti, ama Adam daha hızlıydı. Bir atletin hızıyla evden dışarı çıktı ve Finley ile Eileen'in arasına girerek Finley'in kolunu tuttu.

"Herkes bir tur atın!" diye bağırdı Adam, Finley'i geri çekerek. Adam'ın kavgayı sonlandırma becerisiyle Eileen çakıllarda neredeyse tökezleyecekti. "Eileen, içeri gir. Finley, sen benimle gel."

"Bu işe karışma," diye hırladı Eileen. "Bu aptal şeyden beni korumak için beyaz şövalyeye ihtiyacım yok..."

"Eileen!" diye seslendi Nicola, elini uzatarak. "Hadi, bırak gitsin. Kavgadan nefret ederim."

"Doğru," dedi Finley somurtarak. "Prensesi kule odasına götür ve ona çay ve kek ikram et; neden en iyiden başka bir şey yemesi gereksin ki? Neden bir an olsun bile eylemlerinin diğer insanları nasıl etkilediğini düşünsün ki..."

"Yeter artık," dedi Adam, muhtemelen birkaç bar kavgasını sonlandırmış olan o iyi huylu ama kararlı tavrıyla. "Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin? Nicola, Eileen'i içeri götür."

Eileen, Finley'e ulaşabilmek için Adam'ı yere atmak istiyordu. Adam kendini ne sanıyordu ki, anlayamayacağı bir şeye karışıyordu? O ve Finley kavga ederlerdi, sonra barışırlardı. İşler böyleydi. Birbirlerine sarmaşık gibi dolanmış, birbirlerinin ışığını çalmış, birbirlerini gerçekten anlayan tek kişiler onlardı. Asla yardım istemezdi. Yardıma *ihtiyacı yoktu*.

Bileğine dokunan bir el onu irkiltti ve Eileen dönüp Nicola'nın yanında durduğunu gördü.

"Nefes almaya çalış, tamam mı?" dedi Nicola. Bu basit ve tatlı hareket o kadar beklenmedik ve o kadar saçmaydı ki, Eileen'in etrafını saran öfkenin büyüsünü bozdu. Kendini Nicola'nın peşinden eve girerken buldu, omzunun üzerinden Adam'ın Finley'in boynuna erkeklerin o doğal tavrıyla kolunu doladığını ve ona yatıştırıcı bir şeyler söylemek için eğildiğini gördü.

Sonra kapı arkasından kapandı.

"Çaya ihtiyacın var," dedi Nicola. "Sinirleri yatıştırır."

Eileen'i elinden tutup cereyanlı mutfaka götürdü ve boynu kıvrımlı su ısıtıcısını ocağa koydu. Nicola'nın dokunduğu yerlerde Eileen'in cildi karıncalandı, imkansız bir şefkatle tenini yakıyordu.

Nicola dolaptan iki poşet papatya çayı çıkardı, Starbucks fincanının içine çikolata sosu sürer gibi iki bardağa bal koydu ve su ısıtıcısı ıslık çalmaya başlar başlamaz sıcak suyu döktü. Sonra kaba kesilmiş mutfak masasına oturdu ve Eileen'e de yanına oturması için işaret etti. Eileen en yakın sandalyeye çöktü, bu durumlara rağmen annesiyle birlikte havuç doğradığı ve patates soyduğu anılar aklına geldi. Tahtadaki bıçak izleri o kadar derindi ki masa sürekli annesinin en sevdiği ot olan ezilmiş kekik kokuyordu.

"Sen, şey, iyi misin?" dedi Nicola, Eileen'in kupasını ona doğru iterek. "Finley seni epey sıkı tutmuş gibi görünüyordu."

"Biraz sert davranılmasından korkmuyorum," dedi Eileen neşeyle, Adam aralarına girmesaydı Finley'e daha kötüsünü yapabileceğini çok iyi biliyordu.

Nicola çayını karıştırırken kaşlarını çatı.

"Ama oyun sırasında sana elini süren biri ile öfkeyle sana elini süren biri farklıdır."

"Sanırım," dedi Eileen, kaynar çayı bir yudum alarak. Çay, damak tadını biraz bozdu ama daha da iyi oldu. Acı çekmeyi hak etmişti.

"Sen de onu ittin, Eileen. Hem de çok sert. Gördüm."

"İttim," dedi Eileen soğukkanlılıkla, çayını masaya geri koyarak. Tadı ev gibi ve karşılıksız sevgi gibiydi, şu anda çıplak teninde hidroklorik asit gibi hissettiren iki şey. "Ne olmuş yani?"

"Senin ilişkin beni ilgilendirmez, ama... Aslında ilgilendirir, çünkü Adam seninle bir şekilde ilişkili ve ben de Finley ile bir şekilde ilişkiliyim. Bunu yol alırken uyduruyoruz, biliyorum, ama kimsenin incinmesini istemiyorum."

"Anlıyorum," dedi Eileen, keşke biri gelip kalbine bir bıçak saplasa ve hepimizin bu ızdırabına son verseydi. Belki de en basit kaçış yolu buydu. Yalanlara veya entrikalara gerek yoktu, yan hasar yoktu, sadece Eileen ve mirası mutfak zemininde kanlar içinde yatıyordu. She knew herself too well to think she was

Adam ya da Nicola'yı şehvet ve yalanların ölümcül sarmalından kurtaracak kadar cömert değildi: ikisinin de özgür olabilmesi için onu tamamen ortadan kaldırmak gerekiyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Nicola, kendi çayını bitirirken. "Finley'in beni öyle tutmasını kesinlikle istemezdim, o yüzden seni tutması için hiçbir neden yok."

"Finley bazı konularda haklı. Ben şımarık ve bencil olabilirim. Daha açık söylemek gerekirse, insanlara karşı kesinlikle çok kötü davranabilirim." Eileen zihnindeki dizginleri çekti ve kendine tüm gerçeğe çok yaklaşmamayı hatırlattı. "Daha iyi olmaya çalışıyorum. Ve en azından hepimizin arkadaş olmasını istiyorum."

"Bence zaten öyleyiz. Ama bir şeyi itiraf etmeliyim..."

Nicola, çay fincanının yanındaki solmuş boyalı çiçeklerin üzerinde başparmağını gezdirdi.

"Ne itiraf etmen gerekebilir ki?" diye sordu Eileen gülerek. Nicola dişlerini göstermekten çekinmiyordu, bu doğrudu, ama Eileen, Nicola'nın onun çatısı altında gizli tutulacak bir şey yapmış olabileceğini hayal etmekte zorlanıyordu. Nicola çok samimi, çok tatlı birine benziyordu.

"Birkaç gün önce Adam'a seninle ilgili bazı suçlamalarda bulundum." "Suçlamalar mı?" diye tekrarladı Eileen, gülümsemesi çoktan kaybolmuştu.

"Sen ve Adam, Adam'ın dedesinin çocukluk fotoğrafını bulduğunuz gece çok üzülmüştüm. Sanırım kendimi... dışlanmış hissetmişim. Senin, bize söylemediğin, onun için kötü bir planın olduğunu düşünmüştüm."

Eileen iki kelime bile söyleyemedi, sadece Nicola'ya baktı, ifadesinin nötr olmasını umarak. Kulakları sağır eden kalp atışlarının onu ele vermemesini umarak.

"Sırların olduğunu biliyorum," diye devam etti Nicola, sesi biraz daha yumuşaklaşmıştı. "Ve bunları saklamak senin hakkın. Ama umarım zamanla bazılarını benimle paylaşırsın."

"Çok naziksin," dedi Eileen, sesi kalınlaşmıştı. Nedense, Nicola'nın cömert sabrı her şeyden daha kötüydü.

"Benimle bir oyun oynamak ister misin?" diye devam etti Nicola.

Eileen'in aklına İtiraf oyunu geldi ve bir an için Nicola'nın ona bir teklifte bulunduğunu düşündü. Bu, başını döndürmeye yetti.

"Oyun mu?" diye tekrarladı, boğazı kurumuştı.

"O tür bir oyun değil," dedi Nicola kıkırdayarak. Eileen hayal mi ediyordu, yoksa Nicola'nın yanaklarında hafif bir kızarıklık mı vardı? "Kart oyunu ya da Scrabble oynayabiliriz diye düşünüyordum. Aslında Scrabble'da oldukça iyiyimdir. Salonunda bir sürü masa oyunu var. Oyunları seversin, değil mi? Rahatlatıcı bir aktivite olabilir."

Eileen, dehşetle, Nicola Fairweather'ın varlığında kalbini saran buz duvarlarının erimeye başladığını fark etti. Bu, bahar güneşinin varlığında buzla kaplı bir gölün yeniden canlanması kadar doğal bir şeydi, ama yine de korkunçtu. Eileen insanları umursamakla uğraşmazdı. Tarihsel olarak, bu konuda çok kötüydü.

Ama belki Nicola için denemeye değerdi. Belki bu sefer her şey mahvolmayacaktı.

"Bu çok güzel bir fikir," dedi Eileen ve Nicola'nın elini sıktı. "Sana sevdiğim bir oyun gösterebilirim."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Finley

Finley, ellerini ceplerine sokmuş ve ağzını sıkı bir çizgiye getirmiş olarak Adam'ın önünde yürüyordu. Hiçbir şey söylemeden yürümeye devam etti, ta ki Eileen'in babasının cıvı cıvı bir dere üzerine inşa ettiği küçük taş köprüye gelene kadar. Finley, çocukken Eileen'le birlikte sayısız kez buraya gelip ördekleri izlemiş ve suya taş atmıştı, ya da yetişkin olduktan sonra tek başına düşüncelere dalmak için gelmişti. Korkuluğa yaslanarak, suya düşen bir yaprağı aşağıya doğru itti.

"Güzel bir gün," dedi Adam, Finley'in yanına yaklaşarak.

Finley burnundan soludu. Gün, tıpkı kalbi gibi kasvetli ve çirkin bir gündü.

"Eve geri dönebilirsin," dedi Finley. "Danışmanlık yapmana gerek yok; kendimi nehre atmayacağım. Eileen seni gördüğüne muhtemelen minnettar olacaktır."

"Şu anda Eileen'i görmek istemiyorum, seni görmek istiyorum," dedi Adam, Finley'in yüzüne bakabilmek için korkuluğa yaslanarak.

Finley ona bir bakış attı, o samimi mavi gözleri, kıvrımlı, ince dudakları inceledi.

Seni görmek istiyorum. Finley, Adam'ın bunu bu şekilde kastetmediğini biliyordu, ama Eileen'in onu gerçekten *gören* tek kişi olduğunu, onu bir hizmetçi ya da birinin asi oğlu olarak değil, bir insan olarak gören tek kişi olduğunu düşünmeden edemedi. İnsanlar Finley'i her zaman görmezden geliyordu. Sonuçta, görünmez olmak onun bir personel olarak göreviydi. Ama Eileen onu her zaman görmüştü, gerçekten görmüştü, zeki ve güçlü olarak, ve o ona karanlık arzularını açığa vurduğunda, o da

aynı şekilde karşılık vermişti. O, tüm o arzuları, tüm o çirkinliği ve bencilliği gördü ve sevgiye layık birini gördü.

Belki de bu yüzden ona bağımlıydı. Belki de bu yüzden hiç ayrılmamıştı.

"Hey," dedi Adam, omzunu Finley'in omzuna sürterek. "Beni dinliyor musun? Aklın başka yerde gibi."

"Seninleyim," diye mırıldandı Finley, bir taş alıp tüm gücüyle suya fırlattı. Taş, tatmin edici bir sıçrama ile su yüzeyini kırdı ve el değmemiş manzarayı paramparça etti. Finley daha fazla taş atmak istedi. Çimleri koparmak, köprünün desteklerini yıkmak ve dereyi enkazla doldurmak istedi, sırf bir şeyler hissetmek için. Belki de Eileen'in ölen babasına, ya da Eileen'e karşı kin beslediği için.

Ya da belki Finley sadece yıkıma programlanmıştı, dokunduğu her şeyi mahvetmeye mahkumdu.

"Sinirime hakim olamadığım için özür dilerim," dedi. "Aptalca davrandım."

Eileen bazen sinirlerimi bozuyor." "Sana ne dedi?"

"Beni terk etmem gerektiğini söyledi. Buraya ait olmadığımı söyledi." "Bu pek hoş değil," dedi Adam, geniş

Finley, pek çok yabancının olduğu bir ortamda büyümemişti ve çocukluğunda Amerikalılar hakkındaki izlenimleri çoğunlukla televizyondan şekillenmişti. Bazen Adam'ı, atıyla Craigmar'a girip toz kaldırıp kargaşa çıkaran, kaba ve küstah bir kovboy olarak görürdü. Artık Adam'ı, parlak yıldız rozeti ve deri pantolonuyla barışçı rolünü oynayan küçük bir kasabanın şerifi olarak hayal etmek kolaydı.

"Aslında tam olarak öyle demedi," diye itiraf etti Finley. "Ama ne demek istediğini anladım."

"Siz ikiniz sık sık böyle tartışır mısınız?" "Bazen."

Adam bilgece başını salladı ve dudaklarını büzdü.

"Bence birbirinize daha nazik davranmaya çalışabilirsiniz."

Burada birbirinizden başka kimsiniz ki?"

"Sorun da tam olarak bu," dedi Finley, köprüden uzaklaşarak tek başına eve dönmek üzere yola çıktı. Adam'ın

Adam'ın istenmeyen tavsiyesini ya da Adam'ın zihninde dolaşma yeteneğini sevmiyordu.

"Hadi," dedi Adam, "kaçma. Sana söyleyeceklerim var."

"O zaman söyle," dedi Finley, Adam'a hızlıca dönerek, sanki bir uyarı gibi. Adam hiç korkmuş görünmüyordu. Bunun yerine, Finley'in omzuna vurdu.

"Sana teşekkür etmek istedim," dedi Adam. "Nicola ve benim hayatına ansızın girdiğimizi biliyorum, ama bize çok iyi davrandın, hak ettiğimizden daha iyi. Nicola'yı hep ayakları yere basan biri olarak tuttun. Benim için de aynısını yaptın. Sen iyi bir insansın, Finley."

Finley, Adam'ın suçluluk duygusuyla onu kusmak istemeye zorlamaya çalıştığından şüpheleniyordu, ama sözlerinin etkisi tam da buydu. Midesinin derinliklerinde mide bulandırıcı bir utanç hissi yerleşmiş, onu çalkalamış ve karıştırmıştı. Adam'ın omzunu itti.

"Dinle, Adam, seni seviyorum. Muhtemelen sevmem gerekenden daha fazla. Bu yüzden sana açıkça söyleyeceğim, ben sevmiyorum."

"Ne yapmayacağımı?"

"İyi bir insan."

Finley, cevabının tüm konuşmayı sonlandıracağını umuyordu. Adam'ın arkasını dönüp onu kendi düşünceleriyle baş başa bırakacağını umuyordu. Ama sonra Adam, Finley'in inanılmaz derecede karakteristik olduğunu öğrenmeye başladığı, tamamen şaşırtıcı bir şey yaptı.

Gülümsedi. Eileen'in alaycı sırıtişlarından biri değil, gerçek bir gülümseme, tüm dişleri ve iyi niyetiyle.

"Şey, arkadaşlarım söz konusu olduğunda karakterleri değerlendirmekte her zaman zayıf olmuştumdur."

Arkadaşlar. Finley, Adam'ı bir tanıdık, belki de çok yakın bir tanıdık olarak görüyordu, ama Adam'ı beyinde arkadaş kategorisine koymaya izin vermemişti. Elbette, birlikte yemek yiyorlardı, bahçede yürürken sohbet ediyorlardı ve evet, bazen neredeyse üçlü seks bile yapıyorlardı, ama Adam'ı gerçek bir arkadaş olarak görmeyi reddediyordu. Bu tehlikeli görünüyordu, özellikle de Finley'in kaderini belirlemede çok aktif bir rol oynamış olduğunu düşünürsek.

Ama yine de Adam haklıydı. Eileen ve Nicola dışında, burada gerçekten yalnızdı. Hayatı boyunca burada yalnız kalmıştı.

Adam'la daha iyi geçinmek hoş olabilir. En azından bazı konularda konuşabileceği başka bir erkek olması hoş olabilir.

Finley burnunu çekti ve elini uzattı. Adam elini sıktı ve sonra Finley'i tek koluyla kucakladı, muhtemelen evdeki diğer arkadaşlarını selamlamak için kullandığı şekilde. Finley'in eli şokla yukarı kayarak Adam'ın omuzlarının arasına bastırdı, zihinsel olarak olanları kabul etmemesine rağmen yakınlık arıyordu.

Sonra, başladığı kadar çabuk, kucaklaşma sona erdi.

Finley, beklenmedik bu sevgi gösterisi karşısında sersemlemişti. Boynunun arkasına bir sıcaklık yayıldı.

"Üşüyorsun," dedi Adam basitçe. "Bir paltoya ihtiyacın var."

Belki de bu tüm Amerikalılar için geçerliydi, ya da belki de Adam'a özgü bir şeydi, ama Finley, Adam'ın gizli bir amaç gütmekten iyi niyetini gösterme şeklini rahatsız edici derecede seksi buldu.

Bu kötüydü, diye karar verdi Finley. Eileen evinde her türlü uygunsuzluğa izin verebilirdi, ama sadece ipleri elinde tutan kendisi olduğunda.

Finley yine Eileen'i kendi kötü davranışlarından korumak için acele ediyordu. Kadın burada bile değildi; kimi memnun etmeye çalışıyordu?

Eileen'in planlarını siktir et. Hatta Eileen'i siktir et. Finley bazı şeyleri kendine saklayabilirdi, onunla asla paylaşmayabilirdi ve belki de bu ilgi kıvılcımı, özel olarak besleyebileceği bir şeydi. Zaten bir yere varması pek olası değildi. Ne zararı olabilirdi ki?

"Beni eve bırakır mısın?" Finley, sözlerine hafif bir imada bulunarak cesaretini topladı. O kadar hafifti ki Adam'ın fark edebileceğinden şüpheliydi, ama yine de heyecan verici, elektrikli bir his uyandırıyor, sanki Finley babası onu yakalamadan önce Noel hediyelerini gizlice gözetleyen bir çocukmuş gibi.

"Memnuniyetle," dedi Adam ve onun yanında yürümeye başladı.

Eileen ve Nicola'yı salondaki ikili koltukta kıvrılmış, Eileen'in elindeki parlak telefon ekranına bakarken buldular. Nicola konsantre olmuş bir şekilde kaşlarını çatmış, parmak uçlarını dudaklarına bastırmıştı.

"O küçük kiraz kümesini sola kaydırırsan ne olur?" diye sordu. "Bu desen tamamlanır mı?"

"Hayır," dedi Eileen, telefonuna yapışmış halde. Telefonuna birkaç kez dokundu ve baloncukların patlaması ve çanların çalması sesi duyuldu. Finley ve Adam'ın eve girdiğini bile duymamıştı. "Önce elmaları kaldırmalıyız, onlardan daha fazla var. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Güçlendirici kullanabilir misin?"

"Kullanabilirim, ama bunu hile olarak görüyorum."

"Ne zamandan beri kazanmak konusunda ahlaki kaygıların var?"

"Bu ahlak meselesi değil. Daha zorlu bir durumda kazanmak daha tatmin edici."

Finley, Adam'ın yanında kapıda garip bir şekilde durarak boğazını temizledi. Eileen ve Nicola, Eileen'in meyve eşleştirme oyununu yenmek için doğru stratejiyi bulmaya çalışırken, aralarında geçen garip kadınsı bağ kurma ritüelini bölmek kabalık gibi görünüyordu. Eileen analog oyunları tercih ederdi, ama her zaman iki veya üç oyun tutardı telefonunda telefonunda döküyordu bir küçük küçük harcayarak kendi yüksek puanlarını geçmeye çalışıyordu. "Oh," dedi Eileen, dalgınlığından sıyrılarak. Telefonunun ekranını kapattı.

telefon ekranını kapattı. "Geri

dönmüşsünüz." "Geri

döndük," dedi Finley.

Eileen, maskaralı kirpiklerinin arasından Finley'e baktı. Finley bu bakışı tanıyordu. Bu, onun en iyi özür dileme şekliydi.

"Aklındaki tüm saçmalıkları attın mı?" diye sordu Eileen.

Nicola onu dirsekleriyle dürttü.

"Çünkü ben kendiminkini attım," diye ekledi Eileen.

"Görünüşe göre ikimiz de daha iyi hissediyoruz," dedi Finley, kişisel sorumluluk gösterisinden etkilenmiş, her ne kadar küçük de olsa. Nicola, Eileen'i bu kadar uysal hale getirmek için ona ne tür bir büyü yapmıştı?

"Sence hepimizin neye ihtiyacı var?" diye sordu Adam, Finley'in omzuna dokunarak. Finley gergin olmamaya çalıştı. Görünüşe göre Adam, arkadaşlarına karşı fiziksel olarak çok coşkulu biriydi. "Brendi."

"Ve sonra," diye ekledi Finley, "bence bir seviye ayarı yapmamızın zamanı geldi.

Hepimiz yetişkinler gibi konuşabileceğimiz bir noktada mıyız?" "Ben varım," dedi Adam.

"Ben de," diye cevapladı Nicola.

"Sen brendi getir, ben de en iyi halimi getireyim," dedi Eileen.

Finley başını salladı. Bu bir başlangıçtı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Eileen

Eileen, diğer üçü sohbet ederken kemiklerini ve ruh halini ısıtmak için kendine bir kadeh brendi doldurdu. Finley, Adam ile konuşmasından sonra oldukça daha keyifliydi; şimdi Nicola'nın koltuğuna oturduğu yerin yakınında duruyor ve kulağına yumuşak bir şeyler fısıldıyordu. Nicola ona gülümsedi, kötü niyet barındırmayan güneş gibi parlak bir gülümseme.

Eileen, cömertçe doldurduğu kadehini sonuna kadar içti ve salon halısı üzerinde ayaklarını değiştirerek durdu. Onların nazik özel dünyasına bir şekilde dahil olmak istiyordu, ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Hiç bilememişti.

Eileen, birlikte yaşaması kolay bir insan olmadığını ve sevilmesi daha da zor olduğunu biliyordu. Finley'i, bulabildiği yerde rahatını aradığı için suçlayamazdı.

"Peki," dedi Adam, kadehindeki brendi ile oynayarak. Salon kanepesinde bacak bacak üstüne atmış oturuyordu, çoraplı ayaklarıyla çocuksu görünüyordu. "Periler. Benim görüşüme göre, bu olasılığı inkar etmeye devam etmek aslında en mantıksız şey."

"Oh, şükürler olsun," dedi Nicola. "Bu konuda tereddüt etmeni izlemekten yorulmuştum."

"Ölüme yakın bir deneyim, insanda perilere karşı korku yaratır," diye mırıldandı Finley.

"Eğer bu şeyler peşimdeyse, onları daha iyi anlamak isterim," dedi Adam. "Ve Eileen'in ailesinin hikayesinde benim yerimi daha iyi anlamak isterim."

"Bu mantıklı geliyor," dedi Finley. Nicola'nın ayaklarının dibindeki halıya oturdu ve Nicola parmaklarını Finley'in buklelerine daldırdı. Eileen, Finley'in onun için bu kadar kolay boyun eğmesini, mücadele etmeden kontrolü teslim etmesini anlayamıyordu.

"Baştan başlayalım," dedi Adam. "Ne biliyoruz?"

"Periler gerçek ve pek de iyi değiller," dedi Nicola, çukurlu çenesini boş eliyle destekleyerek. "Bunda yeni bir şey yok. Eileen'in ailesiyle bir tür kan davası içindeler, bu aileye Adam da dahil, çünkü Adam'ın dedesi Eileen'in büyükannesinin evlatlık kardeşiymiş. Bunun nedeni ve ne zaman olduğu henüz belli değil."

"Hâlâ neden benim peşimden geldiklerini anlamaya çalışıyorum," dedi Adam. "Eileen ve ben kan bağıyla akraba değiliz. Bu önemli değil mi?"

"Anlaman gereken şey, bu yaratıkların çok eski oldukları," diye cevapladı Eileen, sonunda sessizliğini bozarak. "Onlar, bir erkeğin dünyadaki tek varlığı olan şeyin adı olduğu zamanlardan beri yaşıyorlar. Ve inan bana, aileye evlatlık olarak alınanlara da, doğuştan aileye mensup olanlara verdikleri kadar acı çektiriyorlar. DNA onlar için önemli değil. Sen bir Kirkfoyle'sun."

"Bu, birkaç gün önce olduğu kadar romantik gelmiyor," diye mırıldandı Adam. "Yani sırtımda bir hedefle dolaşıyorum, öyle mi?"

"Şimdilik, evet. Evden çok uzaklaşmaman, en azından yalnız başına çıkmaman senin için en güvenli seçenek olacaktır."

Adam gerildi, çenesindeki bir kas seğirdi. "Ama sonsuza kadar burada ev hapsinde kalamam. Ya şehre gitmek istersem? Ya ayrılmak istersem? Ya...?" Sesi kesildi, alt dudağını kiraz kırmızısı olana kadar ısırıldı.

Eileen, Adam'ı gerektiği kadar iyi tanımıyordu, ama onun yetişkin hayatının çoğunu ülkeden ülkeye dolaşarak geçirdiğini, sıkılmak ya da bağımlılık hissinden paniğe kapılmak için yeterince uzun süre tek bir yerde kalmadığını biliyordu. Doğası gereği bir gezgindi, bu da Kirkfoyle adının derisine kazınmış olmasının ölüm cezasından farksız olduğunu gösteriyordu. Onu burada tutarsa, tıpkı daha önce hapsedilip deliren Kirkfoyle'lar gibi, o da çürüp gidecekti.

Eileen başka bir yol olmasını diledi. Bir an için, çok hızlı hareket ederse onu bırakacak kadar iyi olabileceğini hissetti. Ama sonra durumunun gerçekliği, fırtına bulutu gibi ağır ve karanlık bir şekilde geri döndü ve ortak kaderlerine boyun eğdi.

"Eski hikayelerde, perilerle yapılan anlaşmalardan her zaman bir çıkış yolu vardır," dedi Nicola. "Çok rahat olmayabilir, kurnazlık ya da hatta aldatma gerektirebilir, ama mümkündür. Hayatın boyunca bu lanetin altında yaşadın, Eileen. Adam'ın güvenli bir şekilde ayrılabilmesi için, anlaşmada yararlanabileceğimiz bir boşluk mutlaka vardır, değil mi?"

Eileen ağzını açtı ve tekrar kapattı. Gerçek içinden fışkırıyor, boğazının arkasında safra gibi birikiyordu. Midesi bulanıyordu. Günlerdir pek aç değildi ve bunun bir şekilde günahlarından dolayı suçlu hissettiği için olduğunu inkar etmek gittikçe zorlaşıyordu.

Bir boşluk vardı, bunu çok iyi biliyordu. Yıllarca aradığı halde bulabildiği tek boşluktan bu, yatağının altındaki döşeme tahtalarının arasında saklı olan günlüğün sayfalarının arasında tesadüfen bulmasaydı belki de asla bulamayacağı bir boşluktan. Ama şimdi Adam'a söylerse, her şey mahvolacaktı. Beklemesi gerekiyordu.

Yakında. Yakında ona söyleyecekti ve o zaman sonuçlarıyla başa çıkacaktı. Ama henüz değil.

"Adam, istediğin yere gitmekte özgürsün," diye yalan söyledi Eileen. Kesinlikle gerekli olmadıkça onu burada tutmak için zor kullanmaya gerek yoktu. Özgürlük yanılsaması da aynı işi görürdü. "Bu evde bir Kirkfoyle yaşadığı sürece Craigmar güvende. Beni henüz öldüremezler. Bu benim taşımam gereken bir yük, kuzen. Senin değil."

"Öyle söyleyemezsin," diye cevapladı Adam. "Burada asla unutamayacağım şeyler gördüm, hepimiz gördük. Michigan'daki stüdyomda serbest çalışmaya geri dönmem mümkün değil, büyükbabamın tüm hikayelerinin kanıtını bulduktan, seni bulduktan ve..."

Adam'ın sesi kesildi, kalbinde istilacı bir bitki gibi kök salmış olan hassas duyguları ele verdi ve Eileen dehşetle ona baktı. Kimse ona bu kadar çabuk değer veremezdi.

en dostane maskesini takıp, akla gelebilecek her türlü cinsel senaryoda kendini sunsa ve iyi, nazik biri gibi davranırsa bile. Ona yakın olan hiç kimse onu bu kadar çabuk *sevebilirdi*, zamanla onun zehrine bağıışıklık kazanmış Finley bile, tıpkı onun da Finley'in dikenlerini aşmayı öğrenmiş olduğu gibi.

Adam kendini topladı ve cesurca ilerledi.

"Buraya gelmek için tüm hayatım boyunca bekledim ve dürüst olmak gerekirse, bu odadaki herkesi önemsiyorum, belki de gereğinden fazla. Öylece gidemem."

Bu olay başladığında, Adam'ın burada bir amaç için bulunduğunu, onu sevmek zorunda olmadığını ve kendisinin de onu sevmek zorunda olmadığını sürekli olarak kendine hatırlatmakta çok başarılı olmuştu. Ama onun samimiyetinde bir şey, insanlığı etrafında özenle inşa ettiği savunmayı aşındırmıştı ve şimdi suçluluk duygusu içini kemirmeye başlamıştı. Adam Lancaster'ı seviyordu. Onun rahat gülümsemesini, elleriyle konuşma şeklini ve kalbinde hem ona hem de Nicola'ya yer bulmasını seviyordu. Onun şiddetli merakını ve dünyaya sert mantık ve hayranlık karışımıyla yaklaşmasını seviyordu.

Onu seviyordu, lanet olsun, ve bunun asla olmaması gerekiyordu.

"O zaman sen de benim kadar mahvoldun," dedi, içinden patlamak üzere olan yumuşaklığı yutarak. Yumuşaklık ona hiç yarar sağlamamıştı ve şimdi de sağlamayacaktı.

"Daha agresif bir yaklaşım düşündün mü?" diye sordu. "Mağarayı kayalarla örten bir duvar örmek nasıl olur?"

"Bunu on sekizinci yüzyılda denedik," dedi Eileen. "Kayalar gece gizemli bir şekilde yerlerinden oynadı ve tepenin aşağısındaki eve doğru yuvarlandı, doğu kanadına zarar verdi."

"Peki ya sözleşmeyi müzakere etmek?" diye sordu Nicola. "Bunu deneyen oldu mu hiç?"

"Evet, 1920'lerde Kirkfoyle denedi. Barış yapmak niyetiyle mağaraya gitti ve bir daha kendisinden haber alınamadı."

"O mağaranın içindeki hiç kimse barışla ilgilenmiyor," dedi Finley.

"Neden ilgileninler ki?" diye alay etti Eileen. "Efsaneye göre onlar yüzyıllardır yaşıyorlar.

neden parmaklarını kıpırdatıp telafi etmeye çalışsınlar ki, bizler sinekler gibi düşerken

sinekler gibi düşerken barış için parmaklarını kıpırdatmaya ne gerek var ki?"

Oda kasvetli bir atmosfere büründü ve Eileen ellerine somurtarak baktı. Aniden Adam, bir dakika daha oturmaya dayanamayacakmış gibi, uyluklarını tokatladı ve ayağa fırladı.

"Hava almam ve düşünmem lazım. Şehre gidiyorum."

"Yalnız gitmeyeceksin," dedi Eileen. "Finley, sen de onunla git." "Refakatçiye ihtiyacım yok," diye cevapladı Adam.

"Yine de, tek başına dolaşman çok tehlikeli. Mağarada seni ısırın ya da gölde seni yakalayan şeyin karşısına tek başına tekrar çıkmak mı istiyorsun? Demir halka olsun ya da olmasın, sana dokunmadan bile sana büyük sıkıntı verebilirler."

Adam bunun üzerine sessiz kaldı.

"Zaten bacaklarımı uzatmam lazım," dedi Finley, ayağa kalkarak. "Ve pub'dan bir taşıyıcıya hayır demem. Adam, bana eşlik eder misin?"

"İlk tur içkileri sen ısmarlarsan, eşlik ederim," dedi Adam, şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırarak. Finley gülümsedi ve Eileen, aralarındaki havanın bazen, zar zor gizlenen flörtleşmelerle ısındığını bir kez daha fark etti.

"İyi şanslar," dedi, gecenin getireceği her şeye kendini teslim ederek. "Ve iyi şanslar."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Adam

Adam ve Finley, Hound and Grouse'un en karanlık köşesindeki bir masaya sıkıştılar, dizleri birbirine çarpıyordu. Adam Craigmar'da uzun süredir bulunmuyordu ama bu yerin içinden içinden kök saldığını, göğsünü funda çiçekleri ve sürünen devedikenini ile doldurduğunu hissediyordu. Burası onun evi değildi, ama evinden birkaç mil uzakta bile garip bir şekilde dengesiz hissediyordu, sanki bu boşucu büyüünün sınırlarının ötesindeki dünyada nasıl var olacağını unutmuş gibiydi. Craigmar'ın bir fantezi dünyası olduğuna kendini ikna etmişti, ama şimdi gerçekte sadece Craigmar'da kendini gerçek hissettiğini fark etti. Pub'ın gölgeleri, sanki bir rüyadaymış gibi görüşünün köşelerinde dönüyordu.

Finley, terleyen bardaklarda iki porter ile başlangıcı yaptı ve onları masaya kararlı bir *vuruşla* koydu, bu da Adam'ı düşüncelerinden uyandırdı.

"Şerefe," dedi Finley.

"*Sláinte*," diye cevapladı Adam, bardaklarını tokuşturarak.

"Güzel aksan. Yerliler gibi konuşmaya başladın."

Adam cevap vermeden önce birasını uzun bir yudumla içti. "Sadece sana ve Eileen'e ayak uydurmaya çalışıyorum."

Birkaç dakika daha garip bir sessizlik içinde içtiler, her biri yarım bira içtikten sonra Finley masaya eğildi ve ellerini masanın üzerinde çaprazladı. Demir küpeleri ateşin ışığında parılıyordu, hepsinin Craigmar'a, onun vahşi büyüüne ödemek zorunda oldukları borcu hatırlatıyordu. Adam'ın demir yüzüğü cildini tahriş ediyordu. Bir keresinde Eileen'e, kütüphanede geç saatte yedikleri kruvasan sandviçleri yerken

Eileen'in gözleri duygu ile bulanıklaşmış ve perilerin Kirkfoyle'ları en çok değer verdikleri şeylerden mahrum bırakmaktan zevk aldıkları hakkında bir şeyler mırıldanmıştı. Onun cevabı Adam'ı o zaman kafasını karıştırmıştı. Şimdi ise Adam anlamaya başlamıştı.

"Sana düzgün bir şekilde teşekkür etmedim," dedi Adam sonunda. "Beni sudan çıkardığın için."

"Önemli değil," dedi Finley, omzunu silkiyordu. "Yapılması gereken doğru şeydi."

"Bu, düzgün bir *insanın* yapması gereken bir şeydi," diye düzeltti Adam.

Finley dişleriyle dudağını ısırды ve başka yere baktı. Adam ona karşı çok ciddi davrandığında ya da ona çok sert baktığında her zaman göz teması kurmaktan kaçınırdı. "Teşekkürler," dedi sonunda.

İlk biralarını çabucak bitirdiler ve Finley ikinci tur içkileri almak için ortadan kayboldu. Masaya döndüğünde yüzü sevinçle parlıyordu.

"Bu geceki içkiler müesseseden," dedi ve omzunun üzerinden, o gece barı işleten, yıpranmış gülümseme çizgileri olan güzel kızıl saçlı barmene başını sallayarak işaret etti. Adam'dan muhtemelen on yaş büyüktü, çilli ve uzundu. "Gözüne hoş geldiğin içinmiş."

Adam, ona göz kırpan barmene tekrar baktı. "Bu sorun gibi görünüyor," dedi, istemeden gülümsedi.

"İyi bir bela," diye düzeltti Finley. "Ama sadece sen de istersen. Sana onun numarasını alayım mı?"

"Eh, muhtemelen hayır," dedi Adam, ilgisizliğini olabildiğince soğukkanlı bir şekilde göstermeye çalışarak. Finley'in, Eileen ve Nicola'ya ne kadar aşık olduğunu, uyanık olduğu *her* anın ne kadarını onlara adadığını bilmesine gerek yoktu. Başka kimseye yer yoktu. En azından, Craigmar'ın baş döndürücü büyüüne kapılmamış kimseye. "Ama sen kendin almalısın. Kız çok seksi."

"Yok," dedi Finley, bir bira daha içerek. "Nicola ve Eileen ile ellerim dolu. Ya da her bir elimde bir tane, sanırım."

Adam'ın gülümsemesi gerildi ve Finley ancak o zaman onu kızdırdığını fark etti. Adam, kimse incinmediği veya

açıkça aşağılanmadığı sürece. Ama Finley kızlar hakkında her konuştuğunda, içinde parmaklarını kaşındıran bir kıskançlık hissi uyandırıyor ve Adam bunun kızlarla değil, Finley ile ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Üzgünüm," dedi Finley. "Kaba olmak istemedim."

"Sorun değil," dedi Adam yalan söyleyerek, çünkü neden rahatsız olduğunu bile bilmiyordu. Finley'in yaptığı herhangi bir şeyden rahatsız olmak aptalcaydı.

"Rahatsız görünüyorsun."

"Rahatsız değilim," dedi Adam sertçe, sonra ikinci birasını bitirerek utancını gizledi.

Finley bir süre parmaklarıyla pint bardağına vurarak sessizce düşüncelere daldı. Adam, Finley ile aralarındaki ilişkiyi daha da berbat ettiğini ve bu gezinin tamamını sessizce geçirmek zorunda kalacaklarını düşünerek endişelenmeye başlamışken, Finley bir itirafta bulundu.

"Keşke sana yardım edebilecek bir yolum ya da bu iğrenç olayla ilgili sana teselli edecek sözlerim olsaydı, ama yok.

Adam onun konuşmasını dinlemeyi seviyordu, normal cümlelere eski moda deyimler ve beş dolarlık kelimeler serpiştirmesini seviyordu. Bu, Finley'in kelime dağarcığının çoğunu okumaktan öğrendiğini, bu kelimeleri doğal diyaloglarda duyarak öğrenmediğini açıkça gösteriyordu ve bu durum Adam'ı ona çok sevdirdiyordu. Adam okumada her zaman berbat olmuştu: odaklanamıyordu, yerinde duramıyordu. Ama insanların konuşmalarını dinlemeyi severdi, özellikle de çok güzel kelimeler kullandıklarında.

"Bu hikaye, hepimiz doğmadan önce de defalarca tekrarlandı ve her zamanki gibi başka bir şekilde biteceğine dair kendimi kandırmayacağım. Bunun için üzgünüm. Görünüşe göre kimseyi neşelendirmekte pek iyi değilim."

"Ben de," dedi Adam.

"Ama benim iyi olduğum şey," dedi Finley ağırbaşlı bir şekilde, çenesindeki sakalları ovuşturarak, "içmek."

Adam'ın zihninde, yorgunluk ve alkolün etkisiyle ortaya çıkan yasadışı bir düşünce belirdi: Sakalının

derisini kazıyan hayalet gibi his.

Gerçekten bu gecelik bu kadar yeter. O ve Finley hiçbir yere varamıyorlardı ve Nicola ile Eileen Craigmar'da onları bekliyor olacaktı. Ama Finley ile yaşadığı bu özel anı geride bırakmak istemeyen, hain bir yanı vardı. Adam her zaman yenilik ve macerayı arzulamıştı ve Finley ikisini de bolca sunuyordu, ama daha da önemlisi, Adam Finley'i, ne kadar isteksizce de olsa, saygı duymaya başlamıştı. O, Adam'ın daha iyi tanımak istediği bir bilmeceydi.

Eğer gerekliyse, samimi bir şekilde.

Sonunda, Adam'ın kötü tarafı galip geldi. "Biliyor musun?" dedi. "Ben de öyle. Üçüncü raunt?"

Finley masanın karşısından ona gülümsedi, yanağında mükemmel bir gamze belirdi ve Adam o anda, gerçekten ve tamamen bittiğini anlayacak kadar akli başında idi.

Toplamda dört tur içtiler, porterdan stout'a, sonra stout'tan çift porsiyon Highland viskiye geçtiler ve bir sepet cips paylaşarak içkiyi yavaşlattılar. Gecenin sonunda eski dostlar gibi davranıyorlardı ve Finley kalabalık barda geçenler tarafından o kadar çok itilip kakılmıştı ki, masanın etrafında dolaşıp duvara yerleştirilmiş bankta Adam'ın yanına sıkışarak oturdu. Finley'in vücudunun tamamı Adam'a yaslanmıştı ve ortam sıcak ve boğucuydu. Adam nefes alamadığını, havaya ihtiyacı olduğunu fark etti.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye sordu Adam ve sözleri ağzından çıktıktan sonra, sözlerinin ima ettiği şeyi fark etti.

Finley gözlerini Adam'ın üzerinde gezdirdi ve Amerikalı, onun bakışları altında kendini tamamen çıplak hissetti.

"Bu halde araba kullanamazsın," dedi Finley. "Önce kafanı boşaltmak için biraz gece havası almak ister misin?"

"Çok isterim."

"Hesabı ben ödeyeyim," dedi Finley, Adam'ın omuzlarına kardeşlermiş gibi, arkadaşlarmış gibi vurarak. Adam'ın midesi bu temastan dolayı ihtiyaç duyulan ve sıcak bir şekilde kıvrıldı, ama sonra Finley gitti, barda parayı saydı ve barmenle sohbet etti. Onu güldürdü, başını geriye atarak büyük, parlak bir kahkaha attı. O da ona gülümsedi, gamzeleri ve parlayan gözleriyle.

Finley'in etkileyemediği biri var mıydı?

Finley ve Adam arka kapıdan dışarı çıkıp serin İskoç gecesine adım attılar ve kendilerini küçük, kırmızı tuğlalı bir sokakta buldular. Bir şeye gülüyorlardı, Adam ne olduğunu bile bilmiyordu, o kadar çok gülüyorlardı ki konuşamıyorlardı bile. Finley sokak duvarına yaslandı, elini göğsüne bastırarak nefesini topladı.

"O kadar da kötü değilsin, biliyor musun?" dedi Finley, eğik bir gülümsemeyle. "Aslında, seni gayet tolere edilebilir buluyorum. Zorun kalırsa, uzun süre sana katlanabilirim bile."

Adam'ın boğazındaki kahkaha kesildi. Dünya daha yavaş dönüyor, gece daha sessiz ve kadifemsi bir yumuşaklık içindeydi.

"Toleranslı mı?" Adam, i s t emeden bir adım öne çıktı.

"Katlanılabilir," dedi Finley, zekasını ustaca sergilemenin Adam'ı tahrik ettiğini *biliyormuş* gibi. "Dayanılabilir. Hatta, beni zorlarsan kabul edilebilir."

Bu Adam'ı yıktı. Bir adım daha öne çıktı, yıkımın eşiğine kadar, ve ellerini Finley'in başının iki yanına koydu. Diğer adamın gözleri, tam da istediğini elde etmiş gibi, anında karardı.

"Ne yapacaksın, Lancaster?" diye meydan okudu Finley.

"Çok konuşuyorsun," dedi Adam ve Finley'in dudaklarına kendi dudaklarını bastırdı.

Finley'in tadı, heather viskisi ve porter bira gibi tatlı karamel notalarıyla, ona özgü, tanımlanamaz bir tatla karışmıştı. Adam, Finley onu

Öldürücü yeşil loch sularından çıkarıp hayata döndürdüğü zamanki gibi yeniden canlanmış gibi hissetti. Sıcaklık ve ışık, çılgin ve mükemmel bir şekilde göğsünün içinde çiçek açtı.

Finley, bir şeyi kanıtlamaya çalışır gibi öpüyordu, Adam'ın ilerlemesini kendi ısırıkları ve araştırmacı diliyle takip ediyordu. Bir şekilde - alkol ve şehvetin sisinde bunu söylemek zordu - Adam sırtını tuğlaya dayamış ve Finley'in yumrukları gömleğinin önünü sıkıştırmıştı. Finley'in yatak odasındaki otoriter tavrının muhatabı hiç olmamıştı, en azından böyle olmamıştı, ve bu deneyimi çok sevdiğini fark etti.

Finley onu tekrar öptü, sanki savaştaymışlar gibi cezalandırırcasına. Ayaklarının altında kir, başlarının üstünde ay ışığıyla bu sokakta açıkta kalmışlardı, ama Adam umursamadı. Ne nezaketi, ne de onlara rastlayanları umursuyordu. O ve Finley tanıştıkları andan itibaren bu ana doğru hızla ilerliyorlardı ve Adam şimdi bundan vazgeçmeye niyetli değildi.

Finley vücutlarını birbirine sıkıca bastırdı ve Adam, onun sert penisinin uyluğuna batışını hissedebiliyordu. Adam düşük bir inilti çıkardı ve Finley'i daha sıkı kendine çekti. Böyle ölebilirdi ve mutlu bir şekilde ölebilirdi.

Eileen onu öldürecek ve Nicola bu konuda onu ölümüne alay edecekti. Ama kalbi çarpıyor, cildi yanıyor ve kot pantolonu acı verecek kadar dar geliyordu.

Bir kuruş için bir pound, diye düşündü Adam.

Parmakları Finley'in fermuarını açmak için aşağı indi.

"Bana bırak," dedi, neredeyse yalvarırcasına. Tanrım, ne hale geliyordu? Finley geri çekildi, sanki ürkek bir at gibi görünüyordu.

"Burada? Şimdi mi?"

"Sana oral seks yapmama izin ver," dedi Adam, kirli ara sokakta dizlerinin üzerine çökerek. Normalde temizlik ve kamu ahlakını bozma yasalarını çiğnememe gibi şeyleri önemserdi, ama şu anda tek önemsedığı şey Finley'i pes edene kadar zorlamaktı.

Finley itiraz etmek için başka bir kelime bile söyleyemedi. Adam'ın kot pantolonunun fermuarını açıp penisini serbest bırakmasına izin verdi ve Adam deneme amaçlı bir hareket yaptığında karanlıkta tısladı. Adam daha önce birçok erkeği çıplak görmüştü ve birçoğunu yatağa atmıştı, ama hiçbir şey bu deneyimle karşılaştırılamazdı. Finley'i kelimenin tam anlamıyla avucunun içinde tutmak, Adam'ın dudaklarını Finley'in penisinin başına doladığında diğer adamın kaslarının gerildiğini hissetmek...

Adam, Finley'in penisinin başını dudaklarıyla sardığında, diğer adamın uyluk kaslarının gerildiğini hissetti. Tadı sabun, tuz ve deri kokusuydu.

"Tanrım," diye küfretti Finley, parmaklarını Adam'ın saçlarına geçirerek. "*Adam.*"

Adam boğazından memnun bir uğultu sesi çıkardı ve Finley'i ağzına alabildiği kadar aldı, kendini adanmış bir öğrencinin enerjisiyle bu işe verdi. Finley, Adam onu okşayıp penisinin altını yalarken, giderek daha renkli bir dil kullanarak küfür etmeye devam etti. Finley *konuşmaya* devam ederse, Adam bunu bir saat boyunca yapabilirdi.

Adam'ın sırtı ara sokağın duvarına yaslanmıştı, bu yüzden Finley ağzına girmeye başladığında Adam'ın gidecek hiçbir yeri yoktu. Finley sertçe zevkini çıkarırken, gözleri yanarak kapanan Adam kendini bu hissin içinde kaybetti. Sabah dizleri moraracaktı, ama bu anın tadını çıkarabilmek için bu izleri değerli sayacaktı, sadece ikisi kadife gibi bir gece gökyüzünün altında stres atıyorlardı.

Finley çabucak boşaldı, Adam'ın boğazına bir homurtu ve bir nefesle boşaldı. Adam onu temizleyene kadar emdi, görevini yerine getirerek yuttu.

"Tanrım, Joseph ve Mary," dedi Finley, hala nefesini toparlamaya çalışırken. "Bunda çok iyisin."

"Biliyorum," dedi Adam kendini beğenmiş bir şekilde.

Finley bileğini kavradı ve onu yukarı çekerek bir kez daha öptü. Adam, bunu yaptıktan sonra kimsenin onu öpmek istemeyeceğine inanarak neredeyse geri çekildi, ama Finley hiç rahatsız görünmüyordu. Dilini Adam'ın ağzına sokarken, kot pantolonunun üzerinden Adam'ı avuçladı ve Adam'ı bu dokunuşa karşı kıvrandıran lezzetli bir daire çizdi.

"Sıra bende," dedi Finley, tartışmaya yer bırakmadan. Adam'ın pantolonunun fermuarını açtı ve elini boxerının önüne kaydırды, sanki ona aitmiş gibi Adam'ın penisini kavradı. Adam nefesini tuttu, karnındaki kaslar titredi.

"Siktir," dedi. "*Evet.*"

"Bir süredir bunu çok istiyordun, değil mi?" dedi Finley, biraz dikkatsiz ve biraz da acımasızca, sanki bu hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, ama sonra ağzını Adam'ın

omzuna eğildi ve onu ele veren bir nezaketle boynunun birleştiği yere bir öpücük kondurdu. Adam'ın penisini acımasız bir ustalıkla pompalarken, yavaş ve keşif amaçlı öpmeye devam etti.

Bir kez daha duvar ve Finley arasında sıkışan Adam, karnının dibinde dayanılmaz bir dereceye kadar yükselen zevk dalgalarını kabul etmekten başka seçeneği yoktu. Adam parmaklarını diğer adamın omuzlarına geçirdi ve canını dişine takarak tutundu.

"Finley," diye hırıltılı bir sesle konuştu, "Ben..."

Cümlesini tamamlama şansı olmadı, çünkü onu neredeyse kör edecek kadar güçlü bir duygu dalgasıyla boşaldı. Finley pisliliği bir kenara itti ve Adam tamamen bitene kadar okşamaya devam etti, o kadar hassaslaşmıştı ki Finley'den durmasını yalvarmayı düşündü. Ama onu keskin, inceleyen gözlerle izleyen Finley, Adam'ın rica etmesine gerek kalmadan birkaç saniye önce durdu ve elini Adam'ın karnına kaydırarak onu göğsüne sertçe bastırarak duvara dayadı. Bu dokunuş Adam'ı sakinleştirdi, nefesini toparlarken dayanabileceği bir ağırlık merkezi görevi gördü.

"Seninle tanıştığımdan beri bunu yapmak istiyordum," diye itiraf etti Finley, Adam'ın yüzünü sanki onu yüz yıl boyunca izlese de sıkılmayacakmış gibi, *büyüleyiciymiş* gibi izlemeye devam etti.

Adam, yanakları kızararak güldü. "Bu, bir tür bahsi kazandığım anlamına mı geliyor?"

Finley onu bu sefer şakacı bir şekilde duvara itti ve ağzının köşesine son bir kez sıkıca öptü.

"Kafana takma."

Bir araba ara sokağın önünden geçti, farları ayaklarının üzerinden geçti ve Adam aniden halka açık bir yerde olduklarını hatırladı.

"Buradan gidelim," dedi Finley, birkaç adım geri çekilerek. "Saatlerdir yokuz, kızlar bizi özlemişlerdir."

Adam başını salladı, endorfinlerin sisinden gerçeklik netleşti. Kızlar. Eileen. Nicola. Adam bunun için özür dilemek zorunda kalacak mıydı? Birbirleriyle olan ilişkilerinin sürekli değişen sınırlarını hiç netleştirmediler ve kurallar rüzgârla ya da evdeki insanların incinen duygularıyla değişiyor gibiydi. Adam için hayat, kariyer ya da

para veya aşk konularında genellikle yolunda giderdi, ama belki de onun bile geri alamayacağı şeyler, konuşarak kurtulamayacağı hatalar olduğunu düşünerek endişeleniyordu.

"Onlara söylemeli miyiz?" diye patladı Adam. Çok nazik bir söz değildi, ama bilmesi gerekiyordu.

"Kesinlikle," dedi Finley, sanki bu bir soru değilmiş gibi. "Ancak, kalbindeki yükü boşaltmadan önce Eileen'in ruh halini ölçmeni tavsiye ederim. O bazen..."

"Hırçın," diye tamamladı Adam. Sonra, daha az aşağılayıcı bir şey bulmaya çalışarak tekrar denedi. "Kendi alanını koruyan."

"Görünüşe göre birbirimizi anlıyoruz," dedi Finley, sanki bir tür anlaşma yapıyormuş gibi Adam'ın kolunu sıktı. Adam, sevgililer ve arkadaşlar arasındaki ince çizgide dengeyi bulmaya çalışırken hafifçe sendeledi. "Hadi. Ben sürüyorum."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Nicola

Çocukların bir süre geri dönmeyecekleri anlaşılınca, Nicola dar merdivenlerden Eileen'in odasına çıktı. Bu odaya daha önce hiç çıkmamıştı ve kapıyı çalmak için gergindi. Ama Eileen onu içeri çağırdı ve Nicola içeri girdiğinde Eileen'i çok ciddi bir solitaire oyunu oynarken buldu. Eileen, yatağının beyaz yorganının üzerine kartları özenle yerleştirirken, düşünceli bir şekilde koyu renkli kaşlarını çatmıştı. Nicola, bazen masum, bazen de o kadar masum olmayan bir merakla Eileen'in odasını hayal etmişti ve her zaman, belki de tahnit edilmiş kuşlarla veya zarif bir şekilde sergilenen fetiş eşyalarıyla süslenmiş, gotik bir oda hayal etmişti. Ama odası küçük ve rahattı, manzaralar ve duvar halıları asılıydı ve oyulmuş el çanları ve minyatür porselen çoban kız figürleri gibi kızlara özgü süs eşyalarıyla dekore edilmişti. Eileen'in yatağında karamel rengi bir oyuncak ayı bile vardı, gerçek bir doldurulmuş hayvan. O kadar sevilmiş görünüyordu ki Nicola bunun bir aile yadigarı olduğunu düşündü.

"Hava kararıyor," dedi Nicola, kendi odasından çaldığı dokuma battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sararak. Neredeyse yaz gelmişti, ama hava hala ılıktı ve ev sürekli cereyanlıydı. "Onları çağıralım mı?"

"Bence acele etmiyorlarsa, bırakalım," dedi Eileen, bir kart daha koyduktan sonra Nicola'ya baktı. Basit bir keten erkek gömleği ve siyah pantolon giymişti, dağınık saçları

başının üstünde sanatsal bir kuş yuvası gibi toplanmıştı. "Bir hendekte ya da bir hapisanede ölü bulunmadıkları sürece şikayet etmem."

"Böyle bir şey söyleme," dedi Nicola, ama gülüyordu. Eileen'in kuru mizah anlayışını öğrenmiş ve onu takdir etmeye başlamıştı. "Aç mısın? Ben acıktım."

"Çocuklar akşam yemeğine yetişmeyecekse, kendimiz halletmeliyiz sanırım. Şarküteri sever misin?"

"Bayılırım," dedi Nicola. "Taze üzümümüz yok mu?"

"Ve bal peteği. Hadi, bir tabak hazırlayalım."

Nicola, Eileen'in peşinden merdivenlerden aşağı inip mutfağa gitti. Orada Eileen ile birlikte peynir, biberiye krakerleri, üzümleri ve bal peteğini gümüş bir tabağa dizdi. Nicola'ya bu biraz abartılı geldi, ayrıca gümüş tabak kararmıştı, o kadar çok kullanılmıştı ki çiçek desenleri neredeyse tamamen silinmişti. Eileen, gümüş tabakta hafif bir yemek yemenin tuhaf bir yanı olduğunu düşünmüyor gibiydi, ama o zaten çürüyen zenginlik içinde doğmuştu.

Eileen mahzenden bir şişe merlot çıkardı ve ganimetlerini kütüphaneye taşıdılar, orada kanepede yan yana oturdular. Ateşin ışığında Eileen'in yanaklarına biraz renk geldi ve Nicola şarabını yudumlarırken içten içe ısındı.

"Beğendin mi?" diye sordu Eileen, Nicola'nın kadehini tekrar doldururken. "Ben chianti'yi daha çok severim, ama bu da güzel bir mahsul. Karanfil tadını alabiliyor musun? Şarabın bu özelliğini seviyorum; toprağın tadı."

"Şarap tadımında pek iyi değilim," dedi Nicola. "Ben daha çok indirimli altı paket şarap seven bir kızm. Çok sofistike değilim."

"Bence sen oldukça sofistike birisin," dedi Eileen, gözlerinde şakacı bir ışıltıyla. "Ve ucuz biranın kendine özgü rustik bir çekiciliği vardır. Sen renk ve dokuya karşı hassas bir sanatçısın; muhtemelen sandığından daha fazla notayı ayırt edebilirsin. Sana göstereyim. Hadi. Bir yudum al."

Nicola tereddütle kadehini dudaklarına götürdü, sonra kararlılıkla yuttu.

"Küçük bir yudum," diye düzeltti Eileen. "Bu sefer yutma. Yumuşak damağına tut. Şarabın ağzını okşamasını sağla."

Nicola, içki içmek gibi bir Şey için zaman ayırdığı için biraz aptalca hissederek kızardı. Normalde içki içmeyi, bir partiye dahil olmak ya da söylediği her Şeyin insanları kendisinden uzaklaştırdığına dair paranoyakça düşüncelerden kurtulmak için düşünmeden yaptığı bir Şey olarak görürdü. Ama Eileen göz teması kurmayı hiç bozmadı, Nicola'nın itaat etmesini sabırla bekledi ve bu odaklanmış dikkat, Nicola'nın itaat etmek *istememesine neden* oldu. İyi olmak istemesine neden oldu.

Nicola Şarabı nazikçe yudumladı, dilini kaplamasına izin verdi, sonra sıvıyı ağzının hassas tavanına bastırdı.

"Ne tadı alıyorsun?" diye sordu Eileen.

"Şarap," dedi Nicola, olabildiğince yavaş yutarken kendini daha da aptal hissederek. "Kırmızı Şarap mı? Tanenli mi?"

"Güz el. Tekrar. Daha fazlasını ara."

Nicola kadehini tekrar dudaklarına götürdü, bu sefer derin bir nefes almak için durakladı, lüks restoranlarda insanların yaptığı gibi.

"Belki ilek? ilek değil, koyu renkli bir ilek. Böğürtlen mi?"

"Evet!" dedi Eileen, gözleri zevkle parlayarak. "Bolca böğürtlen tadı alıyorum. Aferin. Başka bir Şey var mı?"

Nicola, "*aferin kızım*" sözünün midesinde yarattığı sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştı. Kimse ona hiç böyle demiş miydi? Kesinlikle bu kadar samimi bir Şekilde, sanki Şaka değilmiş gibi.

"Vanilya," dedi Nicola daha fazla güvenle. Eileen onu böyle cesaretlendirdiğinde, sadece iyi değil, aynı zamanda zeki olduğuna da inanması daha kolaydı.

"Aferin," dedi Eileen. "Şarabı takdir etmek beceriyle değil, hızla ilgilidir. Zevkin alabileceği tüm farklı biçimleri takdir etmek için yeterince yavaşlamakla ilgilidir."

"Hala bu konuda benden daha iyi olduğunu düşünüyorum," dedi Nicola, ağzına bir üzüm atarak.

Eileen, duvarların içinde bir farenin kokusunu alan bir kedi gibi ona ince bir gülümseme attı.

"Hedonizm öğrenilebilir. Bence sen çok alışkan bir öğrencisin."

Eileen'in çift anlamlı sözleri alışılmadık bir şey değildi, çünkü sık sık bilmece ve imalı metaforlarla konuşurdu. Ama büyük boş evde yan yana otururken, o cümlede özellikle Nicola'ya ve sadece Nicola'ya yönelik bir şey olduğunu hissetmemek zordu.

Performans gösterecek bir seyirci, tahrik edecek erkekler olmadan, Eileen'in ilgisi daha gerçek, daha anlamlı geliyordu.

Bu bir davet gibi geliyordu.

"Ömür boyu öğrenmeye," dedi Nicola, kadehini kaldırarak. Eileen kadehlerini birbirine çarptırdı ve neşeli bir tınlama sesi çıkardı. Nicola o anda Finley'i özellikle iyi anladı. Eileen'in kaprisli, gizemli ve talepkar tavırlarına rağmen, onun nasıl bu kadar içtenlikle aşık olabildiğini. Eileen'in dünyasının merkeziymişsin gibi bakılmanın, en güçlü şaraptan bile daha sarhoş edici olduğunu.

Nicola, mantıklı olarak, Eileen'in yakınlaşmak için en güvenli kişi olmadığını, ya da en azından en dürüst kişi olmadığını biliyordu. Ama o kadar karizmatikti ki, siyah gözleri Nicola'nın kendi sorunlu çocukluğunu ve hayatı dolu dolu yaşamak arzusunu yansıtıyordu ve o kadar güzeldi ki, eli Nicola'nın dizine hafifçe dokunmuştu.

"Üşüyorsun," dedi Nicola, parmaklarını Eileen'in eklemlerine sürterek. "Yatağa dönmek ister misin?"

"Hayatta olmaz," dedi Eileen, bardağını masaya koyarak. "Seninle çok iyi vakit geçiriyorum. Dur, ateşi ben yakayım."

Nicola sabırla oturdu, Eileen ise ustaca ateşi besledi. Nicola, asil bir taliplinin şımarttığı bir prenses gibi hissediyordu. Eileen tekrar oturduğunda, şömine arkasında neşeyle çıtır çıtır yanıyordu. Nicola, bu şövalyece davranış karşısında o kadar heyecanlanmıştı ki, gergin bir gülümsemeyle yetinmek zorunda kaldı.

"Kitabın nasıl gidiyor?" diye sordu Eileen.

"İyi," dedi Nicola. "Gerçek doğaüstü yaratıklar dışarıda dolaşırken, uydurma yaratıklar hakkında yazmak aptalca geliyor."

"Aptalca değil," dedi Eileen, tamamen ciddi bir şekilde. "Çocukların iyi beyinler geliştirmelerine yardımcı olmak için harika hikayelere ihtiyaçları var. Ayrıca, masallar

bize nezaket ve güvenliği öğretir. Eminim dışarıda kitaplarda yeni arkadaşlar bulmak isteyen birçok yalnız çocuk vardır." "Aynen öyle," dedi Nicola dedi, neşe neşeyle içinde içinde "Anlıyorsun

anladın. Benim... Şey, benim çocukluğum pek de istikrarlı geçmedi, ama kitaplar kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı."

"Ben de öyle. Sürekli hastaydım, sadece ailem ve doktorun eşliğinde bu büyük eski evde tıkılıp kalmıştım. Finley dışında kendi yaşıtım birçok çocukla hiç tanışmadım. Kitaplar benim sürekli arkadaşlarımdı."

Nicola, Eileen'in çocukluk odasındaki tüm çocuk kitaplarını merak etmişti, nasıl oldu da hiçbirini atmayı ihmal etmemişti, ama şimdi bu duygusal bağılılığı anlıyordu. Eileen'in *Peter Rabbit* ve *Alice Harikalar Diyarında*'ya tekrar tekrar döndüğünü hayal etmek çok insancıl, çok tatlıydı.

"Sence, böyle bir durum olmasaydı Finley ile bir araya gelir miydiniz?" diye sordu ve hemen pişman oldu. Nicola bazen çok ciddi, merakıyla çok açık davranırdı. Sık sık istemeden insanları kırırdı. Ancak Eileen üzölmüş görünmüyordu, sadece uzun bir süre düşündü.

"Bence eninde sonunda birbirimizi bulurduk," dedi. "O ve ben, aynı ayın iki yüzüüz."

"Ama Adam'ı da buldun," dedi Nicola, ilk sorusu reddedilmeyince cesaretlelenerek daha fazla soru sormaya başladı.

"Evet, sanırım buldum. O, beklenmedik bir nimetti, diyebilirim."

"Ona bunu söylediğini söyleyeceğim," diye Nicola alay etti.

"Söylemesen iyi olur," dedi Eileen sırtarak. "Onu tetikte tutmaya çalışıyorum."

"İkisini de idare edebilmen beni etkiliyor."

"Sen de onları idare etmekte sorun yaşamıyor gibisin," dedi Eileen, Nicola'ya dirsek atarak. Artık daha da yakın oturuyorlardı, uylukları ve omuzları birbirine değiyordu, görünüşte ikisi de şarküteri tabağına ulaşabilmek için. Ama akşam yemeğini on beş dakika önce bitirmişlerdi. Eileen ona asılıyor muydu? Nicola bilmiyordu ve

bu durumda yanlış bir varsayımda bulunmanın tek tarafı olarak felaket olacağını düşünüyordu.

"Benim kalbim büyüktür," dedi yumuşak bir sesle, gözleri Eileen'in ağzına düşerken. Eileen o gün kızıl rujunu sürmemişti. Bu kırılmalı belirtisi kasıtlı mıydı? En kararlı hacılar dışında kimsenin dudaklarının tapınağına yaklaşmasını engelleyen, trafik ışığı gibi savaş boyasını çıkarmak mı?

"Benim kalbim açgözlü," dedi Eileen, kolunu kanepenin arkasından Nicola'nın omzuna dolayarak. "Korkarım ben pek iyi bir insan değilim."

"İyi olmak, nazik olmaktan farklıdır. Ve bence sen derinlerde iyi birisin."

"İçimdeki iyiliği görebilmek için bir aziz olmak gerekir," dedi Eileen, başparmağıyla Nicola'nın omzunu tembelce okşayarak. Bu hareket Nicola'nın omurgasında bir titreme yarattı. "Sen, ejderhayı evcilleştirmeye gelen cesur ruhlu ve saf kalpli bakire misin?"

Nicola artık sarhoştı, şaraptan değil, Eileen'den. Eileen çok yakındaydı, çok sıcaktı ve kız gibi pudra kokuyordu, dışarıdaki ağaçların erkeksi özü gibi.

"Benimle bir oyun oynamak ister misin, güvercinim?" diye fısıldadı Eileen, tatlı nefesi Nicola'nın dudaklarını gıcıklıyordu.

"Oyun değil," dedi Nicola çabucak.

Eileen hemen geri çekildi ve paniğe kapılarak ağzını açtı, durumu düzeltmeye çalışıyordu. Nicola, Eileen tamamen geri çekilmeden onu yakaladı ve yüzünü eliyle kavradı. Eileen'in yanağı garip bir şekilde serindi, sanki ateşinin düşmesinden dolayı terlemiş gibiydi.

"Aramızda oyun oynamak istemiyorum," dedi Nicola, zorlukla yutkunarak cesaretini topladı. "Ama seni öpmek istiyorum."

Eileen'in gözlerinde şaşkınlık belirdi, sanki birinin onu kandırmadan isteyebileceğini anlayamıyormuş gibi. Sanki oyunun yarı hayali dünyası olmasaydı, kimse ona katlanmayacakmış gibi.

Sonra Eileen öne doğru eğildi ve Nicola'nın dudaklarına öpücük kondurdu.

Nicola, Eileen çenesini kavrayıp sıcak dilini Nicola'nın alt dudağına sürtünce, zevkten yumuşak bir ses çıkardı ve ağzını daha da açtı.

Nicola ellerini dolaştırarak Eileen'in belini kavradı.

"Ne kadar güzel bir kız," dedi Eileen nefes nefese, tekrar tekrar Nicola'yı öpmek için geriye eğildi. Öpücüğünde garip bir aciliyet vardı, baş döndürücü olmasına rağmen, Nicola'nın kalçalarını kavradığında elleri titriyordu. "Ne kadar cesur bir kız."

"Sen ejderha değilsin," dedi Nicola öpüşmelerin arasında. "Sen bir canavar değilsin."

Eileen, konuşmaya çalışıp bunu yapamadığını fark etmiş gibi boğuk bir ses çıkardı ve sonra Nicola'yı kanepenin üzerine sırt üstü yatırdı. Eileen, bir eliyle kanepenin koluna tutunarak Nicola'nın üzerine eğildi ve nefes nefese kalana kadar onu öptü.

Eileen'in öpücüğü kararlı ve titizdi, sanki arkasında bir strateji varmış gibi, sanki Nicola'yı *tam* olarak doğru şekilde öpmeye çalışıyormuş gibi. Sanki tek önemli şey Nicola'nın nasıl öpölmekten hoşlandığını anlamaktı. Ama Nicola çoğu zaman her şeyi biraz severdi ve özlemle arzuladığı insanlara gelince her şeyi çok severdi, bu yüzden Eileen'in yaptığı her şey iyi geliyordu, dişleri Nicola'nın dişlerine çarpsa bile. Nicola giderek daha uysal hale geldikçe, bir heykeltıraşın parmaklarındaki kil gibi Eileen'in ellerinde ısınırken, Eileen onu daha az utangaç bir şekilde öptü. Eileen Nicola'nın kulak memesini ısırduğında ve Nicola daha fazla ilgi isteyen bir kedi yavrusu gibi miyavlayan bir ses çıkardığında, Eileen düzensiz bir nefes aldı ve şöyle dedi

"Sana dokunabilir miyim? Sana aldığım eteğin altında."

Nicola, beyninin bu isteği tam olarak işleyemeden başını salladı. Kıcını ortaya çıkarmak için yeterince dar olan tüvit eteğini - Eileen'in onu seçerken bunu göz önünde bulundurduğunu artık *biliyordu* - kalçalarının üzerine çekti ve siyah pamuklu külotunu ortaya çıkardı. Eileen, parmaklarını dekoratif pembe saten fiyonk üzerinde saygıyla gezdirdi, sonra elini kumaşın altına kaydırđı.

Eileen parmaklarını kısa sarı buklelerden aşağıya, Nicola'nın ıslak, zonklayan ve ihtiyaç duyduğu yere kaydırđığında Nicola nefesini tuttu. Eileen, sanki ilk kez başka bir kadına dokunuyormuş gibi, yavaş ve deneysel bir şekilde Nicola'nın amını okşarken, Nicola'nın karnında bir zevk dalgası yayıldı.

Nicola, Eileen'in kendi itirafına göre, bunun ilk kez olduğunu hatırladı ve bir başka zevk dalgası daha hissetti.

"Daha sert," diye sızlandı Nicola. Nefesini tutmaya çalıştı, daha fazlasını ne kadar çok istemesine rağmen otoriter olma dürtüsünü bastırdı. "Daha sert seviyorum. İstersen, yapabilirsin..."

Eileen avucunun içini Nicola'nın klitorisine bastırarak, son sözlerini kesip aldı. Nicola zaten bir şey söyleyemezdi, çünkü Eileen onu tekrar öpmeye başlamıştı. Nicola, Eileen'in gömleğinin yakasını çekerek düğmelerini açtı ve bir tanesini kopardı, sonra elini Eileen'in sıkı, yüksek göğüslerine kaydırды. İpek gömleğin altında sütyen giymiyordu ve Nicola, Eileen'in dik meme uçlarını başparmaklarıyla okşarken Eileen titredi.

"İçine girmeliyim, yıldız kuşu," dedi Eileen. "Lütfen izin ver. Lütfen, yapabilir miyim..."

Nicola, Eileen'in elini kendi eliyle daha da aşağı bastırdı ve kalçalarını yukarı kaldırarak Eileen'in parmaklarının daha kolay ulaşmasını sağladı. Eileen iki soğuk parmağını içine soktuğunda, Nicola o kadar dolu ve rahatlamış hissetti ki ağlayabilirdi.

"Bana nasıl hoşuna gittiğini göstermelisin," dedi Eileen, omuzlarından tişörtünü çıkarırken koyu saçları köprücük kemiklerinin üzerine döküldü. "Yalnızken kendine nasıl dokunduğunu göster bana."

Nicola, Eileen'in parmaklarını Nicola'nın içine ve dışına pompalarken, önce yavaşça, sonra Nicola'nın dokunuşuyla daha hızlı bir şekilde, elini Eileen'in elinin üzerinde tuttu. O anın büyüüne kapılmıştı, Eileen'in içindeki parmakları, Eileen'in mükemmel bir şekilde ısırılabilir köprücük kemikleri ve Nicola'nın ağzıyla ulaşabileceği yerdeki pembe meme uçları, davul seslerini bile duymadı. En azından hemen duymadı.

İlk başta, bunun sadece kulaklarında çınlayan kalp atışları ya da uzaktaki gök gürültüsünün yarattığı bir işitsel yanılsama olduğunu düşündü. Ama sonra o uğultulu, açıkça anlaşılır ritim gittikçe yükseldi ve sanki uzaktan geliyormuş gibi eve sızdı.

"Bu ne?" diye sordu Nicola, öpüşmeyi keserek. Neden korktuğunu tam olarak söyleyemiyordu, ama içinde savaşmak, donmak ya da kaçmak gibi derin bir ataların hafızası uyandı.

Eileen parmaklarını çekti ve Nicola'nın uyluğunu, neredeyse morartacak kadar sıkı bir şekilde kavradı. Onu sıkıca tuttu ve dinledi, Nicola'nın Eileen'in yapabileceğini düşündüğünden daha dikkatli ve daha ciddi bir şekilde.

Kesinlikle davul sesleri vardı. Ve gittikçe yaklaşıyorlardı.

"Eileen?" diye fısıldadı Nicola.

"Pencereleri kapat ve perdeleri çek," dedi hızlıca, Nicola'nın üstünden kalkarak. Yüzünde kesinlikle dehşete kapılmış bir ifade vardı. O anda, dünyadaki en mutsuz kız gibi görünüyordu. "Ve olabildiğince sessiz ol."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eileen

Eileen , Nicola'nın çilek aromalı dudak yağının tadını hala hissedebiliyordu. Kalbi göğsünde çarparak, pencereleri kilitleyip perdeleri çekti. Ağızında yazın tadı ve kızsı tatlılık varken, boğazında korkuyla dolu safra yükseliyordu. Davullar artık daha yakındaydı, rüyalarında duyduğu o uyumsuz çan sesleriyle birlikte. Ama bu sefer kabustan uyanmak yoktu.

Bu, ona söylendiğine göre, sadece bir kez, kış ortasında dolunaylı bir gecede anne babasının başına gelmişti. Eileen henüz bebektir ve neyse ki bu gürültüde uyumaya devam etmişti. Anne babası, perilerin saatlerce etraflarını sardığını, pencerelerden hiç görünmeden neşe dolu sesleriyle çatıyı sarsarak gürültü yaptıklarını söylemişti. Saldırı, James tüfeğiyle bahçeye girip her ne demekse, bu işi sonsuza kadar bitireceğini söyleyerek tehdit ettiği anda, güneşin doğmasıyla sona ermişti.

Eileen cesur olmak istiyordu. Finley'in macera kitaplarındaki cesur kahramanlar gibi Nicola'yı kucaklayıp, onu güvenli bir şekilde odasına kilitlemek istiyordu. Ama Eileen korkudan olduğu yere çakılmıştı, yüksek tiz kahkahalar çatıdan, pencerelerden içeri sızarken, omurgasından aşağı korku akıyordu. Hatta döşeme tahtalarından bile.

Eileen bunun bir peri hilesi mi, bu eski evin bir hilesi mi, yoksa zihninin bir hilesi mi olduğu umrunda değildi. En derinlerde,

onları ziyaret etmeye gelen yaratıkların insafına kalmış olduklarını biliyordu.

İşte bu, diye düşündü Eileen. Sonunda beni almaya geldiler.

Sanki bunun bir faydası olacakmış gibi, ön kapıyı kilitlemek için koridora koştu, sonra kütüphaneye geri çekildi, uzun zamandır hissetmediği kadar ateşli ve hasta hissediyordu.

Sonunda pes edenin kendisi olacağını düşünmüştü. Rüyalarındaki fısıltılara teslim olup, geceliğiyle ormana doğru yürüyeceğini, eski büyü'nün etkisiyle yönünü kaybedip açlıktan ölene kadar daireler çizerek yürüyeceğini, ya da belki de mağaraya kadar gidip kendini ailesinin en eski düşmanının aç ağzına atacağını düşünmüştü. Ama o tüm bu zaman boyunca dayanmıştı ve şimdi periler sabırsızlanmaya başlamıştı. Şimdi ona gelmişlerdi.

Kendisiyle gurur duyması mı gerekirdi, yoksa duymaması mı?

Müzik artık kulakları sağır ediyordu, uyumsuz çan seslerine kütüphaneyi dolduran cırtlak yaylı çalgı sesleri eşlik ediyordu. Tavan gıcırdıyordu ve toz ve sıva Nicola'nın omuzlarına ve saçlarına düşüyordu. Kaçacak ve saklanacak hiçbir yer yoktu, ama Nicola bunu bilmiyordu. Nicola sadece şaşkın ve korkmuş görünüyordu, bu yüzden Eileen yapabileceği tek şeyi yaptı. Nicola'yı kendisiyle birlikte yere çekti ve kanepe ile kitap rafları arasında kıvrılıp, bu durumun geçmesini ya da ölümü beklediler.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Nicola, Eileen'in yüzüne ellerini uzatarak.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Eileen. "Sanırım..."

Ön kapıda kulakları sağır eden bir gürültü duyuldu. Eileen korkudan midesi bulanarak neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Tanrım, kusmak istiyordu.

Tüm planları, tüm yalanları, entrikaları ve dikkatli sabrı boşa gidecekti. Ölecekti ve Nicola da onunla birlikte ölecekti, Finley de onların cesetlerini bu şekilde birbirine sarılmış halde bulacaktı. Belki Adam Kirkfoyle'un mirasını devralıp evden geriye kalanlarla ilgilenecekti, ya da belki de hikaye sonunda burada, çürümeye terk edilmiş bir miras olarak sona erecekti.

Orada başka başka daha daha bu daha Nicola
Eileen'in omzuna yüzünü gömerek nefes nefese kaldı.

Eileen, vücudunun her yerine yayılan soğuk teri görmezden geldi
ve gözlerini kütüphane kapısına dikti.

Bang!

Bang!

Kapı çalma sesi, sanki biri kapıyı koçbaşı ile vuruyormuş gibi
giderek arttı. Her vuruşta döşeme tahtaları sallanıyordu.

Eileen parmak uçları titreyerek yavaşça ayağa kalktı.

"Hayır," dedi, sanki kesin bir reddetme ikisini de kaçınılmaz
kaderden kurtarabilecekmiş gibi.

Bang!

"Hayır!" diye bağırdı, sesi gürültüden boğuldu.

Bir kez daha gürültülü bir çarpma sesi duyuldu ve ön kapı yorgun
bir gıcırta ile açıldı. O anda, dışarıdan gelen gürültülü müzik kesildi ve
ev sessizliğe büründü.

Giriş holünden ayak sesleri yankılandı, yaklaşırken sesler daha net
hale geldi.

Finley kütüphaneye girdi, ardından Adam. Şaşkın görünüyorlardı,
ama hiç endişeli değillerdi.

"Bütün pencereler kapalıyken burada ne yapıyorsunuz?" diye
sordu Finley. "Ve neden ön kapıyı kilitlediniz? Anahtarlarım
yanımda değildi."

"Kapıyı çaldık," dedi Adam, omzunun üzerinden başparmağıyla
kapıyı işaret ederek. "Birkaç kez. İyi misiniz? Nikki, neden yerde
yatıyorsun?"

"Adam," diye nefes nefese Nicola ayağa kalktı. Adam'ın kollarına
atladı. "Aman Tanrım, korkunçtu. Hiçbir şey duymadın mı? Dışarıda
hiçbir şey görmedin mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Adam, ellerini içgüdüsel
olarak kaldırıp saçlarını okşadı. Tanrım, ama o *çok iyiydi*. Eileen'in asla
olamayacağı kadar iyiydi, çaba sarf etmeden iyiydi. "Sakin ol. Ne
oldu?"

Adam'ın Nicola'yı sakinleştirmesini izlemek, Eileen'in kararını
vermesine neden oldu. Bu durumla ilgili sabrının sınırına gelmişti ve bu
iş bitirmek için ayak sürümesi

bu işi bitirmek için ayak sürümek kimseye fayda sağlamayacaktı. Adam onu arzulayabilir, hatta bazı günler ona karşı bir sevgi besleyebilir, ama ona asla öyle bakmayacaktı. Ona asla güvenmeyecekti, tamamen değil, ve haklı da olacaktı. Eileen ne yaparsa yapsın, sözlerini ne kadar ölçüp biçerse ölçsün, ne kadar sabırlı olmaya çalışırsa çalışsın, kendini ve Finley'i ne kadar güzel paylaşmaya çalışırsa çalışsın, Adam asla kendi özgür iradesiyle bu işe girmeyecekti.

Baskı yapma zamanı gelmişti.

Eileen kütüphaneden çıktı, Finley'in yanından geçip onun adını tekrar tekrar söylemesini görmezden geldi. Onun vaftiz adı ve takma adı, Finley henüz çocukken Eileen'i telaffuz edemediği için ona Eye-la dediği ve sonra da...

"İsla," diye bağırdı Finley, merdivenleri tırmanırken. "Nereye gidiyorsun?"

Ne kadar uzun beklerse, Adam'ın kaybolup kaçırılma ihtimali o kadar artıyordu, ya da Eileen tüm kabuslarından dolayı tamamen çıldırıp küvette boğulacaktı.

Günlük, bıraktığı yerdeydi, Arabella'nın yıllar önce sıkıştırdığı aynı döşeme tahtasının altında, yatağının ayak ucunda saklanmıştı. Tabii ki Eileen onu bulmuştu. O da büyükannesinin soyundan geliyordu, değil mi? Aynı derecede meraklı ve yasak olan her şeye aynı derecede açtı. Tabii ki onu bulmuştu ve tabii ki okumuştı. Sonuna kadar.

Arabella'nın ailesi bu günlüğün varlığından haberdar olsaydı, onu kesinlikle yok ederlerdi. Ama Arabella, Eileen gibi, paranoyak olduğu kadar zeki de biriydi. Kalbinin en karanlık sırlarını, onu bu sırları nedeniyle nefret edecek olanlardan nasıl saklayacağını çok iyi biliyordu.

Eileen merdivenlerden aşağı indi, bitkin ve çökmek üzereydi, şakaklarında şiddetli bir baş ağrısı vardı. Kütüphaneye geri döndü ve günlüğü babasının masasına çarptığında herkes sessizleşti.

"Artık oyun yok," dedi, sesi neredeyse kırılmak üzereydi. "Oyunlardan bıktım. Sadece puanları hesaplayıp bu işi bitirmek istiyorum, şimdi."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Adam, onu dikkatle süzerken. Finley, patlama için hazırlık yaparken, Adam'dan uzaklaşarak patlama alanından uzaklaşıyordu. Bu konuyu konuşurken, böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmemişlerdi. Eileen, baştan çıkarma, zorlama, şiddet ya da üçünün bir karışımına hazırlıklıydı, ama soğukkanlılığını kaybetmeyi hesaba katmamıştı. Perilerin sonunda zihnini bozacağını hesaba katmamıştı.

"Bana büyükannemin nasıl ortadan kaybolduğunu sordun," dedi Eileen, kitabı doğru sayfaya açarak. Günlüğü o kadar çok okumuştı ki, sadece hissederek bulabiliyordu, parmakları arasındaki kağıdın ağırlığı ona yol gösteriyordu. "İşte özeti şöyle. Bir gece, ailesinin seçtiği bir adamla evlendikten bir süre sonra ve babamın doğumundan iki yıl sonra, kaçtı. Gecenin karanlığında, yağmur fırtınasında, doğruca mağaraya doğru koştu. İçeri girdi ve bir daha hiç çıkmadı."

"Adam sana bunu sorduğunda, bilmediğini söyledin. Neden?" Nicola, öfkeyle kararmış bir yüzle sordu. Birkaç dakika önce Eileen'e sarılmıştı. Şimdi ise Nicola ona vurmak ister gibi görünüyordu. "Bir şey hakkında yalan söylediğini biliyordum. Kendime güvenmeliydim. Yapmalıydım..."

"Büyükbaban, büyükannem kaçmadan önce Craigmar'dan ayrıldı," diye devam etti Eileen. Nicola'yı ne kadar sevse de, tartışacak zaman kalmamıştı. Gözlerini Adam'dan ayırmadı. Nicola'nın incinmiş ifadesine bakmak çok acı vericiydi. "Aslında, düğününden hemen önce. Belki de evlatlık olduğu için ya da sadece kendi iradesinin gücüyle, uzak durmayı başardı. Zamanla daha fazla ayrıntı vermekten memnuniyet duyarım. Ama şu anda, zamanımız tam olarak yok."

"Eileen," dedi Finley uyarıcı bir sesle. Onu ne konuda uyarıyor olabilirdi? Çok sert davrandığı ve Adam'ın ona olan ilgisini kaçıracağı konusunda mı? Onu ölümüne korkutmaktan başka bir şeyden zevk almayan bir grup gezgin perinin evinin çatısını neredeyse koparmasına karşı hoş olmayan bir tepki verdiği konusunda mı? Elbette ondan geri çekilmesini isteyemezdi. Artık bunun için çok geçti.

"Sus, Finley," diye tersledi Eileen. Kendini o kadar bitkin hissediyordu ki, pencereye dayansan vücudunun içinden ışık geçeceğini düşünüyordu. Şu anda ondan gelen hiçbir itirazı kaldıramazdı. "Adam, sana sormak istiyorum..."

"Ne istediğin umurumda değil," dedi Adam. Eileen, Adam'ın geldiğinden beri ilk kez onun içindeki soğukluğu gördü. Kötü, otoriter tavırları, ancak sınırları zorlandığında ortaya çıkan insan duygularını tamamen hiçe sayan tavırları. Yüzündeki ifade nefes kesici derecede acımasızdı. Aynaya bakmak gibiydi. "Bana tüm hikayeyi yavaşça, düzgün bir şekilde, mantıklı bir şekilde açıklamadıkça, senden başka bir kelime duymak istemiyorum. Bir dakika önce büyükannen hakkında konuşuyordun, bir dakika sonra büyükbabam hakkında konuşuyordun... Neden burayı terk etti?"

Eileen, daha çok içgüdüsel olarak Finley'e baktı. Finley her zaman onun kurtuluşu, istediği kadar çirkin ya da bencil olabileceği, hiçbir gerçek sonuçla karşılaşmayacağı güvenli limanı olmuştu. Ama şimdi, tüm bu olaylarda oynadığı role rağmen, Finley ona bakamıyordu bile. Sadece ateşe bakıyordu, sanki kutsal bir adam, dayanamayacağı kadar korkunç bir günahtan gözlerini kaçırıyormuş gibi.

Tek kelime etmemişti, ama yine de hayatında hiç bu kadar terk edilmiş hissetmemişti.

"Peki," dedi, babasının masasının altındaki sandalyeyi tekmeledi ve Adam'a oturması için işaret etti. Adam ona itaat etmedi, meydan okurcasına ayakta durdu. Ellerini yanlarında güçsüz yumruklar halinde sıktı ve öfkeyle kaynıyordu. "*Peki*. Her şeyi açıkça konuşalım ve bu işi bitirelim, olur mu?"

Eileen, büyükannesinin günlüğünü karıştırdı, yazının düzensiz olduğu ve kağıdın gözyaşlarıyla lekелendiği sayfaya geri döndü ve okumaya başladı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Robert

Robert Kirkfoyle, kız kardeşi fuayede taliplisine veda ederken merdivenlerde somurtuyordu. *Talipli*, eski moda bir kelimeydi, ama Arabella'nın etrafında dolaşmaya başlayan aile dostlarının arkadaşı için başka bir kelime yoktu, her zaman bir oda ötedeki ebeveynleri çay içerken ne kadar mükemmel bir çift olduklarını fısıldaşıyorlardı. Robert onun adını öğrenmeye zahmet etmemişti: Daniel ya da Darren ya da onun gibi bir şeydi ve zaten önemi yoktu, çünkü Arabella yakında ondan sıkılacak ve telefonlarına cevap vermeyi bırakacaktı.

Yine de Robert, Arabella'nın taliplisinin onu yanağından, ağzından, hatta boynundan öpmesine izin verdiğinde, kimsenin görmediğini sandıkları, aileleri vedalaştıktan sonra çaldıkları birkaç dakikada, içinden gelen sıcak bir koruma dürtüsü hissetmekten kendini alamıyordu.

Robert gördü. Evdeki diğer herkesin görmek istemediği şeyleri her zaman görürdü.

Şu anda, talipli kız kardeşine uzun ve yavaşça sarılırken ona bir şeyler fısıldıyordu, elini elbisesinin arkasına kaydırarak kıcının kıvrımının hemen üstüne koydu. Arabella karşılık olarak kıkırdadı ve parlak at kuyruğu buklelerine kıvrılmış saçlarını salladı.

Robert izledi ve öfkелendi. Kız kardeşi ne isterse yapabilirdi; yirmi yaşındaydı. İsteddiği kişiyle birlikte olabilirdi, o kişi Stirling

konuşma ve on sekiz yaşındaki Robert'ın söyleyeceklerini hiç umursamıyordu.

Arabella ne isterse yapabilirdi. Ama bu, Robert'ın bunu beğenmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Arabella, taliplisine bir kez daha öpücük verdi ve yağmurlu geceye doğru uzaklaşırken el sallayarak veda etti. Akşam boyunca uzaktan mevsim normallerinin dışında şimşekler çakıyor ve gök gürültüsü duyuluyordu.

Fırtına kopmak üzereydi. Robert bunu hissedebiliyordu.

Arabella merdivenleri neredeyse zıplayarak çıktı, ipeksi elbisesi uzun bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Elbise ince ve havaya uygun değildi, ama Robert'ın kız kardeşi nedense hiç üşümüyordu. O titrerken bile, o gayet iyiydi. Sanki üzerinde sadece parlak pullar olan bir yılan gibiydi.

"Yine casusluk mu yapıyorsun Robbie?" diye sordu, onun yanında merdiven sahanlığında durarak.

"Herkesin gözü önünde yapıyorsan, buna casusluk denmez," dedi Robert.

"Sen her zaman bakmayı sevmişsindir," diye cevapladı kız kardeş, ses tonu hafif ve neşeli, tırabzana yaslanarak.

Robert'ın göğsü sıkıştı. Bunu hiç konuşmadılar, onun bazen çorap ve külot dışında hiçbir şey giymeden soyunup elbisesini değiştirirken, Robert'ın yatağında oturup dedikodu yaparken, Robert'ın her zaman gözlerini başka yere çevirmeye çalıştığı ama asla başaramadığı, en azından tamamen başaramadığı. Derslerden kaçıp göle koştukları, tüm kıyafetlerini çıkardıkları ve birlikte serin sulara daldıkları zamanları hiç konuşmadılar, çocukken çok daha masum gelen bir eğlenceydi bu. Ve geçen hafta Robert'ın banyoların birinin önünden geçerken kapının aralık olduğunu ve Arabella'nın saçlarını başının üstüne toplamış, babalarının sigarasını parmakları arasında tutarak küvette uzanmış olduğunu gördüğü olaydan da kesinlikle bahsetmemişlerdi.

Arabella'nın, Robert'ın olduğu yerde donakaldığını ve onu izlediğini fark etmemiş gibi, sanki tamamen yalnızmış gibi davranmaya devam etmeden önce, gözlerinin kapı aralığına kaymış olduğunu konuşmamışlardı. Arabella'nın elini göğüslerinde ve karnının yumuşak kıvrımlarında gezdirip, bacaklarının arasına, suya doğru indirdiğini izlemişlerdi.

Robert, sertleşen penisine elini bastırduğunda, Arabella'nın sırtını daha da kavisleyip kendini daha şiddetli bir şekilde ovuşturmasından kesinlikle bahsetmemişlerdi. Robert'ın ellerini pantolonunun bel kısmının altına sokup, ince kumaşlı boxerının altında kendini okşayarak Arabella'yı inlemeye zorlamasından bahsetmemişlerdi. Ve bir dakika boyunca öyle kaldıklarından bahsetmemişlerdi. Aralarında sadece bir kapı ve birkaç metre karo zemin varken, birbirlerinin ne yaptığının farkında değilmiş gibi davranmaya çalışarak kendilerini okşuyorlardı.

Ama Robert, onun bildiğini *biliyordu*. Sonuçta birlikte büyümüşlerdi ve ikisi de onun her sözüne nasıl kulak verdiğini, son günlerde tartışmalarının her birinde nasıl giderek artan bir çaresizlik olduğunu çok iyi biliyorlardı. Sanki birbirlerine dokunmadan, akla gelebilecek her şekilde birbirlerini kızdırmak için can atıyorlardı.

Robert bunun yanlış olduğunu biliyordu. Mahkeme onu bu yüzden suçlu bulmasa da, bu doğru olduğu anlamına gelmezdi ve Arabella onun kanından olmasa da, bu onun kardeşi olmadığı anlamına gelmezdi. Onu istemek, onun için cehennemde yanacağı bir günah olmadığı anlamına gelmezdi.

Ama Arabella, onun tanıdığı tek kişiydi, hem işkencecisi hem de koruyucusuydu ve o, meraklı ve güçlü büyüdüğü gibi, o da sevimli bir şekilde büyümüştü. O kadar acımasız ve zeki iken, onu nasıl sevmemesi gerekiyordu? Sütü gibi teni ve gece kadar koyu saçları varken, ona dokunmayı nasıl arzulamaması gerekiyordu?

"Tanrıya şükür sonunda gitti," dedi Robert, konuşmayı daha güvenli sulara yönlendirerek. "Annemin ona bir dakika daha yağ çekmesini dinlemek zorunda kalsaydım, midem bulanırdı."

"Oh, nazik ol," dedi Arabella. "O kadar da kötü biri değil, biliyorsun." "O aptal, Belle."

"İyi bir aileden geliyor ve beni güldürüyor. En önemlisi, benden hoşlanıyor. Bu da bir şey sayılır."

"Onunla ciddi bir ilişki kurmayı düşünüyorsun," dedi Robert, ihanetini gizlemek için hafifçe gülerek. Arabella uçarı bir kızdı, ama Robert kadar romantik bir kalbi vardı. Bu, onun hoşuna gitmeyen bir değişiklikti.

"Ciddi bir ilişkiden daha fazlası," dedi, parmaklarını endişeyle birbirine dolayarak. Sinemada öğrendiği şehirli kız tavrını takınıyor, sıkılmış ve ilgisiz bir şekilde konuşmaya çalışıyordu, ama Robert buna inanmadı. "Bana evlenme teklif etti, biliyorsun."

"Ne zaman? Az önce mi?"

"Salonda, annem ve babamın yanında. Eğer burada somurtmak yerine orada olsaydın görürdün. Diz çöküp her şeyi yaptı. Çok romantikti."

Robert kız kardeşine bakarak, sözcükleri bir araya getirmek için uğraştı. Yıllar önce birbirlerine, aşk olmadan evlenmeyeceklerine yemin etmişlerdi. Arabella, ebeveynlerinin seçtiği sıkıcı biriyle evlenmektense, toprağa bağlı yeminli bir başrahibe olmayı tercih edeceğini söylemişti. Robert ise, maceraya meraklı olmayan biriyle yerleşmektense, evsiz bir gezgin olmayı tercih edeceğini söylemişti. Bunların hiçbirinde yalan söylememişti. Peki ya kız kardeşi?

"Ama Belle, sen demiştin ki..."

"Ne demiş olursam olayım, o zamanlar çocuktum, şimdi ise bir yetişkinim. O iyi bir eş, Robbie. Ve burayı en azından birkaç on yıl daha işletmeye yetecek kadar parası var. Annem ve babam benim için mutlu. Umarım sen de olabilirsin."

Robert bunu görmezden gelebilirdi. Ona sıkı bir kucaklama verebilir, zoraki bir gülümseme takınabilir ve yaklaşan düğünü için onu tebrik edebilirdi. Çiçekleri, gelinliği ve pastayı seçerken oturup bekleyebilir, sonra kilisenin ön sırasına oturup herkes gibi alkışlayabilirdi. Daha genç olsaydı, belki de öyle yapardı. Kaybedecek daha çok şeyi olsaydı, *kesinlikle* öyle yapardı. Ama o, ebeveynlerinin iki yönlü beklentilerinin ağırlığı altında boğulan yetişkin bir adamdı ve kaybedecek tek şeyi, ipek bir elbise içinde tam önünde durmuş, başka bir adamla evleneceğini söyleyen kızıydı.

"Onunla evlenemezsin," dedi Robert. Keşke daha açık sözlü olabilseydi ve o anda ikna edici bir argüman bulabilseydi. Ama yoktu. Sadece kalbi vardı ve onun için atan ve kanayan kalbi.

"Neden evlenemem?" diye cesaretle sordu.

"Nedenini
biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Belle," diye inledi. "Hadi ama. Sen biliyorsun ki ben... Bizim durumumuzda, ben düşündüm ki... Geçen hafta, banyodayken beni orada dururken gördüğünde..."

"Sıkıldığında ve etrafta kimse yokken yaptığın şeyler," dedi, onun kalbini kırarken gözlerine bakmak zorunda kalmamak için saten ayakkabılarına bakarak, "Bunlar, hayatının geri kalanında yapmak isteyeceğin şeyler değil."

Robert, sanki ona yumruk atılmış gibi hissetti. Bu doğru değildi. Hiçbiri cesaretini toplayıp birbirlerine olan sevgilerini, birbirlerine olan güvenlerini, yaşlandıkça daha da heyecanlı hale gelen saklambaç oyunları için birbirlerinin kapılarının altına el yazısıyla yazdıkları davetiyeleri ittiğinde, işlerin böyle gitmesi gerekmiyordu. Geçen Noel'de Arabella onu süpürge dolabında bulmuş, sonra onu koridora sürükleyip göğsüne oturmuş ve zafer dolu bir gülümsemeyle ellerini başının üstüne tutturmuştu. Eğer onunla aynı şekilde hissetmeseydi bunu neden yapsın ki?

Robert, yaslandığı duvardan kalkıp tüm boyunu ortaya çıkardı. Yaşına göre uzun boyluydu, Arabella'dan çok daha uzundu ve Arabella, onun üzerinde dururken sulu gözlerle ona bakıyordu.

"Senin için ben sadece bu muyum?" diye sordu. "Sıkıldığında eline alıp, başka biri geldiğinde bir kenara attığın bir oyuncak mı?"

"Tanrım, dramatik olma..."

"Dramatik davranmıyorum, dürüst davranıyorum. Eğer bunu ilk söyleyen ben olmalıyım, o zaman ben söylerim. Seni seviyorum Belle. Seni ailem gibi seviyorum ve her zaman seveceğim, ama artık seni bundan daha fazla sevdiğimi de bilmelisin."

"Sen sadece kafan karışık," dedi Arabella, saçlarını savurup ipek elbisesinin hışırtısıyla onun yanından geçmeye çalışarak. Robert bileğini sıkıca yakaladı. O dönüp ona öfkeyle bakarken, Robert elini gevşetip başparmağıyla avucunun içini dairesel hareketlerle okşadı.

"Lütfen bunu yapma," dedi ve artık yalvarıyordu, bir erkek olarak kendini savunma niyeti tamamen unutulmuştu. "Onunla evlenmek istemediğini biliyorum. Bana hep, küçük bir aristokratın eline satılmaktansa ağaçlarda kuşlarla yaşamayı ve sadece fındık ve çilek yemeyi tercih edeceğini söyledin. İşte tam da bu oluyor! Neden bunu göremiyorsun, anlamıyorum..."

"Sen kız değilsin Robbie," diye o kadar şiddetle bağırdı ki, Robbie geri çekildi. "Benim durumumda olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak zorundayım. Aksi takdirde ailemiz yok olacak. Benim bu konuda ne hissettiğim önemli değil."

"O zaman benimle evlen," dedi, paniği onu düşüncesizce davranmaya itti. Elini yüzüne, sakallı çenesine ve kızarmış boğazına sürdü. "Eğer istediğin buysa, benimle çocuk yap."

"Ben de tam olarak bundan korkuyordum. Bana çok bağlısın Robbie. Beni başka biriyle görürsen beni bırakırsın diye ummuştum ve..."

"Sana bakabilirim Belle, kardeşin olarak ya da kocan olarak, ya da ikisi birden, eğer istediğin buysa. Benimle evlen, yemin ederim ki asla sıkılmayacaksın. Söz veriyorum..."

"Oh, lütfen yapma," dedi, gözlerinde ciddi bir şekilde yaşlar birikmeye başlamıştı. "Ona çoktan evet dedim, Robbie. Onunla gerçek bir geleceğim var. Seninle benim için bir gelecek yok. Ailelerimiz ikimizi de öldürür."

"Onlar umurumda değil," dedi ve onu kendine doğru çekti. Robert, tıpkı küçükken anlaşma yaptıkları gibi, vücudunu ona bastırırken parmaklarını birbirine geçirdi. "Benim için önemli olan tek şey senin ne istediğin. Bana ne istediğini söyle, Arabella. Tek istediğim bu."

"Beni bırakmanı istiyorum," dedi, sesi kendini ele veren bir fısıltıydı.

O her zaman kötü bir yalancı olmuştu.

Robert sessizce ellerini kız kardeşinin uyluklarının altına soktu ve onu kaldırarak pencere kenarına yapılmış okuma köşesine oturttu. Üçlü vitray tavşan, mermer gibi donuk gözleriyle yukarıdan onlara bakıyordu, birbirine bağlı kulakları uzaktaki şimşeklerle aydınlanıyordu.

"O zaman gitmemi söyle," dedi Robert, ellerini kız kardeşinin kalçalarının iki yanına koyarak, dudakları yıllardır kendilerine yasakladıkları öpücüğe birkaç santim uzaklıkta. "Beni istemediğine inanmamı sağla, ben de *gideyim*. Hadi, beni gönder. İçinden geldiği gibi söyle."

Arabella, onu dünyadaki herkesten daha çok nefret ediyormuş gibi ona sert bir bakış attı ve Robert orada durup onun kendisini nefret etmesine izin verdi. Ona dokunmayı reddetti, ama uzaklaşmayı da reddetti. Bu durum nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bundan sonra ne olacağına Arabella karar verecekti.

Sonra, birdenbire, sinirli bir ses çıkardı ve öne atılarak dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Robert, porselen kadar pürüzsüz ve iki kat daha soğuk olan yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona karşılık verdi. Bir an için, sanki kardeşler arası rekabetin bir başka ifadesiymiş gibi, hakimiyet için mücadele ettiler, ama sonra Robert'ın nazik ısrarıyla Arabella yavaşladı. Robert, bir rahip gibi derin ve nazik öpücükler verirken, Arabella'nın nefesi derinleşti. Titreyen elleriyle Robert'ın bileklerini kavradı ve onun, ikisi de gençken istediği gibi, ona zaman ayırmasına ve nazik davranmasına izin verdi.

Robert, aşağıda ebeveynlerinin uzak seslerini görmezden gelerek onu kendine daha sıkı çekti. Artık daha sıcaktı, Robert ipek kumaşı uyluklarından yukarı ve kalçalarının etrafına doğru ittiğinde, cildinde sıcak bir kızarıklık yayıldı. Robert, kısa tırnaklarıyla yarım ay şeklinde bir iz bırakacak kadar sertçe parmaklarını onun tenine batırdı.

"Yapamam," diye nefes nefese, öpüşmeyi keserek söyledi.

Robert, yanmış gibi onu bıraktı ve kız kardeşinin elbisesini bacaklarından aşağı çekti.

"Özür dilerim," diye başladı, özür dilemek çocukluğundan kalma derin bir dürtüydü. "Seni incitmek istemiyorum, ben..."

"Seninle birlikte olamam," dedi, yüzündeki gözyaşlarını silerek kararlı bir şekilde. "Lütfen beni bir daha öpme."

"Belle..." dedi, sesi parçalanmıştı. Kız ondan uzaklaştı ve pencere pervazından aşağı indi.

"Bir süre birbirimizle fazla konuşmasak iyi olur," dedi ve karanlığa doğru aceleyle uzaklaştı. "En azından düğün bitene kadar."

Robert, merdiven sahanlığında yalnız kaldı, kız kardeşinin gözyaşları yanaklarında kuruyordu ve kanında sıcak bir özlem, midesinde taş gibi ağır bir utanç hissediyordu. Parçalanmış gibi hissediyordu, sanki bir parçası o düğünde oturuyor, bir parçası on yaşında ablasının kahkahalarının sesini kovalıyor, bir parçası ise sonsuza kadar bu merdiven sahanlığında durup, asla unutamayacağı öpücüğü yeniden yaşıyordu. Aşağıda anne babasının sesleri, şampanya kadehlerinin tınlaması ve kahkahalarla kesintiye uğruyordu.

Onlar çoktan kutlamaya başlamışlardı. Kızlarını başkasına vermişlerdi ve şimdi Robert onlarla yalnız kalacaktı. Sevgili çocuklarının eğlencesi için evlat edinilmiş, önemsenmeyen oğul. Onlar onu ne kadar sevdiklerini söyleseler de, Robert, Arabella'ya ve kendisine bakışlarındaki farkı açıkça görebiliyordu.

Craigmar'dan nefret ediyordu, kendisine hiç benzeyen olmayan insanların kasvetli eski resimlerinden, rüzgârlı koridorlarından ve hiçbir yere çıkmayan salonlarından nefret ediyordu. Onu buraya getirdikleri için anne babasından nefret ediyordu ve tam da olduğu gibi olduğu için kız kardeşinden nefret ediyordu: pencerelerinin dışındaki topraklara, ona duyduğu sevgiden daha çok aşık olan yarı vahşi bir yaratık. O, bu yer için fazla insancıldı, fazla hatalı ve muhtaçtı. Ne anne babası ne de Arabella için asla yeterince iyi olamazdı.

Aylardır düşünülemez olanı düşünen birinin acımasız kararlılığıyla kararını veren Robert, odasına girdi ve yatağının altından siyah deri çantasını çıkardı. Genelde sadece Arabella ile seyahat ettiği ve onun Craigmar'dan ayrılmasına nadiren izin verildiği için, bu çantayla sadece birkaç kez seyahat etmişti, ama şimdi onu şifonyerinden yırttığı giysilerle doldurdu.

Bunun hiçbir mantığı yoktu ve çoğu zaman ağlıyordu, ama on dakika içinde tuvalet malzemelerinin çoğunu, kimlik belgelerini ve en iyi kalem, kırtasiye malzemeleri ve pullarla birlikte, bir çift spor ayakkabısını ve köşeleri kıvrılmış *Gulliver'in Seyahatleri* kitabını çantaya doldurdu. Tammany adlı oyuncak ayısını aldı, ama sonra ailesini hatırlatacak hiçbir şey almadan mümkün olduğunca hafif seyahat etmenin daha iyi olacağına karar verdi. Tam'i yastıkların arasına yerleştirdi

ve ışıkları kapatıp koridora çıktı. Belki de bu ayı başka bir çocuk daha çok sevecekti, buraya daha uygun bir çocuk.

Arabella'nın kardeşi olabilirdi, ama o bir Kirkfoyle değildi. Önemli olan hiçbir şekilde değildi.

Robert sessizce merdivenlerden aşağı indi ve mutfak kapısından dışarı çıktı, ebeveynlerinin salonda sohbet ettikleri yerden uzaklara. Arabella evin içinde bir yerlerdeydi, muhtemelen ağlayarak onun gelip özür dilemesini bekliyordu, ama o özür dilemeyecekti. Söylenecek başka bir şey yoktu. Burası onu içten içe çürüyor, onu doğal olmayan arzuların kölesi haline getiriyordu ve onun için yapabileceği en iyi şey buradan ayrılmaktı.

Robert, soğuk yağmur yağmaya başladığı sırada geceye doğru büyük adımlarla yürüdü.

Rüzgara karşı paltosunu yukarı çekti.

Wyke'ye giden yol engebeliydi, ama oradan Hound and Grouse'da ısınabilir ve en yakın büyük şehre otostopla gidebilirdi. Oradan İskoçya'nın, İngiltere'nin veya dünyanın herhangi bir yerine gidebilirdi.

Her zaman seyahat etmek istemişti, Craigmar'ın karanlık, zorlu büyüünden ve ailesinin onaylamayan bakışlarından kurtulmak için. Belki şimdi, dünyanın öbür ucunda, daha önce imkansız sandığı mutluluğu bulabilirdi.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Eileen

Eileen, Robert'ın kaçtığı gece yazdığı titrek ve parçalı günlük girişini okuduktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi. Eileen de şimdi titriyordu, ama nedenini tam olarak bilmiyordu. Belki de korkunun ardından adrenalin seviyesinin dibe vurmasıydı, ya da tüm hastalıklarının bir anda ona karşı komplo kurmasıydı, ya da sadece Adam'ın ona bakışlarıydı, sanki onu mümkün olan en hassas, en klinik şekilde parçalara ayırmak istiyormuş gibi.

"Biliyordun. Büyükbabamın neden burada olduğunu ve neden gittiğini tam olarak biliyordun."

"Evet," dedi Eileen, sonunda sırrını açığa çıkardığı için mutluydu. Sonuçları ne olursa olsun, en azından kendini daha hafif hissediyordu. "Anladığım kadarıyla, Amerika'ya yerleşmeden önce bir süre İngiltere ve Avrupa'yı gezmiş. Tabii bu süreçte Lancaster soyadını almış. Arabella ile küçükken bahçede birbirlerinin kafasını kesiyormuş gibi yaparak Gül Savaşları oynarmışlar. Arabella hep York'tu. O ise hep Lancaster'dı."

"Neden bunu benden sakladın?" diye sordu Adam. Adam'ın kızacağını düşünmüştü, ama şu anda daha çok incinmiş görünüyordu. Bu, bir şekilde daha da kötüydü.

"Seni ikna etmek için zamana ihtiyacım vardı. Kendi başına bazı sonuçlara varırsan, bunların kendi fikrin olduğuna inanırsan daha iyi olurdu. Ama şu anda zamanımız yok, o yüzden..." Eileen tek dizinin üzerine çöktü,

hafifçe sallanarak, elini Adam'a uzattı. "Adam Kirkfoyle, benimle evlenir misin? Lütfen?"

Nicola, karnavalın yan gösterisine rastlamış gibi yüksek, çılgın bir kahkaha attı.

"Finley, burada gerçekten neler oluyor?" diye sordu. "Bir şey söyle."

Finley sadece yere bakarak, kimsenin gözlerine bakamadı. Nicola, onun tamamen güvenilir olmayabileceğini yeni fark etmiş gibi, ondan bir adım geri çekildi.

"Oh, ciddi ol," Adam alaycı bir şekilde dedi. "Seninle evlenmek mi? Kes şunu, Eileen. Bu komik değil."

"Şaka yapmıyorum. Seninle evlenmek istiyorum. Şimdi. Lütfen."

"Aklın başında değil," diye devam etti Adam, onu orada bir aptal gibi dizlerini yere vurarak bırakarak. Onu zorladığını biliyordu, ama yine de resmi bir evlilik teklifinin hoşuna gidebileceğini düşündü. Sonuçta, önemli şeyler düzgün bir şekilde yapılmalıydı.

"Sen beni sevmiyorsun. Beni tanıımıyorsun bile."

"Belki de seni seviyorum," diye bağırdı, kendini bile şaşırtan bir şiddetle. Başı zonkluyordu, göz sinirinden kör edici bir ağrı geçiyordu. "Ya da zamanla seni sevebilirim. Şu anda aşkın önemi yok, önemli olan tek şey ailemizin soyunun devam etmesi. Genelde, yeni bir Kirkfoyle yaratmanın tek yolu, birini doğurmak ya da evlat edinmektir. Evlilik bağları, periler için aynı önemi taşımaz. Ama sen *zaten bir* Kirkfoyle'sun, zaten aileden birisin ve umarım seninle evlenmek, senden bir çocuk sahibi olmak kadar işe yarar. Ama şimdilik, hayatta kalmak için yapabileceğim tek şey bu. Tek yol bu."

Adam günlüğü ve Eileen'i izledi, sonra parmağındaki demir yüzüğü inceledi.

"Bu... bir alyans mı?"

"Bu babamın yüzüğüydü. Ve anneme söz vermek için kullanmıştı, evet."

"Bunu ne zamandır planlıyordun?" diye sordu Adam. "Seninle ilk öpüştüğümüzden beri, o fotoğrafı bulduğumuz gecedan beri, o zamandan beri..."

Artık anlamaya başlamıştı. Eileen, insanlar satranç hamlelerinin hızına yetişemediğinde her zaman sıkılırdı. Sonunda stratejisinin anlaşılması, çirkin de olsa, bir rahatlamaydı.

"Ondan önce," dedi, gerçeği kendinden bir yabani ot gibi koparıp attı. "Aylar önce tavan arasında büyükbabanın çocukluk fotoğrafını bulduğumdan ve senin bulman için duvara astığımdan beri. Parçaları bir araya getirmen beklediğimden uzun sürdü, itiraf ediyorum."

"Sen..." Nicola titrek bir nefes aldı. Elleri yanlarında yumruk haline gelmişti. "O fotoğrafı sen mi koydun? Başından beri biliyor muydun?"

"Sizi buraya kim çağırdı sanıyorsun?" dedi Eileen, gözlerini devirme isteğine direnerek. "Adam'ın annesine, ona ulaşacağını bilerek o eski mektubu kim gönderdi sanıyorsun? Hayatım boyunca bu anlaşmadan kurtulmanın bir yolunu aradım, Adam. Seni bulamayacağımı mı sandın?"

Oda morg gibi sessizleşti. Adam ve Nicola ona sanki bir canavar gibi bakıyorlardı ve belki de o bir canavardı, belki de bu hikayenin kötü karakteriydi, ama yine de biraz mutluluğu hak ediyordu, lanet olsun. Mutluluk olmasa bile, en azından rahatlatma.

"Bunu çabucak halledebiliriz," dedi Eileen ayağa kalkarak. Babasının masasındaki bir çekmeceyi açtı ve birkaç hafta önce şehir dışındaki avukatına hazırlattığı, henüz imzalanmamış evlilik cüzdanını manila klasöründen çıkardı. "İki şahidimiz var ve evraklar da burada. Mahkeme ve kilise işlerini daha sonra hallederiz, tabii bu tür şeyleri önemsiyorsan. Ama umarım bu, şimdilik onları uzak tutmaya yeter. Sonra hep birlikte ne yapacağımıza karar verebiliriz."

"Seninle hiçbir şey yapmayacağım." Adam her kelimeyi şiddetle söyledi. Neredeyse ağzından zehir damladığını görebiliyordu.

"Fazla seçeneğin yok," dedi, içten içe çürümüş gibi hissederek. "Her zaman sen ve ben olacaktık. Bu bizim kanımızda var. Ve senden hoşlanıyorum Adam, senden çok hoşlanıyorum. Eğer denersen ve görürsen, burada mutlu bir son olabilir. Sana istediğin her şeyi verebilirim, sana hiçbir şey yasaklamayacağım,

Her fantezini ve dileğini yerine getireceğim. İstersen Nicola'yı alabilirsin, Finley de seni isterse. Arazinin tamamını ve evin tüm haklarını alabilirsin, beni istediğin şekilde sınırsızca kullanabilirsin. Sadece kalmanı istiyorum."

"Bu işler öyle yürümez, Eileen. İnsanları takas edemezsin ve beni seninle evlenmeye zorlayamazsın, *Tanrı aşkına*. Arkadaş olduğumuza inanmama izin verdin! Bir yere ait olduğumu, beni kendim için istediğini, bir koz olarak kullanmak için değil, düşünmeme izin verdin."

"İstediğin şeye inanmana izin verdim," dedi Eileen sessizce. "Sana seçilmiş biri olduğunu düşünmeni sağlayarak sana bir hediye verdim. Hangi erkek kahraman olmak istemez ki? Hala kahraman olabilirsin, Adam. Lütfen. Beni bundan kurtar. İkimizi de kurtar."

"Bunu biliyor muydun?" diye sordu Nicola. Eileen'e değil, Finley'e. Eileen'in büyük yasak aşkı ve Eileen'in isteksizce değer vermeye başladığı altın kız, uzun ve acı bir an boyunca birbirlerine baktılar, gerçeklik demir zincirler gibi etraflarını sardı.

"Nicola..." Finley, kendini ele verecek kadar yumuşak bir sesle başladı.

"Tanrım, biliyordun!" Nicola, acımasız bir kahkaha atarak dedi. Açıklamak için ağzını açtı, ama Nicola ona izin vermedi. "Bunca zamandır! Pub'dan beri, değil mi? Bizi buraya, Eileen'in yapışkan küçük örümcek ağına davet ettiğinden beri. O senden ne isterse yaparsın, değil mi? O çağırır, sen gelirsin. Parmaklarını şıklatır, sen köpek gibi sürünürsün."

"Nicola," dedi Finley, sesini ona karşı daha sert bir şekilde yükselterek.

"Bana yakınlaşmaktan, benimle yatmaktan mutluydun, sonra da dönüp Adam'ı *feda ettin* ve beni çöp gibi attın!" Nicola çığlık attı, soğukkanlılığı cam gibi paramparça olmuştu. Yumrukları, ona vurmak istermiş gibi titriyordu. "Senin beni kovalamana ve incitmene izin verdim, seni içime aldım, beni önemseydiğine inanmamı sağladın ve hepsi bir oyundu!"

"Bu bir numara değildi," dedi hızlıca, ona doğru bir adım attı. "Nicola, lütfen, seni gerçekten takdir ediyorum, seninle birlikte olmayı seviyorum, demek istediğim..."

Nicola en yakınındaki nesneyi aldı, bu Finley'in güvenlik battaniyesi gibi yanında taşıdığı ve evin her yerine

evde dağınık halde duran kalın tarih kitaplarından birini aldı ve etkileyici bir güçle ona fırlattı. Finley onu yakalamayı başardı, ama kitap göğsüne sertçe çarpmadan önce.

"Bir adım daha yaklaşma," dedi Nicola, tehditkar bir şekilde parmağını uzatarak. "Bana dokunma."

"Lütfen açıklamama izin verir misin?" diye bağırdı Finley. "Burada senin asla anlayamayacağın şeyler oluyor ve ben sadece..."

Nicola ona bağırmaya devam etti, aslında çığlık atıyordu ve Finley de onun sesini eşleştirek onu sakinleştirmeye çalıştı, ama çok başarısız oldu. Eileen onların birbirlerine ne söylediklerini pek umursamadı; hepsi daha sonra halledilebilirdi. Kendisi de çabuk sakinleşen patlayıcı bir mizaca sahipti, tatlı bir öpücük ve gülümsemeyle suçları unuturdu, elbette bu da aynı şekilde olacaktı. Kulaklarında çınlama o kadar şiddetliydi ki, zaten zar zor duyabiliyordu ve yapması gereken bir işi vardı.

Eileen babasının dolma kalemini aldı ve evlilik cüzdanının altına gösterişli bir şekilde imzasını attı. Bu, ölüm fermanını imzalamak gibi bir histi, ama Eileen midesindeki korkuyu görmezden geldi. Herhangi bir hayat, yavaş bir ölümden, ailesinin evinin ve kendi zihninin peri işkencelerine yenik düşmesini izlemekten daha iyiydi. Ne de olsa, "Vivere militare est" ailesinin sloganıydı. Yaşamak, savaşmaktı.

"Sıra sende," dedi ve kalemi Adam'a uzattı. Jilet gibi keskin uçtan, bir yaradan akan kan gibi tek bir damla mürekkep damladı.

"Siktir git," dedi Adam. Parmağından demir yüzüğü koparıp Eileen'in ayaklarının önüne attı.

Sonra Adam Lancaster ondan uzaklaştı ve odadan fırlayarak çıktı. Eileen, dünyadaki son umudunun kendisinden kaçışını izledi.

. BÖLÜM OTUZ ALTI

Adam

Adam ceket ya da atkı giymeye tenezzül etmedi. Ayakkabı giymeye bile tenezzül etmedi. Öyle öfkeliydi ki düzgün göremiyordu, o kadar incinmişti ki barda yediği her şeyi kusacağını düşünüyordu ve viski ve porterdan hala yeterince sarhoştı, bu yüzden bu evden defolup gitmek sadece iyi bir fikir değil, *tek* fikir gibi görünüyordu.

Adam, Finley'i kütüphane kapısından iterek geçip, koşmaya yakın bir hızla koridordan yürüdü. Mutfığa, en yakın çıkışa doğru yöneldi, kapının yanında çamurlu botları kuruyordu.

Yakında Nicola'yı almaya geri dönecek ve bir çözüm bulacaklardı. Birlikte gidebilirlerdi ya da Eileen'i bir sandalyeye bağlayıp, tüm sırlarını açıklayana kadar ona su işkencesi yapabilirlerdi. Bir şeyler düşünecekti, ne olursa olsun. Ama şimdilik, kaçma isteği o kadar güçlüydü ki, görmezden gelmesi imkansızdı. Bu istek bir haftadır içinde birikiyordu ve sadece sevdikleri ve arkadaşlarıyla kurduğu garip dostluk sayesinde bastırılabilmişti. Ama şimdi, tüm iyi niyet yok olmuştu ve Adam kendini *kapana kısılmış* hissediyordu, o kadar tam ve ezici bir şekilde kapana kısılmıştı ki, bunu ifade edecek kelimeler bile bulamıyordu ve *oradan çıkması* gerekiyordu.

Eileen'i siktir et, ona söylediği tüm nazik sözleri, uzun öpücükleri, sıkı kucaklamaları, bu mirasa layık olduğunu, burada olmayı, rahat bir hayatın ayrıcalıklarından yararlanmayı hak ettiğini ısrarla söylemesini siktir et. Ve Finley'i de siktir et. Finley'i, ona

belki de gerçek arkadaş olabileceklerini hissettiren, pratikliği ve mizahıyla Adam'ın saygısını defalarca kazanan, onu sert, nasırlı elleriyle tutan ve Adam'a ateş gibi hissettiren bir şekilde gülümseyen Finley.

Hiçbiri gerçek değildi. Nicola burayı örümcek ağı olarak nitelendirirken şaka yapmıyordu. Eileen, tüm bunların merkezinde yer alan kara duldu, onları yutmaya hazırlanırken ipek ve tatlılıkla sarıyordu ve Finley sadece onun hizmetkardı, yoldan geçenleri tuzağa düşürmek için daha dost canlısı bir böceğin renklerini giyen bir örümcek.

Onu bir fanteziye hapsedmişlerdi, her geçen gün daha da karanlık ve pisleşen bir fanteziye.

Nicola haklıydı. O bu hikayenin prensi değildi. O, insan kurbanıydı.

Adam ayakkabılarını giyip mutfak kapısından fırladı, arkasında adını haykıran Finley'i görmezden geldi. Eileen, ikisinin de peşinden koşarak, o çimlerin üzerinde yürürken kapıdan ona geri gelmesi için yalvararak bağırdı. Hatta arkasında bahçeye çıkan ve yüzüğü hakkında bir şeyler bağıran Nicola'yı da görmezden geldi. Yalnız kalması gerekiyordu ve şu anda onunla yüzleşemezdi, onu buraya getirip bu vahşete karıştırdığı için duyduğu suçluluk duygusuyla boğulurken. Onu Amerika'da bırakmalı ya da Eileen'i gördüğü anda onu arabaya geri koyup ikisini de güvenli bir yere götürmeliydi. Daha iyi bilmeliydi.

Adam, yeşil çimlerin üzerinde büyük adımlarla yürüdü, sert rüzgâr gözlerine yaşlar getirirken boğazındaki düğümü yuttu. Malikanenin binası arkasında belirliyordu, ne kadar uzağa yürürse yürüsün, her zaman orada, kaçınılmazdı.

Craigmar artık onun içinde kök salmıştı ve bu köklerin daha da derine inip, organlarını daha sıkı sardığını, onu eve çağırdığını hissedebiliyordu. Normal hayatına zarar görmeden dönebileceği bir an varsa, o an çoktan geçmişti. Belki Eileen'i öptüğü an, ya da onunla ortak aile geçmişlerini araştırmasına yardım etmeyi kabul ettiği gün. Ya da belki Craigmar topraklarına ilk ayak bastığı andı. Oyun onun

ve Şimdi Adam sahnede sıcak ışıkların altında sıkışıp kalmış, kendisine verilen replikleri okumak ya da mahvolmak arasında seçim yapmak zorunda kalmıştı.

Adam, sessizliği bozan tek Şeyin hışırdayan ağağ dalları olduğu halde, nereye gittiğinden bile emin olmadan yürümeye devam etti. Ama sonra rüzgarı kesen yüksek ve acil bir ses duydu. Yavaşladı ve dönüp evden ona doğru gelen üç noktayı gördü. Eileen çılgınca el sallayarak onu geri çağırmaya çalışıyordu, Finley ve Nicola ise ön tarafta son hız koşuyorlardı. Nicola, sanki onu bir Şey konusunda uyarmak istercesine tekrar tekrar bağırıyordu.

Adam onun ne dediğini anlayamadı, çünkü zeminin altında bir çukur açıldı ve acı otlar, çürük ve eski maden suyu kokan bir çukur onu yuttu.

Epilog

Toprak, çocuğu sevgi dolu bir kucaklamayla sardı, liken ve balçıkla düşüşünü yumuşattı. Craigmar'ın gizli yeraltı geçitleri, onu karanlık ve nemli yere çekerken genişçe açıldı. Kirkfoyle'ların yeraltında yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu, o sıcak, asil kanın toprağı zenginleştirmesinin üzerinden çok zaman geçmişti. Çocuk, dünyanın en derin odalarına düşerken keskin bir taşla ön kolunu yırttığında, miselyum, mikroskobik böcekler ve yukarıdaki ağaçların köklerinin lifleri, onun acı çekmesinden dolayı daha da tatlı olan bu sunuyu açgözlülükle yaladılar.

Çocuk uzun bir süre karanlıkta yatakalrı, sanki uykuya dalmış gibi, yanağını yosunlara dayamış halde. Sonra vücudu büyük bir çürük gibi inleyerek gözlerini araladı.

Ayaklarının altındaki sıkışmış toprak, avuçlarını toprağa bastırıp yönünü bulmaya çalışırken sabit kaldı. Burası karanlıktı, yüzyıllardır ışığın ulaşmadığı mağaraların bozulmamış karanlığıydı ve o henüz insandı. Gözleri karanlığa yeterince güçlü değildi, gölgeleri delip geçecek kadar da güçlü değildi.

Biyolüminesan mantarlar, onun için cesurca parlamaya çalışıyorlardı, ortak kalp atışlarının aralıklarında odaya yumuşak mavi ışık yayıyorlardı. Çocuk, kırık kemik olup olmadığını kontrol eder gibi, uzuvlarını temkinli bir şekilde hareket ettirdi.

Sonra, çocuk karanlıkta panik içinde sığ nefesler alarak hiperventilasyona girmeye başlarken, ayak sesleri yaklaştı.

Craigmar bu sesi her yerde tanırdı, sevgili bekçilerinin parlak botlarının yavaşça çıkardığı tıklama sesi.

Çocuk nefesini tuttu, ayağa kalkıp savaşmaya hazırđı, ama aniden omzuna bir çizme baskı uygulayarak onu yerde tuttu.

Çocuk çenesini olabildiğince yukarı kaldırdı.

Yeraltı kralı onun üzerinde duruyordu, parlak bronz rengi teni ve omuzlarına dökülen siyah saçlarıyla kıvrımlı bir zarafet sergiliyordu. Hava koşullarından yıpranmış ve çamurla lekelenmiş, ayak bileklerine kadar uzanan siyah muşamba bir pelerin ve en son yer üstüne çıktığında moda olan av kıyafetleri giyyordu. Bu on yıl önce de olabilirdi, yüz yıl önce de. Craigmar, bu kadar küçük zaman dilimlerini takip edemeyecek kadar yaşlıydı.

Kral, çocuğa ince dudaklı bir gülümseme attı, badem şeklindeki gözleri oniks parçaları gibi parıldıyordu. Gözleri tamamen siyahtı, yıldızsız bir gece kadar siyahtı.

"*Eileen'in gözleri*," diye haykırdı çocuk, sadece toprağın duyabileceğı kadar yüksek sesle.

"Sakin ol, küçük şövalye," dedi kral, buz gibi su gibi, berrak, keskin ve insan sıcaklığından tamamen yoksun bir sesle. "Henüz kılıcını çekmene gerek yok."

"Kimsin sen?" diye sordu çocuk.

"Ailenin en eski dostuyum," diye cevapladı kral.

"Seni daha önce hiç görmedim," diye bağırdı çocuk. Zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Beni görmemiş olabilirsin," diye devam etti kral, acele etmeden. Ne de olsa burası onun egemenlik alanıydı. Herhangi bir ölümlü insanın hayal bile edemeyeceğı kadar çok zamanı vardı. Gerekirse, çocuk razı olana kadar bekleyebilirdi. Sonuçta çocuk eninde sonunda acıkacaktı. Susayacaktı. Sıcaklık ve şefkatli bir dokunuşa aç kalacaktı. "Ama ben seni kesinlikle gördüm."

"Ne zaman?"

"Geceleri, uyurken. Ve gündüzleri, mantar halkamın yanında Kirkfoyle kızıyla acı dolu küçük oyununu oynarken."

"Bırak beni," diye talep etti çocuk, sesinde panik yükseliyordu.

"Gidecek başka yer yok. Ne evine, ne de geçmişe. Sadece şu an var ve sana geleceğe açılan bir kapı sunuyorum. Benimle birlikte bu kapıdan geçecek misin? Bunu senin için oldukça zevkli hale getirebilirim. Ve zamanla, anlamak istediğin her şeyi sana açıklayacağım."

Kral, çocuğun omzundan botunu çıkardı ve ona barış elini uzattı.

"Hoş geldin, Adam Kirkfoyle," dedi, sivri dişleriyle gülümseyerek. "Seninle tanışmak için can atıyordum."

Çocuk düşünürken nefesini tuttu ve Craigmar da onunla birlikte nefesini tuttu, yeraltındaki her bitki titriyor ve gergindi. Craigmar dengeyi, yer üstü ile yer altı arasında uzun süredir çekilmiş olan perdenin kalkmasını arzuluyordu. Kanlı, coşkulu bir arınmayı ve eski büyüünün geri dönüp hüküm sürmesini arzuluyordu.

Sonunda, önüne konulan seçenekten başka bir seçenek kalmamıştı. Bu hikayenin yolunda yürüyen herhangi bir Kirkfoyle'un önüne konulan tek yol buydu.

Titreyerek teslimiyetle iç çeken çocuk, kralın elini tuttu ve onun kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

Teşekkür

Orbit ekibi, bu kitabı size sunmak için Atlantik'in iki yakasında da yorulmadan çalıştı ve tüm editörlere, düzeltmenlere, tasarımcılara, dizgicilere, pazarlama çalışanlarına ve yayıncılara ne kadar teşekkür etsem azdır. Özellikle, gözünü kırpmadan erotik, gotik, queer, kinky, poliamorik, folklorik bir romantizm kitabı satın alacak kadar bana güvenen Nadia Saward'a teşekkür etmek istiyorum. Bu kelimelerin sadece benim kafamda değil, başka yerlerde de birbirine uyduğunu kanıtladığın ve bu konuda cesur olmama destek olduğun için teşekkür ederim. Menajerim Tara Gilbert'e, bu inişli çıkışlı sektörde kariyerimi inşa ederken beni her türlü profesyonel şekilde desteklediği için teşekkür ederim: Sana sonsuza kadar meyve sepeti borçluyum.

Elizabeth Unseth'e, beni İskoçya sahil şeridinde götürdüğü ve gerçek Craigmar'ı keşfettiğimiz için teşekkür ederim; senin iyilikseverliğin bana bu dünyada korunmaya değer iyiliklerin olduğunu hatırlatıyor. Elias Eells'e, pragmatik tavrın ve neşeli mizahın için teşekkür ederim; yaşlanıp saçlarımız ağarana ve bir verandada 50/50 içene kadar seninle tekrar tekrar havayı titretecek olmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Elizabeth Kilkoyne'a, tanıdığım en iyi yazarlardan biri olduğu ve tüm kitaplarımı çamurlu bir yıkımdan kurtaran, şiddetle seven bir arkadaş olduğu için teşekkür ederim; sana huzur ve astronomik bir başarı diliyorum. Sydney Shields'a, benimle aynı frekansta titreşerek küçük bir şehri besleyebilecek kadar güçlü olduğu için teşekkür ederim; bizim zeki ve seksi kızların maceraları hiç bitmesin.

Bu hikayeyi, benim kendi iyiliğime olan inancımı kurtardığı kadar çok kez parçalanmaktan kurtaran Laura Samotin'e teşekkür ederim. Astral alemdeki vizyonlarını benimle paylaştığın ve

kimsenin yapamadığı şekilde beni daha cesur bir yazar yaptığın için teşekkür ederim; kalbimi et gibi yumuşatıyorsun.

Ve her zamanki gibi, Kit Mayquist'e, kendi zihnimin labirentinde, karanlıkta neredeyse hiçbir şey göremediğim zamanlarda bile bana yol gösteren sadık ışık olduğu için teşekkür ederim. Gerçek dünyada var olduğunu hiç düşünmediğim bir sadakat ve sabırla beni sevdiğin ve romantizmin dürüst güven ve korkusuz kahkahalarla zirveye ulaştığını bana kanıtladığın için teşekkür ederim. Sen, benim hayal bile edemediğim bir hikaye doktoru, astrolojik danışman ve mutlu sonun.

Bu türe giriş yapmaya çalışırken bana karşı nazik davranan, kalbimde yer eden tüm tanınmış romantizm yazarlarına teşekkür ederim. Özellikle, tavsiyelerini ve bazı durumlarda araştırmalarını benimle paylaşmaktan hiç çekinmeyen Katee Robert, Sierra Simone ve Elizabeth May'e teşekkür ederim. Sizin cesaretlendirmeniz olmasaydı bu alana girmeye cesaret edemezdin.

En büyük teşekkürlerimi ilham kaynaklarıma, bu hikayenin doğru şeklini bulmama yardımcı olan kitaplara borçluyum. Özellikle Emily Brontë'nin *Wuthering Heights* kitabının ruhuma vahşi şeyler kök salmasına ve Sierra Simone'un Thornchapel serisinin acı veren ve gözyaşlarıyla dolu katarsisine borçluyum. Büyürken okuduğum her masala, kalbime mitolojik tohumlar ektikleri için teşekkür etmek isterdim, ama bunun yerine beni okumaya her zaman teşvik eden ve en değerli folklor kitaplarını benimle paylaşan anneme teşekkür edeceğim.

Son olarak, en sıradan meraklıdan en sadık hayrana kadar, benimle bu vahşi yolculuğa çıkan her okuyucuya teşekkür ederim. Sizin coşkunuz, yaratıcılığımın yakıtıdır ve melankolik can sıkıntısı, sanatsal hayal kırıklığı veya dünyanın durumu yazmayı zorlaştırdığı günlerde beni ayakta tutar. Sizi memnun etmekten ve beyninizi eritmek için elimden geleni yapmaktan asla yorulmam. Cliffhanger için üzgünüm; durum düzelmeden önce daha da kötüleşecek, ama sıcak bir şekilde kötüleşecek, söz veriyorum.

Bu arada, birbirinize iyi davranın ve benim için kendinizi güvende ve sağlıklı tutun. Sláinte!

Bir Sonraki Harika Kitabınızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön izlemeler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazla bilgi için buraya tıklayın.](#)

Yazan: S.T. Gibson

Kanlı eyiz
Kötölük Eğitimi

DÜNYEVİ OLMAYAN ZEVKLER
Vahşı iekler

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

